

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAYELL

Maryino

Parola

Artvinli olan Gülfem'in ailesi kızlarını evlendirmek için ellerinden geleni artlarına koymamışlardı. Ama Gülfem de daima kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Sonuncuya kadar...

Trabzon Of'a gelin gideceğini öğrenince köşeye sıkıştı Gülfem, çareyi görücüsü Kaan'la iş birliği yapmakta buldu. Evlenmek istemeyen Kaan ile Gülfem yaptıkları anlaşmayla ailelerinin baskısından kurtulacaktı ama hesapta birbirlerine âşık olmak yoktu.

“Sözünde dur,” dedi Gülfem.

“Durursam Of yerle bir olsun,” diye düşünerek gülümsedi Kaan.

“Sözüm söz.”

f /parolayayinevi
x /parolayayinlari
d /parolayayinlari
p /parolakitap
i /parolayayinlari

PAROLA YAYINLARI: 729

Roman: 279

Eser Adı: Nayino

Yazar: Payelll

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu

Son Okuma: Seda Atılan - Sibel Köksal

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-605-9011-65-5

1 Basım: 2026

© Payelll 2026

© Parola Yayınları 2026

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

PAYELL

Majino

*@ayisigikita*p

Parola

Sevgili okur bu kitabı sana ithafen yazdım.

Yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Benci kalman dileğiyle...

Okur yazar anımıza...

Gitseydin dünya ahiret acım olurdun. Kapanmayan yaram, bitmeyen hikâyem olurdun. İyi ki gitmedin.¹

1. İnkılap Kitabevi, Reşat Nuri Güntekin, Çalıkuşu kitabı.

@ayisigiktap

1. Bölüm

Mavi gözlerini tavana dikmiş, alt dudaklarını dişleriyle sıkıştırmıştı. Telefonda başına gelecekleri dinliyordu hem de evdeki ajanı olan on beş yaşındaki yeğeni Miray'dan. Boşuna onca hediyeyle ana tarafına kaptırmamıştı ya. Halacı olan, halacı kalırdı. Yanında da on üç yaşındaki diğer abisinin kızı Defne vardı. Yeğenleri kırmızı çizgisiydi, bunları hep kendi halalarından öğrenmişti.

“Hala!” dedi Miray, halasının mavi gözlerini gen diye almıştı Miray. Gözleri kocaman açılmıştı ama halası bunu göremiyor, tahmin ediyordu. “Dedem geçen hafta İtalya’da iş adamlarıyla gittiği yerde askerlik arkadaşıyla karşılaşmış, meğer önceden de görüşüyorlarmış, bir haftada tekrar kanka olmuşlar.”

Sözü, kulağını telefona dayamış olan Defne aldı. “Hala, senin kızın benim oğlum var derken iş görücü usulüne kadar gelmiş.”

Gülfem sert bir soluk bıraktı. “Ee?”

Miray oturduğu yerden kalktığı anda, Defne de kalkıp kulağını tekrar telefona yapıştırdı. “Hala seni arayacaklar ve Artvin’e çağıracaklar. Karşı taraf seni görmeye gelecekmiş,” dedi Miray.

“Yok ya...” dedi Gülfem. Dedi ama kime dedi, üç baş belası abi, bir otoriter dede ve bir de dediğim olacak diyen babayla ayvayı yemişti. Kalbine bir sıkıntı oturdu, kalkacak gibi değildi. Delilikle sıyıramazdı. On iki senedir okul, lisans, o diploma, bu diploma diye dönmek için ayak

diremişti ve şimdi hepsi bitmişti. İstanbul'da kalacağım derse, kimseler izin vermezdi. Halaları bile onu kurtaramazdı bu kez, o ayva boğazında kalacak ama yine de yiyecekti.

“Hala, babam dedi ki,” dedi Defne. “Gelmezse gider, getiririz.”

Yüzü çaresizce buruştu Gülfem'in. “Yapma ya...” diye inledi. “Kimmiş o adam? Ben bugüne bugün Gülfem Alireis'im, o kimmiş?”

“Hala biz senin yerine stalkladık bile, adı Kaan Ofluoğlu, Trabzonlu, Oflu,” dedi Miray.

“Oh...” dedi Gülfem. “Ben bir deli, o bir deli, şimdi şapa oturduk. Kaan denen adamın haberi var mıymış?”

“Ben Karadeniz'e gelin olmam! Olmam ula, olmam!” Sözlerini hatırlayamadı o an. Ailesinden gelen o hayatı istemiyordu. Yaradan elini, dilini bağlayacak, onu koca koca sözlerine hapsedecekti. İnsan büyük konuşurken zevk alırdı ama sözü yerken hatırlamazdı çünkü unutturan bir Yaradan vardı.

“Babası demiş hala ama ne düşündüğünü kim bilebilir ki,” dedi Miray.

“Öyle...” Ayağının birini ritmik şekilde yere vurmaya başladı. “Şu adamın bilgilerini bana gönderin, kimmiş bir bakacağım. Başımdan atmanın bir yolunu bulacağım, siz de düşünün, arayın beni. Hadi askerlerim, bu devran bir gün size de dönecek. O gün halanız sizi kimseye yedirmeyecek.”

Kızlar telefonun ucundan kıkırdadı. “Tamam hala, hemen atıyorum.” Miray telefonu kapattığında Gülfem telefon elinde, evin içinde sağa sola dönmeye başladı. Kaç dakika gergince oflayıp dönüp durdu, bilemedi. Telefona gelen mesajları açtı. Sosyal medya hesabının linkine tıkladı. Açılan hesabın profil fotoğrafına bakarken kaşlarını birleştirdi. Tıklayıp büyüttü, ekrandaki siyah beyaz fotoğraftaki adamın başka bir yöne bakıp gülümserkenki hâlini saniyelerce izledi. Esmer mi, sarışın mı, belli olmuyordu. Oradan çıkıp açık hesaptaki gönderilere indi. Usulca koltuğa otururken renkli fotoğrafı açtı. Yeşil gözlerinin içinde keyifli hareler dolanıyordu. Siyah saçları karmakarışık, fotoğraf gereği karıştırılmış gibiydi ya da yataкта hareketli zamanlardan geçmiş gibi. Çenesi köşeli, yüzü erkeksi, sert

görünümlü kemik yapısıyla çevriliydi. Bronz teni vardı ama fotoğraf tatilden atılmış gibi görünüyordu. Bakışları takipçi kısmına çıktı.

“Üç yüz bin mi?” dedi çığlık gibi bir sesle. “Ortalık malı mısın?” Yüzünü buruşturdu, o fotoğraftan çıkarak başkalarına girdi, ondan ona derken zaman geçti ve fark etmedi. Gezmediği ülke kalmamış gibiydi. Her birinde farklı bir adam gibi görünüyordu. İncelemeye son verip arkasına yaslandı. Salonun duvarına bakıp düşünmeye başladı, bu işten nasıl sıyrılacağını bulmak zorundaydı. Kucağındaki telefon kalbini tekletircesine korkuttu. Temel abisi arıyordu, Miray’ın babasıydı.

“Şimdi boku yedim,” diyerek açıp kulağına götürdü. “Abim,” dedi keyifle.

“Ha nereyesun?”

“Evdeyum abi, hayırdur?” dedi şivesini katarak, başına geleceklerin ayak sesiydi abisinin araması.

“Hayursuz ne işumuz olur, babam artık celsun dey, seni bekleyruk Gülo.”

Gözlerini umutsuzlukla kapattı. “De abi...” dedi şivesiyle. “Ben orada ne edeceğüm? Burada bir iş bulurum da.”

“Sen kim olduğinu unuttun? Ne işu Gülo, işun hazur, süren bir hafta. Hadi bekleyruk,” dedi Temel ve itiraza mahal vermeden kapattı. Telefonu avucunda sıkıp çığlık attı. Ayağa kalkıp tekrar sağa sola dönmeye başladı. Aklına gelen fikirle elindeki telefonun ekranını açtı. Aradığı numarayı bulup gergince açılmasını bekledi.

“Efendim?” diyen sesle, “Bro, sana işim düştü?” dedi Hamza’ya. Komiser arkadaşı olmanın ekmeğini bugün yiyecekti, zira bir daha işi düşmeyebilirdi. “Söyle, emrin olur?” dedi Hamza komiser, az iyiliğini görmemişti Gülfem’in. “Sana bir isim göndereceğim, nerede yaşar, ne yer, ne içer, nerede gezer, bulabilir misin?”

“Sen yolla, birkaç saate bulurum,” dedi Hamza. Gülfem gülümseyerek teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı, mesaja girip bilgileri gönderdi. Arkasına yaslanıp rahat bir nefes aldı. Kimse onu zorla evlendiremezdi,

o isterse bir bakayım derdi. Bakacaktı kimdir, nedir, nasıldır. Beğenirse belki alırdı...

İki gün sonra

Antalya...

Gülfem yanında yakın dostları Leyla ve Fatoş'la gece kulübüne adım attı. Etraflarına bakındılar, loş ortam, hafif müzik, bir kenarda localar, bir kenarda canlı müzik için ayrılmış alan ve dans pisti, bir yanda da bar kısmı vardı. Gülfem gözlerini kısıp yavaşça içeriye taradı. Leyla da gözlerini kısıp, Fatoş saçlarını arkasına atarken şöyle bir göz gezdirdi.

Barda iki adam baş başa vermişti, Fatoş gördü. "Solda," dedi. Gülfem ve Leyla usulca oraya döndü. "Siz loca seçin, ben geliyorum," dedi Gülfem, kızlar sağa, o da sola döndü.

Kaan o anda kapıya dönmüştü. Kardeşi onu ikna etmek için dil dökmüştü, o da itiraz etmek için ona bakma gereği görmüştü. Yaklaşan kadını görünce sözleri uçup gitti. Mavi elbisesi içinde, açık siyah saçları iki yanında salınan kadına bakarken gözlerini kırptırdı. Uzun boyu, dolgun hatları ve güzel yüzü.

"Abi!" dedi Demir dişlerini sıkarak. "Ne bakıyorsun kadına?"

Kaan yeşil gözlerini kısarak kardeşine çevirdi. "Şu kadın değilse, kabul etmiyorum kardeşim, etmeyeceğim."

Demir başını tekrar kadına çevirdi. Kadındı işte, biraz göze çarpıyor olması onu diğer kadınlardan ayırmıyordu. Abisine dönerken göz devirdi, babası onu sıkıştırıyor ama abisi canına okuyordu. "Abart! Olmayacağını bilerek gereksiz isteklerde bulunma."

"Beni rahat bırak Demir, babama da söyle, istemiyorum."

O anda kadın yanlarında durdu, barmen de hemen önünde dikildiğinde Kaan başını hafifçe kadına çevirdi. Kadın güzel gülüşüyle barmeni ödüllendirirken tabureye oturdu, içeceğini seçmeye çalışıyordu.

“Abi, bir gidelim, olmadı der, döneriz.”

Gülfem önüne bakarken, Demir’in sözlerini duydu ama duymamazlığa vurdu. Kaan sıkıntılı bir of çekti. “Beni yalnız bırak, gerçekten umurunda değil. Ne istiyorsa onu yapsın, benim yerime söz vermeden önce düşünecekti.”

Gülfem’in tek kaşı havalandı, içeceğini hazırlayan barmenden aldığı bakışlarını telefonuna indirdi. İlgilenmiyor gibi davranıp dinlemeye devam etmek istedi.

“Ya mübarek, bir kez görseydin, ne olacaktı ki?” dedi Demir, çaresizce ikna etmeye çalışıyordu.

Kaan saniyelerce kardeşinin yüzüne baktı, ne olacaktı? Ne mi olacaktı? Artvinli bir aileye damat olacaktı. Oraya kadar gittikten sonra beğenmedim demek öyle kolay olmayacaktı. Babalar, anneler devreye girecekti ve o gözünü açıp kapatana kadar kendini nikâh masasında bulacaktı. Tanımadığı bir kadınla, istemediği bir evliliğe mahkûm olması için dilinin bağlanması yeterdi ve nedense bağlanacağını hisseden kalbi kasılıyordu. “Bir şeyler düşüneceğim, git şimdi.”

“Söz mü?” dedi Demir, abisine benzeyen yeşil gözlerini kırptırdı. Rahatlamayla gülümsedi, artık kesin de olmasa babasına verecek bir cevabı vardı. “Gidiyorum.”

Kaan göz devirirken Demir ona baka baka uzaklaşıyordu, burnundan aldığı solukla önüne döndü. Yanına göz ucuyla baktığında kadının hâlâ orada olduğunu gördü. Göz ucu yetmediğinde başını çevirdi. Kadın da başını o an kaldırdığında göz göze geldiler. Kaan’ın bakışları kısıldı, kadının mavi gözleri onu içine çeker gibi bakıyordu. O kadar güzeldi ki o bakışlara girmek, orada kalmak istedi. Kadının dolgun güzel dudakları iki yana kıvrılarak ayrıldığında bakışlarını oradan alırken zorlandı. Tekrar mavi gözlerine tırmanan bakışlarıyla doğrulup taburesini kadına çevirdi. “Merhaba,” dedi karizmatik bakışlarıyla.

“Merhaba,” dedi Gülfem sonunda istediği etkiyi alarak nazikçe ama yürek hoplatırcasına gülümsedi. “Ayşe,” dedi elini uzattı.

“Ayşe...” dedi Kaan, Gülfem’in elini sıkarak. “Kaan, sizi ilk kez burada görüyorum.”

“Bu şehirde yaşamıyorum, bir günlüğüne geldim, yarın döneceğim.” Elini adamın parmaklarının arasından usulca çekti. “Siz burada mı yaşıyorsunuz?”

“Hem evet hem hayır.” Sözlerinin sonunda Gülfem’in yüz hatlarını tekrar incelemeye başladı. Gülfem o an korktu, ona da söylenmişti, belki fotoğrafını görmüştü. Gözlerini kısıp Kaan’da gezdirdi. “Birine mi benzettiniz?”

“Hayır,” dedi Kaan, başını iki yana usulca sallarken. “Göz alıcı bir güzelliğiniz var.”

Gülfem içinden küfrederken dışarıya gülümsedi. “Teşekkür ederim. Az önce konuştuğunuz kardeşiniz miydi, zor bir karar vermeye çalışıyor gibiydiniz?”

Kaan derin bir nefes alıp omuzlarını kaldırdı. “Zor ve hatta imkânsız.”

Barmenin bıraktığı meyve kokteylini önüne çekti Gülfem, bir yudum alıp yerine bıraktı. “Tanımadığımız insanlara sorunlarımızı anlatmanın insana iyi geldiğini biliyor muydunuz? Sizi dinleyebilirim, tabii isterseniz, belki yabancı bir göz size bir yol açabilir.” Kaan gülümsedi, Gülfem o fotoğraflardaki gülüşü yakaladı, kalp atışı sekteye uğrarken yutkundu.

Kaan bakışlarını etrafında gezdirip Gülfem’in mavi gözlerinde durdu. “Ailem hiç tanımadığım bir kadınla evlenmemi istiyor, çok saçma, değil mi?”

“Hım...” dedi Gülfem başını kaldırıp omzundaki saçını sırtına attı. “Kadını görmediniz mi?”

“Hayır, görmek istemiyorum. Öylesine bir evlilik yapmak istemiyorum, böyle hayal etmedim.”

“Nasıl hayal etmiştin?” Başını yan çevirip bakmış, dudaklarında keyifli kıvrılmayla bakmıştı. Kaan hiç tanımadığı, gökten indiğini düşündüğü kadına gülümsedi. “Aşk... Âşık olmak isterdim.”

“Hiç âşık oldun mu?”

Kaan önüne bakarken dudaklarını büktü, birkaç saniye düşündükten sonra kadına döndü. Mavi gözlerine dalıp gitmek istiyordu. “Âşk... Şu kalın perdelerin gözlerine indiği ve senin o kadından başka bir şey istememen gibi bir şey miydi?”

Gülfem kibirle gülümsedi. “Olmuşsun.” Bakışlarını bardağına indirirken kalbi kırılmıştı.

“Olmadım. Öyle bir kadın henüz gelmedi.”

Gülfem başını hızla kaldırıp Kaan’ın yeşil gözlerine bakarken ona inanmak istiyordu. “Bunu güzel bir kadını etkilemek için söylüyorsun.”

“Farkındasın demek.”

“Neyin, daha önce âşık olduğunun mu?”

“Hayır, çok güzel olduğunun.” Kadının rüzgâr almışçasına titreyen mavi gözlerinin aniden gülümseyerek kısılmasıyla dudağının ucu yukarı kıvrıldı. “Etkilemek için söylemedim, şiddetle istediğim bir kadın olmadı. Peki ya sen, biliyor gibisin?”

“Maalesef. Ama âşık insanlar tanıdım. Ben de o şanslı adamlarla henüz tanışmadım.”

“Geç kalmış sayılmayız, ölmedikçe umut var.”

“Kim bilir... Senin ve benim âşık olacağımız insanlar şu an kimlerle birlikte, ayrılmalarını bekliyoruzdur belki. Belki de senin gibi istemediği biriyle zorla evlendirilmek isteniyordur.”

Kaan unutmuştu, hatırlayınca yüzünü buruşturdu. “Unutmuştum, canım sıkıldı.”

“Ailene sözün geçmiyor sanırım?”

“Bilmiyorum, en azından bugüne kadar dinletmişim.”

“Peki, o kadını görmek zorunda kalırsan ne olur?”

Kendisi Trabzonluydu, o kadın Artvinli. Bu detayları düşününce gülümsedi. Gergin bir gülüştü ve Gülfem onu anlıyordu. “Nasıl bir aile olduğunu bilmiyorum, ne yaşayacağımı da kestiremiyorum.”

“Siz nasıl bir ailesiniz?”

“Normal,” dedi ama yüzünü keyifli bir gülüş kapladı, Kaan kendi ailesini düşününce normal olanın dışında olduğunu hatırladı. “Belki biraz çılgın olabilir.”

Gülfem de gülümsedi. *Sen bir de benimkileri gör.* Boğazını temizledi gülümserken. “Olabilir, her aile biraz çılgındır. Evlenmek istemediğin kesin, bu işten kurtulmanın bir yolunu bulursun bence.” Mavi gözlerini kısıp gülümsedi, Kaan gülümsemiyor, bakışlarını yüzünde gezdiriyordu.

“Neden daha önce tanışmadık ki.”

Gülfem omuz silkti. “Kader...”

“Benimle gelir misin? Seni sevgilim diye götürsem ortalık karışır, işte o zaman beni damat olarak isteyeceklerini hiç sanmıyorum.”

Gülfem tatlı bir kahkaha attı, saçları sırtında dans ediyordu. “Ah, lütfen saçmalama!”

Kaan da çekici bir gülüşle başını uzattı. “Bence güzel bir fikir ama tabii ki kabul etmemek hakkın.”

Yakın duran adamın yüzünü inceleyip yeşil gözlerinde durdu. “Gerçekten hoş bir adamsın.”

“Yanlış zamanda gelen, hayatım boyunca unutamayacağım o kadınsın, değil mi?” dedi Kaan, kadının dudaklarına bakarken gözlerinde kıvılcıklar çakıyordu.

Gülfem dudaklarını büktü. “Kim bilir... Belki öyleyimdir, belki de değilimdir. Sen yakında evlenecek bir adama benziyorsun, belki de çok mutlu olursun ve beni hatırlamazsın.”

Kaan başını iki yana sallarken gözlerini kapattı, burnundan derin bir nefes alarak başını geriye çekti. Gözlerini açtığı anda kadının onu izlediğini görünce gülümsedi. “Sevmediğim bir kadınla evlenmeyeceğim.”

“Ben de seninle aynı fikirdeyim, âşık olmak isterdim.” Omuz silkerek bardağına bakındı.

Kadını yan profilden süzüyordu, kayıtsız gibi duyuyordu ama çok da içten görünüyordu. Karışık bir kadındı, bakışları alev topu gibiydi, gülüşü bakışlarını harlıyordu. Omuz silkti kadın, güzel dudaklarını büktü.

“Abim, abilerim yengelerimi çok sever. İkisi de âşk evliliği yaptı, oradan tanıyorum.”

“Nasıl bir şey bu aşk evliliği?” dedi Kaan, biraz yaklaşıp sırttı. Anne-siyle babasından biliyordu ama o anlatsın istedi.

“Abilerim âşık olduğunda...” dedi küçük bir gülüşle. “Akılları bir ara boşa düşmüştü. Ben küçüktüm ama hatırlıyorum.” Başını çevirmeden baktı Kaan’a. Gözlerinde keyifli bir hava vardı. “Bir ara yardım ve yataklık da yaptım. Biri on altı senelik evli, diğeri on dört ama hâlâ ilk günkü gibiler.”

“Ne hoş ki senin ailen seni evliliğe zorlamıyor, aşktan anlayan insanlar olmasına sevindim.”

Gülfem burnundan sert bir soluk aldı. “Neyse ki...” Kaan’a döndü. “Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Babamı ezmem çok zor ama bu, hiç tanımadığım o kadınla evlenmek zorunda olduğum anlamına da gelmiyor.”

“Onunla görüşeceksin yani?”

“Galiba mecburen. Kim bilir nasıl biri...” derken sıkıntı yüz hatlarını sarmıştı.

Gözleri kısıldı Gülfem’in. “Belki çok çirkindir.”

“Olabilir, babası çok zenginmiş, kızımı al dediğine göre.”

Gülfem’in kanı kaynadı ama gülümsedi. “Kesin çok çirkin, hatta yüzü yara bere içindedir. Giyinmeyi bile bilmeyen, pasaklı ve çirkin.”

“Susar mısın?” dedi Kaan, başını iki yana sallayıp. “Beni huzursuz ediyorsun.”

“Gerçekleri söylüyorumdur belki,” dedi gülümseyerek. “Çok da huzursuzdur. Neden görmedin ki en azından bir fikrin olurdu?”

“Annem göstermek istedi ama reddettim, şu an sen konuşurken bakmalıydım diye düşündüm.”

“Yani öyle olsa istemeyeceksin.”

“Sen öyle bir adam ister miydin?”

“Ben önce aşk ararım, görünüş ikinci plandadır. Yüz elli kilo olabilir ama bana nasıl davranması gerektiğini biliyordur. Çirkin olabilir ama bana dünyanın en güzel kadını olduğumu hissettirebilir. Erkekler dış görünüşe dikkat ediyor, bunu inkâr mı edeceksin?”

“Hayır!” dedi net bir tavırla. “Yanımda senin kadar güzel bir kadın otururken inkâr ederek ikiyüzlülük yapacak değilim. Ayrıca yakışıklı bir eş istemek de senin hakkın, o da sana aşk verebilir.”

“En azından dürüstsün. Benimki varsayımıydı,” dedi, tek kaşını kaldırıp Kaan’a baktı. “İnsan başına ne gelecek bilemez. Bence sen o kadınla tanış ama bunu fotoğrafla yapma, yüz yüze görüş. Belki de umduğun gibi değildir. Bazen fotoğraflar yalan söyler, aranızda elektrik oluşabilir.”

“Neden tanışmamı istiyorsun? Belki ben seninle tanışmak istiyorum.”

“Kim kimin kaderi ben bilemem, bizi bu gece burada buluşturan nasibin bence bizimle başka planları var.”

“Seni başka kollara, beni başka kadınlara mı nasip edecek o kader? Bu bizim seçimimiz olabilirdi.”

“Kusura bakma, birkaç gün sonra uzun bir yolculuğa çıkıyorum. Allah büyük,” dedi Gülfem, taburesinden inip ayağını yere basarken Kaan onu izledi. Gülfem başını kaldırdığında Kaan’ın bakışlarıyla buluştu. “Belki bir gün yeniden karşılaşırız Kaan.”

“Böyle gidemezsin dersem de gideceksin, değil mi? Telefon numaranı bile alamayacağım.”

“Evet,” dedi gülümseyerek. Bir adım atıp yaklaştı, başları birbirine çok yakındı. “Kendine iyi bak, umarım o çirkin kadına âşık olursun.”

Kaan bir söz etme gereği bile görmeden *saçmalama* dercesine gülümsedi. Yanından geçip uzaklaşan kadını kapıdan çıkana kadar izledi. Bir şeyden çok emindi, o gözleri ömrünün sonuna kadar unutamayacaktı.

2. Bölüm

İki gün sonra

İstanbul...

Kaan, ailesinin evinin kapısından içeri girerken omuzları düşmüş, başına ne gelecekse kabul etmiş gibiydi. Annesi Suzan Hanım oğlunu görünce dudaklarını bükmüş, peşine takılmıştı. Suzan Hanım sarı saçlarını ensesinde küçük bir topuz yapmıştı. Ela gözlerinde merhamet kol geziyordu. Oldu olası hırçın bir kadındı. Trabzon'a gelin olması işten bile değildi, merkezinde onlardan daha fazla Karadenizlilik yatıyordu. Ailede sevilmezdi ama ezilmezdi de. Ezilemezdi, Suzan Hanım'ın bir bakışıyla köşesine sinecek insanlar vardı.

Salona birlikte girdiklerinde Demir ile babası İbrahim Bey'i baş başa vermiş gördüler. Demir babasının elindeki telefona bakıyor, sakalsız çenesini sıvazlıyordu, gözleri de kısıktı. Bir şey düşünür gibiydi ama bulamadığı kesindi. Abisini görünce doğruldu, arkasına yaslanırken babası da oğluna baktı. "Hoş geldin Kaan," dedi İbrahim Bey telefonunu yanına bırakırken.

İbrahim Bey tüm yakışıklılığını oğullarına devredip köşesine çekilmiş gibiydi. Artık birazcık göbeği vardı, kırılağan saçları yer yer de seyrelmişti. Yeşil gözlerindeki bakışlar hariç, onlar on sekizlik gibi parlıyordu.

Kaan babasına ters bir bakış attıktan sonra karşısına oturdu. “Sadece bir görüşme, başka bir şey yok.”

İbrahim Bey gevşeyerek sırttı, arkasına yaslanırken de genişçe gülmüştü. Kızı gördüğünde gelmeyeceğini biliyordu. “Tabii,” dedi. “Bir çay içer, gelirsin. Sana nikâh kıy diyen mi oldu?”

“Onlar da bunu istiyordu, bacımızla bir çay içsin, geldiği gibi döner.”

“Ne yapacaklar seni, zimmetlerine mi geçirecekler? Oğula ihtiyaçları yok Kaan!” dedi babası. “Aksine kızları çok kıymetli, uluslararası hukuk mezunu, ayakları üzerinde duran bir kadın. Bakalım o seni beğenecek mi?”

“Bir görsen ya oğlum,” dedi Suzan Hanım. “Bir fotoğrafına bak!”

Kaan annesine dönerken Ayşe’nin sözlerini hatırladı. *Yüz yüze görüş.* “İstemiyorum anne!”

“Ula bir bak da!” dedi Demir.

“Sen bak!” derken ayağa kalktı. “Yarın yola çıkacağım.”

“Ben de geliyorum,” dedi Demir. “Bensiz gidemezsin.”

“Gel tabii, beni beğenmezlerse seni veririz.”

“Afkurma Kaan!” dedi İbrahim Bey. “Efendiliğini bozma, duymayayım.”

Kaan sinsice sırttı, babası kaşlarını çatı. Babası oğlunu, oğlu babasını çok iyi tanırdı. “Estağfurullah baba, hiç öyle şey eder miyim?”

İbrahim Bey oğluna daha da kıstığı gözleriyle bakarken, Kaan omuzlarını kaldırıp ayağa dikildi. Annesine sarılıp hayır duasını aldıktan sonra babasının elini öptü.

“Anneciğim hayırlı bir haber bekliyorum, uçağı hazır tutuyorum.”

Annesine bakarken gözlerini kırptırdı. Konuşmak yersizdi, başını sallamakla yetindi. “İnşallah anne.” Dilini ısır, annesine kıyamıyordu. Ona ters bir söz etmek bile içinden gelmiyordu. Trabzonlular için analar geçilmez sözleri kural gibiydi.

“Arabayla mı gideceksin?” diye sordu annesi.

“Evet, gezerim diye düşündüm. Geze geze giderim, acelem yok.” Oysa ne kadar geciktirirse, o kadar iyi gibi hissediyordu. Kapana kısılr gibi hissediyordu, gidecek ve geri dönemeyecek.

“Haftaya ben de geleceğim, ben gelmeden dönme,” dedi babası. “Anlaşma imzalayacağız, Alireis ile ortak olacağız.”

Kaan kaşlarını birleştirdi. “Ben evet demedim baba, ne ortaklığı?”

Pot kırdığını anlayan İbrahim Bey, “Olursa işte,” dedi hızlıca. “O kızı beğenmemek için açık ara aptal olman gerekiyor. Ne kadar akıllısın, onu da görmüş olacağız.”

“Baba!” dedi Kaan.

“Yok anneciğim, öyle demek istemedi, bilmez misin sen babanı? Takılıyor, aldırma,” dedi Suzan Hanım kocasına ters bir bakış atarak. İbrahim Bey bakışlarını Demir’e çevirdi. “Dikkatli sürün! Trabzon’da durursanız bizimkilere de uğrayın.”

“Aman baba, dedem salmaz bizi, etma,” dedi Demir. “Dönerken uğrarız.”

“Ay ne işleri var İbrahim, annenin yeğenlerine yem olacak oğullarım. Asla tek başlarına gidemezler.” Suzan Hanım kayınvalidesinin yeğenlerinin gözlerinin oğullarında olduğunu biliyordu. O kızları asla sevememişti, asla.

“Bez de bağla Suzan, böyle tek yollama, dadılarını da kat peşlerine istersen.”

“Sus!” dedi gözlerini kısmış şekilde. Oğluna döndü sevecenlikle gülümseyerek. “Boş verin siz orayı, Artvin’e gidin, yeterli. Biz gelecek olursak birlikte gideriz.”

Kaan annesine gülümsedi. “Anne Of’a gittik diyelim, kızları nikâhımıza mı alacağız? O kadar düşünebiliyoruz.”

“Sen o yılanlarla başa çıkabilir misin?”

“Ailemden bahsediyorsun Suzan,” dedi İbrahim Bey.

Suzan Hanım kocasına sırtarak döndü. “Nasıl da biliyor ailesinin yılan olduğunu, ikiletmiyor bile, bakın, hemen anlıyor.”

Demir ile Kaan gülmemek için direnirken, İbrahim Bey karısına öfkeli bakışlar atıyordu. Suzan Hanım, Kaan'a döndü. "Sen anne sözü dinle, tamam mı oğlum?"

"Tamam anne," dedi Kaan, dudaklarını sabit tutmaya çalıştı ama ses tonu onu ele veriyordu. "Güneş'e haber vermedin, değil mi?" Güneş kız kardeşiydi, Londra'da uzun bir tatile çıkmıştı. Babası yaptığı işi sevmiyor, dönmesine izin vermiyordu.

"Vermedim, henüz..." dedi Suzan Hanım, henüz vermemişti ama yakında nefes almadan anlatacağına hepsi emindi. Annesi kızından hiçbir şey saklayamıyordu. Tek kızı olarak Güneş, evde ayrı bir yere sahipti.

"Ben sizi arayana kadar söyleme," dedi Kaan. "Bir de onunla uğraşamam."

"Tamam oğlum."

Ertesi sabah güneş doğarken iki ayrı yakadan iki ayrı arabayla yola çıktı. Fatoş ve Leyla, Gülfem'le, Demir de abisiyle Karadeniz yoluna düştü. Karadeniz yolculuklarının kadere doğru olduğunu hiçbiri bilmiyordu. Onlar için basit bir yolculuktu ama kader ağlarını ince ince örmeye başlamıştı. Gidiyorlardı ama dönecekler miydi, bilinmezdi.

İzmit'te dev siyah cipini siyah bir Audi'nin yanına park etti Gülfem. Gözlüğünü çıkarıp vitesin yanına bırakırken kapısını açtı. "Şuradan bir şeyler alalım."

"Kahve istiyorum," diyen Leyla da kapısını açtı, adımını atıp çıktı. Fatoş da çıkıp temiz havayı içine çekerken kızıl saçlarını açıp havalandırdı.

Gülfem sırtını esnetti, bağlı saçlarını çözüp havalandırdı, tokasını bileğine takıp etrafına bakındı. "Şuraya girelim," derken arabasını kilitledi. Anahtarı bol keten pantolonunun cebine bıraktı, kartını arka cebine attı.

Annesinin çok sevdiği pişmaniyelerden kutu kutu alıp kasaya bıraktı, geri dönüp gözünün çatıklarını da aldı. Kızlar kahveleri alıp arabaya geç-

mişti. Satıcı gençlerden biri, paketler için arabaya kadar yardım etti. Bagajı kapatıp kızlara döndü. “Lavaboya gidip geleceğim, sonra çıkarız.”

“Tamam, kahveler soğumaz, termosu aldım,” dedi Leyla, Fatoş ile temiz havanın tadını çıkarırken dakikalar aktı, geçti. Yanlarındaki Audi’ye yaklaşan iki adamı gören Leyla, Fatoş’un kolunu dürttü. “Fatoş şuraya bak!” Fatoş kaşları çatık, karşıdan gelenleri görünce dudakları o şeklini aldı. “Hadi be!”

Yanlarından geçip Audi’nin iki yanında duran adamları görmezden geldiler. Birbirlerine bakarken Kaan’ın başını kaldırıp geleni gördüğünü kaçırdılar. Kaan gözlerini kırptırdı, inanmak istercesine şaşkınlıkla başını uzatıp baktı.

Gülfem saçlarını geriye atıp akça yüzünü ona çevirdiğinden habersizdi. Audi’nin önünden geçerken başını çevirme hatasına düştü. Kaan gülen dudakları, parlak yeşil gözleriyle ona bakıyordu. Mavi bakışları önce ürkererek açıldı, kız arkadaşlarını buldu, sonra yine Kaan’a çevirdi. Bocaladı, Kaan’ın kapısını kapatıp iki adımda yanına gelmiş olmasıyla zaman kazanmaya çalıştı.

“Sen...” dedi Kaan bilinçsizce.

Gülfem gülümsedi. “Merhaba Kaan. Dünya ne kadar küçük, değil mi?”

“Evet, nereye gidiyorsun, yani bir yere gidiyorsun herhâlde?”

“Evet, yolculuğa çıkacağımı söylemiştim.” Kaan, Artvin’e gidiyordu, yanılmıyorsa kendisini görmek için yola çıkmıştı. Gülfem’in kalbi hızlı hızlı atarken gülümseyerek gerginliğini saklamaya çalıştı. “Sen nereye gidiyorsun?”

“Artvin, sözünü dinliyorum. O kadınla tanışmak için yola çıktım. Sen?”

İyi bok yedim. İç sesiyle sırıttı. “Gürcistan, arkadaşlarımla gezeceğiz. Ali ve Nino’yu merak ettim.”

“Aynı yol üzerindeyiz, çok ilginç.” Kaan kadının duru güzelliğiyle bir kez daha vurgun yerken unutamadığı mavi bakışların tekrar esiri oldu. Bakışları kadının yüzünde ve gözlerinde dolanırken gülümsedi.

“İyi yolculuklar,” dedi Gülfem yanından geçerken. “Sana bol şans.”

“Teşekkür ederim.” Kaan kızın arkasından bakmak için döndü. Cipe binişini, yanındaki kız arkadaşını ve arkada da birinin daha oluşunu izledi. Yanlış yolda olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Gülfem arabayı kaldırıp yanından geçerken bile gözlerini ondan alamadı. Arabanın otoyola çıkışıyla, “Ne oluyor lan!” diye söylendi.

“Hadi da! Kim ula bu kadın? Ayaküstü kadın mı götürüyorsun abi?” Açık camdan seslendi Demir, Kaan o an düşüncelerinden sıyrıldı. Arabasının kapısını açıp girdi, gaza basıp cipi yakalamayı düşündü ama elleri direksiyonda kaldı. Dümdüz önüne bakıyordu, Demir de ona.

“Abi?”

“Bu kadını ikinci görüşüm, Antalya’da yanıma oturan kadın.”

“Ben de diyorum nereden tanıdık geliyor.” Dudak büktü Demir. “İlginç bir karşılaşma, hadi sür, daha çok yol var, bu hızla yarın gece ancak varacağız.”

Kaan ona hak verip gaza bastı ama aklının bir köşesinde bilmediği odaların ışıkları yanmıştı. Nereye gidiyor olduğunu sorguladı, ne için nereye gidiyordu.

Gaza basıp yol alan Gülfem arkasına yaslandı, arada dikiz aynasına bakıyordu. Henüz arkasında görmedi, görmemeyi diliyordu. Fatoş arkadan başını uzattı. “Seninki seni görmeye gidiyor.”

Leyla da Gülfem’e döndü. “Senin sen olduğunu anladığında, o yüz ifadesini görmek için deliriyorum.”

Gülfem elinde olmadan gülümsedi, başını sağa sola salladı. “Ben de.” Gülüşü soldu, kalbi neden kırılıyordu şimdi durduk yere, anlam veremiyordu. O kimdi ki kalbini kırıyordu? “Beni beğendi, gözlerime bakarken yolunu şaşıyor ama evlenmek için başka bir kadınla tanışmaya gidiyor.”

“Babasının sözünü dinliyor, sen de öyle yapıyorsun. İki senle de arasında hiçbir şey yok, buna alınmıyorsun ya,” dedi Fatoş.

Gülfem dudaklarını sıkıca bastırduğunda kızlar onun sessizliğinden anladı, birbirlerine bakıp Gülfem’e döndüler. “Alınıyorsun!” dediler aynı anda.

Gülfem yola bakıyordu, sinyal verip sağa geçti. “Bardan kadın kaldırbilen bir adam, telefonumu istedi. Alelade bir tip işte, neyine alınacağım?”

“Sana yavşamadı bile Gülfem, adamın günahına girme. İki yabancı gibi sohbet ettiniz, bu onun bardan kadın kaldırdığını göstermez,” dedi Fatoş.

“Kaldırmadığını da göstermez,” dedi Leyla. “Ama Fatoş haklı. Gidip adama gülümseyen, ona seninle konuşma fırsatı veren de sensin.”

“O da hiç istemem demedi,” dedi Gülfem.

“Çünkü sen onu etkiledin!” dedi Fatoş. “Güzelliğin başa bela, o da basit bir erkek.”

“Yanına sen otursan, sana da yürüyecekti Fatoş,” dedi Gülfem. “De-diğin gibi basit biri.”

“Sen Kaan’ı istemeyeceksin o zaman,” dedi Leyla. “Nasıl yırtacaksın bu işten?”

Gülfem sert bir soluk bıraktı. “Tek bir falsosu yok, okulu dereceyle bitirip avukat olmuş, sicil kaydı tertemiz, trafik cezası bile yok. Ailesinin en büyük erkek torunu, otuz beşinde ve hiç evlenmemiş. Çok sakın biri gibi görünüyor, sakın ve saygılı. Kesin görmediğim başka bir yüzü var.”

“Ofu, inadı vardır, inadı,” Leyla.

“Ondan bende de var, istemiyorum, zorla mı?” dedi Gülfem.

“Evet,” dedi Fatoş.

“Evet,” dedi Leyla. “Abilerine de babana da laf anlatamayacaksın. Bu işten yırtmanın bir yolunu bulacağız, yalnız değilsin.”

Trabzon’a vardıklarında saat gece yarısı olmuştu. Dur, kalk, yemek, su, ihtiyaç derken zaman su gibi geçmişti. Durdukları her tesiste önce Audi var mı diye bakındılar. Trabzon merkezde bir otelin önünde durdu Gülfem. Yorgunluktan bitmişti, bir kilometre daha gitmeyecekti. Kızlar bagajdan valizleri alırken, o telefonu kulağına bastırdı.

“Ali abi,” diyerek söze girdi. “Ha ben daha gelemiyorum, çok yoruldum.” Abisi karşıdan, “Neredesin?” diye sordu.

“Trabzon. Otele geldik, sabah dokuz gibi yola çıkarım. Öğlene gelmiş oluruz.”

“Konum at, saçma sapan bir otel seçmedin ya?”

“Yok abi, nezih bir yer, merak etme. Anama söyle diye aradım, aradım, açmadı.”

“Beklerken uykuya dalmıştır.”

Bedenini esnetirken inlediğinde abisi karşıdan güldü. “Kim dedi sana arabayla gel diye, birine aldırırdık.”

“Arabama kimse dokunamaz, kızlara bile vermedim direksiyonu. Çoğu bitti zaten, geldim sayılır.” Leyla’ya bakıyordu Gülfem. “Leyloş, benimkini de al bacım.”

“Aldım bacım,” diyen Leyla’nın sesini duydu Ali. Artvin’den gülümsedi ama kimse göremedi. “Leyla’ya söyle, gözüm yollarda, onu bekliyorum.”

“Abi!” dedi gözleri kocaman olurken. Leyla ile Ali on iki senedir tanışıyor, arkadaşının abisine yan gözle bile bakmayan Leyla onu görmezden geliyordu. Gülfem bir şey sorsa inatla reddediyordu. Ama Ali engel tanımadan her gördüğünde ona koştuktan kendini alamıyordu. Ali telefonun ucundan kahkaha attığında, Gülfem başını iki yana salladı. “Dikkat et,” dediğinde Gülfem, “Ederim, görüşürüz abi.” Telefonu kapatıp arkasına tıkkarken, kızların peşine düşmeden önce arabayı kilitledi. Odalarına geçip duş alıp yataklara devrildiler.

Kaan ve Demir, Trabzon’daki evlerine saatler önce gelmişlerdi. Baharın tatlı tatlı estirdiği tuzlu hava evin içine dolarken Karadeniz’i izliyordu Kaan. Bir saat önce, annesine eve geldiklerinin raporunu geçmişti. Annesi ona yarın akşam o kızın evine yemeğe gideceğinin haberini de vermişti. Babası haber vermiş, yemek hemen organize edilmişti.

Kaan anlam veremiyordu. Bu acele neydi, ne içindi? O kadın hiç mi bir şey demiyordu? Kendisini görmüş müydü? Fotoğrafını elbette görmüş

olmalıydı, kaçırılmayacak damat adayı Kaan, zengin ve yakışıklı. Zengin kısmı kadın için de geçerliydi, para söz konusu değildi. Düşündükçe sinirleniyor, geldiği yolu geri dönmek istiyordu.

Aklına Ayşe'nin gözleri gelince yüzünü tatlı bir gülüş kapladı. Cam gibi mavi gözler, gündüz ışığında açık maviydi; gece farklı görünüyordu, gündüz farklı. Burun kemerini sıktı, kendini adi biri gibi hissediyordu. Bir kadınla tanışmaya giderken karşısına çıkan başka güzel bir kadını düşünüyordu. Olmayacağı şu andan belliydi, yemekten sonra geri dönecekti. Artık emindi, o kadını asla merak etmiyordu. Mesela şöyle biri mi diye bile düşünmek istemiyordu. Aklına bile gelmiyordu, umurunda da değildi. Adından başka bir şey bilmediği kadını nasıl bulacağını asla bilmiyordu. Bulamayacaktı.

Gözlerini kapatıp başını kaldırdı. *"Son bir karşılaşma Allah'ım. Bu kez onu bırakmayacağım. Son kez!"* İçinden ettiği duanın hafifliğiyle kalkıp odasına geçti. Yatağına uzandı, gözlerini kapattığında mavi bir çift göz hayaliyle uykuya daldı.

@ayisigikitap

3. Bölüm

Gülfem frene son kez evinin önünde bastı. Kocaman arazinin içindeki dev malikânenin bahçe kapıları onun için aralanmıştı. Kızlar evine ilk kez gelmiyordu ama her geldiklerinde bu güzelliğe vuruluyordu. Gülfem arkasına yaslandı, evin kapısı açıldı. Babası çıktı önce, ardından Temel abisi, onu Dursun abisi takip etti. Ali abisi de çıkınca onunla göz göze geldiler. Ali'nin bakışları yanındaki Leyla'ya kaydığında, Leyla kapısını açmak için kıpırdadı.

“Gülfem bunlar seni avlayacak gibi bekliyorlar,” dedi Fatoş.

Gülfem yutkundu. “Elimden geleni yapacağım.”

“Umarım işe yarar,” dedi Leyla inerken.

Gülfem annesini görünce gülümseyerek kapısını açtı. Yorgunlukla adım attı, koşar adım gelen kadını yarı yolda karşıladı. En son üç ay önce gelmişti. “Anacığım, özledum.”

Zehra Hanım diri bedeni, uzun boyuyla kızının otuz beş sene sonraki hâlini gözler önüne seriyordu. Ak düşen saçlarını boyalarla sakladığından çok daha genç duruyordu. Kızıyla aynı renk gözleri merhametle parlıyordu.

“Uy kızum, yandum hasretundan da.” Zehra Hanım geri çekilip kızının güzel yüzünü ellerinin arasına aldıktan sonra iki yanağından öptü. “Gül yüzlüm.”

“Biz de geldik Zehra abla,” dedi Fatoş. “Bize yok mu?” diyerek kollarını açıp yaklaşırken, annesi onu bırakıp kızlara ilerlerken o da babasına ilerledi. Babasıyla göz renkleri aynı ama tonları biraz farklıydı. Yer yer dökülen saçlarının çoğu yerinde duruyordu. Yakışıklıydı babası, abileri de ona benziyordu.

Uzanıp babasının elini öptükten sonra açılan kollara girdi. “Babacığım, nasılsın diyeceğim ama yine genceciksın.”

Mustafa Bey şen bir gülüşle kızını kollarının arasına aldı. “Atma kız, anan olacak kadın saçlarımı her gün tek tek döküyor.”

“Atma baba,” dedi gülümseyerek çıktığı kollarından. Temel abisine ilerledi, açılan kollara girdi; Temel abisi kırkında genç bir adamdı, gözleri çakır mavisiydi. Henüz yeni yeni akları vardı şakaklarında ve çok yakışıyordu. “Abim.”

“Bacum,” diyerek sardı Temel. “Hoş celdun.”

“*Ne hoş ne hoş...*” İçinden sayıp gülümseyerek Dursun abisine geçti. Otuz dokuzunda olan Dursun da genleri ihlal etmeden babaya benzemişti. “Hoş celdun bacum.”

“Hoş buldum abiciğim.” Ali abisiyle bakışınca gülümsedi, yaşına en yakın abisi Ali’ydi. Aralarında üç sene vardı. Ali otuz üç, Gülfem otuzdu. Ailenin otuz yaşında evde kalmış, bir sürü diploması olan, en gözde ve en zengin kızıydı. Tüm sülale, evde kaldığını tescillemişti.

“Mustafa abiciğim başını ağrıtmaya geldik,” dedi Fatoş elini öperken.

Mustafa Bey kahkaha attı. “Canun sağ olsun kızum, hoş celdunuz. Haydin eve.”

“Baba siz girin, valizleri alalım,” dedi Gülfem, Ali abisinin kolundan tutup çekti. “Abi sen yardım et.”

Ali kaşlarını çatı. “Uşağın mı var kı...” diyecekti ki Gülfem’in gözlerindeki dalgalanmayı gördü. “He alayım bacum,” diyerek döndü. Babası, annesi ve abileri içeri girerken Gülfem abisini arabanın arkasına çekti. “Ne var kız?” dedi Ali. “Valizleri alacak adam mı kalmadı?”

Leyla ile Fatoş da yanlarında durunca Ali gülümsedi. “Sen alınma, ben seninkini taşıyım.”

Leyla göz devirdiğinde Gülfem abisinin eline vurdu. “Kes! Çabuk bana ne döndüğünü anlat, ben de seni abi diye besledim.”

Ali’nin gözleri kocaman oldu, dudakları kımıldadı ama kızlara bakıp en son kardeşinde durdu. “Vereceğiz seni, hazırlan. Akşam yemeğe geliyor damat adayı.”

“Benim istemediğim birine beni nasıl veriyorsunuz acaba?” dedi bagaj kapağını kaldırırken. Ali de kırmızı valizi kulpundan tutup çekerken, “Senin keyfini beklersek kaçacak gül gibi uşak.” Valizi yere bıraktı.

“Ama Ali, öyle saçmalık mı olur?” dedi Leyla. “Sevmezse ne olacak, zorla mı vereceksiniz?”

“Hıh, cevap ver,” dedi Gülfem, abisine kindarca bakarak.

“Kim söyledi sana?” dedi Ali. “Babam kelle koydu ortaya, ağzımızı açmadık.”

“Ecinnilerim yaşıyor bu evde, siz kiminle dans ettiğinizi bilmiyorsunuz.” Sert bakışları yumuşadı. “Abi bir şey yapmayacak mısın?”

“Yapacağım,” dedi Ali, bir valiz daha çekip yere bırakırken. “Vereceğim seni, otuz oldun, otuz. Armudun sapı üzümün çöpü, ne var, hem bir tanış.”

İki valizi de tutup eve ilerledi. Abisinin ardından ayağını yere vurup sessiz bir çığlık attı. “Davar!”

“Seni duyuyorum,” diye bağırdı Ali eve girerken.

Kızları annesi odalarına yerleştirdi, evde odadan çok ne vardı ki. Gülfem odasına girip elini yüzünü yıkadıktan sonra annesi kapısını çaldı. Elinde havluyla annesini gördü. Zehra Hanım yatağının ucuna oturan kızının yanına ilişti. “Annem.”

“Anne ben biliyorum, zorlama. Haberim var, babam ne diyor?”

Zehra Hanım mavi gözlerini kırıştırdı. “Baban da daha görmedi, gözünü kapatıp seni verecek değil. Babası çok övmüş, fotoğraflarını gördüm Gülfem. Maşallah, çok yakışıklı biri, tam ailemize göre biri, bildiğimiz bu kadar. Akşam iyice bir bakacaklar, kesin bir şey yok.”

“Ben istemezsem peki? Babam beğenince o mu evlenecek?”

Zehra Hanım gülümsedi, elini kızının elinin üzerine bıraktı. “Sen istemezsen ben ortalığı ayağa kaldırır, yine de vermem. Ama anne olarak ben de evlenmeni istiyorum, senden istediğim tek şey alıcı gözle bakman.”

“*Baktım ben, fena değil.*” İç sesiyle gülümsediğinde annesi bunu farklı algıladı, Gülfem hemen yüz hatlarını toparladı. “Belki de o beni istemez.”

“Uy!” dedi Zehra Hanım. “Fuşki yiyen, benum kızumu beğenmeyecek?”

“Anne!” dedi başını yana yatırıp. “Güzellik her şey değil, ikimiz içinde. Anlaşmak diye bir gerçek var.”

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Zehra Hanım, kızına biraz daha yaklaştı. “Seninle bir anlaşma yapalım.” Gülfem kaşlarını çattığında annesi devam etti. “Baktın beğendin, üç ay sözlü kal. O arada kararını verirsin, evlenemeyeceğine kanaat edersen sözü ben bir şekilde atarım. Bunu da kabul etmezsen, baban sevdiğin olduğunu düşünecek. Onu getir diyecek ya da göster, vuralım. Sen de biliyorsun, çok anlayışlı sayılmaz. Seni, senin istediğin bir at hırsızına vermeyecek. Babalar da kaderdir ve farkında olmadan kaderinle oynar. Babana bir şey olmaz, sen üzülürsün.”

Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü. Üç ay tanımak için yeterli değildi ama oyalamak için yeterli bir zamandı. Yaz biterken yüzük parmağından çıkmış olacaktı. “Ya atamazsak, anne beni evlendirirsin sen farkında olmadan.”

“Onu dert etme, buluruz bir yalan. Farz et ki seni aldattı. Baban var ya, topuğuna sıkar adamın.” Zehra Hanım sinsice göz kırptı. “Anlıyor musun?”

“Seni hain,” diyerek annesinin olmayan göbeğini çimdikledi. Zarif kadındı Zehra Hanım, alımlı ve bakımlı. Şen bir kahkaha atarken başı geriye düştü. “Çok mu zor sence? Buluruz bir kadın, sokarız yanına, açıklasa anlatamaz, yer mi bizimkiler?”

“Asla yemez. Ama ben yine de bir düşüneceğim.”

“İyi haydi, baban ve abilerin seni aşağıda bekliyor.”

“Onu mu diyecekler, biraz gözlerini korkutayım,” diyerek kalktı. “Esip gürleyeyim, beni kolay lokma sanmasınlar.”

“İçlerinden geç!” derken annesi de kalktı, odadan çıkıp salona indiler. “Mutfakta bir sürü kadın var, akşam için yemekler hazırlanıyor, ben onlara bakacağım, hemen dönerim.”

“Tamam,” dedi salona ilerlerken. Hükûmet büyükleri gibi salona dağılıp kurulan ailesine gülümsedi. “Hayirdur canum ailem?” derken Ali abisinin yanına oturdu.

“Hayırlu bir iş Gülo,” dedi babası.

“Ha nedur babacuğum?” derken gözlerini kırpa kırpa gülümsedi. Babasının mavi gözlerine bakıp sırtıyordu.

“Sana görücü gelecek Gülo,” dedi Temel abisi.

Şimdi sahne onundu, içinden kahkaha atıp rolüne büründü. “Uy! Benum cibi deluye hanci garibanu buldunuz?”

Ali kahkaha attı, kardeşinin şeytani yüzü onu daima eğlendirmişti. “Bulduk bir delu daha abim,” dedi yanından. Gülfem ona döndü. “Abi yazuk da, acumadunuz mu?”

“Of lu,” dedi Dursun abisi.

Gülfem gözlerini açarak ayağa fırladı. “Uh! Of lu mu? Beni kurban mı edeysunuz? Of lu benu yer abi, kemüklerumi almaya mı geleceksiniz?”

“Höst!” dedi babası. “Sana elinu sürenun yedu ceddunu s...”

Temel, “Öhhö baba,” dediğinde sustu Mustafa Bey. “Of lular adam yemey Gülo, saçma sapan konuşma.”

“Ay ama baba,” dedi iki elini göğsüne vurup. “Ben Of lu yersem, o zaman benu kim kurtaracak?”

“Biz,” dedi Dursun. “Saa bir şey edersa, sık kurşuni! Ben ustlenurum.”

“Ha doğru dii,” dedi Mustafa Bey. “Henüz bir şey yok! Akşam yemeğe gelecek, hazurlan. Yemekten sonra Ali abin eşliğunda bir görüşme sağlarsunuz.”

“Tamam babacum da...” dedi babasına yaklaşıp kolçağa oturdu. Mustafa Bey başını kızına kaldırmıştı. “Tut çi beğenmedum, ne olacak?”

“Ha!” dedi Mustafa Bey önüne dönerek. “Neden beğenmedun, ne aradun da bulamadun, bana onu diyeceğsun. Hukuk okumuş, zengun, başarılı iş adamu, mesela neyuni beğenmedun? Tek tek anlatacağsun.”

Gülfem’in umutları yıkılıyordu. Geçerli bir neden bulamazsa babası *gönlüm istemedi* demesiyle kanacak gibi durmuyordu. On sekiz yaşından beri şu konuşma belki yüz kere yaşanmıştı. Okulu bahane etmek ilk dört sene için sorun olmamıştı ama sonrası çok sıkıntıydı. Sırf evlenmemek için yıllardır diploma üstüne diploma almıştı. Yüzlerce bahanesini, geçen yıllar içinde tüketmişti. Aynı sözleri etse bile yemeyeceklerdi. Kapana kısılmıştı, annesinin sözünü dinlemekten başka çaresi yok gibiydi. Yoksa bu dört adam dünyayı dar edecekti.

Nişanlanırsa ne olurdu? Rahatça gezebilirdi, pek çok şeyine ne babası ne abileri karışamazdı. Artvin’de hayatı işten eve, evden işe olacaktı, en fazla bir restoranda yemek, bir yaylaya çıkmak olacaktı. Peki söz takarsa? Zaten bu insanlar evlensin diye gözünün içine bakıyorlardı, bir şey de diyemezlerdi. Bir an evlilik gözüne özgürlük gibi göründü ama hemen bu fikirden uzaklaştı. Abilerinden ve babasından kaçarken, Kaan’a yakalanmanın nesi farklıydı ki? O da Oflu, kıskanç, inat bir Trabzonluydu. “Evlenmek istemememin sizin için hiç önemi yok, öyle değil mi?” dedi dümdüz bir Türkçeyle.

Odanın içinde kısa bir sessizlik oldu, Gülfem hepsine tek tek baktı ama sadece Ali umutsuzca bakıyordu. Babası önüne bakıyordu, Temel ve Dursun da babalarına baktılar ama konuşmadılar. Temel sesli bir soluk aldıktan sonra kardeşine döndü. “Evlenmek istememeni anlıyoruz, senin de bizi anlamanı bekliyoruz. Gençsin, paran çok, istediğin hayatı yaşadın. Yaş geçiyor, hayatı bir yerinden yakalaman gerekiyor Gülo. Kaan nasıl biri bilmiyoruz, göreceğiz. Seni mutsuz olacağın bir hayata vermeyeceğiz. Sen de biraz çaba göster ve adama bir şans ver. Hoş, o sana verecek mi, bakalım, onu da babası sıkıştırdıysa anlarız zaten. Bizim tek çabamız senin bir yuva kurman, bunu da sana yakışır biriyle yapman. Otuz yaşındasın, birini getirmeni bekledik ama sen getirmedi.”

Halının ortasına bakıyordu Gülfem, getirecek adam vardı da o mu getirmemişti? Abisinin sözlerini ailenin büyüğü olarak dikkate alabili-

yordu ama yine de kabullenemiyordu. Bir yolunu bulup sözü atacaktı. “Anladım abi, haklısın.” Babasının yanından kalkıp kapıya ilerledi. “Gidip biraz dinleneceğim, akşama hazırlanırım.”

Odasına gidecekken kızları salon kapısının gerisinde dinlerken buldu. Leyla kolundan tutup köşeye çekti. “Bunlar seni verecek. Ne yapacağız?”

Fatoş da Gülfem bir şey desin diye bekliyordu. Gülfem ikisine bakıp sırtıttı. “Akışına bırakacağız, görelim.”

“Ciddi misin?” dedi Fatoş açılmış gözleriyle.

“Evet, şimdi gidip hazırlanıyoruz. Akşam da beni gören Kaan’ın yüzünü izliyoruz. En azından tadını çıkaralım.” Kahkaha attı. “Mora dönecek, mora.”

“Ya...” dedi Leyla sırtarak. “Keyfine bakacaksak evet, çok eğleneceğiz.”

“Dilini yutarsa şaşırmam,” dedi Fatoş.

“Kim dilini yutuyor?” diyen Ali, Leyla’nın arkasından yaklaşıp yanında durdu. Kızların eğlenen yüzüne bakınca gülümsedi. “Ne kaçırdım?”

“Her şeyi de merak et,” dedi Leyla. “Sana ne acaba?”

“Neden kıızıyorsun çona²?” dedi Ali tatlı tatlı gülümseyerek.

“Ne?” dedi Leyla kaşlarını çatarak. “Ne demek o?”

Gülfem dudaklarını birleştirip sağa sola kıvırdı. Abisinin Leyla’ya bakarken acı çekmesiyle çok eğleniyordu.

“Lazca mıydı?” dedi Fatoş.

Ali’nin dudakları tatlı bir gülüşle kıvrılmıştı, bakışları Leyla’nın çatık kaşlarında dolaşıyordu. “Ah keşke olsan. Gurişka³!” Kadının yanından silme geçip giderken Leyla ağzı açık arkasından bakıyordu. “Ne dedi o?”

“Canım dedi. O son dediğini duymak istemezsin,” dedi Gülfem.

2. Lazca *canım* demek.

3. Lazca *kalpsiz* demek.

Leyla öfkeli bakışlarını Gülfem'e çevirdi. Ela gözleri saf bir öfkeyle parlıyordu. Az sonra sarı saçları elektriklenip havalanacak gibi görünüyordu. "Söyle!"

"Kalpsiz dedi."

"Ben mi kalpsizim?" dedi Leyla elini göğsüne koyarken. "Bana Lazca küfür öğret Gülfem."

"Yürü kız, küfür senin neyine, sen salak bile diyemezsin." Odasına çıkan merdivene ilerledi. "Bulmuşsun abim gibi adamı, itip duruyorsun. Bulacağım ona bir kız, sen de havanı al."

"Şuna bak!" dedi Leyla peşine düşerken. "Gel buraya, saçlarını ko-partacağım."

Gülfem çığlık atarak koşar adım yukarı çıkarken Leyla peşine düşmüştü. Fatoş da sırtarak yavaş adımlarla onları takip etti.

Mavi elbise seçti, gözlerini ön plana çıkaran en nadide renkti. Dizlerinin altında biten elbise ne dar ne de boldu. Sıfır kol, göğsü kapalıydı. Ayağına siyah topuklu ayakkabı geçirdi. Saçlarının önüne gelenlerini arkasında birleştirdi, taşlı bir toka takıp gözüne kalem, yanaklarına hafif pembemsi bir allık attı. Hazırdı. Heyecanlıydı ama bu Kaan'ı görecektim olmasından değil, onun kendisini görünce ne yapacağındandı. Fotoğrafına bakmamanın acısını fena yaşayacağını düşününce kahkaha atıyordu.

Leyla ve Fatoş onun kadar şık giyinmedi, gelin adayının yanına yakışmaz diyerek pantolon ve gömlek giyip bakımlı göründüler. Odadan üçü birlikte çıktılar, evin zili son on dakikadır susmuyordu. Yukarı gelmediklerine göre annesi kimseyi göndermemişti. Merdivenleri inerken aralarında kıkırdıyorlardı. Fatoş yapabilirse Kaan'ın o hâlini kameraya kaydedecekti.

Büyük salona girdiğinde kollarını iki yanına açtı. Miray ve Defne koşarak geliyordu. "Hala," diye bağııyorlardı. Gülfem ikisini birden kucakladı. "Prenseslerim..." diyerek kollarını sıkıştırdı. Tepelerine birer öpücük

kondurdu. “Size neler getirdim, asla tahmin edemezsiniz. Bu gece benimle kalacaksınız, tamam mı?”

Kızlar çığlık kıyamet zıplayarak halalarına bir daha sarıldılar. Abileri onları gülümseyerek izliyordu. Yengeleri de başlarını *seni gidi* dercesine sallıyorlardı. “Durun şimdi, benim de halalarım var,” diyerek kızları bıraktı. Odanın köşesindeki berjerlerdeki hükûmet kadınlarına yöneldi. Büyük halası Nuran’ın elini öptükten sonra sarıldı. “Uy halam, ne der bunlar?”

“Sus hala, sonra konuşalım,” diye fısıldadı Gülfem, ayrılırken birbirlerine göz kırptılar. Küçük halası Emine’ye geçti. “Halam... Kurban olurum seni verene,” diyen Gülfem sıkıca sarıldı. “Kim bu uşak Cülfem?” dedi Emine Hanım.

“Sonra konuşalım hala,” diyerek halasını yanaklarından öpüp göz kırptı. Babasının büyükleri olan halaları hiç evlenmemişti. Babasının korkusu da Gülfem’in ablalarına benzemesiydi. Aralarından su sızmadığını bilirdi Mustafa Bey. Tövbeler olsun derdi, nerede görülmüş baba tarafının bu kadar sevildiği. Gülfem halaları için kurşun atar, kurşun yerdı.

İki kadın da bekâr kalmayı seçmişti, sevdiklerini alamamış, sonrakilere darbe yemiş, başka bir adam da istememişlerdi. Erkek kahrı görmeyen kadınlar ne yaşlanmak biliyordu ne hastalık. Gülfem onlara özel olarak yurt dışından bakım malzemeleri getirirdi. Spora yönelen kadınlar hem fitti hem de zinde ve güzel. Babası ablalarından daha yaşlı duruyordu. Halaları bakımla en fazla kırk beş gibiydiler, oysa ikisi de altmışın üzerindedeydi. Gülfem onları bazı yazlar yurt dışına bile götürmüştü. Zamanında okuyamayan kadınları okula kaydettirip üniversite mezunu bile ettirmişti. Emine Hanım siyah saçlarını arkasında sıkı bir topuz yapmıştı, Nuran Hanım’ın saçları omuzlarındaydı ve her an fönlüydü. Gülfem bir ara babaannesine de el atacaktı ama bastonla kovalanmıştı. Seni pilatese götüreyim babaanne dediğinde Ayşe Hanım, “Patates toplayamamam ben,” demişti, Gülfem üç gün gülmüştü.

Halalarını bırakıp genç ve şık yengelerine döndü. “Aşkını naber?” diyerek Temel abisinin eşi olan Suna’ya sarıldı. “İyi balım, çok güzel olmuşsun.”

“Sağ ol yengeciğim,” dedikten sonra Dursun abisinin eşi Safiye’ye sarıldı. “Yengoş,” dedi sarılırken.

“Canım görümcem, kız seni veriyor muyuz, ne oluyor Gülo?”

“Bilmiyormuşsun gibi konuşman yok mu? Kocan senden habersiz çişe gitmiyor.”

Safiye kahkaha attı. “Aşk olsun Gülo, o kadar da değil.”

“Hı...” dedi gerçek bir görümce edasıyla. “Yedim.”

Yengesi alınmış gibi bakarken bacaklarına sarılan, Dursun abisinin on yaşındaki oğlunu gördü. “Mustafa Ali, halacığım,” dedi eğilip kucaklar-ken. “Sana istediğin oyunları getirdim.”

“Halam da halam,” diyen çocuk bir daha sarıldı.

“Hop,” dedi Ahmet, Miray’ın ikiziydi. On beş yaşında saf ergendi. Anasıyla babasına kök söktürüyordu. Gülfem doğrulurken gülümsedi. “Yakışıklı,” dedi kollarını açıp. Ahmet sarılmak yerine halasının yanağın-
dan makas aldı. “Kız... Ne güzel olmuşsun.”

Gülfem gözlerini şaşkınlıkla açarken kahkaha attı. “Eşek, bir çarpam sana!”

“Aman hala ya,” diyerek sarıldı Ahmet. Halasının kulağına, “Hala, kim bu yavşak, kıralım mı bacaklarını?” diye fısıldadı.

“Ahmet,” diyerek gözlerini açıp sessizce fısıldadı. “Uslu dur, enişten olabilir, baban duymasın.”

“Tamam hala, yanlış yaparsa kırarız ama,” diyerek çakır gözlerinin birini kırptı. Gülfem nefes verip göz devirdi. Bakışları kızları aradı, halalarının, yanına sandalye çekmiş, fısıldaşıyorlardı. On iki senelik dostlarıydılar, evin kızı gibi olmuşlardı. Üniversite birinci sınıfta tanışmışlardı, bir daha hiç kopmamışlardı. İkisinin de aileleri varlıklıydı ve aileler de zamanla tanışmışlardı. Kızlarını güvenle istedikleri kadar kalmalarına izin veriyorlardı.

Derin bir nefes aldığı anda evin zil sesi bir kez daha yükseldi. Gülfem’in kalbi sertçe attı. Ev ahalisi ayaklandı. Zehra Hanım, “Kızlar siz mutfağa geçin,” dediğinde üçü de usulca sıvıştı. Mutfak kapısını açıp içeri girdiklerinde çalışan kadınlarla göz göze geldiler.

“Uy, celdular mı?” dedi Sakine ablası.

“He abla, annem bizi buraya postaladı,” dedi gergince kızlara bakarken. “Gerildim,” dedi.

“Olur o kadar, sakın ol,” dedi Leyla. Fatoş kapıyı açıp sesleri duymaya çalıştı.

Kapının önünde isteksizce gülümseyen Kaan, ortamı kurtarmaya çalışan Demir, ellerinde çiçek ve tatlılarla dikilirken büyük cam kapı aralandı. “Başlıyoruz, umarım çabuk biter,” dedi Kaan.

“Umarım,” dedi Demir.

Temel gülümseyerek kapıyı ardına kadar açtı. “Hoş geldiniz, buyurun,” dediğinde Kaan ve Demir içeri girdi. Girişteki mermerin üzerine çıkarılan ayakkabıların hemen önüne ev terlikleri bırakılmıştı. Kaan ayakkabısını çıkarırken, çiçeği mavi gözlü bir kadına uzattı ama durakladı. “Hoş geldin çocuğum,” dedi Zehra Hanım.

“Hoş bulduk efendim,” dedi kadından zorla aldığı bakışlarıyla. Bir an düşünceleri dağılır gibi olurken Dursun elini uzattı. “Hoş geldin, Dursun Alireis.”

Abisiydi, onu anladı. Temel ile de tanıştı, bu da abiydi, onu da anladı. Hepsinin yüzünde tanıdık bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Anlam karmaşası içine düşmüş gibiydi. En son Ali ile tokalaştı. “Ali,” dedi kısaca.

“Memnun oldum,” dedi nazikçe elinden geldiği kadar gülümserken. Gözler... Hepsinin gözleri birbirine benziyordu ama sanki birine benziyordu. Demir ile salona alındılar, babası olduğunu anladığı adam ayakta bekliyordu. “Hoş geldiniz,” diyen Mustafa Bey neşesiyle gergin olduğunu anladığı gençleri gevşetti. “Hoş bulduk efendim,” dedi Demir ve Kaan.

Halalara baktıklarında Ali yanlarında durdu. “Halam Emine, halam Nuran.”

Uzaktan başlarını eğdiler. Emine Hanım’la Nuran Hanım, ikisini de baştan ayağa incelerken gülümsediler. “Hoş geldiniz,” dediler.

Hoş geldin faslı tamamlanınca üçlü koltuğun ortası iki kardeş için açıldı. Biraz gergin, biraz rahatça oturdular, arkalarında duran küçük yastıklar biraz daha iyi hissetmelerini sağlamıştı. Kaan yola çıktığına bile piş-

manken burada olmanın verdiği o istemsizlikle fokurduyordu ama belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Salonu bir sessizlik kapladığında Mustafa Bey, “Bu kadar gerilmeyin, rahat olun. Biz bizyiz, babanız nasıl?” diye sordu.

“Çok iyi,” dedi Kaan. “Selamları var, siz nasılsınız?”

“Hamdolsun. Babanla kırk yılı aşkın tanışırız. Arada sırada konuşurduk, İtalya bize yeni dostluklar kazandırdı. Bir hafta kalınca bolca sohbet ettik. Sizi tanımak da güzel oldu. Daha önce geldiniz mi Artvin’e?”

“Ben gelmedim,” dedi Demir.

“Ben geldim,” dedi Kaan. “Türkiye’nin tüm illerini gezdim. Dört yıl önceydi, yaylalara çıktım ama merkezini çok gezmedim.”

“Geç tanıştık, bilseydik birlikte gezerdik,” dedi Ali, tüm aile birden şivesini kaybetmiş gibi Türkçe konuşuyordu. Hepsinin Türkçesi yerindeydi, en az iki dil biliyorlardı.

“Güç olmadı, yarın gezersiniz.”

“*Yarın beni bulursanız kesin gezeriz.*” Kaan iç sesiyle kocaman gülümsedi. “Gezeriz tabii.”

“Gezmeyi seviyorsun galiba?” dedi Ali.

Kaan, Ali’ye döndü, sohbet genele kaydığı için daha rahattı. “Severim, her ay üç gün mutlaka yurt dışına çıkarım. Uzak ülkeler olursa günler değişir tabii.”

“Gülfem de bayılır,” dedi Emine Hanım.

“O kim?” dedi Kaan içinden ve sonra kızın adını bile sormadığını hatırladı. Gülfem o kadındı. Kadına bakarken tebessüm edebildi.

“Bayılır,” dedi Dursun. “Bıraksak döneceği yoktu zaten.”

“Bizde de var bir tane,” dedi Demir, kimden bahsedildiğini o biliyordu. Kızın fotoğrafını da görmüştü, adını da biliyordu.

“Kız kardeşiniz mi?” dedi Zehra Hanım.

“Evet,” dedi Demir. “Londra’da şu an, dönmek istemiyor. Kısa tatil diye gidiyor, üç ay gelmiyor.”

“Başa belalar,” dedi Ali gülümseyerek. Kaan ve Demir de gülümsedi. “Kız kardeşin mi var, derdin var,” dedi Demir.

“Bizimki kabına sığmıyor,” dedi Kaan. “Babamın biricik kızı olunca her dediğine evet derken büyüdü.”

“Al,” dedi Temel. “Her evde bir tane varmış. Biz de dedik bu kadar şımartma diye ama dinletemedik.”

Mustafa Bey, Temel’e döndü. “Miray seni parmağında oynatırken de bunu düşünüyor musun?”

Temel ensesini kaşdı, Ali küçük bir kahkaha attı, Dursun içine içine güldü. “Ama şimdi kız da başka,” dedi Dursun.

Mustafa Bey’in oğluna çıkışına Kaan ve Demir de gizlice gülümsedi. Ortam daha sıcak bir hava aldı. Şu kızı görse de gitseydi keşke ya da hiç gelmese, erkekler sohbetin yolunu bulurdu. Biraz spor, biraz siyaset ve iş derken kanka bile olurlardı.

“Gülfem’i çağırın, dostumun çocuklarıyla tanışsın,” dedi Mustafa Bey, gözlerini ok gibi Kaan’ın üzerine dikerek. Kaan’ın gerildiğini, omuzlarının kalktığını gördüğü anda tek kaşı havalandı. Gözlerine bakan genç adama sinsice sırıttı.

“Ben çağırırım dede,” diyen Miray, salonun köşesinde oturduğu sandalyeden fırladı. Kaan onun gözden kayboluşunu bile göremedi. Gerginliği had safhaya ulaştı. Ayşe’nin sözleri geldi aklına, yüzü yara bere içinde bir kadın gözlerinin önünde belirdi. Kadınlarla ve güzellikleriyle bir sorunu yoktu ama düşünceleri ortam için aykırıydı. Kendinden utanırken bir topuk sesi duydu. Başını kapıya çeviremedi. Demir bakıyordu ama nutku tutulmuş gibiydi. Kardeşinin yüzündeki ifadeyle yutkundu. Önüne bakmıştı, salondaki herkesin ona baktığına emindi. Ensesindeki ter damlaları çoğaldı. Topukların sesi yaklaşıyordu ve en sonunda önünde durdu. Siyah ayakkabının ucundan başlayarak başını kaldırırken ayağa kalktı. Usulca tırmanan gözleri kadının bacaklarından eteğine çıktı. İnce belinden göğsüne düşen siyah saç tutamlarını gördü. Son yutkunuşu kadının beyaz gerdanından yüzüne çıkarkendi.

Yeşil gözleri önce dehşetle aralandı, salon gözlerinden silindi, insanlar kayboldu ve kadının mavi gözleri kaldı. Baktı ve baktı. Saniyeler öylece

akıp gitti. Gülfem'in kıvrılan dudaklarını görünce ayıldı. Ayıldı da dene-
mezdi, zihninde filler tepişiyordu ama insanların arasında bocalamamak
için direniyordu.

Oyuna gelmişti.

Çok pis oyuna gelmişti.

Deli dehşet oyuna gelmişti.

Aptal yerine konmuştu.

Gözleri öfkeyle kısıldı. Elini uzatan kadının ince beyaz eline baktı.
“Gülfem, Ayşe Gülfem. Hoş geldiniz.”

İç yanağını ısırırken gülümsedi. Gülfem'in elini tuttu, normalinden
daha sıkı hem de. “Kaan.” Kadının gözlerinde oynaşan neşenin kaynağı
seni nasıl oyuna getirdimden başka ne olabilirdi ki. Yanıyordu Kaan, öfke
her bir zerresini istila ediyordu. Kulaklarından hayalî dumanlar çıkıyordu,
kırmızı görmüş boğa gibi hissediyordu da bir adım bile atamıyordu.

“Memnun oldum Kaan Bey.” Gülfem elini çekti, Kaan bırakmak iste-
mese de mecbur kaldı.

“Ben de.”

Gülfem gülümseyerek arkasını döndüğünde, Fatoş'u telefonunu
saklarken gördü. Masanın başına ilerledi, Miray'ın yanına otururken göz
ucuyla Kaan'a baktı. Yanardağ gibiydi ama çok iyi gizliyordu. Kaan yerine
otururken gülüşünü gizledi ama çok başarılı değildi. Ailenin tamamı bunu
iyi bir şey olarak algılıyordu ama Kaan'ın içi kaynıyordu, içi.

“Yemeğe geçebiliriz,” dedi Zehra Hanım. “Siz de Karadenizlisiniz, ye-
mekleri seveceğinize eminim.”

“Aslında bir yanımız Akdeniz,” dedi Demir, abisinin şoku atlatmasına
destek olmak için konuyu değiştirmek, geliştirmek istedi. “Annemiz An-
talyalı.”

“Ya...” dedi Zehra Hanım, bu bilgi onlara verilmemişti. “Oraların da
çok güzel yemekleri oluyor.”

“Annem artık lahana çorbasında uzman, babam Akdeniz mutfağı pek
sevmez.”

“Karadeniz’e celun olanun kaderidur bu,” dedi Emine hala, aileyi gülümsetti. Kaan içinde bulunduğu kaostan çıkamıyordu, aklını toplamıyor, öfkeden delirmekle kahkaha atmak arasında saçma bir darlıkta çırpınıyordu. Yemeğe geçmek için kalktıklarında Kaan gözlerini ok gibi Gülfem’in gözlerine sapladı. Yeşil gözlerinden ardı sıra çıkan oklar, kadının mavi bakışlarındaki keyifli harelere saplanıyordu. Kaan başını aşağı yukarı salladığında Gülfem tek kaşını kaldırdı. Yanından geçen adamla başını çevirdi. Emine halası kolundan tutup çekti.

“Uy! Cülo kız, mendul cetir, ağzumun suyu akay, ha bu nassul uşak?”

Nuran halası diliyle dudaklarını yaladı. “Uh! Edepsuz hayallerumun erkekleri cibi.”

Gülfem’in ağzı açıldı, gözleri büyürken halalarına bakıyordu. “Hala!” dedi ikisine birden hitap ederek. “Müstakbel kocama yürüyorsunuz.”

“Ne?” dedi Zehra Hanım. “Uy, beğendun mi?” Mavi gözleri keyifle açılmıştı.

“Mesela dedim anne, aaa, rahat bırakın.”

“Yok yok!” dedi Suna yengesi. “Görmediniz mi, ikisinin de dibi düştü. Kaan’ın gülüşünü babam bile gördü.”

“Oldi bu iş,” dedi Emine hala. “De haydin yemağ.” Büyükler önden odadan çıkarken kızlar da peşlerine düştü.

Fatoş yaklaşıp, “Anbean kaydettim Cülo,” dediğinde Gülfem kıkırdadı. “Güldürme, gece izleyeceğim.”

Mustafa Bey bir yanına oğlu Temel’i, diğer yanına Kaan’ı almıştı. Demir, abisinin yanında oturuyordu. Temel’in yanında Dursun, onun yanında Ali, Ali’nin yanında da Gülfem oturuyordu, yani tam olarak Kaan’ın görüş alanındaydı. Gülfem’in yanında Fatoş, onun yanında Leyla. Halaları karşısında, annesi ve yengeleri de yan yanaydı.

Yayla çorbasının ardından çağ kebabı tabakları donatırken, masada usul bir sohbet dönüyordu. Bazıları sessizce aralarında konuşurken Gülfem’in kulağı, babası ve Kaan’ın arasında gibiydi. Çaprazına bakmıyordu ama duymuyor değildi. Masadaki Laz böreğine Demir bayılmış gibiydi,

kaç dilim yediğini kendi bile unutmuş olmalıydı ama Gülfem fark etmişti çok sevdiğini.

“Mesleğinizi yapıyor musunuz Kaan Bey?”

Gülfem’in sorusuyla masada sesler kesildi. Kaan burnundan nefes alarak kıstığı bakışlarını Gülfem’e çevirdi. “Yapmıyorum. Siz?”

Ali kahkaha attı. “Okumaktan çalışmaya zaman bulamadı.”

“Nasıl yani?” dedi Demir. “Babam uluslararası hukuk mezunu olduğunu söylemişti, okul bitmedi mi?”

Kaan da merak etmişti, tek kaşı havada bakıyordu ama Gülfem abisine ölümcül bakışlar atarken dişlerini sıkıyordu. Demir’e dönerken, “Yüksek lisanstan sonra doktora yaptım,” dedi, sesinde gurur yüklüydü.

Kaan dudaklarını büktü, tek kaşını da kaldırmıştı. “Hedef nedir, doçent olmak mı?” diye sordu Kaan. Bu hırsın arkasında ne olduğunu merak etti.

Güzel dudaklarını büktü Gülfem. Hiçbirini öğretim üyesi olmak için okumamış, daha üstü doçent fikrini bile düşünmemişti ama bunu söyleyecek değildi. Evden kaçmak için başvurduğu yollardan en kestirme olanıydı ve başarmıştı ama sonuç, dönüp dolaşıp geldiği yer aynı ev, aynı şehirdi. “Evet,” dedi net bir sesle. Bu *ben çalışırım, karışamazsın* dercesineydi ve ne abilerinden ne de babasından ses çıkmadığında yanında olduklarını anladı Gülfem.

Kaan sinsice sırttı, artık oyuna gelmezdi. “Onca sene emek vermişsin, bence de doçentlik iyi fikir.”

Gülfem’in gözleri kısıldı bu kez, dudakları kindarca büküldü. “*Fikrini mi sorduk sussana gaybana⁴!*” İç sesinden Temel abisinin sesi ayırdı.

“On sekizinden bu yana okuyor.”

“Evden kaçıyor da diyebiliriz,” dedi Ali.

Gülfem abisini vuracaktı, bu gece kesin vuracaktı. “Göm abi, göm,” diye fısıldadı. Kaan’ın çarpık gülüşünü gördüğünde kan beynine vurup oturdu.

4. Lazca işe yaramaz, hayırsız, kötü, biçimsiz ve yakışıksız demek.

Mustafa Bey konunun seyrini değiştirdiğinde Gülfem rahat bir nefes aldı. Sorduğuna pişman olmuştu. Yemek bitince salona tekrar geçildi. Mustafa Bey bir bardak aydan sonra Ali'ye kaşıyla işaret verdiğinde, Ali başını salladı.

“Kaan, benimle gelir misin?” diyerek ayaklandı. Kaan başını kaldırıp baktı, anlamadı ama ayağa kalktı. “Olur,” dedi ceketini düzeltirken. Ali'nin peşine düştü, alt katta, evin arka tarafına doğru ilerlediler. Ali bir odanın kapısını açtığında, içeride Leyla ile Gülfem'i dip dibe konuşurken buldu. İçeri girince Kaan aydınlandı. şimdi yiyecekti onu, çıtır ıtır. Ketapsız, sossuz, kuru kuru.

“Leyla,” dedi Ali, ık dışarı dercesine bakıyordu. Leyla aldığı komutla huzursuzca gülümsedi. “Ali...” dedi cilveyle.

Ali o gülüşe on iki senedir kurşun sıkarken, bu sese son nefesini bile verirdi. “ona,” dedi usulca.

Kaan'ın kaşları onlar için kalktı. İkililer arasında bir şey olduğunu anlar-ken gülümsedi. Gülfem'in ayak ucuna bakışını gördüğünde yine bir dümenin içinde olduğunu anladı.

“Sen benimle geliyorsun, onlar yalnız konuşacak,” dedi Leyla, Ali'nin polo tişörtünü göğsünden avuçlayıp kapıya çekti. Ali çekilirken hiç itiraz etmedi. “Yarım saatiniz var,” diyordu kapıyı çekerken.

Kapı kapandı.

İkisi artık yarım saat boyunca yalnızdı.

Kaan burnunu sesli çekip ellerini cebine atarken Gülfem'e yaklaştı. Gülfem saçını arkasına atarken başını kaldırdı.

“Ayşe demek?” dedi kadının dibine kadar girerken.

“İki adım var, yalan söylemedim.”

“Kim olduğunu da söylemedin.”

“Aptallığının faturasını bana mı keseceksin?” Mavi gözleri zekice parlıyor, dudaklarındaki gülüş Kaan'ın kanını kaynatıyordu. “İnsan tanışmaya geldiği kadının kim olduğuna bir bakar.”

“Ben bakmadım ama sen bakmışsın, Antalya’ya kadar geldiğine göre beni çok merak etmişsin.” Kibirle kıvrıldı dudakları, çok yakın duruyorlardı ama hiçbir yarım saat onlara yetecek gibi durmuyordu.

“Sana merakımdan bakmadım, ailemin bana kimi uygun gördüğünü merak ettiğim için baktım.” Bir adım geri çıktı Gülfem. “Bir de baktım ki bardan kadın kaldıran bir çapkın.”

“Ben öyle bir şey yapmadım,” dedi öfkeyle dişlerini sıkarken. “Öyle yapmış olsam hatırlardım.” Çekici bir bakışla ona sözsüz açıklamalar yapıyordu. Gülfem altında yatan imayı anladığında dişlerini sıktı. “İzin versem yapacaktın.”

“Girişimde bile bulunmadım, kendine iş arama. Telefon numaranı bile istemedim, vermeyeceğini biliyordum.”

“Nereden biliyordun? Tabii çok kadın tanıdın, kimin ne olduğunu, nasıl bir kadın olduğunu anlıyorsun.”

“İnkâr mı edeyim, evet. Ee... Geldin, gördün, beğendin mi? Alırım ben uşağı mı dedin? Bir de bana git o kadını gör derken benimle çok eğlendin mi? Çok güldün mü arkamdan?” Sözlerinin sonunda sesindeki öfke ortaya çıkmış, gözleri kısılmıştı.

“Evet, güldüm.”

“Sen var ya...” dedi elinin birini cebinden çıkarıp işaret parmağını Gülfem’e çevirdi. “İçimdeki Ofluyu uyandırdın. O adamı çok ararsın artık. Beni aptal yerine koydun, ben bunu unuttur muyum?”

“Unutsan da unutmasan da senin artık. Şimdi...” dedi Gülfem yaklaşıp. “Babanı arıyorsun, ben bu kızı beğenmedim diyorsun. Kendini de beni de kurtarıyorsun.”

Kaan’ın usulca başlayan gülüşü sessizce büyüdü, yüzünü kaplayana kadar genişledi. “Sen kendini çok mu zeki sanıyorsun?”

“Senden zeki olduğumu biliyorum.” Gülfem çenesini kaldırıp sırtıttı.

“Öyle sanmaya devam et çünkü ben babamı arayacağım ama öyle bir şey söylemeyeceğim. Tam aksini söyleyeceğim.” Gülfem’in beyaz teni öfkeden ala dönerken, Kaan daha da keyiflendi. “Bana sormuştun ya, ailen sözünü dinliyor mu diye. Senin ailen, senin sözünü dinliyor mu? Bence

dinlemiyor. O yüzden bunu benden istiyorsun. Bana meraklı değilsin, git sen babana söyle, ben bu adamı istemiyorum de ama bana gelir de kızım seni istemiyor derse ona neler anlatırım, neler. Üzerine de ben kızına vuruldum, alacağım derim.”

Kaan’ın üzerine bir adım atıp başını kaldırırken gözlerini büyüttü. “De de, de ki ben de senin topuklarına bir sıkayım. Kendini en yakın hastaneye zor atarsın.”

“Of...” dedi Kaan dudaklarını birleştirip. “Hem atarlı hem ateşli. Sence ben kurşundan korkacak birine mi benziyorum?” Usul gülüşü sinsice büyüdü. Öyle zevk alıyordu ki kalbi tekliyordu.

Yok, hiç benzemiyordu. Taktik değiştirmesi gerekiyordu. “Bak!” diyerek biraz daha yaklaştı. “Sen ve ben ayrı dünyaların insanlarıyız. Birbirimizi tanımıyoruz, görücü usulü evlilik mi kaldı? Ben âşık olmak istiyorum, sevmek, sevilme istiyorum. Hırsla gelip ikimizi de yakma. Belki ben sana göre değilim, belki sen bana göre değilsin.”

Kaan’ın inadı tutmuştu artık, ölse dönmezdi yolundan. “Onu beni kandırmadan önce düşünecektin. Duru suyu bulandırdın, burada iki yabancı gibi tanışsak, inan bana işimiz daha kolay olurdu ama sen çok yanlış bir yol tercih ettin.”

“Sadece seni görmek istedim. Görüp gidecektim. Benimle sohbet eden sendin, sen selam verdin, sen başlattın. O kız benim diyecek hâlim yoktu. Başıma ne geleceğini görmek için geldim.”

“Sen beni nasıl buldun?” dedi kaşlarını çatarak, aklına yeni gelmişti.

“Bizim de yüksek yerlerde tanıdıklarımız var, bir telefonla buldum. Sen neden fotoğrafıma bakmadın?”

“Çünkü ben de görücü usulü evlilik istemiyorum.”

Gülfen’in yüzünde kocaman bir gülüş belirdi. “Bak, şimdi aynı dilden konuşmaya başladık.”

“Heveslenme, o beni kandırımandan önceydi. Artık istiyorum, ayrıca...” dedi elleri cebinde yaklaşıp. “Çok güzel bir kadınsın, aşk dediğin nedir ki sabun köpüğü. Her erkek senin gibi bir eşi ister.” Çenesini kaldırıp

geriye çekildi. “Ben de istiyorum, sonuçta artık evlenme yaşını geçmeye başladım. Senden iyisini nerede bulacağım?”

Gülfem gözlerini kapatıp alt dudağını ısırırken içinden keçilerini sayıyordu. Kaan da onu keyifle izliyordu. Aniden gözlerini açan kadın iki eliyle göğsünden ittiğinde, ellerini cebinden çıkartmak zorunda kaldı. Gülüşüyle geriye sendelerken küçük bir kahkaha attı.

İşaret parmağını Kaan’a salladı Gülfem. “Seni pişman ederim.”

“Sen bana bir şey edemezsin ama ben sana çok şey ederim.”

Gülfem lafın altında kalacağına taşın altında kalırdı. İkisinin de altında kalıyorsa, şiddete geçerdi. Elinin tersiyle Kaan’ın göğsüne vurdu. Eli de ağırdı, canının acıdığını hissetti Kaan.

“Bana bak züppe! Ben iyi aile kızıyım. On iki senedir tek başıma yaşıyorum, senin yatağını süsleyenlere benzemem, bir sabah uyanırsın, bakarsın bazı uzuvların yerinde yok. Çok ağlarsın.”

Kaan dalga geçtiğini belli edercesine dudaklarını büktü. “Karadeniz kadını! Bana da böylesi yakıştırdı. Alıyorum seni!”

“Hoşt!” dedi Gülfem, iki eliyle adamı omzundan itekleyip geriletti. Kaan onun bu tavırlarına deli olduğunu henüz hissedemedi ama sonra bunu düşünecekti. “Şiddete meyilli misin?”

“Belli olmuyor mu?” dedi Kaan’ın koluna yumruk atarken.

Kaan kolunu tuttu. “Elin de ağır.”

“Bu odadan anlaşıp çıkacağız, fazla vaktimiz kalmadı.”

“Ama neden, beni beğenmedin mi?” dedi Kaan yeşil gözleriyle alay edercesine bakıyordu ve bunu karşısındaki kadın da çok net görüyordu. “Şımarık tiplerden hiç hoşlanmam.”

“Ciddi olduğumda da salak yerine koyduğun için bu yüzüm sana müstahak.”

“Unut şunu!” dedi sessiz bir haykırıyla iki eli havada. “Bugüne gel! Ben evlenmek istemiyorum. Sen de bana yardım et işte, hayır de.”

“Hayır dersem babam beni mirasından menedecek. Diyemem.” Bulduğu en güzel yalanı şak diye ortaya bıraktı Kaan. Gülfem inandı, mavi bakışları hüsrarla duruldu. Havadaki elleri iki yanına düştü. “Ne?” diyebildi.

Artık dönüşü yoktu, yalanlarını sıralamaya başladı. “Otuz beş yaşımdayım, ailemin en büyük erkek torunuyum. Dedem ve babaannem hayatta, evlenmemi istiyorlar. Bugüne kadar bulamadım. Evlenecek kadın bulmak öyle kolay değil, para çok kapıyı açar ama çoğunu da kapatır. Senin paraya ihtiyacın yok, benden faydalanacak son kadın bile değilsin. Artı olarak güzelsin, eğitilisin, çok iyi bir aileye mensupsun. Babamın tüm o evlen sözlerini bugüne kadar reddettim ama artık edemiyorum. Mirastan hakkımı alamadığım gibi en fazla avukat olarak hayatıma devam etmem gerekir. Mecburum.”

Gülfem’in gözlerinde anbean beliren yıkımı gördüğünde korktu. “Sen de kaçıyorsun, ben de senin kurtuluşun olabilirim. Bu kadar abi, bu sıkıyönetimle kaç sene daha evlenmekten kaçabileceksin?”

Gülfem gözlerini kısarak Kaan’ın gözlerine baktığında oradaki ciddiyeti gördü. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Anlaşma teklif ediyorum. Ben seni kurtaracağım, sen de beni. Söyle, buradan kaçıp nerede yaşamak istiyorsun? Hangi şehir, hangi ülke, ben varım.”

Gülfem sinirle gülümsedi. “Yemem. Evlilik esaretten başka bir şey değil. Üç gün sonra üzerimde hak iddia edeceksin.”

“*Tabii ki edeceğim.*” İç sesiyle çatışırken başını iki yana salladı. “Senin gibi düşünüyorum. Aksini düşünsem birini bulur, evlenirdim, boşanma kaçınılmaz olurdu. Sonra kimse benden evlenmemi beklemezdi.”

“Beni boşayamazsın, sorun o!” dedi Gülfem çıkışarak. “Ölmen gerekir ya da ölmekten beter olursun. Bana yapacağın ilk yanlıшта abilerim seni dümdüz eder. Kendimi sana mahkûm mu edeceğim?”

“Mahkûm demeyelim, dânişıklı dövüşüyoruz.”

“Ne olacağını sanıyorsun? Evleneceğiz ama herkes kendi hayatını mı yaşayacak?” derken adama yaklaşıp elini onu boğacak gibi açtı. “Yanında bir kadın görürsem gebertirim! Kimse bana yamuk yapamaz!”

“La ilahe illallah... Allah’ım sana geliyorum.” Kaan elleri iki yana açarak söylendi. “Ayar oluyorum Gülfem.”

Adamın gerçek öfkesiyle tanışırken tek kaşını kaldırıp süzdü. Kollarını göğsünde bağlayıp burnunu çekti. “Laz kızıyım ben, damarıma basarsan hepsini patlatırsın.”

“Laz uşağıyım ben, patlayacak damar kalmadığında Hopa’yı yakarum.”

“Uy!” dedi Gülfem. “Şive de yüklendi. Bizden bir fuşki olmaz. Biz bu iki aileyi birbirine düşman ederiz.”

“Önce akraba edelim, gerisine sonra bakarız.” Kaan kadına göz kırptı. Gülfem kalbinin teklediğini hissetti. “Bu anlaşmanın bir kısmını kabul ediyorum.”

“O nedir öyle, pastanın yarısını yiyip kalkacak mısın masadan?”

“Belki. Önce söz, nişan, neyse. O evrede sana bakacağım. Senden bana koca olup olmayacağına karar vereceğim. Baktım olmuyor, atacağız nişanı, sen yoluna, ben yoluma. Nişanı ben atarım, baban da seni mirasından menedemez. Ederse de senin sorunun, kusura bakma ama bundan fazlasını kabul edemem. Boşanamayacağım biriyle evlenemem.”

“*Buna da şükür!*” Rahat bir soluk alıp omuzlarını düşürdü. Sonrasını sonra düşünecekti. Elini uzattı. “Anlaştık.”

Gülfem bağlı kollarını çözüp istemese de Kaan’ın elini sıktı. “Sözünde dur.”

“*Durursam Of yerle bir olsun.*” Boğazını temizledi. “Sözüm söz.”

Gülfem elini çekti, kalbi kırık döküktü ama gülümsedi. “Neyse ki elin yüzün düzgün, yanıma yakışacaksın da akrabaların diline düşmeyeceğim.”

Kaan öfkeyle güldü. “Allah razı olsun, iltifat olarak aldım, kabul ettim.”

“Of,” dedi Gülfem ellerini havaya sallayıp. “Şimdi kim çekecek onca merasimi? Nefret ediyorum düğünlerden de evlenenlerden de.”

“Daha önce evlenmedim, neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Yok bir de evlenseydin!” diyerek çıkıştı Gülfem. “Hiç mi evlenen görmedin?”

Omuz silkti Kaan. “Düğüne gittim, kâfi mi?”

“Kaan!” dedi inlercesine.

“Ne var kızım, Allah Allah.”

Gülfem gözlerini kocaman açtı. “Atar yapma bana!”

Kaan başını uzattı. “Ayar oluyorum Gülfem, ayar etma.”

“Oh!” dedi ellerini iki yanına açan Gülfem. “Bizi evlendirip üç ay sonra cenazemize katılırlar, bizden olmaz!” diyerek kapıya yürüdü.

Kaan arkasından sırttı, dudaklarını sağa sola kıvrıp boğazını temizledi. “Abart.”

“Kes sesini!” Gülfem kapıyı açınca abisiyle Leyla’yı dip dibe buldu. Gülfem’in başının üzerinden Kaan da bakıyordu.

Ali kolunu kapıdan alıp doğruldu. Leyla da gülen yüzüne ciddi bir dokunuş yaparcasına toparlandı. Gülfem ikisine bakıp başını *sizi gidi sizi* dercesine salladı. “Çıkmasa mıydım abi?” dedi sırtarak.

“Afkurma Gülo, geç.”

Gülfem göz devirip Leyla’nın kolundan tutarak sürükledi. “Seni alacağım kızım, yenge yapacağım.”

“Ya...” dedi Leyla utanarak. “Sen dedin Gülfem, elimden geleni yaptım işte. Bak şöyle konuşma, utanıyorum.”

“Ben abimi kendine âşık et mi dedim, hoş, sen daha âşık gibisin.” Üst kata çıkan merdivenlere getirdi kızı, o anda Kaan ve abisi salona geri dönüyordu. “Sen ne yaptın?” dedi Leyla, Fatoş içeriden koşar adım geldiğinde ikisine bakıp, “Sonra anlatacağım. Bir gitsinler de rahat nefes alayım,” dedi.

On dakika sonra Kaan ve Demir gitmek için izin istediğinde Gülfem onları yolcu etmek için kapıdaydı. Abilerinin arkasında durup evden çıkmadı. Abileri ve babası dışarıdaydı, onlar içeri girmeden odasına çıkmak için hareket etti.

Birazdan annesi gelir, rapor alırdı, pufuna oturup tokasını çıkarttı. Ayakkabılarını ayağından fırlatıp attı. Makyajını silmeye başladığında Fatoş ve Leyla yatağa uzanmış, telefonla ilgileniyordu. Konuşmak istediğinde söze girerdi Gülfem, onlar alışkındı. Nihayetinde kapısı aralandı ve Zehra Hanım başını uzattı. “Kızlarımı...” diyerek girip kapıyı kapattı. Fatoş

ve Leyla doğrulup otururken Zehra Hanım kızına yaklaştı. “Baban gönderdi, nasıl geçti görüşme?”

Gülfem pufunda döndü. “Ay anne, bir içim su değilse ne?” dedi gözlerinden kalpler çıkararak.

“Sorma, çok efendi, çok yakışıklı. Bugüne kadar gelen görücülerin içinde en iyisi, ben de çok beğendim ama tabii senin görüşün önemli.”

“*He canım, he.*” Utangaçça gülümsedi. “Olur dedi, de. Gelsin, istesinler.”

Zehra Hanım’ın gözleri büyüdü, bunu ciddi mi dediğini anlayamadı. İlk kez kızının ağzından duyuyordu. Biri onu gelsin ve istesin. “Ciddi misin yoksa denemek için mi kabul ediyorsun?”

“Ne denemesi anne, bu adam denemelik mi? Eğitim desen var, nezaket desen var, para gırla. Yürürken bastığı yer yıkılıyor, sesi bile karizmatik. Bir daha böylesini bulamam, alacağum bu uşağı.”

“Ay!” dedi Zehra Hanım, kızının yüzünü iki eli arasına alıp yanaklarını öptü. “Çok şükür, bak gör, zamanla aranızda çok güzel bağ oluşacak. Umarım o da senin gibi düşünüyordur, önce onların aramasını bekleyeceğiz.”

“O istiyor, o yüzden konuşuyorum zaten. Babası yarın arar, bekle ve gör.”

Zehra Hanım doğrulup çenesini havaya kaldırdı. “Benim kızım gibisini nerede bulacakmış, istemese gözlerine baktırmasını söyledim. Vuruldu uşak sana, vuruldu. Ben gidip babana haber edeyim.”

“He hadi, koş,” dedi Gülfem kocaman gülüşüyle. Annesi odadan çıkarken gülüşü öfkeye dönüştü.

“Surata bak, ne oldu şimdi, biz anlamadık,” dedi Fatoş.

“Anlaşma yaptık, onu babası zorluyor, beni de benim ailem. Nişanlı kalıp denemeye karar verdik. Ama öncesinde çok kızdı, içinde gerçek bir Oflu inadı var. Anlamak için Laz olmaya gerek bile yok. Yine iyi ikna oldu, bir ara babamlara ötecek sandım.”

“Anlaşamazsanız ne olacak?” dedi Leyla.

“Nişanı atacağım, öyle karar verdik. Benim atmam şart çünkü babası benimle evlenmesi için zorlarken mirasından menedeceğini söylemiş. O bana mecbur, ben ona mecbur değilim.”

“Ne?” dedi Fatoş kaş çatarak. “Seninle beş parasız kalmamak için mi nişanlanacak?”

Gülfem bir kez daha kalbinin kırıldığını hissettiğinde gözleri doldu. Kızlar bunu fark edince yataktan zıplayıp ayak ucuna iliştiler. “Gülfem neden kabul ettin, sen ona mecbur değilsin ki. Bir şekilde babanı ikna ederdin,” dedi Leyla.

“Senin kalbini kırdı,” dedi Fatoş. “Ondan ağlıyorsun.”

“Kalbimi kırdı, parasından olmamak için belki de bugün ben olmasam başka bir kadınla yine de evlenecekti. Bu gerçek çok üzücü ama ben neden ağlıyorum?” derken gözlerini eliyle sildi.

“Sen ona karşı bir şeyler hissediyorsun,” dedi Leyla. “Seni bir erkek için ağlarken görmedik ki. Başka bir açıklaması olamaz.”

“Ah Gülfem, ah. Gitmeyecektik, görmeyecektin. Sen ona Antalya’da bir şeyler hissetmeye başladın.”

“Çünkü çok hoş biri,” dedi isyan edercesine. “Yakışıklı, kibar, etkiledi beni.”

“İyi de ya âşık olursan?” dedi Leyla. “O zaman nişanı atamazsın, atarsan da daha çok yara alacaksın.”

Gülfem ıslak gözlerini kırptırırken gülümsedi. “Otuz yılda bir kez bir adamdan hoşlandım, bırakayım da gitsin mi? Ben âşık olursam, o da olacak!”

“Siktir!” dedi Fatoş. “Sen bilerek yaptın bunu!”

Şaşkın bakan arkadaşlarına gülümsedi. Son damlaları eliyle silip yok etti. “Kalbimi kırdı mı, evet. Hesabını ayrı soracağım ama evet, bilerek kabul ettim. Ayrıca beni güzel buluyor, ilk karşılaşmanızdan bu yana bunu kabul etti. Olursa alacağım, olmazsa... vuracağım. Ya benum olacak ya da kara toprağın.”

Arabayı durdurup indi Kaan, Demir de arkasından indi. Burnundan soluyordu abisi, ağzını bile açamamıştı. Otel odasına çıkana kadar da ses etmedi ama kapıyı kapattığında abisine döndü. Kaan ceketini çıkarıp yataklardan birinin üzerine attı. “Beni oyuna getirdi, aptal yerine koydu.”

“Ben de diyorum nereden tanıyorum diye, fotoğrafını gördüm ama aklımdan uçup gitti.”

“Senin hafızana da tüküreyim Demir,” diye kükredi Kaan.

“Bana neden kıızıyorsun? Kızı görmek istemeyen sendin, yenge adayımı kafama kazımam mı gerekiyordu? Baktım ve geçtim.”

İnledi Kaan, öfkesi taşıyordu da çatacak bir yer bulamıyordu. “Oyun öyle edilmez, ben ona göstereceğim oyun nasıl edilir.” Yatağın üzerindeki ceketine uzandı. İç cebinden telefonu çıkarıp babasını aradı. Telefon başında bekleyen adam ilk çalışta açtı.

“He oğlum,” dedi heyecanla, karısı Suzan da yanındaydı. Kulağını telefona yapıştırdı kadıncağız. “Ne yaptınız anneciğim?” dedi kadın.

Kaan sinsice sırtıttı. “Anne ben âşık oldum. Kız güzel değil, âdeta bir huri.”

İbrahim Bey ve Suzan Hanım şokla telefondan uzaklaşıp birbirlerine baktılar. Bunu asla beklemiyorlardı. İyi bir şey bekliyorlardı ama bu kadarı akıllarının ucundan bile geçmezdi.

“Baba!” dedi Kaan.

“Efendim,” dedi babası usulca.

“Bırak haftaya gelmeyi, yarın buraya geliyorsunuz. Anne ev kur, satın al. Çiftlik falan aç, bir şeyler yap. O kızı istiyorum, evleneceğim. Baba iş kur, anlaşma imzala! Fabrika falan aç!”

Demir kocaman gözlerle abisine bakıyordu. Dehşete düşmüştü, akıl sağlığını ya kendisi kaybediyordu ya da abisi.

“Kapat! Yarın akşam geliyoruz,” dedi babası, önce o kapattı. Kaan da telefona bakıp sırtıttı.

“Sen ne yaptın?” dedi Demir. “Ya kız istemezse?”

“İstiyor, konuştuk. Anlaşma yaptık, nişanlanacağız. Ama küçük bir yalan söylemek zorunda kaldım çünkü ikna olacağı yoktu.”

“Ne yalanı?” dedi kaşları birleşen Demir.

“Onunla evlenmezsem babamın beni mirasından menedeceğini söyledim. O da hem kendi ailesini hem benim ailemi başımızdan atmak için nişanlı kalacağımızı ama sonra ayrılacağımızı söyledi. Kabul ettim.”

“Uy!” dedi Demir, elini başına vurarak. “İyi fuşki yedin! Kıza seninle para için evleniyorum demişsin.”

“Bizim o kadar aklımız yok çünkü, değil mi? Kız beni istemedi, duygü sömürüsü yapmak zorunda kaldım. Benim babama gidip onu istemediğimi söylememi istedi. O kadar da salak değilim. Ben istiyorum o kızı! İSTİYORUM. Yalansa yalan, ne kadar zamanım var bilmiyorum, onu kendime bağlamam gerekiyor.”

Demir abisine bakarken daha ne kadar şaşırabileceğini tartıyordu. “Abi sana ne oldu? Sen böyle biri değilsin.”

Kaan ayağa kalkıp gülümsedi. “Ben Gülfem’i istiyorum.” Bakışları sertleşti, inat oturdu ve yüz yıl kalkmayacak gibiydi. “Ya sevecek ya da sevecek!”

4. Bölüm

Sabah aldığı habere göre müstakbel kayınvalidesi ve kayınpederi akşam Artvin'e geliyordu. Dudağının ucu kıvrılmıştı, elini çabuk tutuyordu Kaan. Yarın da onları ağırlayacaklardı, bu böyle günlerce devam edecekti ama Gülfem'in hiçbir şeye elini süresi yoktu. Sevmiyordu düğün dernek, annesi, halaları ve yengesi hallederdi. Kızları alıp evden çıktı, akşamı batırıp dönerlerdi. Gidip bir kafeye demir atmayı düşündüler. Tembeldi Gülfem, ne yemek yapmaktan hoşlanırdı ve ne de ev işi. Hayatı boyunca iş yapmasını gerektiren bir durum olmamıştı. Kendi evinde bile günlük gelen ablası vardı. O önüne gelsin isterdi. Evlilik hayatından nefret ediyordu. Bir erkeğin ondan bir bardak su istemesi düşüncesi bile onu delirtiyordu. Çekemezdi. Artvin'in güzel kafelerinden birine girdiler, bir yanı deniz, ucunda iskelesi...

Girer girmez tanıdık bir yüz buldu. O kadar tanıdık ki birbirlerini görünce kocaman gülümsediler. Görüşmede olduğu belli olan Murat izin isteyerek kalktı. Gülfem de ona doğru yürüdü. Kollarını açan adama sıkıca sarıldı. "Kuzen," dedi, Gülfem. Murat, amcasının oğluydu.

"Kız hayırsız, işe uğrasana yüzünü göreyim." Murat kızı bırakıp geriye çekildi. Leyla ile Fatoş'a baktı. "Hoş geldiniz hanımlar, sizi buraya gelin edeceğiz en sonunda."

"Aman abi ya," dedi Leyla. "Gezmeye geldik."

"Murat abi, gelin ediyoruz," dedi Fatoş, Gülfem'i işaret ederek.

“Duydum,” dedi Murat gülümseyerek, iki eliyle Gülfem’in yüzünü avuçladı. “Senu alana Allah akul versun.”

Gülfem ağız dolusu kahkaha attı. “Abi ya, bence o da deli. Anlaşacağız.”

Murat da genişçe gülümsüyordu ki bileğine birinin yapışmasıyla neye uğradığını şaşırdı. Gülfem’in gözleri büyürken yanındaki adamı fark etti. Murat’ın damarı kabardı, bu hadsizin burnunu kırmak için gözlerini kısmıştı. Adam gözlerinden ateş çıkararak bakıyor, dişlerini sıktağı için elmacık kemikleri kımıldıyordu. “Kimsin lan sen?” dedi bir adım atıp.

“Abi dur,” diyerek araya girdi Gülfem.

“Abi mi?” dedi Kaan, gözlerini kırpa kırpa.

Gülfem gözlerini kısarak Kaan’a döndü. “Kuzenim, amcamın oğlu, kot kafalı!”

“Bu o mu?” dedi Murat şaşkınlıkla. “O tabii ya. Harbi deliymiş, kız kendin gibisini nasıl buldun?”

Kaan gözlerini kapatırken ensesini kaşıdı ama sözleri de yutmadı. “Özür dilerim, ben öyle görünce yanlış anladım.”

“Da...” dedi Murat. “Siz dün gece tanışmadınız mı? Bu ne samimiyyet?”

“Abi karıştıрма gözünü seveyim, ben sana sonra anlatırım. Kimseye bir şey deme!”

Murat başını *sen bir bok yedin* dercesine salladı. Kaan’a elini uzattı. “Murat, bu delinin amca oğluyum.”

“Kaan, bu delinin müstakbel nişanlısıyım.”

“Cuk diye oturmuşsunuz. Şimdi görüşmem var, sonra buluşup oturalım,” derken cebinden kartını çıkarıp uzattı Kaan’a. “Ara beni.”

“Tamam,” dedi Kaan, kartı alıp arka cebine bıraktı.

Murat kızlara *sizi gidi* dercesine bakıp yerine döndüğünde kafenin ortasında kaldıklarını fark ettiler. Gülfem burnundan aldığı sesli nefesiyle Kaan’a ters bir bakış attı. “Masan nerede?”

“Önden buyurun sevgili nişanlım,” dedi yol açıp.

“Gaybana uşak!”

Kaan gülümsedi, Gülfem yanından geçerken elini kalbine attı. “Ah moza⁵, seni gördüğümünden beridir böyleyim.”

Leyla ile Fatoş ne dediğini anlamadı ama iyi bir şey dediğini anladı. Gülfem gözlerini belerterek Kaan’a döndü. “Ne dedin sen?”

Kaan çekici bir gülüşle, “İnsanın kendi kültüründen biriyle olması çok güzel bir şeymiş moza, anlıyorsun beni,” dedi. Gülfem ile aralarında saniyeler süren sessiz bir bakış geçti. Gülfem onu anlıyordu, Kaan da ne dediğini çok iyi biliyordu.

“Ne dedin ki?” dedi Leyla.

Kaan çevirisini yapacaktı ki Gülfem, “Sus!” diye çıkıştı, önüne dönerken gülümseyecekti ama karşı masadaki Demir’i gördüğünde vazgeçti. Demir’in olduğu masanın önünde durdu. Demir ayağa kalkmıştı, abisi kadar yakışıklıydı ama onda sevimli bir hava vardı. “Hoş geldin yengeciğim.”

Demir ondan yaşça büyük olmalıydı, en uygun olan söz geldi aklına. “Hoş buldum abiciğim,” dedi Gülfem, kızlara döndü. “Sizi arkadaşlarımla tanıştırayım, dün gece fırsat olmadı. Fatoş,” dediğinde Demir ile Fatoş tebessüm ederek el sıkıştı. “Merhaba,” dedi Fatoş.

“Merhaba,” dedi Demir, ateş kıvılcı saçların çevrelediği kar beyazı yüzüne bakıp ela gözlerde durdu.

“Leyla,” dedi Gülfem. “Kendisi abimin olmayan yavuklusu olur,” dedi olabilirliği olabilen şeylerin önünü kesmek istercesine.

“Nasıl?” dedi Demir, Leyla’nın elini sıkarken. “Memnun oldum.”

“Ben de,” dedi Leyla. Fatoş, Demir’in yanına oturdu; Leyla karşılarına, sahil kenarına, yanına Gülfem ve tabii ki onun yanına da Kaan.

“Fatoş ve Leyla ile üniversite birinci sınıftan bu yana arkadaşız, on sene önce geldiler buraya ilk olarak. Abim o gün bugündür Leylacı ama Leyla, abimci olamadı.”

Kaan o konuşurken gülümsüyor, Gülfem dudaklarını her kıvrıdığında keyifleniyordu. Normal bir sohbetin içinde olmak anlaşmaları açısından en kestirme yoldu.

Leyla omuz silkti. “Bu konuyu kapatsak.”

5. Lazca kıymetlim, bir tanem demek.

“Kapatalım,” dedi Demir. “Sevmek zorla olmaz herhâlde.”

“Olur,” dedi Kaan.

“Olur,” dedi Gülfem.

Aynı fikirde buluşmaları şu an çok gerekli gibi Kaan sırtırken Gülfem göz devirdi. “Sen benimle aynı fikirde olma.”

“Sen de bana ters yapma! Ne yersiniz?” derken garsonu çağırdı. Gelen garsona hafif bir şeyler söyleyip geri gönderdiler. Gülfem, Kaan’a döndü. “Annenler geliyormuş.”

“Gece olmadan inerler, annem ev bakacak, ona yardım edersin diye düşündüm.”

“Bunu annen de düşünür ve rica ederse, ederim. Bu arada...” dedi bedeniyle dönerken. “Annen nasıl biri?”

“Annem işte,” dedi kaçamak cevap vererek. Gülfem ona katlanamıyordu, zeki erkeklerden kaçması gerekliydi ama alacağım da alacağım diye tutturmuştu. Cevap gelmeyeceğini anladığında Demir’e döndü. “Nasıl biri?”

“Annemin Karadeniz’le hiç bağı yok, tam bir Akdenizli annesi. Anlayışlı, güler yüzlü, kanka bile olursunuz. Laf aramızda, babamın tarafını hiç sevmez.”

Kaan küçük bir kahkaha attı. “Yılanlar diye bahseder.”

“Gerçekten mi?” dedi şaşkınlıkla. “Ee, anneniz Karadenizli sevmiyor demektir.”

“Sevmese babamı alır mı?” dedi Kaan. “Annem insan seçiyor.”

“O zaman baba tarafın felaket,” dedi Gülfem. “Eyvahlar olsun, beni tefe koyacaklar. En ufak açığımda dillerine dolayacaklar. Yok bu iş olmaz, ben kendi sülalemden çektim, bir de koca tarafından çekemem.”

“Saçmalama Gülfem!” dedi Kaan sert bir sesle. “Sen hiç iyi olan koca tarafı gördün mü?”

“Halalarım var, neden görmemeyim?”

“Halamı ben de seviyorum, bu öyle bir şey değil. Ayrıca kimse sana laf edemez, sıkar biraz.”

Gülfem ona bakarken gözlerinin içi güldü, önüne dönerken saçını geriye attı. “Göreceğiz.”

Fatoş dudaklarını sağa sola kıvrırken gözlerini de kısmış, ikisini izliyordu. “Sanki...” dedi ilgiyi üzerine çekerken. “Yeni tanışmamışsınız da çok eskiden beri ilişkiniz varmış gibi görünüyorsunuz.”

“Gerçekten,” dedi Demir, ikisinin üzerinde göz gezdirirken.

Gülfem oralı olmazken, Kaan ona bakıp yarım ağız sırttı. Aklına gelmemiştii ama evet, öyle bir hava aralarında dolanıyordu. “Benziyoruz, ondan olabilir.”

“Hiç de bile, benzemiyoruz,” dedi Gülfem.

“Belki biraz haklı olabilirsin, durduk yere kimseye oyun etmiyorum. Bu ilişkinin Ali Cengiz’i sen olabilirsin.”

“Bakınız, kindar. Yüz yıl unutmaz artık.”

“Yüz yıl kısa bir zaman, sonsuzda bir gün bile unutacağımı sanmıyorum.”

Demir güldü, o gülünce Fatoş da güldü, kendini tutamayan Leyla patladı. Gülfem de başını eğerek kahkahasını gizledi. Kaan da güldü ama öfkeden.

Gülfem, Kaan’a döndü, tam dudakları aralandı, bir şey diyecek oldu ama susturuldu. “Sus Gülfem, bu konu asla kapanmayacak. Daha sonra ve ondan sonrakiler de daima atışma konumuz olacak.”

“Tam bir Oflu!” dedi Gülfem yüzünü buruşturup önüne dönerken. “Ben istedim Fransız gevşegi, Allah verdi Trabzon Ofusu.”

“Şaka mı bu?” dedi Kaan. “Ne yapsın seni Fransız? Seninle evlense bir aya kalmadan boşar, adam neye uğradığını şaşırır.”

“Sebep?” dedi *ne saçmalıyorsun* dercesine kaşlarını çatmıştı. “O kadar kötüyüm de senin derdin ne?”

Kaan tek kaşını kaldırıp yarım ağız gülümsedi. “Sen Hopalısın, ben Oflu, bizim mayamız bir ve sen şiddete meyillisin. Bir Fransız’a tekme tokat girdiğini hayal edelim?” dedi Kaan, kızlara döndü. “Edin bakalım.”

Fatoş kıkırdadı. “Oh mon dieu⁶,” dedi kibarca. Leyla kahkaha attı, Demir başını eğerek gülüşünü sakladı. Kaan sesli güldüğünde Gülfem de güldü. “Belki de İtalyan mafyasından bulmalıydım.” Arkasına yaslanırken Kaan kulağına eğildi. “Ofu mafyasına kaldın oroperi⁷.” Kulağından kanına karışan sözcükle boşluğa düşer gibi hissetti.

Telefonunu uzattı, Gülfem bir telefona, bir Kaan’a baktı. “Ne?”

“Numaranı yaz.”

Sohbetin rengi yemekle birlikte iş dünyasına ve okullara geçti. İki saatin sonunda uzun yılları dostluklarıyla devirmişler gibi kalktılar. Gülfem Kaan’ı, Kaan Gülfem’i sohbet boyunca izledi. İçlerinde ölçtü, biçti ve aşk terzinin mezurasından çıkmış gibi biçilmiş kaftanları birbirine uydurdu. Nerede ciddi, nerede sevimli olacaklarını biliyorlardı. Yanılmadıklarını biliyorlardı ama gelecek ne getirecek, onu birlikte göreceklerdi.

Özel uçakları indikten kısa süre sonra annesiyle babasını karşıladılar. Babasının elini öperek geriye çekildi Kaan. İbrahim Bey oğlunun suratına bakıyordu, vardı bir değişiklik de şaşkınlığını atamıyordu.

Demir annesine sarılmıştı, ayrılıp kolunu kadına dolayıp babasıyla abisine baktı. “Ne bakışıyorsunuz?”

“Sıfatında bir şey arıyorum, delirme ibaresi falan,” dedi babası.

Kaan dudaklarını birleştirip güldü, kocaman da gülebilirdi ama o kadarını edebine yedirmedi. “Abartma baba, beni buraya bunun için göndermedin mi?”

“Gönderdum da dün gece telefonda ben âşuk oldum ana diye anıran da sendin. Haçan ula?”

6. Fransızca *aman Tanrım* demek.

7. Lazca *sevgilim* demek.

Kaan dudaklarını kapatıp fermuar çekme hareketi yaptı. İki kaşı da inatla kalkmıştı. Annesi bile şok olmuştu. “Damarı tuttu, oğlum sen bu hareketi yirmi yaşından bu yana yapmamıştın. Tamam, alacağız kızı.”

Kaan annesine gülümsedi.

“Sabah konuştuk, Mustafa kızının da istediğini söylediğinde dedim ki aha, biz bir fuşki yedik. Bunlar kesin iki deli.”

Demir kahkaha attığında başlar ona döndü. “Baba öyle demeyelim de uyumlu oldular. Biz bu akşam yemekteydik, anlaşıyorlar. Güzel olacak.”

“Ey bari,” dedi İbrahim Bey öne bir adım atıp. “Gidelim.”

Kaan ve babası önden giderken, Demir annesinin kulağına eğildi. “Anne bir kız gördüm, ateş topu gibi.”

“Ne diyorsun?” dedi kadıncağz şaşkınlıkla mutluluk arasında bocalarken. “Kim?”

“Gülfem’in yakın arkadaşı, yarın tanışırsın. Onlarda kalıyor, buralı değil.”

“Ay hadi inşallah. Çok heyecanlıyım Demir, Gülfem nasıl biri?” Hem yürüyor hem de oğluna bakıyordu.

“İyi kız, asıl iyi olansa aralarındaki aura. Şaşılacak derecede uygunlar, görünce anlarsın.”

Gülfem telefonunun ekranında beliren mesaja bakarken kahvaltı masasındaydı. Ali abisi, babası, annesi, Leyla ve Fatoş’la birlikteydi. Akşam yemeği için konuşan anne babasının dışında sesi çıkan kimse yoktu.

“Saat on ikide konum atarım.”

Kaan’ın mesajına tamam bile yazmadan telefonu kapatıp masaya bıraktı. “Ne kadar sürecektir bu yemeklerin bitip başlaması ve yine bitmesi?” dedi Gülfem.

“Daha sürer, düğüne kadar kapanmaz kazanlar,” dedi Zehra Hanım. “Sen karışma, hallediyorum.”

“Anne inan bana, ucundan kepçeyi tut desen bile yapmayacağım.”

“Evde kalmaktan son anda kurtulduğuna kurban mı kessek baba?” dedi Ali.

“He oni iyi dedun,” dedi Mustafa Bey. “Yatursınlar üç beş büyükbaş.”

“Baba!” dedi isyan edercesine.

Mustafa Bey oralı bile olmadı, çayından bir yudum alıp kızına baktı. “Her şeyinu tam yaptuk da bu tembelliğinle seni alana plaket bile yaptıracağum Gülo.”

“Kapı gibi diplomalarım var, mutfakta yemek yaparken kazanılmıyor, kusura bakma baba. Yemek yapamam belki ama asla aç kalmam.”

“He oni da iyi dedun. Gül gibi kız veriyrum, bir aşçısı olur artık.”

Omuz silkti Gülfem. “Dışarı çıkacağız kızlar. Akşama giyecek yeni bir şey lazım.”

“Öğlen yemek yeriz, konum atarım,” dedi Ali. “Bugün öğleden sonra işim yok, gezeriz.”

“Bize hepsi olur, nişandan sonra geri döneceğiz zaten,” dedi Leyla.

“Neden?” dedi Ali ve Gülfem aynı anda. Ali kendini toparlayıp çayına uzanırken, Gülfem başını öne uzattı. “Nereye be?”

“Evinize,” dedi Fatoş. “Analarımız, babalarımız ve işimiz var hem sen artık nişanlı olacaksın. Bize eskisi kadar vakit ayıramazsın. Bir de ev dizmeye başlarsan, yorgunluktan yatağı zor bulursun.”

“Yapma ya, öyle mi oluyor?” dedi Gülfem, annesine bakarken. Zehra Hanım *evet* dercesine başını salladı. Gülfem Artvin’de kalacağını söylememiştir ki. Kaan’la konuşmamışlardı ki daha evleneceği bile belli değildi. “Ya karıştırma kızım şimdi oraları. O kadar yorulursam anne sen diz, ben hep sine okayım.” Arkadaşlarına döndü, aydınlanma yaşadığında gözleri kocaman oldu. “Bir dakika!” dedi ayılmanın verdiği şok etkisiyle. “Ben burada kalacağım da siz gideceksiniz ve biz yılda kaç kez görüşeceğiz?”

Leyla ve Fatoş umutsuzca bakıp omuz silerken Gülfem’in gözleri kocaman oldu. “Olamaz. On iki senemi verdim size, beni bırakıp gidemezsiniz.”

“Yürü be!” dedi Ali. “Haklı.”

Leyla ona ters bir bakış atıp Gülfem’e döndü. “Cülo biz burada yaşamıyoruz ve senin gidişat artık belirsiz. Ne yapacağız, kendimizi sana mı zincirleyeceğiz?”

“Hayır,” dedi Zehra Hanım, başlar ona dönünce gülümsedi kadın. “Size de koca bulacağız, mümkünse Kaan’ın yakınlarından olacak ve siz elti elti geçinir, gidersiniz.”

“Müthiş fikir,” dedi Gülfem. “Beni bırakmayın!” dedi dudaklarını bükerek. “Burada hiç arkadaşım yok. Yalnız kalırım, yalnız ve evli. Hayatımın sonu gelmiş gibi hissedirim.”

“Abartma!” dedi Leyla. “Doğanın kanunu bu.”

“Siz buna baka baka bekâr kaldınız,” dedi Mustafa Bey. “Kendi erkeklere düşman, sizi de etti pişman.”

Babası haksız sayılmazdı. Kızların sevgili diye bulup getirdiği adamların hepsine bir kulp takmıştı. Bu maço, bu kro, bu hırto, o hiçbir fuşki etmaz diye diye kızları kimseye yâr etmemişti.

“Anne kızlara birini bul,” dedi Gülfem. “Ağzımı açarsam Lazlığım düşsün.”

Leyla ile Fatoş, Gülfem’e sus dercesine bakarken annesi, “Hallederiz,” dediğinde Ali sandalyesini gürültüyle iterek kalktı. “Çıkıyorum ben,” dedi kapıya ulaşırken.

“Ne oldu şimdi?” dedi Mustafa Bey.

Leyla çatalıyla peynirini dürterken masada ses çıkmadı. Mustafa Bey de hiçbir şey anlamadı. “Yok bir şey canım, hadi, sen de kalk. Bir sürü işim var, çık evden artık.”

Mustafa Bey evden kovulduğuna homurdanarak eşiyle odadan çıkınca Leyla başını kaldırdı. “Ben otelde mi kalsam acaba?”

“Otelde kalmak yerine neden abimi istemediğini söyleyen daha makbule geçerdi. Yetmedi mi artık Leyloş? Hepimiz biliyoruz abime boş değilsin, bu kaçış nedir kız, kardeş misiniz yoksa?” dedi Gülfem.

“Alay etme Gülfem.”

“Ne o zaman, söyle de bilelim?” dedi Fatoş. “Yan yana geliyorsunuz, sevgili gibisiniz. Sen bir şey diyorsun, o yapıyor. O bir şey diyor, sen yapıyorsun. O sana sevgi sözcükleri kullanıyor ve bu senin hoşuna gidiyor. Olay ne Leyloş?”

Leyla başını eğip elini alnına vermişti ama cevap vermek istemiyordu. “Ne giyeceğiz ya,” diyerek doğrulup arkasına yaslandı. Fatoş da Gülfem de göz devirip sustu. “Kalkın, alışveriş yaptıktan sonra enişteniz beni bekliyor.”

“Kardeşi de gelecek mi?” dedi Fatoş.

Ağır çekimde Leyla ile Fatoş’a döndüler. Fatoş sırtıyor, ikisine de gülcükler saçıyordu. “Çok hoş adam, değil mi? Zeki, eğlenceli ve yakışıklı. Rabb’im acımamış, ne varsa katmış hamuruna,” dedi Fatoş.

“Öyle mi yapmış?” dedi Leyla şaşkınlıkla.

“Bak sen...” dedi Gülfem sırtarak. “Eltim mi olacaksın?”

Fatoş omuz silkti. “Bu benim düşüncem, o ne düşünüyor, bilemem.”

“Anlaşılır o,” dedi Leyla. “Of, Ofllara gelin oluyorsunuz.”

“Ofloğlu olacağız,” dedi Gülfem, ellerini çırparak yerinde zıpladı. “Ne güzel.”

“Tek başıma döneceğim sanırım,” diyerek dudak büktü Leyla.

“O da senin bileceğin şey artık,” dedi Gülfem masadan kalkarken. “Hadi, hazırlanıp çıkalım. Nişan elbisemi de alacağım, anca bakar, buluruz.”

Yarım saat içinde hazırlanıp çıkmış, on ikiye kadar da anca bir akşam için kıyafet bulabilmişti Gülfem ama arkadaşları nişan için bile bulmuştu. Bir günlük İstanbul yapıp gelebileceğini düşünüyordu. Saat on ikide konuma vardıklarında aracını park edip kafeye girdiler.

Kaan’ı görmüştü ama yanındakileri fark etmesiyle göz devirmeden edemedi. “Bunların ne işi var burada?” derken ilerliyordu. Ali abisi ve Murat da masadaydı. Kaan başını kaldırdığında gülümsedi. İki adım sonra masanın ucunda duruyordu kızlar, Ali ve Murat da başlarını kaldırıp kızlara baktı.

“Gülo?” dedi Ali.

“Abi?” dedi Gülfem, ona bakmadan Kaan’a elini salladı. İlerle demek istiyordu, Kaan bir sandalye kalkıp yana kayarken Ali gözlerini kıstı. Fatoş, Demir’in yanına geçerken genç adama gülümsediğinde Demir de ona tatlı bir gülüşle karşılık verdi. Murat da bir sandalye kayd, kuzeninin kara sevdalısıyla yan yana oturmak istemezdi. Leyla, Ali’nin yanına oturduğunda masada sakinlik oluştu.

“Acıktık, alışveriş yapmak ne kadar yorucu,” dedi Gülfem. “Kaan garsonu çağır,” derken çantasında bir şeyler arıyordu. Hiçbir şey aradığı yoktu, abisinin dikkatinden kaçmak istiyordu. El mecbur telefonunu bulup çıkardı.

“Siz hayırdır?” dedi Ali doğrulurken. “Ne oluyor?”

Kaan dudaklarını mühürledi, gözlerinde keyifli pırıltılar dolanıyordu, başını çevirip garsona işaret verdi.

“Ne olmuş bize?” dedi Gülfem rahat bir tavırla.

Murat saklayamadığı gülüşüyle izlerken başını sallayıp duruyordu. “Hiç, ne olmuş onlara?” dediğinde Ali ona bakmadı. Kardeşine bakıyordu, bu rahatlık nereden geliyordu, anlayamıyordu.

“Ne bakıyorsun abi, otuz yaşındayım ben! Utanacağımı falan düşünüyorsan, sen bilirsin.” Omuz silken Gülfem, önündeki tabağı Kaan’ın önüne bırakıyordu. Ali gözlerini ok gibi kardeşine ve Kaan’a saplamıştı. Garsona yemeklerini söyledikleri anda bile hatta garson gittikten sonra da Ali bakışlarını çekmedi.

“Ali,” dedi Leyla, adamın üzerindeki etkisinden haberi vardı. Olmaması hata olurdu, Ali onu onsuz seven adamdı ama bugün ters yapıyordu, yine de dönüp baktı Ali. “Rahat bırak kızı,” diye fısıldadı Leyla. “Farkındaysan evleniyor.”

Ali ona öylesine sert bir bakış attı ki Leyla bu bakışın kendine ait olduğunu anladı. Gülfem’le bir ilgisi yoktu. Gözlerini kaçırdığında, Gülfem’le göz göze geldi.

Abisiyle Leyla arasındaki gerginliği hissetmiş, kendine çevrilen bakışlardan da anlamıştı. “Şey diyorum,” dedi Gülfem. “Elbise bulamadım da İstanbul’a gidip geleceğim.”

“Uçak burada, ne zaman istersen hazırlatırım,” dedi Kaan, Gülfem yanındaki adama dönerken gülümsedi. “Olur,” dedi keyifle.

Ali’nin gözleri bir kez daha kısıp açıldı. Bu ikisi hiç de bir kez görüşmüşse benzemiyordu. Leyla alt dudaklarını ısırırken Ali’nin az sonra Kaan’a saldıracak gibi durmasıyla, “Ali kalk!” dedi.

Kaan ve Gülfem hızlıca karşıya dönmüştü. Ali’nin çetin bakışlarıyla karşılaştıklarında Kaan önüne bakarken, Gülfem başını *ne* dercesine sallıyordu. Leyla ayağa kalktı, Ali’nin kolunu tuttu. “Kalk Ali, bir şey diyeceğim.”

“Git Ali’si, hadi!” dedi Gülfem sırtarak.

Ali de sinsice sırtarak başını aşağı yukarı salladı. “Gideyim ama sonra görüşeceğiz.”

“Hadi Ali,” dedi Leyla adamı çekiştirirken, Gülfem’e *sus* dercesine bakmayı ihmal etmedi. Ali ve Leyla uzaklaşırken Gülfem gülümsüyordu. “Bizim daha çok vakit geçirmemiz gerekiyor, hem de abimin gözüne soka soka, biz bunları evlendiririz.”

“Bir taşla iki kuş diyorsun,” dedi Murat.

“Yoo...” dedi Gülfem. “İki taş, iki kuş, ben zaten evleniyorum. Siz iki evde kalmış için üzülüyorum.”

“Kız!” dedi Murat masadan bir fındık alıp Gülfem’e fırlattı. “Şuna bak! Kocayı bulunca Gülfem, havan batsın.”

Fındığı yakalayıp ağzına attı. Gülfem abisiyle Leyla’nın arkasından bakmak için eğildiğinde Kaan onu izliyordu. Kaan onu izlemeye doyamıyordu. Hem yetişkin bir kadın hem yaramaz bir kız çocuğu gibiydi. Karakteri öylesine renkliydi ki onu izlerken ömür geçebilirdi. “Düşeceksin,” dedi dirseğinden tutup yerine çekerken. “Bunu kaçıraramam, Leyla pes etmeye çok yaklaştı. Etse de hepimiz rahat etsek.”

“Leyla sevmiyor galiba,” dedi Demir.

“Seviyor,” dedi Fatoş. “Ama hiçbirimize söylemediği bir şey var, anlamıyoruz.”

“Durun, ben gidip dinleyeceğim,” dedi Gülfem sandalyesinden hızla kalkıp bir adım atıyordu ki Kaan onu bileğinden yakalayıp çekti. “Otur Gülfem, rahat bırak.”

Kaan’ın net sesi, keskin tavrı ve itiraz istemez bakışlarıyla Gülfem gözlerini kıstı. Kaba değildi ama kibar da değildi. Nazik denemezdi ama kötü de değildi. Kaan onu tekrar yerine çekerken gayet nazikti ve Gülfem neden onu dinlediğini bile anlamadı. “Nedenmiş?” dedi yerine otururken. Kaan bileğini bırakıp arkasına yaslandı. “Onların özeli, nedeni mi var?”

“Biri benim abim, diğeri de en yakın arkadaşım.”

“Belki sorun budur oroperi,” dedi Kaan, ona bakıp göz kırparak. Gülfem’in gözlerinde belirgin bir şaşkınlık oluşurken Murat ve Fatoş da durup Kaan’a dikkat kesilmişlerdi.

“Anlamadım,” dedi Gülfem, bedeniyle döndü Kaan’a. “Ne demek istedin?”

“En yakın arkadaşın senin evinde kalıyor, her geldiğinde de sanırım bu böyle.”

“Evet,” dedi Gülfem. “On yıldır geliyor ve tabii ki bende kalıyor. Fatoş’un da Leyla’nın da evimde odası var.”

Kaan başını iki yana sallayıp anlayışla gülümsedi. “Onlar senin arkadaşın değil, kardeşin olmuş, aynı zamanda da evin kızları. Belki Leyla evi gibi gördüğü ailenin oğluyla olmaktan kaçıyor ki bence kesin öyle.”

Gülfem gözlerini Fatoş’a dikti, o da aydınlanmayla arkadaşına bakıyordu. Aralarında sessiz bir sohbet geçerken masadaki beylerden başka yorum gelmedi. Daha sonra konuşmak üzere kızlar da sustu. Gülfem, Kaan’a yan bir bakış attı, *zeki erkekler tehlikelidir* sözünü eze eze koşuyordu.

“Ben bir yerde çok büyük laf ettim ama neredede, hatırlayamıyorum.” Arkasına yaslanırken yemekleri gelmişti.

Ali masaya bulundukları yerden bir bakış atıp Leyla’ya döndü. İçi gidiyordu kızın güzelliğine, Leyla’yı beklerken yaş almıştı ama onun umurunda bile değildi. Ela gözleri, buğday teni, sarı saçlarına... Hiç dokunamadığı saçlarına bakarken ölecekti ya da hasretten ölecekti.

“Ne oluyor Leyla?”

“Hiç,” dedi Leyla saçını kulağının ardına bırakırken. “Sen neden öyle gerdin Gülfem’i?”

“Ben de onu soruyorum, neydi o hâlleri? Tanışıyor mu bunlar?”

“Hayır canım, tanışmıyorlar. Yani tanıştılar ya işte, o gün, o gece. Çabuk kaynaştılar. Olması gereken bu değil mi? Yetişkin insanlar bir şekilde yollarını bulacaklardı. Bakma öyle garip garip, rahat bırak Gülfem’i.”

Ali’nin yanlış anladığı bir durum yoktu, sadece anlamaya çalışırken bocalamış, abi damarı kalkmıştı. “Onlar için olması gereken biraz hızlı oluyor gibi de...” dedi gözlerini kısarak. “Biz de yetişkiniz, yolu neden bulamıyoruz Leyla?”

Leyla göz devirdi, Ali bunlardan sıkılmıştı. Aralarında adı konmamış duyguları tek başına yaşıyor gibiydi de değildi de. Artık bir anlam kazanması gerekiyordu. “Devirme gözlerini, çıkamıyorum işin içinden ve sen de asla yardımcı olmuyorsun.”

“Ne yapıyorum ben sana? Her zamanki kadınıam.”

“Sen her zaman ne olduğuna hiç baktın mı? Beni o masadan kaldırıp kenara getirip sakinleştirecek kadar yakınsın ama işine gelmeyince arkayı dönerek gidiyorsun. Dengemi bozuyorsun Leyla, ne olduğumuza karar ver, ben de ona göre yoluma bakayım.”

“Yoluma derken?” dedi kaşlarını birleştirip gözlerini kıstı. “Neymiş o yol?”

Ali umutsuzca başını sağa sola sallayıp soluğunu saldı. Gerçek anlamda dengesi şaşıyordu. Leyla ne yaptığını asla bilmiyordu ama Ali de ona ayak uyduruyordu. “Var mıyız, yok muyuz?”

“Biz hiç olmadık, bunu ne zaman anlayacaksın?”

Ali gözlerini kapattı, omuzlarını indirirken de açıp Leyla’ya baktı. “Leyla benimle muhatap olma, rica ediyorum.” Dönerek masaya ilerlediğinde Leyla dişlerini sıktı ama hemen arkasından yüzü kederle buruştu. Aşamadığı konular vardı, birileri onu anlamak zorundaydı. Ali’nin ardından adımlarına izin verip masaya döndü. Ali yerine oturmuştu, o da mecburen yanına oturdu.

İkisinin de asık suratına bakan Gülfem sesini çıkarmadı. Yemeğini yerken genelgeçer sohbetlere katıldı ama Kaan'la çok konuşmadı. Yarım saat sonra birlikte kalktılar. Kafenin dışına çıktıklarında arabaların yanında durdular. Ali arabasına binip gaza basarken gözü yeri görmüyordu. Leyla da Gülfem'in arabasına geçip karalar bağlamıştı.

Kaan, Gülfem'i bileğinden tutup biraz uzağa götürürken ona engel olmadı. Murat geride kalmıştı, Demir ve Fatoş ile ayaküstü konuşuyorlardı ki Fatoş arabaya geçmek için izin aldı. Murat da arada Gülfem'e göz atıyordu.

“Yakşıyorlar,” dedi Murat sırtarak.

Demir de gülümseyerek abisiyle yengesine baktı. “Valla abi bu kadarını beklemiyordum. Abim fena vuruldu, iyi bir şey herhâlde.” Ellerini cebine atıp yerinde kımıldadı.

Murat onlara arkasını döndü, Demir'le sohbete girerken Gülfem ile Kaan karşılıklı durdular. “Ne oldu?” dedi Gülfem.

“Sorun da o, hiçbir şey olmuyor.”

Kaşlarını çatıp başını kaldırdı Gülfem. “Galiba anlamadım.”

Kaan sağına soluna bakınıp gülümsedi. “İkimiz Gülfem,” dedi ona dönerken. “Baş başa zaman geçiremiyoruz.”

Gülfem güldü ama küçük bir gülüştü, ardından kahkahaya dönüştü. “Sen kendini ne sanıyorsun? Daha hiçbir şeyim değilsin. Nişandan sonra bir tık değişir ama abartamazsın.”

“Biliyorum, kim olduğumu söylememe gerek yok bence.” Gülümserken tek kaşını kaldırmıştı, bu tavrı Gülfem'in aklını karıştırıyordu ama bunu bilmiyordu. “Sen ayarlayacaksın, gizli saklı. Ben de seni bekleyeceğim.”

“Hım...” dedi Gülfem anladığını ifade edercesine gülümsedi. “Neden sana bu iyiliği yapayım ki? Seninle anlaşmalı nişanlılık yapıyoruz. Ne gerek var buna?”

“Bırak şunu şimdi, bana odaklan Gülfem.”

“Saçmalama Kaan!” diyerek çıkıştı. “Ne istiyorsun, evden gizlice çıkıp yanına mı geleyim? Ben hiç evden gizli çıkmadım, bunu bu yaşta yapacak değilim.”

“Tamam, gizli çıkma ama bir şey yap?”

“Sen yap, ben neden yapıyorum?”

“Ne yapmamı istersin? Mesela...” Gözlerini havaya dikip düşündü. “Gece pencereye çıkabilir miyim?”

Gülfem keyifle gülümserken başını *hayır* anlamında salladı. “Bahçeye bile giremezsin. Ki girdin diyelim, odam ikinci katta, anında yakalanırsın.”

“Tamam.” Kaan dudaklarını sağa sola kıvrıp tekrar düşündü. “Evinin köşesinde seni beklesem, gelir misin?”

Gözlerini kırptırdı Gülfem, güzel dudaklarında tatlı bir kıvrılma oluştu. “Olur,” dedi. “Ama köşe yok, karayemiş ağacının altında bekle. Gece 00.30 gibi gelirim.”

“Annemleri bırakıp geri dönerim o zaman.”

“Anlaştık,” dedi Gülfem küçük bir gülüşle.

Kaan da gülümsedi. “Ne?” diye sordu.

Omuz silkti Gülfem, dudakları keyifle kıvrılmıştı. “Hiç böyle şeylere ihtiyacım olmamıştı, komik geldi. Ne yapacağız orada?”

Kaan gözlerini kısarak başını eğdi. “Sevdaluk edeceğiz.”

Gülfem’in gözleri bir an açılıp eski hâlini alırken, “Hım,” dedi bakışlarını kaçırıp. “Çok sevdaluk ettiğinden biliyor gibisin.”

“Ama şimdi oldu mu, boş ver sen o kısmı. Seninle nişanlanıyorum.”

İkisi konuşurken Demir ile Murat el sıkışıp ayrıldılar. Demir arabasına geçerken, Murat çalan telefonunu yanıtlamak için durdu. Gülfem ile Kaan hâlâ konuşuyordu. Arkasını döndü, telefondaki asistanını dinliyordu. Kırmızı bir araba yaklaşıyordu, önce dikkat etmedi ama araba kendi aracının yanında durdu. Asistanını dinlerken arabanın kapısı açıldı, içinden sarı saçlı bir kadın çıktı. Göz göze geldiler ama kadın arkasına bakıyordu. Murat kaşlarını çattı. Kadın kapısını sertçe kapattı. Gözlerini kısmış,

Murat'ın arkasına bakıyordu. Murat da şüpheyle bakışlarını kısıp kadının üzerine sabitledi.

Kadın bir adımını sakın attı ama sonraki adımları hız kazandı. Telefonu kapattı Murat. "Bir şey geliyor," diye mırıldandı. Arkasını döndü, Kaan da şok olmuş, bakışlarıyla kadına bakıyordu. İstenmeyen misafir olduğunu anladı Murat. Kadın koşar adım yaklaşıyordu, Murat telefonunu cebine attı. Gülfem'e ilerliyordu ama kadın daha yakındı.

"Kaan Bey!" diye bağırdı kadın. "O kadını bak nasıl yiyorum şimdi."

Kadının Kaan'la bir bağı olduğunu anlamak zor değildi. Murat'ın iki kaşı birden havalandı. Kadın namludan çıkmış kurşun gibi görünüyordu.

Gülfem ne olduğunu bile anlayamıyordu. Kalbine saplanan ok, aklıyla itişip duruyordu. Kaan'ın bezgin hâline de anlam veremedi. Kaan, Gülfem'i kolundan tutup arkasına çekerken hızlıydı. Aralarında kısa bir mesafe kaldığında Murat kadını belinden yakalayıp geriye çekti.

"Bırakın beni! Saçlarını elime dolayacağım! Parça parça edeceğim onu."

Demir arabadan ılık hızıyla çıktı. Fatoş ve Leyla çıkıp aralarına geldiğinde Gülfem, Kaan'ın arkasından çıktı. Mavi gözlerine öfke öyle bir oturmuştu ki kalkacak gibi değildi. "Bana mı diyor o Kaan?"

Kaan burnunu çekerek başını salladı. "Sana diyor canımı."

Murat'ın tuttuğu kadın gözleri kocaman olurken dudakları aralandı. "Canım mı dedin sen?"

"Bir de Laz mı, nereden buldun bunu?" dedi Murat kollarının arasında çırpınan kadını tutmaya çalışırken.

"Kim bu kadın Kaan!" diye öfkeyle bağırdı Gülfem.

"Başımın belası Gülfem, ye onu!" dedi, kadına *seni geberteceğim* dercesine bakarken.

Demir kadının bileğini tutup Murat'ın kollarından çekip aldı. "Allah seni bildiği gibi yapsın Güneş, konum isterken bunu mu planlıyordun?"

Güneş yeşil gözlerini aç aça, "Abi bırak, şu kızı parçalamadan bırakmam. Ne demek benim abimi kandırmak!" dedi.

Gülfem bir adım gerilerken görümcesiyle bakışyordu. “Kot ağızlılar, öttünüz mü hemen?”

“Kardeşiniz mi?” dedi Murat şaşkınlıkla. “Ne kandırmasından bahsediyor?” Gülfem’le Kaan’a bakıyordu.

“Ağzını açarsan seni Of’a hapsederim.” Kaan’ın sert bakışı, tane tane sarf ettiği sözleri ve sesindeki o katılık, itiraz istemez tonla Gülfem de yeni tanışıyor. Kaan’a bakarken gözleri büyüdü, bu ses de neydi?

Güneş konuşmak için açtığı ağzını anında mühürledi ama gözleri ateş saçıyordu. Demir abisinin kolunu tutmasıyla kımıldayamıyordu da.

Murat o kadar karışmış görünüyordu ki kime, neye baksa bilemiyordu. Gülfem bunu fark edince abisine döndü. “Abi akşam konuşalım mı?” dedi, *anla beni* diyordu sessizce.

Murat başını salladı, Gülfem’in yalvaran bakışlarına kayıtsız kalamadı. “Gidiyorum ama akşam ikinizle de konuşacağız,” diyerek döndü. Arabasına bininceye kadar sessizce beklediler. Murat arabasını otoparktan çıkarıp uzaklaşınca Gülfem tehlikeli bakışlarını Güneş’e çevirdi. Mavi gözleri kısıp öfkeyle koyulaştı. Dudaklarını kindarca büküp Güneş’e bir adım attı.

“Bana bak! Ben anlamam görümce falan, o sarı saçlarını bağlarım elim, suratını en son böyle hatırlarsın.”

“Yürü kızım!” dedi Kaan keyifle.

Güneş gözlerini kırpıştırıp Gülfem’i baştan ayağa süzerken dudaklarını beğeniyle büktü. Birkaç saniye öylece baktıktan sonra gülümsedi. “Seni sevdim.”

Gülfem’in öfkesi şaşkınlığa dönüşürken gözlerini iki kez kapatıp açtı. Kaan’ın keyifli sesi, Güneş’in sözleri, soluğunu bıraktı. “Normal değilsiniz!” dedi alnını kaşırken.

Demir kardeşini bırakırken of çekti. “Gerçekten ama gerçekten çok yoruyorsun Güneş.”

Kaan yüzünü buruşturdu, sağına soluna bakıp başını iki yana salladı. “Birdi, iki oldu.”

Güneş daha geniş gülümsedi. Demir abisi ona her şeyi anlattığında ilk uçakla önce İstanbul'a, ardından da Rize'ye inmişti. Kiraladığı arabayla Artvin'e gelirken aklında Gülfem'e haddini bildirmek vardı ama şimdi gördüğü kadın ilgisini çekmişti. "Güneş, bu iki kot kafalının kardeşiyim."

Gülfem de elini uzatıp sıktı, hayalinde bu denli çılgın bir görünce olmamıştı ama kötü birine benzemiyordu. "Ayşe Gülfem." Yanında durup Güneş'e kötü bakışlar atan arkadaşlarına göz attı. "Arkadaşlarım, Leyla ile Fatoş."

Güneş onlarla tanışırken gülümsüyordu, az önce uçan kadından eser kalmamıştı. "Memnun olacak mıyız?" dedi Leyla gözlerini kısarak. "Çok tedirgin bir giriş yaptın da."

Güneş, kadının yüzüne bakarken sırtıttı. "Benim yengem değil mi? O bizim sorunumuz."

Leyla, Gülfem'in arkadaşıydı, altta kalacağına canı çıksındı. "Ben de onun yengesiyim, sorunumuz ortak."

"Ah..." dedi Güneş, Gülfem'in saçma gülüşüne bakarken. "Öyle mi? Neyse... Bunu sonra konuşuruz."

Kaan aralarına girerken kardeşini ters çevirip itekledi. "Akşam görüşürüz çona, gidip şunu hizaya getireyim."

"Görüşürüz," dedi Gülfem, uzaklaşan üç kardeşe bakarken Leyla ile Fatoş da arkasında durdu. "Cülo," dedi Fatoş.

"Hı?" dedi Gülfem, Güneş'in Kaan'ın yanına binişini, Demir'in onun arabasını alışını izlerken.

Fatoş dudaklarını sağa sola oynattıktan sonra konuştu. "Gerçekten bu aileye gelin olmak istediğine emin misin?"

İki araba da uzaklaşırken arkadaşlarına döndü. "Değilim ama zaten ben de hiç iyi koca tarafı görmedim. Kadın ve erkek evlenir, taraflar savaşır. Doğanın kanunu bu! Yine de sınırları olmayan bir görünce istemedim. Bu tam bir manyak! O gelişi neydi öyle? Kaan'ın eski kırıklarından biri sandım, yaracaktım beynini."

"Bir an ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Leyla.

Gülfem ona dönüp sırtıttı. "Sen hayırdır yengeciğim, olay nedir?"

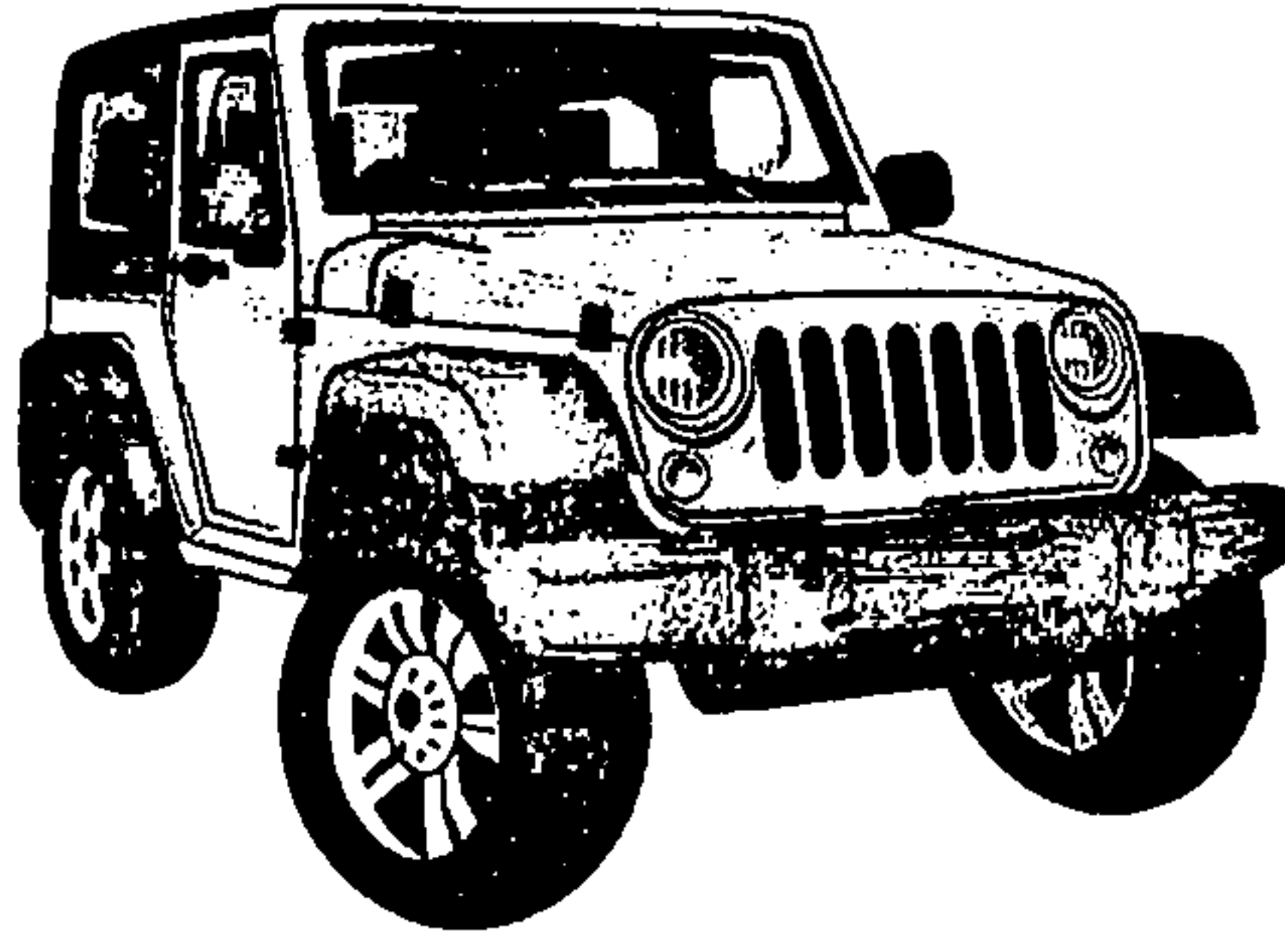
“Lafın altında mı kalsaydım, yapıştırdım işte, o da yan çizdi. Ne var?” Leyla ters bir bakışla arabaya geçmek için döndüğünde Fatoş ve Gülfem birbirine baktı. “Durum tam da Kaan’ın dediği gibi olabilir mi?” diye mırıldandı Gülfem.

“Biraz düşününce tam da onun dediği gibi olabilir. Biz bunu neden hiç düşünmedik ki?”

“Sevmiyor sanıyordum, üzerinde durmadım. Zorla değil ya dedim, nereden bileyim ki. Bir şekilde ağzından laf almamız gerekiyor.”

Fatoş başını iki yana salladı. “Boş ver, sen kendi işine bak. Onlar bir şekilde yolunu bulur, bulamazlarsa bakarız,” dedi Fatoş.

5. Bölüm

“Ne dedü, ne dedü?” dedi halası Nuran Hanım, mavi gözleri çipil çipil ederek.

Gülfem annesini, iki halasını, iki yengesini, iki arkadaşını ve en önemlisi amcasının eşi Aynur yengesini yanına almış, Kaan’ı anlatıyordu. “Uçak, dedi hala, burada, gideriz dedi. Emrine amade, dedi.” Gülfem saçını arkasına atıp gülümsedi. “Abimlerle yemekteydi, denk geldi, biz de oturduk. Orada dedim elbise bulamayacağım, galiba İstanbul’a gideceğim diye.”

Aynur Hanım’ın gözleri sinsice kısıldı. “Kolay mı Alireis ailesinden kız almak, yer yapıyor aklınca.”

Zehra Hanım eltisine yan bir bakışla, “Kızımı görünce dibi düştü, onu görmedin sen,” dedi havasını atarcasına.

“Otuz beş yaşında adam kız mı görmedi sence Zehra?” dedi Aynur Hanım, elindeki yelpazeyi açıp hızla salladı. “Son balı sen olacaksın Gülo.”

Gülfem’in damarı tak diye attı ama Emine halası kaşlarını kaldırdığında burnunda soludu. “He yenge, son olacağım. Çok tecrübeli olmalı, adamına düştüm. Oh, yansun geceler.”

“Gülfem!” dedi annesi gözleri kocaman açılırken. Gülfem çenesini kaldırıp sırttı, umurunda bile değildi. “Ne anne? Erkek gibi erkek, boy desen var, kas desen kıyafetinden belli var. Adam ateş gibi anne!”

Leyla ile Fatoş kahkahayı basınca, yengeleri Suna ve Safiye de kıkırdadı. Aynur Hanım'ın elindeki yelpaze durdu, Gülfem'e sertçe baktı. "Uy, edepsuz."

"Sen derken edep yok, o deyince mi edep oldu," dedi Nuran hala.

"Abla ne dedum ki?" Aynur Hanım yelpazesini tekrar salladı. "Otuz da olsa buldun kocayı, evde kalmaktan son anda kurtuldun Gülo. Maşallah sana!"

"Ben kocayı buldum da sen kilo almışsın sanki, düğüne kadar rejim yap yenge. Sizi İtalya'ya götüreceğim kız. İtalyan modacılar seni görünce düşüp kalmasın."

Aynur Hanım başını eğip göbeğine baktı. "O kadar yok, sen düğüne kadar gel de gerisine bakarız."

"O ne demek?" dedi Zehra Hanım. "Elbette gelecek."

Gülfem, Murat abisinin hatırına saçlarına yapışmıyorsa da dilini tutacak da değildi. "Sen benim için canını sıkma yengem ama Kaan'ın arkadaşlarından birini Çiçek'e rezerve edeceğim. Evde falan kalır, Allah diline düşürmesin."

Yengesinin başka bir söz etmesini ya da ettiğini duymamak için salondan çıktı. Fatoş ile Leyla da peşine düştü. Merdivenleri çıkarken Leyla, "Şu kadına alışamıyorum," dedi.

"Kıskançlığından ortadan ikiye ayrılacak, kem gözüyle her şeyi berbat etmese bari," dedi Fatoş.

Gülfem odasının kapısını itekleyip içeri girdi. Kapıyı en son Leyla kapattı, yatağın üzerine yorgunlukla uzandılar. "Kaan'ı görünce çenesi yere vuracak," dedi Gülfem, kahkaha attı. "Onun hayallerindeki damat."

"Ya bırak onu, siz ne konuştunuz?" dedi Leyla.

"Ha, o mu?" dedi Gülfem doğrulup oturdu. Arkadaşlarına bakıp göz kırptı. "Gece evden kaçacağım, ağacın altına gelecek. Bana gözcülük eder misiniz?" dedi dudaklarını büküp yavru kedi gibi baktı.

Kızlar birbirine bakıp gülümsedi. "Ederiz," dediler aynı anda. "Annenle baban uyur, abin de uyursa hiç sorun çıkmaz," dedi Fatoş.

Gülfem, Leyla'ya bakıp göz kırptı. "Evin kapısında sen dur, abim çıkarsa oyala."

"Olur," dedi Leyla. "Ama yemekten önce çok güzel küstü. Dengesiz dedi bana, dengesini bozuyormuşum. Nasıl dağıtacağım dikkatini, bilmiyorum."

"Beni yakalatma da neyi nasıl uygun görürsen açığım."

"Kaan sana annenin dediği gibi vuruldu Cülo," dedi Fatoş. "Lazca sözlerle bir şeyler diyor ama güzeldir herhâlde."

"Lazca biliyor olmasını beklemiyordum, genç nesil pek bilmez. Benim ailem çok kalabalık, annem değilse halalarımından bir şekilde öğrendim. Neyse..." Yataktan zıplayarak indi. "Hadi bakalım, akşam kayınvalideyle tanışacağım, güzelleşelim."

"Ay," dedi Fatoş. "Ben onu unuttum, beğendiğim adamın anası da gelmiş oluyor." Yataktan inip ellerini kotunun arka cebine tıkıp sağa sola sallandı. Gülfem ile Leyla küçük bir tavrına kahkaha attı. "Hoş bakıyor, bence beni beğendi," dedi Fatoş.

"O zaman!" Leyla da indi yataktan. "Gidip sizi süsleyelim."

Evin alt katında koşturma varken üç kadın üst katta saç, makyaj ve kıyafetlerle saatler harcadılar. Zehra Hanım arada çıkıp kontrol etmeden duramadı, hazırlanan kızları görünce mutlulukla tekrar mutfığa inmişti. Tüm hazırlıkları bitirip aşağı indiklerinde her şeyi hazır buldular.

Ali salona giren Leyla'ya yan bir bakış attı. Bakışları kısıılırken dudakları kapandı, bu gece elbise giymişti. "*Sanki o gelin, kıyafete bak!*" Düşünceleri ona eziyet ediyordu ama en çok Leyla acımasızdı. Nar çiçeği rengindeki elbisesi dizlerinde bitiyordu, eteği genişti ve Leyla yürüdükçe sağa sola kıvrılıyordu. Ali derin bir nefes alarak önüne döndü.

Gülfem mint yeşili elbisesini tercih etmişti. Etekleri dizlerinin altında ve genişti. Kolları uzun, göğsünde küçük, açık bir V yakası vardı. Saçlarını kalem gibi düzleştirip yine yarım bağlamıştı.

"Yarebbum özenmiş de yaratmuş," dedi Nuran hala.

"Kızların hepsu bir içüm su," dedi Emine hala. "Sizu da celun edeceğüz, ha tam da Karadeniz'a."

Ali önüne bakıyor, eliyle alnını kaşıyordu. Onunla olmayacaksa dünyanın öbür ucuna gelin olabilirdi. Kalbi çok acırdı ama gözünün önünde olmazdı. Bu şekilde ulaşamadıkça kahroluyordu.

Fatoş da elbise giymişti, siyah elbisesi kızlarıinkiyle aynı uzunluktaydı. Fatoş'un teni beyazın ötesinde açıktı. Küçük darbelerde bile hemen morluk kazanılan tül gibi bir tene sahipti. "Halacığım, hiç gidesimiz yok. Bence sen bize birer aday bulursun." Emine halanın yanına oturup yanağına sulu bir öpücük kondurdu.

"Elimde olsa ikisini de evlatlık alırdım," dedi Zehra Hanım. "O kadar evin kızları oldular."

Leyla'nın gülen yüzü soldu, bakışları kucağında tuttuğu ellerine indiğinde Gülfem'in tek kaşı havaya kalktı. Başını çevirmeden Fatoş'a döndüğünde o da kendine bakmıştı. Sessizce bakışıp anlaştılar. Aynı şeyi düşünüyorlardı. Gülfem annesine döndü.

"Abartma anne, bu evin bir kızı var, o da benim. Kızlardan olsa olsa gelin olur."

Ali başını hızla çevirip Gülfem'e baktı, Fatoş alttan sırttırken Leyla'nın da büyükçe açılan gözleri Gülfem'i bulmuştu.

"Kıskandı Zehra abla," dedi Fatoş.

Gülfem çenesini kaldırırken bakışlarını uzağa dikti. "Abartmayalım yani."

"Çok ayıp Gülfem, yeni yeni huylar mı ediniyorsun?" dedi annesi.

"Evlilik kapıya vurdu ya," dedi Fatoş gülümseyerek. "Cülo evlenince ben yine arada gelebilir miyim Zehra abla?"

Zehra Hanım gülen mavi gözleriyle, "Gel tabii kızım, burası sizin de eviniz," dedi.

"Yengem nerede?" dedi Gülfem.

"Mutfakta, Laz böreğine bakıyordu. İçli köfteleri kızartacaktı, kimse onun gibi kızartamaz, malum." Göz devirip kalktı. "Gidip bakayım."

Zehra Hanım odadan çıkarken Ali telefonuna döndü, ekrandan ne geçtiğini bile görmüyordu ama bakıyordu. Maksat kaçmak olsun ya da soluna bakmamak. Mustafa Bey odaya girince ayağa kalktılar, Ali topar-

lanırken kızlar sıralanmıştı. Mustafa Bey kızlara bir göz atıp sırtıttı. “Aferin aferin,” diyerek yanlarından geçtiğinde kızlar kıkırdayıp birbirlerini itekleyerek salondan çıktılar.

Yarım saat sonra evin önünde Ofluoğlu araçları durdu. Mustafa Bey misafirlerini evin önünde karşıladı, yanında üç oğlu ve eşi de vardı. Gülfem başını biraz eğip kapının önünden bakmaya çalıştı ama Güneş’in sarı saçlarını görünce hemen geri çekildi. Ellerini heyecanla çırparken nefes aldı. “Çok acayip heyecanlandım.”

“Sakin ol,” dedi Fatoş kollarını tutup sıktı. “Doğal dur, insan yemiyorlar.”

“O görünceden şüpheliyim, yiyebilir de,” dedi Leyla.

“Susun, geliyorlar,” dedi Leyla, Gülfem’i tutup kapıya çevirdi. “Sen gelinsin, önde dur da belli olsun. Biz de dikildik, böyle kaldık.” Fatoş’u bir metre kadar çekip yanında durdu. “Biz şurada duralım.”

İlk İbrahim Bey göründü. Görür görmez de tanıdı, başını eğerken, “Merhaba,” dedi.

“Hoş geldiniz,” dedi Gülfem, çekinik bir gülüşle.

İbrahim Bey, Temel, Dursun ve babasıyla salona geçerken oğullarının arkasında duran Suzan Hanım göründü. Gülfem ona, o da Gülfem’e bakıp gülümsediler. “Merhaba Gülfem.”

“Merhaba, hoş geldiniz.”

“Hoş buldum,” diyerek Zehra Hanım’ın gösterdiği tarafa ilerlediler. Suzan Hanım kızıl saçları güneş gibi parlayan Fatoş’a keskin bir bakış attığında, genç kadın afalladı. Zorla gülümsemekten başka elinden bir şey gelmedi.

Gülfem çiçeği uzatan Kaan’a bakıp tebessüm etti. Aralarında hiç konuşma geçmedi ama bakışlar yeterliydi. Kaan ceketini düzelterek salona ilerlediğinde Demir, “Merhaba,” diyerek geçti. Elindeki tatlıları Fatoş’a uzattı. Aralarında tatlı bir bakışma, renkli gülümsemeler geçti.

Güneş dudaklarını sağa sola kıvrıp içeri girerken Londra’dan boş dönmemişti. Üzerindeki elbise bağırıyordu. “Merhaba yengelerim,” dediğinde kızların gülüşü soluklaşıp kaşları birleşti. Güneş’e bakakalmışlardı.

Güneş sinsice sırtıp işaret parmağını salon kapısına çevirdi. “Bu taraftan sanırım,” dedi.

“Evet, hoş geldin,” dedi Gülfem, ayılıp kendine gelirken. “Gel, sevgili görümceciğim.” Kapıyı kapatıp birlikte salona girdiler. Allah’tan salon çok genişti, Gülfem bir an nereye bakacağını şaşırdı. Çiçeği masanın üzerine bırakıp avucundaki ince teri elbisesine silerken gülümsedi. Teke tek tanışma zamanıydı, Suzan Hanım kayınvalideliği hemen kavramış gibi dik oturuyordu. Gülfem yaklaşınca gülümseyerek ayağa kalktı. Genç yaşta elini öptürecek değildi, aralarında kısa ama samimi bir sarılma geçerken salon nefesini tutmuş gibi izliyordu. Mustafa Bey oturduğu yerden başını eğerek karşılık verdiğinde, Gülfem usulca yerine geçti ama geçerken Kaan’ın ki-birli gülüşünü kaçırmadı.

Gülfem arkadaşlarının arasına oturdu. Salonun en ucundaydılar, herkesi görüyorlardı ve tümü de onları. Suzan Hanım’ın yanında Demir ve Güneş oturuyordu. Bir yanında eşi İbrahim Bey. Sohbet başlarken Gülfem rahatça nefes aldı. Suzan Hanım’a arada bakışları kayıyordu. Kadının bakışları bir kendinde, bir de Fatoş’taydı.

“Neden sana bakıyor?” dedi Gülfem. “Güneş yengelerim derken ne demek istedi?”

“Sen böyle soru sormayı nereden öğrendin?” dedi Fatoş eteğini düzeltirken. Etrafına bakışlar atarken fısıldar gibi konuşmuştu. “Bana çok değişik bakıyor Cülo.”

“Fark ettim,” dedi Gülfem başını geriye çekerken.

Zehra Hanım’ın, “Masayı havuz kenarına hazırlattım, geçelim isterse-niz,” demesiyle ayaklandılar. Kapıya yakın duran kızlar ayağa kalktı. Suzan Hanım kızların yanından geçerken keskin bir bakışla geçerken gülümsedi. Fatoş nereye bakacağını bilemezken ayak ucunu seçti.

Kaan bilerek kendini en arkaya bırakmıştı. Salon boşalırken Gülfem adamın ceketinin kolunu tutup Kaan’ı yanına çekti. “Kaan.”

“Oroperi,” dedi şaşkınlıkla. “Ne oldu?”

Gülfem ağzını açıyordu ki sözle çakılıp kaldı. Gözlerini bir kez kapatıp birkaç saniye sonra açtı. Lazca ağzına çok yakışıyordu, öyle hoş sözler edilir miydi, ömründe aşk görmemiş kadına hem de.

Kaan'ın arkasındaki Demir de merakla bakıyordu. Bir onlara bir de Fatoş'a. Bu akşam ayrı bir güzel görünüyordu kızıl saçlı güzel.

"Annen Fatoş'u yiyecek gibi bakıyor. Neden?"

"Annem mi?" dedi Kaan, kaşlarını birleştirmişti. Fatoş'a bakıp Gülfem'e döndü. "Bilmiyorum."

Demir'in boğaz temizleme sesini işitti Kaan. Arkasına döndüğünde kardeşinin *kes sesini* diyen bakışlarını buldu. Anlamamıştı. Kızlar iki kardeş arasında geçen bakışmayı anlamak için direniyordu ama Kaan'ın bir şey bilmediğinden emin oldular.

Demir abisinin yanından geçip salondan çıkarken hepsinin gözü onun üzerindeydi. Gözden kaybolunca Gülfem'e döndü. "Ben öğrenir, sana da söylerim."

"Tamam," dedi Gülfem, Kaan gözlerini onun mavi gözlerine dikmiş öylece kalakaldığında Leyla'nın kıkırtısıyla Gülfem, "Git, hadi," dedi.

"Şimdi gidiyorum ama görüşeceğiz." Çapkın son bir bakışla Kaan da kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Neydi o?" dedi Leyla. "Demir abinin yaptığı şey."

"Bilmiyorum, anlamadım," dedi Gülfem. "Hadi gidelim."

Uzun bir masanın etrafı doluydu, yemek babaların ve annelerin sohbetiyle tamamlanınca çaylar ve tatlılar için ayrıldılar. Biraz da hanımların baş başa sohbet etmeleri gerekiyordu. Hala Nuran, Suzan Hanım'ı arka bahçenin ortasındaki çardağa götürüyordu. Aralarında da bir şeyler konuşuyorlardı. Çardaktaki masanın üzeri tatlılar ve çayla donatılmıştı. Güneş de annesinin arkasından usulca ilerliyordu. Yanında Gülfem, Leyla ve Fatoş vardı.

"Biz ne zaman konuşacağız?" dedi Güneş.

"İyi geceler," diyen ses bahçeyi kapladığında dördü de döndü. Erkeklerin olduğu masaya Murat oturuyordu. "Geç kaldım, kusura bakmayın,"

diyordu. Güneş öğlen karşılaştığı adamı baştan ayağa süzerken, Murat da onu görmüş ama hemen bakışlarını çekmişti.

Kızlar tekrar önüne dönüp adım attılar. “Müsait bir anda, söz. Lütfen ağzını açma,” dedi Gülfem.

“Yarın buluşuruz,” dedi Leyla.

Çardağa adım atarken Güneş, “Olur,” dedi. Hanımlar yerlerini alırken Gülfem çayları bardaklara dolduruyordu. Yengesi Aynur Hanım, Suzan Hanım’ın karşısına oturdu. Bu gece dilini tutanlarda Aynur yengesi ödül alabilirdi. Şu saat olmuştu, hâlâ laf sokmamıştı.

“Yanıma otur Gülfem,” dedi Suzan Hanım. “Biraz sohbet edelim, hiç konuşamadık.”

Gülfem demliği birbirinin üzerine bırakıp gülümsedi. Suzan Hanım’ın çaprazındaki boş sandalyeye oturdu. Güneş de annesinin diğer yanına oturmuştu. Tatlıları Fatoş ile Leyla servis etti. Herkes yerine oturunca sohbet başladı.

“Fotoğraflarda da güzeldin ama seni görmek çok farklı Gülfem,” dedi Suzan Hanım.

“Teşekkür ederim.” Gülfem hayatının en utangaç anlarını yaşıyordu. Kimseden çekinmeyen, lafını esirgemeyen Gülfem, müstakbel kayınvalidesine susuyordu ama bu kadını gerçekten samimi bulduğundandı.

Zehra Hanım gururlu bir anne gibi gülümseyerek arkasına yaslandı. Halaları da gülümsedi ama Aynur Hanım’ın zoruna gitti bu iltifat.

“Artık iki kızım var diyebilirim sanırım,” dedi Suzan Hanım, kızı Güneş’in elini tuttu. “Nasip üçüncüye.”

“O da olur,” dedi Emine hala. “Oğullarınız has uşak, biz çok sevdik ikisini de.”

“Sağ olun,” dedi Suzan Hanım ve Gülfem’e döndü. “Burada bir ev almak istiyoruz, bana yardımcı olur musun?”

“Elimden geleni yaparım, nasıl bir ev arıyorsunuz?”

“Bilmem, sen nasıl bir ev istersin?”

Zehra Hanım'ın gözleri parladı. Kızı belki de başka şehre gitmeyecekti. Bir an bu düşünceyle kalbi çarptı. Bildiği birkaç ev vardı ama bu konuyu kızıyla sonra konuşurdu. "Çaylar soğumasın."

"Aman Suzan Hanım, gençler ne anlar ev bakmaktan, büyük olarak siz öncü olun," dedi Aynur yenge.

Beklenen son gelmişti. Bu kadın susmayı bir yere kadar başarabiliyordu. Gülfem göz devirirken Suzan Hanım gülümsedi, Zehra Hanım'ın yüzündeki sıkıntıyı görmüştü.

"Gülfem ne istediğini bilecek yaşta, evde ben değil, o oturacak. Ben oturacak olsaydım, kararını da ben verirdim."

Aynur Hanım afallayarak gülümsedi. "Pek tabii," diyebildi.

Gülfem'in gözleri açılırken parladı, dudaklarında sinsî bir gülüş belirmişti. Ağzını açma gereği duymadı; halaları, arkadaşları ve hatta annesi bile keyifle gülümsüyordu.

Suzan Hanım etrafına göz atıp bir yudum çay aldı, bardağını masaya bırakırken Gülfem'e döndü. "Tabii henüz nerede oturacakları kesin değil, zamanla buna kendileri karar verir. Başka bir şehirde de olsa illaki buraya da gelecekler. Geldiklerinde kurulu bir düzenleri olsun."

Bir kayınvalide adayından beklenmeyen girişimler Gülfem'i afallatırken aklına ilk o an geldi. Nerede oturacaktı? Nerede yaşamak istiyordu? Daha önce evlenmeyi düşünmediği için belirli bir yer de düşünmemişti. "Ben... Hiç düşünmedim. Tek başıma karar verebileceğim bir durum değil, bunu sonraya bırakabiliriz."

Suzan Hanım gülümseyerek elini Gülfem'in elinin üzerine bıraktı. "Elbette..." dedikten sonra Fatoş ile Leyla'ya döndü. "Hanımlar, siz neler yapıyorsunuz?"

"Ben..." dedi Leyla. "Avukatım, babamın yanında çalışıyorum."

"Ben de avukatım, aile şirketimizde çalışıyorum," dedi Fatoş.

"Ne hoş," dedi Suzan Hanım gülümseyerek. "Güneş de iç mimar, bir ara tanışıp kaynaşırsınız."

"Tabii anneciğim, hatta sizi baş başa bırakıyoruz," dedi Güneş. "Hadi kızlar, biraz sohbet edelim."

Bardakları masaya bırakan kızlar mecburen yerlerinden kalktılar. “Ya... Biz biraz sohbet edelim,” dedi Gülfem, Güneş’e dik bir bakış atarken.

Çardaktan inip yan yana ilerlediler, havuzun diğer tarafına doğru yürüyorlardı. Kalabalıktan uzaklaştıklarına emin olduklarında havuzun diğer tarafındaydılar. Işıklar bahçeyi aydınlatıyor, herkes birbirini görebiliyordu ama duyamıyordu.

“Neydi o gelişin?” dedi Gülfem.

“Abim bana olanı biteni anlattığında ilk uçağa bindim.” Yeşil gözleri açılıp kapanıyor, öfkeyle parlayıp tekrar sönüyordu. “Basit bir avcı sandım seni, öyle gizlice gelip görmeler falan, tepem attı.”

“Biraz abartmadın mı sence?” dedi Fatoş. “Başka biri olsa vazgeçer, senin gibi biriyle akraba olmak istemezdi.”

“Hah!” dedi Güneş gülümseyerek. “Ben de onun için sakinleştim. Bana çıkışan kadın avcı olamazdı çünkü o av olmuş.”

“Ne?” dedi Gülfem. “Ben mi avım?”

Güneş ellerini havaya kaldırıp açtı. “Bence...”

“Gülfem,” diye bir ses yükseldiğinde arkalarını döndüler, Murat havuzun diğer tarafında seslenerek geliyordu. Yanında Kaan da vardı. “Bu kim?” dedi Güneş.

“Amcamın oğlu,” dedi Gülfem, birkaç adım sonra Kaan ve Murat yanlarında durmuştu. “Efendim abi,” dedi Gülfem.

“Abisi,” dedi Güneş’e bir bakış atıp. “Anlat bakalım, neymiş bu hanımefendinin dediği olay.”

Kaan usulca Gülfem’in yanına ilerleyip dibinde durdu. “Çok ciddi bir şey değil, Güneş abarttı.”

“Hiç,” dedi Gülfem.

“Ben neyi abarttım? Kalkıp Antalya’ya abimi gizlice görmeye giden sensin.” Güneş kendini savunurken Murat’ın gözleri büyüdü, bakışları Güneş’ten Gülfem’e döndü. “Ne yaptın?”

“Of,” dedi Gülfem. “Ama bak böyle olmaz,” dedi Güneş’e. Güneş saçıyla oynuyor, gökyüzüne bakıyordu.

Gülfem abisine döndü, tam ağzını açacaktı ki Kaan, “Biz aramızda hallettik, bence sen de bunu sırrımız olarak saklarsın,” dedi. Kardeşine dönerek ters bir bakış attı. “Kardeşimin aksine.”

Murat omuzlarını düşürüp başını iki yana salladı. “Ben tutarım da kardeşinin dili ısırgan otu gibi.”

Güneş’in ağzı açılırken gözlerine kin oturdu. “Sensin ısırgan otu, doğru konuş.”

“Sen sus!” dedi Kaan. “Seninle ayrıca hesaplaşacağız. Yengen o senin, yengen!”

Gülfem dudaklarını sağa sola kıvrıp kollarını göğsünde bağladı, ayak ucuna bakıp sessiz kaldı. Fatoş ve Leyla gülmemek için direniyordu. Murat hiç çekinmeden yarım ağız sırttı.

“Kızma abisi, biz onu haşlar, kavururuz, ısıramaz hâle getiririz.”

“Yok ya...” dedi Güneş sırtarak. “Sen beni hiç tanıımıyorsun, bence çok yorum yapma.”

“Aaa!” dedi Leyla araya girip. “Gerilmek yok, biz akrabayız. Konuştuk, kapatıyoruz, Güneş de bizden biri. Abartma sen de enişte.”

“Hiç,” dedi Gülfem, Kaan’a döndü. “Hadi siz gidin, biz konuşuyorduk ne güzel.”

“Ayar yeduk,” dedi Murat kahkaha atarak. “Kadınların işine karışılmaz, hadi gidelim.”

Kaan elini kimse görmeden Gülfem’in sırtına değdirdi, Murat uzaklaşırken yapmıştı. Basit ama sıcak bir temastı. Gülfem kumaşın üzerinden Kaan’ın tenini hissedince doğruldu, başını hızla çevirip kaldırdı. Kaan öne doğru adım attığı için onun bakışına karşılık veremedi, elini kaldırmadan sürüyerek çektiğinde sıcaklığın birazı Gülfem’in teninde, birazı Kaan’ın elinde kaldı. Sırtının karıncalandığını hissederek Gülfem giden adamın sırtını izliyordu. Ne kadar süre baktığını bilmiyordu, Kaan babalarının olduğu masaya oturuyordu. Leyla’nın boğaz temizleme sesiyle gözlerini kırıştırarak onlara döndü.

“E hadi, gidip kahve içelim.”

6. Bölüm

“Geldim.”

Mesajı okuyup telefonu kapattı, üzerindeki pijama takımını buluşma için uygun değildi ama birine kıyafetlerle yakalanma fikri başka seçenek bırakmıyordu. Kızlarla odasından çıkıp parmak uçlarında alt kata indiler. Evin büyük kapısını açmaya hiç uğraşmadan salonun sürgülü kapısını araladı Gülfem. Leyla’yı salonda bıraktılar, annesiyle babası uyanmazdı ama Ali için aynı şey geçerli değildi. Uyuyup uyumadığını bile bilmiyorlardı.

Fatoş ile ön bahçenin ana kapısına ilerleyip çıktılar. Fatoş da yandan açılan küçük kapının hemen yanında durdu. Gülfem evin solunda kalan ağacın altına doğru yavaş adımlarla ilerledi. Kaan’ın telefonun ışığı görünüyordu. Bir an sonra telefonu kapatıp karanlıkta kaldı.

Avucunun içi gibi bildiği yoldan elleri arkasında yürüyordu. Yaptığı saçmalıktı ama o, bu saçmalığı yaşamak istiyordu.

Omzunu ağaca vermiş olan Kaan, kollarını da göğsünde birleştirmişti. Gülfem de yaklaşıp önünde durdu.

“Şimdi biz buraya neden geldik?”

Kaan karanlıkta parlayan yüzüne baktı, seçmekte zorlanıyordu ama parlak mavi gözlerinin ışığı belirgindi. “Biz ne zaman doğru düzgün konuşabileceğiz?”

“Bilmem, konuşmamız gereken ne var ki? Bir anlaşma yaptık ve onu işleme alıyoruz. Buraya kadar gayet iyi geldik.”

“Ama sen bana beni deneyeceğini söyledin, belki de anlaşmalı nişanımız gerçek olacak.”

Gülfem gözlerini kıstı. “Sen bana oyun mu ediyorsun?”

“Oyun demeyelim, şansımı zorluyorum.”

“Sebep?”

“Senin gibi bir kadını bir daha ne zaman tanırım ki? Belki de hiç.”

“Ah...” dedi Gülfem, başını yatırıp dudaklarını büktü. “Senin eğlenme zamanın bitti, kadınlar geldi ve geçti. Sonunda da temiz aile kızıyla evlilik yapman gerekiyor.”

“Oradan bakarken öyle görünüyor olabilir ama öyle değil.”

“Nedir peki?”

“Seni on sene önce tanısaydım, bazı kadınlarla hiç tanışmazdım. Sen geciktin ya da ben, böyle bir durum. Aynı şehirde neden hiç karşılaşmadık ki.”

“Okulla ev arasında yaşadım, çok nadir olarak da dışarı çıkan biriydim. Çıktığımda da yemek veya kafe ortamlarında bulundum. Sana çok uzak mekânlarsa... Ki İstanbul’da milyonlarca insan yaşıyor. Bu çok normal bir durum.”

“Haklısın. Ben zaten her ayın belirli zamanlarında ülkede bile olmuyordum.”

“Gördüm.”

“Neyi gördün?” dedi Kaan kaşları birleşirken.

“Görücüye çıkacağım adamın kim olduğunu araştırırken sosyal medya hesabını kurcaladım. Gittiğin her ülkeden en az üç paylaşımın var.”

“Sosyal medya kullanmayı seviyorum. Senin de var mı?”

“Var ama sadece akrabalar. Ben senin gibi açık hesap kullanamam. Babam buna izin vermiyor, bir yere kadar inat edebiliyorum. Ama evlenirsem boy boy fotoğraf paylaşacağım.”

“Hadi canım!” dedi Kaan kıskançlık hissiyle gülümserken. “Ne gerek var?”

“Ne o? Hoşuna gitmedi sanırım.”

“Yalan söyleyebilirim.”

“Ben de inanırım. Ben kurallara uyan bir kadını ama bu seni yanıltmasın. İşime gelmezse yapmam da kural tanımam da. Bana karışmaya kalkarsan...”

“Sakin olur musun? Kendi kendini doldurmasan mı acaba? Ortak noktalarda buluşabiliriz.”

“Tartışılır. Gerçi evlensek bile üzerimde pek söz hakkın olacağını sanmıyorum.”

“O neden?” dedi Kaan, sanki her adımda yaklaşacağı yerde uzaklaşıyor gibi hissediyordu.

“E sen mirastan men olmamak için evleniyorsun, ben de ailemden kaçmak için.”

“Şu mesele...” dedi Kaan yaslandığı ağaçtan doğrulurken kollarını da çözdü. “Akışına bıraksak Gülfem, su aksa, yolunu bulsa ve biz de o suyu takip etsek?”

“Ya dere yatağı denize açılıyorsa? Boğuluruz, açık denizlere karışır, yok oluruz.”

“Nereden biliyorsun? Belki yatağına akar, durgun su oluruz.”

“Sen gerçekten görücü usulü evlilik yapmak mı istiyorsun?”

“Böyle söyleyince neden saçma geliyor, anlamıyorum. Ama bunun yanlış olduğunu da sanmıyorum. Bir şekilde tanıştık, bu ailelerimizin aracılığı ile oldu. Başka bir zaman diliminde arkadaşlarımız tanıştırmış da olabilirdi ya da biz bir yerde karşılaşmış olurduk. Neden ailelerle olana görücü usulü deniyor? Ben arada pek bir fark göremiyorum. Zorla evlendirilmiyoruz ki.”

“Aşk yok, aşk! O yüzden gör kısmı var. Aşk olsa sevdik derdik.”

“Şimdi sevemiyor muyuz?”

İçindeki kadın gülümsedi ama dışarıdaki dudaklarını sıkıca kapattı. Ufak bir boğaz temizleme sesiyle sağına döndü. Sevilirdi, hem de aklı başında sevilirdi ama bunu dile getirmek istemiyordu. “Bilemem.”

Kaan dudaklarını kapatıp gülümsedi. Yerinde kıpırdanıp bir adım daha yaklaştı, kişisel alanına adım atmıştı, Gülfem geriye çekilmek istediye de ayakları onunla aynı fikirde değildi.

“Bilmediğin şeyi öğrenmek istemez misin?”

“Sen çok biliyorsun sanırım?”

“Biliyor olsaydım karşımda sen olmazdın.” Elini kaldırıp işaret parmağını Gülfem’e çevirdi. “Ben seninle öğrenmek istiyorum.”

Pes ederse avucuna düşerdi, onu tanımıyordu. Otuz yaşındaydı, on sekizinde gibi gözlerini kapatıp ona kapılmak istemiyordu. Güzel bir yüzü vardı, yılanı deliğinden çıkaran diliyle başını döndürüyordu. Evet, Kaan’ı istiyordu ama temkinli davranmak da istiyordu. Kaan için kadınların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Güzel bir kadın oluşu sadece onun değil, pek çoğunun başını döndürüyordu. Dalından koparılan çiçek olmaya hiç niyeti yoktu. Madem Kaan çok istiyordu, önce bunu görmesi gerekiyordu. Gülfem’in niyeti gönlüne yakışan, ruhuna yakın gördüğü bu adamla bir yola girmekti ama gözü kapalı değildi.

“Seni anlamıyorum ama anlayabilirim. Zaman gerekiyor, ne kadar daha burada kalacaksın?”

Kaan rahat bir nefes bırakıp gülümsedi. “Ayın belirli günleri ki bu iki hafta sürer, şehirler arası geziyorum, fabrikaları, otelleri ve şirketleri denetliyorum. Görevim, işim bu ama onun dışında boşum. On gün kadar daha buradayım, sonra iki hafta gideceğim ama sonra yine geleceğim. Bu arada babalarımız ortak olacak, kalan zamanımı sizin şirkette geçiririm. Çakıl, kum falan paketlerim.”

Gözlerinin önünde kum alanında çalışan Kaan gelince küçük bir kahkaha attı. “Ben de şirkette işe başlayacağım. Nişan gelecek ay olur o hâlde, o arada İstanbul’a gelirim. Orada olursan görüşürüz. Onun dışında,” dedi gülümseyerek. “Yarın annene yardım edeceğim ama işim bitince seni ararım.”

Kaan derin bir nefes alıp, “Ara, gelirim,” dediğinde sesindeki o içini okşayan tonla bir adım geri çekildi Gülfem. “Ben artık gideyim, kızlar nöbet tutuyor.”

Başını yana yatırdı Kaan, yüzünde tatlı bir gülüş belirdi. “Git.”

“Görüşürüz.” Gülfem geri bir adım attı, bir yanının orada, Kaan’ın tam karşısında kaldığını hissediyordu.

“Görüşeceğiz.”

Gülfem dönerek uzaklaşırken Kaan ağaca yaslandı. Huzurluyla huzursuzluk arası derin bir nefes alırken, Gülfem’i gördüğünden bu yana kalbinin üzerinde olan ağırlığı tam da şu an daha şiddetli hissetti. Hacmine karar veremediği bir kütle kalbine baskı uyguluyordu. Her hissettiğinde aklına mavi gözler doluyordu. Bildiği veya daha önce hissettiği bir ağırlık değildi.

Bilmiyordu.

Aşk tüm varlığıyla hücrelerine yayılıyordu. O baskı aslında takastı, bir gönül alışverişi idi.

Gülfem, annesinin onu yönlendirmesiyle birkaç ev fotoğrafını inceliyordu. Dudakları sağa sola kıvrılıyor, Zehra Hanım da başında riv riv konuşuyordu. “Gülo, anneciğim bu ev çok güzel, buna bakın. Bunu beğen Gülo. Vallahi ben çok beğendim. Tamam, sen oturacaksın ama ben oturmuş gibi mutlu olurum.”

Gülfem annesine takılmıyor, evin adresini ezberliyordu çünkü ev ciddi anlamda muhteşem görünüyordu. Bir tepenin üzerine kondurulmuştu. Denize sıfırdı, modern mimari yapısıyla insanın aklını çeliyordu. “Tamam anne, gideyim, bir göstereyim. Bakalım Suzan Hanım ne diyecek, tek başıma oturmayacağıma göre Kaan’ın da görmesi gerekiyor.”

“Pek tabii, ara çocuğu, sizinle gelsin.” Kahvesinden bir yudum alan kadın rahatlıkla koltuğa kurulurken dilini damağına vurdu. Arkasına yaslanırken rahat bir soluk bıraktı. “Çok hoş kadın, yengeni nasıl kibarca tersledi. Akdeniz kadını olduğunu ortaya serse de onda Karadeniz genleri var. Alışmış sanırım. İbrahim Bey’in ailesiyle henüz tanışmadık, bir hafta sonu Trabzon’a gideceğiz.”

“Ne?” dedi Gülfem. “Neden?”

“Âdettir, onlar bize geldi, biz de onlara gideceğiz. İstanbul’a kadar yorulacağımıza şuraya gideriz diye kararlaştırdık. Hem aile büyüklerinin çoğu Of’taymış. Gelinlerini ve ailesini evlerine davet ediyorlar. Bu doğal.” Kızına kaldırdı bakışlarını, Gülfem bundan hoşlanmamıştı. “Gidip hanım hanım takılıp geleceğiz.”

“Bir sürü insan ve bir sürü yeni yüz. Nefret ediyorum bu işlerden, asla bitmiyorlar.”

“Bir seneni doldurunca artık yadırgamazsın ki onlarla yaşayacak değilsin. İdare edeceksin.”

“Neden idare ediyormuşum, canımı sıkan olursa çarparım lafı.”

“Gülfem!” dedi Zehra Hanım gözlerini kocaman açarak. “Öyle bir şey yapmayacaksın. Suzan Hanım gerekeni yapar, yapmazsa da ben yaparım ama şu an için sen bir şey yapmıyorsun. Hem ne diye bu kadar kötü düşünüyorsun ki? Belki iyi insanlar.”

“Pek sanmıyorum, neyse... Şimdi düşünmeyeceğim.” Salon kapısına ilerledi. “Kızlar, hazır mısınız?” diye yukarı seslendi.

Konuşarak aşağı inip Gülfem’in karşısında durdular. Bir şey diyecekleri kesindi, anlaşılıyordu. “Cülo biz gelmesek, sonuçta senin gelin olacağın aile. Fazlalık gibi durmasak diye düşündük.”

Gülfem göz devirdi. “Ne fazlalığı kızım, Kaan’la buluşacağım, o arada ne isterseniz yaparsınız. Sizi kullanacağım, lazımsınız.”

“Dürüst ama,” dedi Leyla, Fatoş’a dönerken.

“Fazla dürüst,” dedi Fatoş. “Tamam o zaman, çıkabiliriz. Kendimize hayrımız yok, kankamız mutlu olsun.”

Gülfem işaret parmağını kaldırıp sırtıttı. “Kızım ben sizi bırakır mıyım? Hepinizi buraya gelin edeceğim.”

Kızlar onu sırtından itekleyerek dışarı çıkarırken kahkaha atıyorlardı. Çünkü gerçek dostlar alınmayı bilmezdi.

Ofluoğlu ailesinin kaldığı otele geldiklerinde üçü birden indi. Suzan Hanım onları lobide bekliyordu. Kızlar içeri adım atar atmaz anne ve üç çocuğunu kahve içerken buldular. Yanlarına ilerlerken Leyla, “Fazla hoş görünüyorlar. Çocuklarıyla iyi anlaşıyor sanırım,” dedi.

“Galiba, baksanıza üçü de ağzına bakıyor,” dedi Fatoş.

“Şu kızı sevsem mi, sövsem mi, karar veremiyorum,” dedi Gülfem. “Biraz değişik bir tip.”

“Onu anlamak için onun kadar manyak olmamız gerekiyor. İdare edeceğin biri de olabilir, seni idare edecek biri de. Henüz ben de anlamadım,” dedi Leyla.

“Susun,” dedi Fatoş, yaklaştıklarında Kaan onları fark edip gülümseyerek ayağa kalkmıştı.

“Merhaba,” dedi Gülfem tatlı bir gülüşle. Kim derdi bu kadının o gece Kaan’ı itip kaktığını. Melek gibi görünüyordu, mavi gözlü melek. Güzelliği göz alıcıydı, Suzan Hanım ona baktıkça içi gidiyor, maşallah çekiyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi ayağa kalkıp, anneleri edasıyla tek tek sarıldı. “Oturun, kahve içelim, sonra çıkarız.”

“Olur, içelim.” Gülfem kendine Suzan Hanım’ın tam karşısındaki koltuğu seçerken, Kaan da yanına oturdu. Leyla’ya Güneş yer verirken, Fatoş da mecburen Demir’in yanına oturdu. Kaan kahveleri isterken Demir, “Bugünü bize ayırırsanız sorun olmaz diye düşündük ama siz ne dersiniz?” dedi.

Ortaya bıraktığı söz sanıyorlardı ki üç kadına birden söylenmişti. “Anlamadım, o kadar sürmez işimiz, tabii onu söylüyorsan,” dedi Gülfem konuyu açmasını istercesine.

“Onu söylemiyor, annem biraz dolaşmak istiyor da bizi gezdirirsiniz diye düşündük. Sorun olur mu?”

Gülfem yanındaki Kaan’a döndü. “Sorun olmaz, gezebiliriz. Kalan zamanı yakın alanlarda geçirebiliriz, yaylalara gidip gelmemiz saatler sürer.”

“Olur olur, hiç sorun değil. Ev için ne düşündün?” diye sordu Suzan Hanım.

“Birkaç tane fotoğraf bakabildim, ne istediğinizi tam bilmediğim için.”

Suzan Hanım tebessüm etti. “Ben gelmiyorum, siz ikiniz gidip bakıyorsunuz. Hangisini istiyorsanız... Sonuçta sizin eviniz olacak.” Suzan Hanım müstakbel gelininin anbean değişip şaşkınlıkla açılıp kapanan gözlerine bakıp tek kaşını kaldırdı. “Arada misafiriniz oluruz tabii.”

Gülfem gülümsedi ama aklından neler geçmiyordu ki. “*Bu kadın Of-lularla Hopalılardan daha fazla Karadenizli.*” Zihninden akıp geçen düşüncelerle kıpırdandı. “*İki şeyden biri başıma kesin gelecek. Ya iyi bir kayınvalide olacak, çok şeyi öğrenecek ya da kötü olacak, çok olay çıkacak. Zavallı Kaan.*” Gülmek istediye de bunu yapmadı, iç sesiyle kahkaha bile atabilirdi ama tebessüm etti. “Ama annem, yani ailem sizin de geleceğinizi biliyor.”

Suzan Hanım elini havaya savurdu. O kadar rahat bir kadındı ki Gülfem öğretilen tüm gelenekleri unutmak istiyordu. Kadın aykırıydı.

“Burada biz bizyiz ve bence hepimiz sır tutarız.” Yeşil gözlerinin birini kırpıp gülümsedi. Gülfem ve arkadaşları kesin tutardı ama Güneş’ten çok emin değildi.

Suzan Hanım oğlu Demir’in yanında oturan Fatoş’a çevirdi yeşil gözlerini. “Biz de kızlarla gezeriz, yemek yeriz ve hatta alışveriş bile yaparız.”

Fatoş zoraki bir gülüşle başını salladı. “Tabii, biz de buralı olduk artık. Sizi gezdirebiliriz.”

“Çok güzel.”

Demir annesine bakıp başını *sen var ya sen* dercesine salladı. “Benim de sizinle olmamda sakınca var mı?”

“Yok canım,” dedi Güneş. “Başımızda bir erkek olsun, sensiz olur mu abi?”

Demir dişlerini sıktı, kızların yanında abartmak istemiyordu. Gülümsedi. “Anneciğim sen mi saçını çekersin, ben mi?”

“Kızımı rahat bırak Demir,” dese de kızına dönerek kimsenin anlamadığı bir bakış attığında Güneş dudaklarını mühürledi.

“Benim annem bana öyle baksa, üç gün kavga ederdim.” Gülfem yutkundu. “Suzan Hanım,” dediğinde ona dönen kadın az önce bakan o değilmiş gibi gülümsedi. “Efendim?”

“Sizinle yarın baş başa bir yemek yiyelim mi?”

Kadının gözleri parladı, gülüşü tüm yüzünü kapladı. “Çok isterim.”

“Neden?”

Gülfem ile Suzan Hanım, Kaan’a döndü. Bakışları kısılmış, meraktan az sonra ölecekmiş gibi görünüyordu.

“Sana ne evladım, müstakbel gelinimle yemek yiyemez miyim?”

“Hiç,” dedi Gülfem, Kaan’ın daha da kısılan bakışlarına aldırmadan önüne döndü. Kaan, annesiyle Gülfem üzerine dikkat kesildi. Tamam, ikisi de birbirini tanımak istiyordu ama içinden bir ses iki keçinin ip üzerinde gezeceğini söylüyordu. Biri baskın gelecek ve diğeri yolu ona bırakacaktı. Bunun kim olacağına karar verecek gibiydiler. Annesini elbette tanıyordu ama Gülfem’in canının istediği insana gösterdiği bir yüzü daha vardı. Karadeniz’de kayınvalide kayınpeder otoritesi diye bir şey vardı, evet ama yıllar içinde bir miktar da olsa aşınmıştı.

ANNESİ KARADENİZLİ BİLE DEĞİLDİ!

Ama Kaan’ın babaannesi onu öyle bir yetiştirmişti ki o artık fahri Karadenizliydi. Akdeniz-Karadeniz çıkın şimdi işin içinden isterseniz. Kaan derin bir nefesle Gülfem’e baktı. Konuşurken gülümsüyor, ortama inanılmaz uyum sağlıyordu. Bir gün olsun annesini bir kadınla tanıştırmamış, al gelinin dememişti ve bu gelin kayınvalide olaylarını bilememişti. Biraz da olsa ürküyordu. Annesinin Gülfem’i korkutup kaçırmasına izin veremezdi. Keza Gülfem de pek korkacak bir kadın değildi ama sorun istemiyordu.

“Yesinler birbirlerini, bana dokunmasınlar da.” İç sesiyle sıırttı. “Biz kalkalım mı?”

Gülfem ona bakıp başını salladı. “Olur,” dedi, çantasına uzanıp aldı. Kalkarken kızlara bakmıştı. “Borçka Karagöl’e gidin, işimiz çok sürmez, size katılırız.” Kaan’a döndü. “Arabayı Demir’e bırak, benimkiyle gideriz.”

Kaan anahtarı kardeşine verirken nedenini bile sormadı. Henüz arabasını kimselere vermeyen Gülfem’den haberi yoktu.

Leyla başını salladı. “Güzel seçim,” derken Suzan Hanım’a döndü. “Tabiat parkı çok güzel, göl manzarası var. Ne dersiniz?”

“Sakin ve huzurlu,” diye ekledi Fatoş.

“Olur, severim doğayı,” dedi Suzan Hanım. “O kadar acele etmeyin, gelirsiniz.”

Kaan gizlice gülümserken Gülfem tebessüm etti. “*Kaynana değil arabulucu.*” Yan yana otelden çıktılar. “Neden senin arabanla gidiyoruz?” diye sordu Kaan.

“Arabamla bir sorunun mu var?” Gülfem arabasını beklerken başını yana eğerek sordu. “Araban güzel ama benim tarzım değil. Kendi aracıma çok alışkınım, kimsenin arabasına mecbur değilsem binmem. Bir yere gidecekse ben alırım, ben kullanırım.”

Kaan dudaklarını büktü, arabasına bağlı kadın da ilk kez görüyordu. “Kaç senedir aynı arabayı kullanıyorsun?”

“Beş, öncekini de yedi sene kullandım. Bağlanıyorum ve bırakamıyorum.”

“Ne güzel... Bu tüm bağların için geçerli mi?”

“İnanamazsın! Gönlüm geçene kadar iğnemden bile vazgeçmem.”

“Gönlün geçene kadar?” Kaan tek kaşını kaldırdı. “Bu tehlikeli bir duygu, neden vazgeçmen gerekiyor, daha iyi bir iğne mi buluyorsun?”

Mavi gözlerine zevk aldığını belli eden bir bakış oturtup, dudaklarını sağa sola kıvrırdı. “Hayır, ya batıp canımı yakar ya da kırılır.”

“Anladım,” diyerek geriye çekildi Kaan, araba gelmişti, eliyle önden buyurmasını istediğinde Gülfem onun açtığı kapıdan geçip oturdu. Kemeri takarken Kaan da yerine geçtiğinde Gülfem aracı çalıştırdı.

“İronik olacak ama bu ev meselesi acele olmuyor mu?”

“Neden acele olsun, evi hallediyoruz işte.” Kaan gelen her soruyu bertaraf edip ona giden her yola bir çıkar yol eklemeye ant içmişti.

“Ben de onu diyorum ya! Biz daha nişanlanmadık bile, ev de ev diye tutturdunuz. Ben seninle nişanlanacağım dedim, evleneceğim demedim.”

Kaan'a dönerek cevap bekledi. Kaan da ona dönerek gülümsedi. "Sen buradasın, ben de buradayım. Otel köşelerinde mi kalayım Gülfem?"

"İyi, git annenle beğen, ben ne alaka? Bir de baş başa gidiyoruz."

"Ama herkes evleneceğimizi biliyor, şimdi ben desem ben beğenirim, dikkat çekeriz. Kadın gözüyle bak, oldu da bitti."

Gülfem derin bir nefes alıp yandan bir bakış attı, ne çeviriyordu emin değildi ama temkinli ilerlemekte fayda vardı. "Nasıl bir ev istiyorsun? Daire, müstakil, villa?"

"Sen seç," dese yeni sorular gelecekti. Daire sevmezdi, ayağı toprağa basacaktı. Müstakil küçük olabilirdi, ileriye düşünmesi gerekiyordu. "Villa olsun, geniş ev severim."

Gülfem gönlünde yatan evin adresini ezbere biliyordu. Artvin merkezin kıyılarındaki eve bakmak için önce emlakçıyı buldular. Emlakçı evin kapısını açıp kenara çekildi. "Yeni yapı, sahibi satmak için yaptırdı. Bizzat ben kendim ilgilendim ama istediğiniz değişiklikler olursa hemen hallederiz."

Her yanı güneş aldığı belli olan evin aydınlık holüne adım atıldılar. Direkt geniş bir alana açılıyordu, alanın hemen ilerisinde ikinci kata çıkan merdivenler vardı. Birkaç adım atınca alan daha da genişledi, altı metre karelik kemer duvarın altından geçip salona adım atıp emlakçı adamın yönlendirmesiyle sola döndüler. Bir kemerli alandan daha geçtiklerinde önlerine serilen salonla ikisinin de nutku tutuldu. Evin iki duvarı camdı, Karadeniz ayaklarının altında ya da onlar denizin üzerinde gibi görünüyordu. Evin içine bir dalga sesi bile gelmiyordu.

"Camlar soğuk ve sıcak için özel malzemeye yapıldı. Asla ses geçirmez, kanatları açmadığınız takdirde tabii."

Adam iki kanadı birleştiren kolu çevirdiğinde büyük, çerçevesiz iki cam açıldı ve içeri denizin tatlı esintisiyle ve tuzuyla birlikte doldu. Gülfem ve Kaan birbirlerine söyleyemese de eve hayran olmuşlardı. Yine de göz göze geldiklerinde beğendiklerini anladılar.

Emlakçı onları diğer tarafa götürdü. Mutfak da salon gibi iki tarafı camdı, alabildiğine Karadeniz'di. Aydınlık alanı meşe rengi modern

mutfak dolaplarıyla kaplamışlardı. Yerler beyaz taştan yapılmıştı. Mutfak uzunca L şeklinde tasarlanmıştı ve tam ortada ada duruyordu.

“Bir de üst katlara bakalım, kaç oda var yukarıda?” Gülfem bir kadın olarak mutfağa âşık olmuşu ama övmek istemedi. Yemek yapmaktan anlasaydı keşke, bu mutfağın hakkını verirdi. Ana yatak odası olduğu belli olan odaya girdiklerinde, salondaki şoku yaşadılar. Yatak odası da camla kaplıydı. Gülfem cama arkasını döndü. Şu odada uyumayı kim istemezdi ki... Kaan’a baktı. Kaan da ona bakıp emlakçıya döndü. “Bize biraz izin verir misiniz?”

“Tabii ki,” diyen genç adam alt kata inerken, Kaan camlara yaklaştı. “Kışın ısınma sorunu yaşar mı sence?”

“Kışın da mı kalmayı planlıyorsun?” Sözleri bitince sırtını gördüğü adama gülümsedi ama aniden dönen Kaan’ın başıyla dudaklarını çizgi gibi dümdüz etti.

Kaan sıkılmaya ufaktan ufaktan başlıyordu ama belli edecek kadar değildi. “Evet, ne o, ayrılacak bile beni burada istemeyecek misin? Ama korkarım buna katlanman gerekecek çünkü anlaşma uzun süreli. Sen olsan da olmasan da ben her ay buraya geleceğim.”

Kaan’ın gözlerinde gördüğü tona öfke diyebilirdi, gönül rahatlığıyla hem de. Bu biraz geri adım atmasını sağladı. Bakışlarını kaçırıp cam duvarlara çevirdi. “Evi çok beğendim, sanırım sen de beğendin.” Etrafında yarım tur döndü. “Giyinme odası da var, çok ferah ve zengin. Güneş döşemede yardım edebilir, o zaman muhteşem olur.”

Bakışlarıyla ses tonunu normale çekti Kaan. “Güneş’e kalırsak tüm evi aristokrat gibi döşer. Ondan sadece dokunuş isteriz.”

İsteriz. “Bunu duyarsa kırılabilir.” Gülmek istedi ama yapmadı, yine sesindeki neşeyi gizleyemedi.

Kaan ona attığı bakışla kapıya yöneldi. “Senin meziyetini görelim Alireis kızı.”

Gülfem’in az önceki neşesi silindi, gözlerini kısıp adamın arkasından baktı. “Şüpheli mi var Ofluğlu?”

Kaan durup ona döndü, buradan sonra kurtarmazsa ilk gerçek kavgalarını birlikte yaşayacakları evi alırken yapacaklardı. Gözlerine şımarık bir ifade kondurup ellerini cebine atarak adım adım yaklaşıp dibinde durdu. Cesurca bakan mavi gözleri onu hem büyülüyor hem de ulaşmadığı için öfkeliendiriyordu. “Aslında evet, şüphem var. Ömrünü diplomalar alarak geçiren bir kadının zevkleri konusunda endişeliyim çünkü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Salona bir çiçek koysan ne olurdu, onu bile bilmiyorum.”

Güzel kurtarmıştı, Gülfem de sürdürmedi. “Hım.” Gözlerini tavana dikip biçimli dudaklarını büktü. “Yemek yapamadığımı bilmeni isterim, temizlikten de anlamam. Bardak bile kaldırmam.”

Kaan inanmıyormuşçasına bakıp güldü. “Şaka mı?”

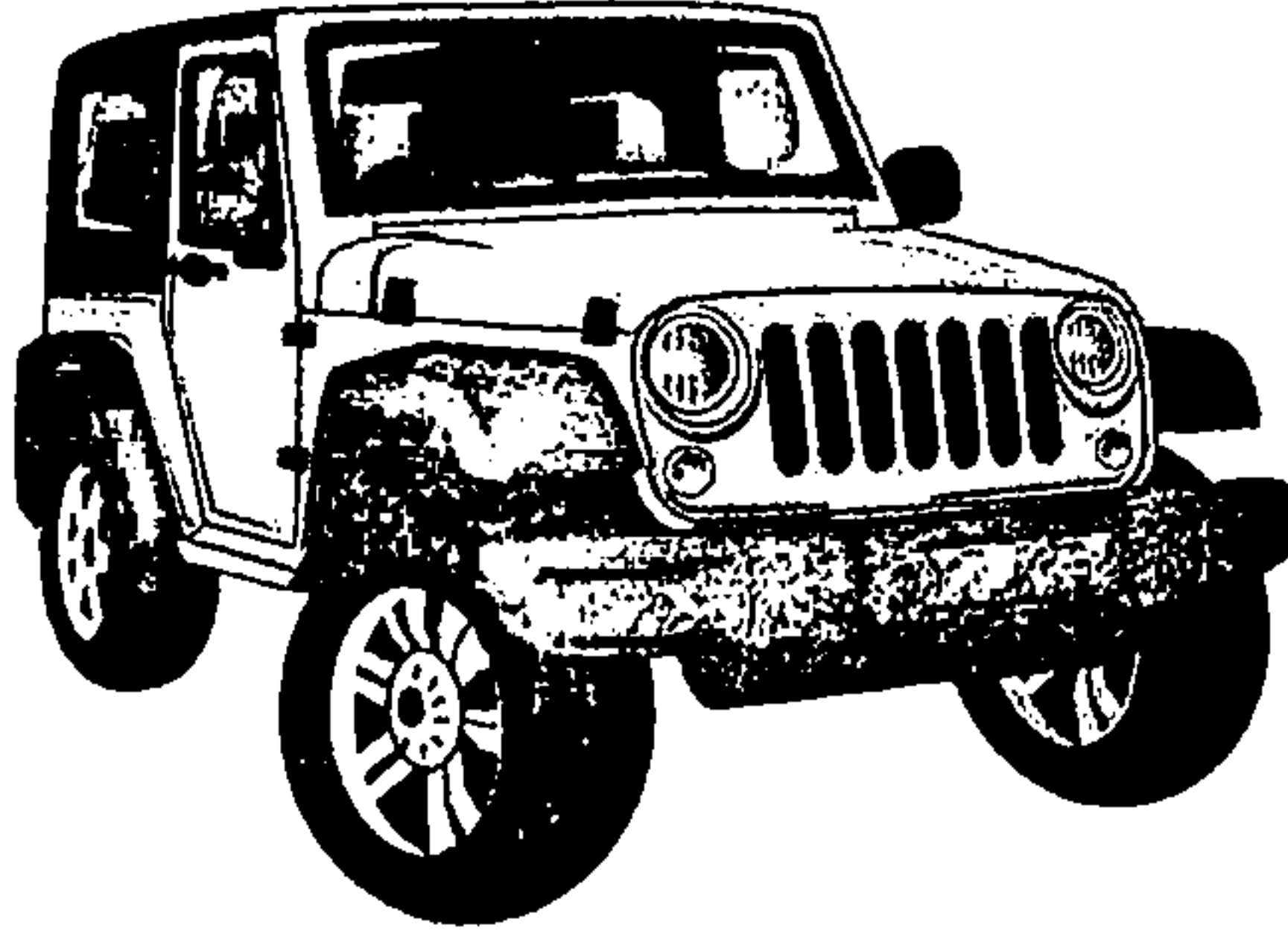
“Hayır, gerçekler.” Kollarını göğsünde bağlayıp ona başını kaldırdı. “Aşçı mı arıyorsun, temizlikçi mi?”

“Hiçbirini aramıyorum, ben bile yemek yapmayı biliyorken seninki biraz tuhaf oldu.”

“İyi,” dedi parmağıyla adamın omzunu iterek yolunu açtı. “Yemekleri sen yaparsın.” Yatak odasının kapısına doğru yürürken Kaan, “Peki çiçek?” diye sordu.

Gülfem durdu ama dönmedi, yüzünde tatlı bir gülüş belirdi. “Kaktüs severim.” Gülüşü büyürken odadan çıktı.

Kaan arkasından bakarken başını sağa sola sallayıp genişçe gülümse-di. “Sen kaktüsü, ben de seni...”

7. Bölüm

Dün akşama kadar Borçka'da kalmış, yemek yemiş, ortak sohbetler etmişlerdi. Suzan Hanım onların yaşında bir genç gibi eğlenmiş, ayak uydurmuştu. Evin fotoğraflarını gören Suzan Hanım çok beğenmiş, mutlaka uğrayacağını söylemişti. Güneş de annesine katılacak, evi detaylı inceleyecekti, Gülfem ile ortak çalışmak için sözleşmişlerdi. Tüm bu sohbetler olurken Kaan annesi, kız kardeşi ve Gülfem arasındaki iletişimi keyifle izlemiş, asla bir yorum yapmamıştı, bu da Gülfem'in gözünden kaçmamıştı. Borçka'ya giderken Kaan neden annesiyle yemek yemek istediğini sormuş, Gülfem onu geçiştirmişti.

Gülfem günlük ama şık mavi elbisesinin kemerini takarken o anları düşünüyordu. Makyajını yapmıştı, saçlarını dalgalandırıp sırtına dökmüştü. Dudaklarına parlaticı sürüp çekici hâle getirdi. Aynada son kez kendine baktı, parmaklarını saçlarına daldırıp kabarttı. Gözlerinin rengi daha net ortaya çıkmıştı. Çantasıyla ayakkabılarını alıp odadan çıktı. Salona indiğinde kimseyi bulamadı, arka tarafa, havuzun yanına ilerledi. Ayakkabılarını ayağına geçirip evden dışarı adım attığında arkadaşlarıyla annesini kahve içerken buldu.

"Keyifler süper görünüyor," diyerek annesinin yanındaki sandalyeye oturdu. Zehra Hanım parlak mavi gözlerini kızına çevirdi, elinde fincanını tutan kadın kızına göz attı. "Sen de çok şık görünüyorsun. Yeni annenle yemek umarım iyi gider." Kınar gibi bakıp çenesini havaya kaldırıp önüne

döndüğünde üç kadın birbirine bakıp gülümsedi. Gülfem gözlerini kocaman açarak annesine döndü.

“Sen beni kıskanıyorsun.”

“Yok canum, çok mu bellu oldu?”

“Kadın kadın! Evlen diye zorlayan sen değil miydin? Ha şimdi bu nedu?”

Zehra Hanım omuz silktilti. “Hem veririm hem kıskanırım, ona anne diyeceysun. Uy yüreğuma taş basayum. Ben büyüttüm da eller aldu.”

Gülfem kahkaha atarak annesine sarıldı. “Ya anne ya... Gitmeyrum, evlenmeyrum ula.”

“Ay daha neler, çık git. Merakla bekliyorum, sen fenasın, o senden fena, nasıl anlaşıcaaksınız bakalum.”

Annesini bırakıp sandalyesine döndü. “Dün çok güzel vakit geçirdik ama ben kendi ailemden öğrendiğim kadarıyla bu işler belli olmuyor. Ne kadar kötü olabilir ki dediğimiz her şeyi sülalemde gördüm.”

“Ne kadar kötü olabiliyor ki?” dedi Leyla, ela gözlerini kırparak. “Tamam, benim de sülalem var elbette, hepsi iyi diyemem ama şu sözleri de etmem.”

Gülfem ile annesi birbirine dönüp gülümsedikten sonra kızlara tekrar döndü. Zehra Hanım, “Ne vereyim kızıma?” dedi.

“Annem yıllardır sadece benim yüzümden kimlerle başa çıktı, tahmin bile edemezsiniz.”

“O senin ayıbın, anlatmadın ki hiç,” dedi Fatoş.

Zehra Hanım başını iki yana salladı. “Kimler kimler... En kötüsü de aileden Gülfem’le evlenmek isteyenler, şecereleri kabarık. Şu an bazı evlerde katran kazanları kaynıyor, güçleri yetmiyor da öne çıkmıyorlar.”

Gülfem yüzünü buruşturdu. “Babaannem tarafından, umarım artık umutları kesilir.”

“Umarım,” dedi Zehra Hanım, kızına. “Sen çıkınca ben Suzan Hanım’ı arayacağım. Yarın köye çıkmayı teklif edeceğim. Bir gece kalır, döneriz.”

“Ben onların köyüne gideceğime göre o da benimkine gitmek zorunda, ara anne.” Gülfem sözlerini bitirip kalktı. “Çıkıyorum, iki saate dönerim.”

“Keyifler olsun,” dedi Fatoş. “Biz de evde kimseler yokken havuz keyfi yapacağız.”

Gülfem onları ardında bırakıp evden ayrıldı, hoş ve nezih bir restorandan Kaan konum attığında o tarafa sürdü. Kısa bir süre sonra arabasını park edip restorana girdiğinde etrafına bakındı, Suzan Hanım denize bakan bir masada arkasına yaslanmış, Karadeniz’i izliyordu. Omuzlarını kaldırıp sırtını gerdikten sonra masaya doğru ilerlerdi. Dalıp gitmiş olan kadına, “Merhaba,” dediğinde dikkatini çekebildi. Suzan Hanım daha dönmeden gülümsemeye başlamıştı. Ayağa kalkarken gülüşü de genişledi. Kısa bir sarılmayla ayrıldılar. “Merhaba.”

Müstakbel kayınvalidesinin karşısına otururken çantasını yanındaki boş sandalyeye bıraktı. Suzan Hanım arkasına yaslandı, yüzünde tatlı bir gülüş vardı. “Dün temiz havadan dolayı yorulmuşum, çok erken uyudum. İstanbul’daki havayla burası bir değil.”

“Öyledir, ben de buraya gelince daha dinç oluyorum.”

“Of’taki uykularımı hiç konuşmayalım, kayınvalidem sürekli söylenir. Antalya’ya gidince bu kadar çarpırmıyor ama Karadeniz fena.”

Gülfem çekinik bir gülüşle tabağına bakıp birkaç saniye düşündükten sonra başını kaldırdı. “Karadeniz kadınları fenadır, özellikle kayınvalide olanlar. Erkek çocuk egemenliği annelerde şiddetli yaşanır. Of bunun zirvesinde dersem yalan olmaz.”

“Çok doğru olur. Otuz yedi senelik evliyim, kayınvalidemin kocama olan tutumu asla değişmedi. Sanki yeni doğurmuş da emzikli oğlu. Eşim de o ne derse anagam⁸ diye dolanır.” İşaret parmağını kaldırıp gülümsedi. “Çok iyi rol yapar, hakkını yiyemem.”

Gülfem küçük bir kahkaha attı. “Nasıl?”

“Ona yaparım anaga, bana gelince yaptım. Of’ta sözümü dinletmem on senemi aldı. Beni pek insan yerine koyan olmadı. Özellikle onlardan

8. Lazca *ana* demek.

olmadığım için çokça bocaladım. Elimi hiçbir işe sürmezdim, ojelerimi sürüp kurusun diye ortalarda gezer, emir verirdim. İbrahim ailenin büyük çocuğu ve oğlu, onun sözünün üzerine söz edemezlerdi. Annesi onu yanıma gelmeden yarım saat doldurur, öyle yollardı.”

Gülfem’in kaşları havaya kalktı. Tahmin etse de duymak ağır gelmişti. Mirastan hak bile vermemek için binbir yol ararlardı. Kız çocuklarının önüne koydukları oğullarıydı söz konusu, şaşırtmamıştı. “Eşiniz ne diyordu?”

Suzan Hanım daha geniş gülümsedi. “Seviyordu beni, düşkündü. En büyük kozum da buydu, onu kullandım ama hakkını vermem gerekiyor ki İbrahim de bir gün olsun öyle yapmışsın demedi.” Suzan Hanım elini havaya savurdu. “Sonra baktılar ben yola gelmiyorum, İbrahim de getiremiyor, bıraktılar. Yirminci senenin sonunda sulh ilan ettik, kayınvalidem de yaşlandı tabii bu arada. Çocuklarım büyüdü, bana laf edenin ağzının payını verdikçe baktılar bu kadını eleyemeyecekler, kestiler seslerini. Kendi kültürüme o kadar tersti ki çok yadırgadım, ağladım, sızlandım ama ben de kocamı seviyordum. Aşk için değer mi diye sorarsan, bunun tek cevabı kocada saklı. Kim ne yaparsa yapsın, görünmeyen sonu o hazırlıyor. Aşka değil de bu adama değer diyor insan.”

Gülfem bu zeki kadının karşısında hiç şansı olmadığını ama aynı zamanda da çok şanslı olduğunu hissetti. İki duygu arasında kaldı, dayak yiyen dayak atmayı öğrenirdi ve bu takriben oğlu evlendikten sonra ortaya çıkardı. Her şey o gelinliği giyip o imzayı attıktan hemen sonra başlardı. Bunu çokça test etmişti. Kocaman bir aileden geliyordu, bir sürü düğün, bir sürü gelin ve kayınvalide görmüştü. İçinden kendine küfürler ediyordu.

“Ben Karadeniz’e gelin olmayacağım!”

Ailesindeki kadınlara avaz avaz bağırdığı o büyük sözleri anımsayınca yutkundu. Bakışlarını kaçırıp düşüncelerine dalarken nerede olduğunu unuttu.

Suzan Hanım tek kaşını kaldırmış, onu seyrediyordu. Gülfem’in bir şeyleri merak etmesi, bocalaması doğaldı. Bu görücü usulü bir evlilikti, oğluna körkütük âşık değildi ve bir şeylerden emin olmak istiyordu.

“Bu kadar düşünme, oğlum iyi bir koca olacaktır.”

Gülfem, Suzan Hanım’ın sesiyle başını kaldırdı, karmaşık bakışları anında toparlanıp gülümsedi. Dalıp gittiğini fark etmemişti. “Tanımaya çalışıyorum,” diyebildi. “Hem belki o benden memnun olmayacak. Bunları bilemeyiz, zaman gösterecek.”

“Önce yemeklerimizi söyleyelim,” diyen Suzan Hanım, yaklaşan garsonu görünce genç adama döndü. Bir dakika kadar yemeklerini seçip adamı gönderdiler. Suzan Hanım, Gülfem’e döndü. “Kaan otuz beş yaşında ve bir gün bile ben evlenmek istiyorum diyerek beni bir kadınla tanıştırmadı. İlk kadın sensin, bir bildiği vardır diye düşünüyorum.” Kadın, Gülfem’e göz kırptı. “Güzelliğin onu çarpmış olamaz mı?”

“O net canım, gördüm nasıl çarpıldı.” Gülümsedi. “Teşekkür ederim. Ben okuldan eve, evden okula derken on iki sene harcadım, hiç pişman olmadım. Açık konuşmak gerekiyor, evlenmeyi hiç düşünmedim. Herkesin evlenmek zorunda olmadığına inanıyorum.”

“O dediğin doğru adamı görüp tanıyana kadar geçerli. Benim ailemde kadınlar otuzdan önce evlenmezdi ama ben yirmi ikiyi zor gördüm. İnan, ev nedir, evlilik nedir, asla bilmiyordum. Bulaşık bile yıkamadan gelin oldum. Asla ev işi sevmezdim, annem yapar, ben yer, kalkardım. Kaan doğduğunda ilk üç ay annem yanımda kaldı, altı aylık olduğunda çorba yapmayı öğrendim. Fıtratımızda var, yapabiliyoruz.”

Gülfem kadının yüzüne bakarken kahkaha atmamak için dudaklarını büktü, sağa sola kıvırdı ama kendini tutamadı. Biçimli dudakları ayrılarak iki yana ayrıldı. Sesli güldüğünde Suzan Hanım da kahkaha attı. “Kocanı bir şekilde doyurabiliyorsun da çocuk öyle olmuyormuş.”

“Ona gülmedim. Ben de bilmiyorum. Yemek yapmayı da bilmiyorum, temizliği de. Nefret ederim, asla yaklaşmadım. Annem çok çırpındı, babam çok söylendi ama çok inadım.”

Suzan Hanım genişçe bir kahkaha attığında başı arkasına düştü. Gülfem başını eğerek sessizce gülmek istedi ama bedeni sarsılıyordu.

Restoranın kalın kolonunun arkasında başka bir masada oturan Kaan, Demir ve Güneş onları izliyordu. Kaan özellikle bir saniye bile kaçırmamak için başını bir uzatıyor, bir çekiyordu. İnanılmaz korkuyordu,

babaannesiyle annesinin tartışmalarına çok kez şahit olan biri için korkusu yersiz değildi. Gülfem'le annesinin anlaşmasını istiyordu. Kimse üzülmesin, kırılmasın, sorun çıkmasın istiyordu. Bir ara yüzü düşen Gülfem'le kalbi ağzında atmıştı. O kadını istiyordu ama o kadın onu istemiyordu. Ona giden yolu karış karış aşyorken, *ben vazgeçtim* sözlerini duymak istemiyordu.

“Annem çak mı yaptı?” dedi Güneş. “Ay kıskanıyorum galiba ya.” Yüzü düşmüştü, önüne dönüp ağzına bir patates attı. Memnuniyetsizce çiğnerken Demir ona başını iki yana sallayarak bakıyordu.

Kaan kardeşini duymazdan geldi. Annesiyle müstakbelini izlerken genişçe gülümsedi. “Birbirlerini sevecekler,” diye mırıldandı.

Gülfem ileriki masada Suzan Hanım'ı dinliyor, arada da küçük kahkahalar atıyordu. Kadın kafa dengiydi, bunu dün de biraz anlamıştı ama şimdi daha net oturuyordu. Aileden, akrabalarından, arada da çocuklarından bahsediyordu.

Suzan Hanım başını uzattığında Gülfem de yaklaştı, bir sır verecek gibi bir hâli vardı. Kadının gözlerine beklentiyle bakmaya başladığında Suzan Hanım, “Seninki burada, ileride, kolonun arkasındaki masada,” dediğinde Gülfem'in mavi gözleri hızla açılarken sırtını dikleştirdi. “Neden?” dedi, başını çevirip kolonu buldu. Onu değil ama Güneş'in sarı saçlarını gördü.

“Merakından ölmesin diye, çok tedirgin.”

Bu kez kısılan bakışlarıyla baktı. “O neden?”

Suzan Hanım omuz silkti, dudaklarını burukça, gülümser gibi bük-müştü. “Kocamın ailesiyle çok çatıştık, buna üç çocuğum da şahit oldu. Bazıları o kadar şiddetliydi ki evlenmekten kaçtılar. Üçü de belirli yaşlarda ama evlilik hepsi için çok uzak. Kayınvalidemin tükenmeyen bedduasıdır. ‘Allah sana senin gibi gelin versin,’ sözlerine ben âmin desem de Kaan ve Demir bundan etkilendi. İkimizin anlaşıp anlaşmayacağımızı merak ediyor.”

“Hım...” derken gevşeyerek arkasına yaslandı. “Aslında bu konu benim için de geçerli. O kadar çok şey gördüm ki ona hak vermemek elde değil.”

“Gençler artık sadece âşık oldukları için evlenmiyor, her şeyi ince ince düşünüyor ve eliyor. Haklısınız. Akıllı olmakta fayda var ama sana şunu söyleyebilirim ki ne kadar akıllı olursan ol, aşk her zaman bir sıfır öndedir. O yüzden karşımda oturuyorsun.”

Kadının zekâsı karşısında tıkanıyordu Gülfem. Gülümsedi. “Sizden öğrenecek çok şeyim olduğunu hissediyorum.”

Suzan Hanım’ın gülüşü yüzünü kapladı. Olacaklardı. “İstersen neden olmasın.”

“İsterim.”

“Sevindim, teşekkür ederim. Bu arada...” derken tekrar sır verir gibi yaklaştı. Gülfem’i saran merak eğilmesine sebep oldu. “Arkadaşın Fatoş’un ilişkisi var mı?”

İkinci bir şokla aralandı bakışları, zihninde çarklar birbirine gürültüyle çarparken, “Yok,” diyebilirdi. “Neden?”

“Demir de abisi gibi vurgun yemiş, dolanıyor. Merak ettiği tek şey, onun hayatında birinin olup olmadığı.”

“Öyle mi?” derken sesine bile engel olamadığı geniş gülümsemesiyle neşesini ele verdi Gülfem. “Fatoş ve Leyla on sekiz yaşından bu yana arkadaşım. Artık kardeşlerim gibi oldular. Bu beni çok mutlu eder.”

“O zaman seninle baş başa verip sana elti yapıyoruz.”

“Bence olur, yapalım,” dedikten hemen sonra iki kadın da keskin kahkahalarıyla insanların dikkatini çekti ama bunu ikisi de umursamadı.

Sadece Kaan. O bir Karadenizliydi. Anne onun için her şeydi ama gönül de bir yâren istiyordu. Kalbinde de hayatında da ikisi her şeyi olabilirdi.

İzlediği alandan başını çekti. Önünde buz gibi olmuş yemeğinden bir parça aldı. Keyfi yerindeydi, yüzünde gülücüklerle kardeşlerine baktı. “Güzel olacaklar gibi gördüm.”

“Kahretsin ki evet, ben de öyle gördüm,” dedi Güneş suratsızca.

“Buna da görümcelik yüklendi. Bak Güneş, bunları halalarımızdan öğreniyorsan yanlış adamlara oynuyorsun demektir.”

“Abini dinle,” dedi Kaan.

“Ya siz neden hemen hanım köylü oldunuz! Benim ben, bacınız!”

“Sanki attık ve sattık. Sen bacımızsın, Gülfem de yengen. Seveceksin, sevmeyi dene ve asla laf çarptığını, bir şeye karıştığını duymayacağım Güneş,” dedi Kaan.

Güneş’in hiç de öyle bir niyeti yoktu. Abilerini kızdırmak için elinden geleni ardına bırakmıyordu. “Aman iyi!” derken başını annesinin olduğu masaya çevirdi. Gülümseyerek tekrar abisine baktı. “Abi sana ne oldu ya? Seni hiç böyle görmemiştik.”

Demir de Kaan’a döndü, sırtıyordu. “Ciddi bir soru.”

Başını iki yana sallayıp soğuyan yemeğini çatalla ileri geri itti. Bakışları tabakta, aklı onu ilk gördüğü yere gitti. “Bilmiyorum. Tek bildiğim o başka! Çok başka!”

“Kim o başka?”

Güneş sinsice sırtırken başını abisinin arkasında duran Gülfem’e kaldırdı. Kaan büyüyen gözlerini Güneş’e dikmişti. Hızla arkasına dönerken Gülfem bir adım geriledi. “Gülfem.”

“Kaan?” Gülfem tek kaşı havada, genç adama bakıyor, onu yakalamanın verdiği haz gözlerindeki eğlenceli bakışlardan okunuyordu. “Burada yemek yemenizin özel bir sebebi var mı yoksa bizi mi dikizliyorsun?”

“Yok!” derken ayağa kalktı. “Yani o da var ama dikizlemiyordum.”

“Yalancı!” dedi Güneş. “Bir saattir sizi izliyor, aldanma yengeciğim.”

Kaan kardeşinin sinsi olduğunu bilirdi, yengesine yürümesine sevinmedi değil ama gözlerini sus dercesine açtı. “Kalkıyor musunuz?” derken Gülfem’e döndü.

“Hayır, Güneş’i çağırmaya geldim. Eve geçelim dedik, bir yerden başlamak lazım.”

Güneş hemen çantasını alıp kalktı. “Bu iki davarla yemek çok sıkıcıydı zaten, tatlımı sizinle yerim. Birkaç şey buldum, ona da bakarız.”

“Annemin seni hastanede karıştırmış olmasını o kadar çok isterdim ki,” dedi Demir.

“Ne yazık ki bizden,” diyen Kaan bile umutsuzdu.

Gülfem onları izlerken eğleniyor, Kaan’ın karşısında bocalaması da ayrı hoşuna gidiyordu. “Görüşürüz.”

“Görüşeceğiz.” Gülfem ve Güneş uzaktaki masaya ilerlediğinde Kaan da yerine oturdu. Peçetesini masaya fırlattı. “Babaannemin bedduası tuttu, annem gibi birini buldum.”

Demir’in kahkahasıyla ona ters bir bakış attı. Başını uzatıp tekrar baktığında bu kez üç kadını baş başa vermiş buldu. Umursamaz bir bakış atıp sırtıttı.

@ayisigikita

8. Bölüm

Ön bahçedeki oturma gurubunda, saçı parmaklarının arasında, yanında iki arkadaşıyla evdeki hareketliliği izliyorlardı. Birazdan Kaan ve ailesi gelecek, topluca köye çıkacaklardı. Arabalar hazırlanıyor, annesinin ganimetleri araçlara yükleniyordu.

Ali elindeki koca kazan lahana sarmasını arabanın bagajına yüklerken, “Sanki ben evleniyorum, niye ben çalışıyorum?” diye söylenince Gülfem sinsice sırıttı. “Seni duyuyorum abi.”

Ali dönerek ters bir bakış attı. “İyi, belki utanır da bir işin ucundan tutarsın.”

Mustafa Bey ensesini kaşırken başı önünde düşünerek kapıdan çıktığında Ali, “Baba!” diye seslendi. Adamı tüm düşüncelerinden çeker gibi almıştı. Bakışları oğluna dönen adam, “Ne var?” diye çıkıştı.

“Ha bu kizu alan ceri cetürecek.”

Mustafa Bey kızına bakarken Gülfem babasına öpücük attığında adamın içi eridi, oğluna dönerek, “Belçi oni ceri cetürecekler ama senu alan da yok,” dedi ve oğlunu sinire sokup arabasına ilerledi. Gülfem kahkaha atarken, Fatoş ve Leyla yüzlerini saklayıp sessizce ona eşlik ettiler.

Ali gözlerini kıstı, damarı tik tak atıyordu ve Leyla’nın gülüşü sinirlerini bozuyordu. “Beni alan çok! Kıymetimi bilene denk geledim ama bu saatten sonra kıymet de aramıyorum.”

Leyla'nın gülüşü dökülen tuz gibi dağıldı. Elini yüzünden çekerken Ali eve giriyordu. "Alan çok mu dedi?"

"He öyle dedü," diyen Gülfem'e bakmadı.

"Hoş adam, abimdir tabii ama elbette çoktur."

Fatoş'un sözleri de tüy diker gibi battı Leyla'ya. Dudakları düzleşip birleşti. Ali'yi alan çoksa bu demek oluyor ki peşinde kadınlar vardı. Zaten annesi sürekli birini bulup duruyor, Ali ilgilenmiyordu ama bunlar onun bildikleriydi. Peki ya iş yerinde? Arkadaş ortamında? Burnundan soludu ama bir söz bile edemedi.

Ana kapı ardına kadar açıldı, abileri maaile mekâna girip araçların yanına park edip çıktılar. Miray ile Defne yüzlerinde sinsi gülüşlerle Gülfem'in yanına koşup geldi. İki kız halalarının dizine oturduğunda, Gülfem onları bellerinden kavradı. "Ha ne oldu?"

"Hala," dedi Miray sokulup. "Dedikodu getirdik." Gülfem'in mavi gözleri parladı. "Anlat." Diğer yanındaki Defne eğilip fısıldadı. "Dedem düğünü yaz sonuna yapalım diyormuş!"

Gülfem'in bakışları kocaman açıldı. "Neden? Kime demiş?" Miray cevap verdiğinde ona döndü. "İbrahim amcayla konuşmuşlar, beklemenin ne anlamı var diyorlarmış. Gülfem ile Kaan birbirlerini kabullendi. Çok da iyi anlaşıyorlar, diyorlarmış. Babam anneme söylerken duydum."

Gülfem başını arkaya yatırıp arkadaşlarıyla göz göze geldi, *teslim ol* dercesine bakıyorlardı. Tekrar yeğenlerine döndü. "Kaan bir şey diyor muymuş, geldi mi kulağınıza?"

"Yok, o konuda bir bilgi alamadık," dedi Defne.

"Size görev veriyorum, Kaan'ı takip edeceksiniz. Telefonda kimlerle konuşuyor, kardeşiyle baş başayken adım geçiyor mu, elinize ne geçerse. İki gün birlikte yaşayacağız, bence çok zor olmaz."

"Tamam hala," dediler aynı anda. Ana kapıdan iki araba daha girdi, Kaan'ın arabasıyla babasının arabasıydı. "Kalkın, enişteniz geldi. Yanaşın, sevdiren kendinizi." Kızlar halalarının kucağından zıplarcasına kalktıkları anda araçlar yanaşıp durdu. Gülfem ayağa kalkarken Kaan ara-

cından çıkıyordu. “Yine acayip yakışıklı.” Mırıltısını arkadaşları duydu, gülümserken birbirilerini dürtüyorlardı.

“Koş kız, müstakbel kocan geldi,” dedi Leyla.

“He doğru dedun, koşayım.” Eteğini düzeltir gibi elleriyle birkaç hareket edip harekete geçti. Diğer arabaya ilerlerken Kaan’ın yanından geçti. “Hoş geldin.”

Kaan parlak yeşil gözlerini kısıp gülümsedi. “Hoş buldum, çok hoş,” dedi kadını baştan ayağa kadar süzüp.

Gülfem çenesini kaldırıp saçını arkasına attı. “Yeşil yakışmış.” Kaan’ın küçük gülüşünü işitti ama dönmedi. Birkaç adım sonra Suzan Hanım’ın yanında durdu, samimi bir şekilde sarılıp selamlaştılar. Köy hayatına alışkın olan kadın, rahat giyinmişti. Ayağında da spor ayakkabıları vardı. “Çok şıksınız,” dedi Güneş’e sarılırken. “Hoş geldin Güneş.”

“Hoş bulduk yengeciğim.” Bu sabah çok sakın görünüyordu, Gülfem de gülümsedi. “Yenge?”

Yeşil gözlerini baygınlık geçirir gibi devirdi. “Abim adını söylememi yasakladı.”

Gülfem’in dudakları iki yana ayrıldı. “Bana Cülo de.”

“Cülo?” dedi Suzan Hanım.

“Trabzonlular g kullanır, biz c. Gülo demeye üşenirler, Cülo derler.” Güneş’e döndü. “Bence yengeden daha samimi, ben severim.”

Güneş’in de hoşuna gitmişti. “Tamam, bir deneme yapalım.”

Zehra Hanım’la gelinleri yanlarına geldiğinde Gülfem, Güneş’i alıp kızların yanına ilerledi. İçilen kahvelerin ardından arabalara geçildi, beş araba peş peşe Hopa Başoba köyüne doğru yola çıkıldı. Gülfem Leyla, Fatoş, Miray ve Defne’yi almıştı. Gözlüğünü takmış, camını açmış kolunu sarkıtmıştı. Arabanın içindeki Ella Ella⁹ şarkısı dışarı taşıyordu. Köy yoluna girmeden otoyolun sonundaydılar. Arkada iki ergen bağıra çağıra şarkıya eşlik ediyorlardı.

Kaan yanında ilerlediğinde Gülfem kısa bir an için yan tarafına baktı. Güneş oturuyordu yanında, sinyal veriyordu, öne geçmesine izin verdi.

9. Kazım Koyuncu – Ella Ella şarkısı.

Köy yollarının kıvrımlarına geldiklerinde usulca devam ettiler. En nihayetinde konakların önünde durdular. Bir evin önünde kalabalık duruyordu. Kaan kontağı kapatırken görmüştü. Kardeşiyle yan yana durdu, Güneş başını kaldırmış, konaklara bakıyordu. “Tepeye ev diken canlılara Karadenizli denir.”

Kaan, Güneş’e bakıp sırttı. “Dedi Karadenizli.”

Güneş dudaklarını büktü. “Kalabalıklar.”

Selamlaşan kalabalığa karıştılar. Dede Dursun’un elini öptü Kaan. Seksenden çok değildi, sağlıklı görünüyordu. Gözleri hariç. Gözünde kalın camlı gözlük vardı. Gözlüğünün altından Kaan’ı iyice süzdü. “Bu midur?”

Kaan dudaklarını sımsıkı kapattı, gülmek ayıp olurdu. Hiçbir söz edemedi ama arkasındaki kalabalıktan gülüşme sesleri geliyordu.

“He babam,” dedi Mustafa Bey.

Dursun dede bakışlarını tekrar Kaan’a çevirdi. “Muçore¹⁰?”

Lazca bilmese bitmişti, Kaan orada anladı. Gülfem dedesinin çaprazında kibirli sırtmasıyla onu izliyordu. Kaan dedeye döndü, Lazcaları farklıydı ama onu da bilirdi. “Ma kargi var, si muçore dedega¹¹?”

Dedenin mavi gözlerinde belirgin bir parlama, dudaklarında kıvrılma oldu. “Cülo, ben beğendum.”

Gülfem dudaklarını kapatıp başını eğdi. Elini yüzüne kapatırken bedeni sakladığı gülüşünden sarsılıyordu. Kopan kahkahayla dönerek merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Leyla ile Fatoş da arkasından adımlıyordu, kalabalığın kımıldamaya niyeti yok gibiydi. Eve gireceği anda kapının önündeki adama çarpmamak için bir adım geriledi. Elleri cebinde olan Çınar üstten bakarak dışarı bir adım atınca Gülfem geriledi. “Çınar,” dedi zorla gülümsedi. “Sen Rusya’da değil miydin?”

“Öyle mi görünüyorum,” dedi bir adım daha atıp gülümserken. “Hoş geldin.”

“Hoş bulduk, Kaan’la tanış. Babaannem nerede?”

10. Lazca *nasılsın* demek.

11. Lazca *iyiyim, sen nasılsın dede* demek.

“Mutfakta. Tanışalım bakalım, hiç de söylemedin. Çok kızgınım.”

“Sonra konuşuruz.”

Gülfem’in ardından Ali göründü. “Çınar, ne zaman döndün, nasılsın?”

“İyi abi, hoş geldiniz,” dedi ellerini cebinden çıkarıp. Gülfem başını çevirince Kaan’ın keskin bakışlarına yakalandı. Gözlerini kısmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, belli ki aklında bir lamba yanmıştı çünkü bakışları hiç hoş değildi. “Ben içeri giriyorum, babaannemi göremedim. Nerede?” Kendini evin içine attı. “Babaanne!” diye seslendi.

Babaanne Ayşe arkada mutfakta yemeklerin tepesinde duruyordu, kimse ona misafirlerin geldiğini haber bile etmemişti. Bastonuna dayanmış, koyu mavi gözleriyle çalışan kadınları izliyordu. “Etun altını kapat Hatice.”

Hatice elini önlüğüne silip koşturdu. “Kapattım Ayşe ana,” dedi kadıncağız alnındaki tere aldırmadan.

Diğer iki kadından biri pilavın başını bekliyordu. Diğer geniş kazandaki lahana çorbasını karıştırıyordu. Ayşe Hanım tezgâhta üzerleri kapatılmış yemeklere bakarken memnuniyetle gülümsediği sırada adını taşıyan biricik torununun sesini duyunca doğruldu. “Uy, Ayşe’m celdü.” Yaşına nazaran hızla dönerek mutfaktan çıktığında Gülfem ile karşılaştı.

“Paçi¹²,” diye bağırdı Ayşe Hanım.

“Sen nereyesun kadın!” dedi Gülfem kendini babaannesinin kollarına atarken. Beyaz yanaklarına öpücükler kondururken seksen yaşındaki kadın genç kız gibi kıkırdadı. Baba tarafı aşkını sorgulayanın aklını alırdı Gülfem. “Delürdü,” dedi Ayşe Hanım. “Ha nereye damat?”

Leyla ile Fatoş da babaannenin elini öpüp sarıldı. Kızlar artık onlardan olmuştu, evin kızlarından farksızlardı. “Babaanne,” dedi Leyla.

“Çizum,” dedi babaanne. Leyla sır verecek gibi sokuldu. “Damat alev atıyor.”

Kadının mavi gözleri açıldı. “Ne deysun? Ceturun, göreceğüm.”

12. Lazca kız demek.

Eve girip salona geçmiş olan aile analarını ararken, babaanne Ayşe kapıdan tüm heybetiyle geçti. “Hoş celdunuz,” dedi, kabaca göz attı ama yürümeye devam etti. Gülfem arkasında ilerliyordu. “Gel buraya otur ana,” dedi Mustafa Bey.

“Uşağum, nassun?” derken oturdu yaşlı kadın. Oğlu annesinin eline kapandı. “Haline duacıyum anacığum.”

Salonda bir sessizlik oldu, Ayşe Hanım yabancıları hemen seçti, beş kişi ayağa kalkmıştı. Suzan Hanım öne çıktı. “Nasılsın anacığım,” diyerek elini öptü. Ayşe Hanım zeki bakışlarını kadında bir tur çevirip gülümsedi. “Eyyim kızum, sen nassun?”

“Allah razı olsun anacığım,” dedi geri çekilirken.

“Akdenuz dedular saa, dedum nasulsa denuz var, olsun.”

Suzan dahil herkesi güldü. “Akdenizliyim ama otuz altı senedir Karadenizli sayılırım.”

“Oh oh, cettüğün yere yakişmışsun.”

İbrahim Bey elini öptü. “Nassun ana?”

“Hascak uşağum, hoş celdun.”

“Hoş buldum ana.” Geri çekilince Güneş öptü, Suzan Hanım kızı olduğunu söylediğinde babaanne alıcı gözle kızı süzdü. “Hasmuş,” dedi. Güneş gülmemek için dudaklarını sıkarak yerine oturdu, ne demek olduğunu o dahil herkes anlamıştı. Birini bulun bu kıza diyordu.

Son iki kaldı, ayakta iki tane genç adam duruyordu. Ama Ayşe Hanım Kaan’ın fotoğrafını görmüştü. Kızları göstermişti. Anında tanıdı, önce Demir elini öptü, Kaan en sona kaldı.

“Babaanne, nasılsın?” dedi Kaan, onun için bu tarz damat olayları farklıydı, ensesinden ter damlıyordu ama mavi gözlerinin içi gülen Gülfem için diz bile çökerdi. Babaanne elini uzattı, üzerine çiller düşmüş, derisi katlanmış beyaz parmaklarını tuttu Kaan. Ayşe Hanım başını aşağı yukarı kaldırıp Kaan’ı inceliyordu. “Senu cördüm, daha eyi oldum, bizum kız işu biliymiş.”

Kaan gözlerini kısa bir an kapattı, ter damlaları arttı. Bir adım geri çıkarken saklamaya çalıştığı gülüşüyle Gülfem’e baktı. Başını eğmiş, elini

yüzüne kapatmıştı ama espriye açık olan kültürden geliyorlardı. Etraflarında oluşan gülüşme sesleriyle yerine oturdu.

Bir zaman ortalık karışıp boşaldı. Büyükler bir yana, gençler bir yana çekildi. Konak büyüktü, sağ ve sol tarafında birer konak daha vardı. Mustafa Bey ve erkek kardeşinin eviydi. Evin çatı katındaki geniş balkona büyükçe iki masa açılmıştı. Bir uçtan bir uca donatılan masalarda keyifli sohbetlerle yemekler yendiğinde güneş batıyordu. Işıklar yakılmıştı, gençlerin masasına Murat da son dakika yetişmiş, çayını yudumluyordu. Babaların olduğu masada yüksek sesli kahkahalar yükseliyordu.

Gülfem arada dönüp bakıyor, bu ne dünür sevgisi diye düşünüp önüne dönüyordu. Kaan yanında oturuyordu ama aralarında bir karış mesafe vardı. Bu adamla evlenecekti, en azından ailesi öyle biliyordu. Bu kadarının fazla olduğunu ikisi de düşünmüyordu. Ailesi zaten bir sorun çıkacak da biri cayacak diye o tarafa bakmaya bile çekiniyorlardı. Kaan için evlilik uzakken Gülfem için söz konusu bile değildi ama bir şekilde yola girmişlerdi.

Güneş kibarca esnedi, hava onu çarpmıştı. “Ne zaman köye çıksam böyle oluyorum.”

Murat kadına bakarken kibirle gülümsedi. Kızda onu çeken bir şeyler vardı ve bunu durdurmak gibi bir düşüncesi de yoktu. Ama o kadar cadı bir şey gibi görünüyordu ki bir söz etse, ters tepki alacağını biliyordu. Ağzını açacakken babaannesinin sesini duydu. “Murat,” dedi Ayşe Hanım.

“He babaannem,” dedi başını uzatıp karşı masaya baktı. “Cel ha bura,” diyen kadının sözünü ikiletmeden kalktı. Diğer masanın ucunda oturuyordu Ayşe Hanım. Babaannesinin yanına ulaşınca kadın, “Yaklaş ula,” dedi, Murat merakla eğilip kulağını babaannesine yaklaştırdı.

“Bacisu bir içüm su, kaçırma uşağum.”

Murat hızla doğruldu, masadakilere baktı. Biri duyarsa yerin dibine girerdi ama kimse duymamış gibi görünüyordu. Bir nefes alıp eğildi. “Babaanne, sessiz ol, ayıp.”

“Uy, de geç. Ayibu bilmesek yerduk.”

Murat daha fazla bir söz etmemesi için kaçır gibi uzaklaşıp yerine oturdu. “Ne dedi?” diyen Gülfem’e baktı. “Hiç, aklına bir şey gelmiş.”

Gülfem sinsice sırtıttı, ne dediğini biliyordu çünkü ona da demişti ba-baannesi. “Evlen dedi, kız mı bulmuş?”

Murat sus dercesine gözlerini büyütüp kıstı. “Gülo.”

Murat burnundan sesli bir soluk aldı, masadakiler onları dinliyor, iz-liyordu. Güneş’in bakışları Murat’a kaydı, dudaklarını büküp sağa sola kı-vırdı. Gözlerini kısmıştı. Bu adama karşı içinde bir şeyler vardı ama uyuz-luk mu, hassaslık mı, karar veremiyordu. Sinirleri bir zıplıyor, bir sakince yerine oturuyordu. “Zaten herkes evlenmeli, büyüklere kalsa on sekizde evlilik, on dokuzda bir bebek.”

“Onlar eski toprak, öyle gördüler, öyle biliyorlar,” dedi abisi Demir.

“Gerçekten öyle,” dedi Fatoş. “Anne babalarımız da dahil. Annem-le babam benim yaşımıdayken abimle ben vardık. Ben beş yaşındaydım, abim yedi.”

“Anlamadıkları bir şey var,” dedi Leyla. “Şu an dünya onların birbiri-ne âşık olduğu çağ değil.”

Ali kederle gülümsedi. “Nedenmiş Leyla Hanım, çağın neresini be-ğenmediniz?”

Leyla göz devirip başını yana yatırırken burnundan da sesli bir soluk bırakmıştı. Kaan da pürdikkat izliyordu. Başını Gülfem’e eğince o da yak-laştı. “Bunlar ne zaman açılır?” Gülfem ikisine bakıp dudaklarını büktü. “Bir temiz dayak yiyince.”

Kaan gülümseyerek geri çekildi. “Beklediğim cevap ama öğrenmek is-tediğim şeyler de var,” dedi masanın en ucunda oturan Çınar’a bakıp. Gül-fem iç yanağını ısırp duymazdan geldi. “Sonra anlatırım,” diyebildi Gülfem.

“Çağın sorunu adamlık azaldı,” dedi Leyla. “Bir adamın birden fazla sevgilisi olabilir, güven vermiyorlar.”

Ali sinirle gülümserken başını sağa sola salladı. Gülfem alt dudağını ısırdı. En olmayacak cevabı vermişti Leyla. Laz damarı patlarsa masa dağı-lırdı. “Yarın ne yapıyoruz?” dedi dikkatleri dağıtmak için.

Ali kardeşine dönüp Acıgöl yaylasını ateşe verecek öfkesiyle baktı. “Leyla’ya adam gibi adam arıyoruz, kendisi bulamamış.”

Masada gözler fal taşı gibi açılırken tam bir sessizlik oluştu. Sesler sadece yan masadan geliyordu. Leyla gözlerini kısıp başını masaya doğru, yani Ali'ye uzattı, tam karşısında oturuyordu. "Ben aramıyorum, arasaydım elimin altında çok vardı."

Ali tek kaşını kaldırıp başını salladı. "Çok vardı demek? Ama sen seversin adam harcamayı, herkesi gören gözler adam olana kapalıdır."

Masa alev alacaktı. Kaan boğazını temizledi, dikkat çekmek istedi ama Ali ile Leyla birbirlerine kilitlenmiş av ve avcı gibiydiler. "Boşuna kavga etmeyin, birbirinizi seviyorsunuz!"

Gülfem'in gözleri kocaman olurken Kaan'a döndü. "Kaan!" diye mırıldandı.

Kaan ona bakmadı, ölümcül gözlerle kendine bakan Ali ile Leyla'ya gülümsüyordu. "Bunu bu masadaki herkes görüyor, ben dile getirdim."

"Bunun her yeri adam olsa bana ne!" dedi Leyla.

Ali göğsünü şişiren nefesi alırken içinden sayıyor, gözlerini kapatıp açıyordu. "Sen kendini bulunmaz mı sanıyorsun?"

"Bence bulunmaz," dedi Kaan.

"Kaan!" dedi Gülfem dişlerinin arasından. Kaan bu kez ona döndü. "Pulim¹³, susturma beni."

Gülfem'in bakışları kocaman olurken Kaan'ı buldu. "Abimin yanında ne yapıyorsun, sus!" diye mırıldandı. Kaan umursamazken Gülfem abisine baktı, Ali'nin burun deliklerinden ateş çıkıyordu, duymuş gibi bile görünmüyordu.

"Senin yerinde olmak istemem ama tut ki kader Gülfem'e farklı yollarla buluşturdu diyelim. Ben olsam, istiyorsam alırım. Burada laf çarparak ancak birbirinizi kırarsınız."

"Almıyorum ula!" dedi Ali. "Gitsin kendine ada..." Sözünü tamamlamadı, dudaklarını kapatıp başını çevirdi. Masadan kalksa misafirlerine saygısızlık olacak, kalsa kendine eziyet.

"Konuş konuş!" dedi Leyla kindar bakışlarıyla. "Başkalarına yakıştır. Kaan haklı, belki sen becerememişsindir."

13. Lazca *yavrum*, *sevgilim* demek.

Ali öfkeli gülüşüyle ellerini iki yana açtı. “Al canımı da, al! Nankör!”

Kaan sinsice sırttı. “Bir arkadaşımın Florya’da evi var, sizi oraya iki gün kapatsak anlaşırsınız.”

Gülfem kaşlarını çattı, aklından binlerce saçma sapan şey geçiyordu. “Ne evi?”

Çınar sessizce izlediği gruba bakarken ilk kez sırttı. “Kaan gibi düşünüyorum, ben de olsam alırdım. İstemiyorsa da karşımda bu şekilde duramazdı.”

“Aşk olsun Çınar!” dedi Leyla.

“Ben kendim için dedim, Ali abim ben değil ki,” dedi Çınar.

“Ali abin sabır taşı çünkü!” dedi Ali.

Kaan, Gülfem’e evin açıklamasını yapmak için dönerken çekici bir gülüşle baktı. “Sevip anlaşılamayanları oraya kapatıyorlar, pamuk gibi olup çıkıyorlar.”

“Sen gittin galiba?” dedi Gülfem sesindeki öfkeyi saklama gereği bile görmedi.

“Hayda...” dedi Murat.

Güneş, Murat’a gülümsedi. “Hobaaa da olabilir.”

Murat ona bakarken gülümsedi, başını *evet* anlamında salladı. “Olabilir.”

Çınar daha geniş gülümsedi. “Var mı artıran?” dedi gülerken.

Kaan kendinden emin bedeniyle Gülfem’e döndü. “Gitseydim senin yanında oturuyor olmazdım. Bana anlatılan kadarını biliyorum, bir gün tanışırsın arkadaşımınla. Kafa dengi kadındır.”

“Bir de kadın!” dedi Gülfem, öfkesi geçmiş değildi.

“Pulim...” dedi Kaan, *yapma* dercesine bakıyordu. “Liseden beri arkadaşız, çok merak ediyorsan evli çocuklu.”

“Hım...” diyerek arkasına rahatça yaslandı. “Neyse, tanışırız zamanı gelince.”

Ali ile Leyla başlarını ters yöne çevirmiş, konudan bağımsız, kendi içlerinde savaş veriyorlardı. Ali içinde birikenlerle ortalığı dağıtmak isterken Leyla gece bitsin diye bekliyordu.

Kaan'ın susmaya niyeti yoktu. Arkasına yaslanırken ikiliye göz attı. "Neyi ne kadar düşünürseniz düşünün, eyleme geçmedikçe tarihin tozlu sayfalarında yer alamazsınız."

"Bu kadar doğru bir cümle çok az duydum," dedi Çınar.

Kaan yanında oturan Gülfem'e döndü. "Bakınız bize, burada evlilikten kaçan iki insan var." Gülfem gülümsedi, Kaan da ona eşlik etti. Mavi gözler *güzel günlere* der gibi parlıyordu. "Bazı soruların birden fazla çözümü vardır ama sonuç değişmez. Siz sakince bir çay için."

"Onu da zehreder," dedi Ali.

"Geber!" dedi Leyla.

Kaan daha geniş gülümsedi. "Elinden zehir içmeyeceksen bence de geber."

Güneş kendini tutamayıp kıkırdadı, top Ali'ye dönmüştü, Leyla da sırttı. Haklıyken haksız duruma düşen Ali başını iki yana salladı.

"Yarın şeye gidelim," dedi Murat, aklında bir yer bile belirlememişti. Laf olsun diye konuşmuştu. Konu kapansın, tatlıya bağlayalım diye ama neresi olduğunu bulamadı.

"Neye?" dedi Gülfem.

"Mesela nereye?" dedi Güneş.

Kızın gözlerinin içine bakarken aklına tek bir yer geldi, bakışları onu andırıyordu. Güneş'in gözlerine baka baka, "Mençuna'ya," dedi.

Murat'ın yoğun bakışından kaçmak istercesine gözlerini kaçırıp dudak büktü. "Gitmedim, olabilir."

"Olur," dedi Gülfem. "Piknik yaparız."

"Kahvaltıdan sonra çıkarız," dedi Murat.

Ali ve Leyla sessizliğe gömülürken, masada mekân sohbeti boy gösterince Kaan sır verecek gibi Gülfem'e eğildi. "Herkes yatınca buluşalım."

Gülfem gözlerini kısıp masada konuşanlara bakarken eğildi. "Mesaj atarım."

9. Bölüm

Zehra Hanım misafirlerini kendi evine alıp odalarına yerleştirdikten sonra odasına çekildi. Gelinleri, oğulları ve torunları da yatmıştı. Saat on bire gelmişti, havadaki yoğun oksijen Güneş'i ve annesini yorgun düşürmüştü.

Ali odasında idi ama ahvali neydi, bilen yoktu. Gülfem iki kız yeğeniyle arkadaşlarını odasına almıştı. Yere serilen yatakların üzerinde uzanmış, Miray ve Defne ellerinde telefonla bütünleşmiş gibi görünüyorlardı. Fatoş saçlarını örüp arkasına atarken, Gülfem'e *bak* diyen bir bakış attı. Leyla alnını ovalayıp beş karış suratla yatağın içinde oturuyordu. Gülfem başını iki yana salladı.

“Ben şimdi odadan kaçıyorum.” Leyla'ya bakıyordu. “Kız kalk!”

Leyla göz devirip kımıldadı, Fatoş da ayaklanıp üzerini düzeltti. “Cülo ikidir pijamayla kaçırıyorsun evden.”

Gülfem başını eğip yazlık pötikareleri pijamasına bakıp kıkırdadı. “Ay evet.”

“Victoria Secret mi giyseydi Fatoş abla,” diyen Miray hâlâ telefona bakıyordu. Üç yetişkinin ağzını açık bırakınca bakışlarını halasına çevirdi. “Ne ya?”

“Neler biliyorlar ya Rabb'i.” Gülfem elini savurup kapıya ilerledi. Parmak uçlarında çıkıp sağına soluna bakındı. Telefonun ışığıyla adım adım alt kata indiler. Abileri ve babasının kapısı kapalıydı. Alt katta kalıyordu

Kaan ve ailesi. Köye gelince sağlam uyurdu babası ve abileri. Evin kapısını açıp terliklerini ayaklarına geçirdiler. Leyla'yı evin ön balkonunda bıraktılar. Ahşap koltuğa oturup ayaklarını kendine çekip telefonuna gömüldü Leyla.

Fatoş'la evin önüne indiler. Evin köşesine ilerleyip durdular. Fatoş, "Ben burada bekliyorum," diyerek duvarın dibine sindi.

"Tamam," dedi Gülfem, saçlarını eliyle düzelterek ıhlamur ağacının altındaki oturmak için bırakılmış kütüklere ilerledi. Kaan birine oturmuştu, Gülfem'i görünce doğruldu. Biraz ileride sokak lambası yanıyor, ortalığı seçilir hâle getiriyordu. Kaan parmaklarının arasında çevirdiği ıhlamur dalını Gülfem'e uzattı. "Sadece bunu bulabildim."

Gülfem gülümseyerek dalı aldı. "Daha ne olsun, teşekkür ederim. Oturalım." Kütüklere karşılıklı oturdular. Kaan kütüğünü ona biraz daha yaklaştırdı, dizleri birbirine çok yakındı. Ellerini birbirine bağlayıp başını yana yatırdı. "O adam kim, Çınar?"

Gülfem'in gülüşü soldu, parmaklarında çevirdiği dala bakmaya başladı. "Uzun ve acı bir hayat hikayesi var."

"Ben akrabalık bağınızı seçemedim."

"Akrabamız değil, yani artık aileden tabii ama kan bağımız yok."

"Evinizde kalıyor Gülfem, sizden biri, onu anladım."

"Babaannemle dedem onu evlat edindi. O da hiç yanıltmadı, çok iyi biridir. Yasal olarak amcam ama aynı yaştayız, adıyla sesleniyorum. Çoğunlukla İstanbul'da kalıyor, zamanla daha fazla görüşürüz, tanırsın. Seversin."

"Görelim bakalım."

Gülfem konuyu değiştirmek için başını uzattı. "Masada sana sus diyorum, susmuyorsun. Kavga çıkacak sandım."

"Ama çıkmadı," derken genişçe gülümsedi. "Yapacağım aralarını, bekle sen."

"Sen ikimizin arasını yap önce, bırak şimdi onları."

"Ne demek o? Tahminen iki haftaya nişanlı olacağız."

Gülfem gözlerini kıstı, adamın gölgeli yüz ifadesini süzdü. “Kaan, sen beni kandırıyor musun?” Karanlıkta gördüğü şey adamın titreyen bakışlarıydı.

“Neden kandırayım seni, birlikte bir yola çıkıyoruz?”

“Biz seninle ne anlaştık?”

Kaan uyanır gibi biraz geri çekildi. “Şu mesele...” burnundan sesli soluk alırken Gülfem onu izledi. “Gidiyoruz işte, akışına bırakalım demiştim. Belki bizden olur, seni tanıdıkça bu düşünce daha ağır basıyor. Sana olmuyor mu?”

“Ben ailemi susturmak için, sen de çıkarlarını korumak için girdik bu yola, bence bunu unutmasak daha iyi olur. Sonrası için bir planım yok.” O zaman burada ne işin var diye sorsa, ıhlamur dalını ağzına sokardı Gülfem. Onu zorlayabildiği kadar yapacak, tam anlamıyla güvenini kazanmadan teslim olmayacaktı.

“Sonrasını ben planladım, sen rahat ol.” Kaan iç sesine nazaran gülümsedi. “Kendini biraz rahat bırak, bana âşık olacaksın.”

Bir iki saniye cümleyi idrak edemedi. Ettiğinde dudaklarından küçük bir gülüş fırladı. “Uy,” dedi başını yana yatırırken. “Öz güven desen var. Sana âşık olmamı mı istiyorsun?”

“Senin gibi bir kadın tarafından sevmekten onur duyar, hatta şımarırdım bile.” Gülfem’in kaşları havalandı ama Kaan durmadı, susmadı. “Sen yakışıklısını, zenginini, statü sahibini aramıyorsun, arasan eminim bulurdun. Sen sevmek, sevmek istiyorsun.”

“Bu sır değil, o gece söylemiştim.”

“Ben de onu merak ediyorum, sır olan ne Gülfem? Ne arıyorsun? Ne istiyorsun?”

Kendisi ne kadar içten pazarlık yapıyorsa, Kaan o kadar netti. “Güven, sadakat, anlayış. Leyla haklıydı, gördüm, beğendim diyerek yola çıkamam. Evlilik sürekli yapılan bir durum değil, belki de hayattaki en zor değer. Çağ farkı olduğu da doğru, babaannem ya da annem gibi yetişmedim. Ne istersem oldu, özgürlük benliğimde Karadeniz gibi fırtınalı. Birinin

buna dur demesini istemiyorum. Tabii bu görünen kısmı, daha saymamı ister misin?”

“Seni kim doldurdu? Hiçbir şey yaşamadan bunları neden düşündüğüne anlam veremedim.”

“*Zeki erkekler tehlikelidir! Kurtulamazsın!*” Elindeki dalı çevirdi. “Tabii etken insanlar oldu, biri beni aldattı falan değil. Ben erkekleri kendime layık gören biri değilim.”

“Kibir desen var ama sana yakışıyor.” Kaan’ın dudakları iki yana ayrıldığında sesli güldü.

Gülfem’i de gülümsetti. “Dalga geçme.”

“Geçmiyorum. Ama bil ki bu saydıklarını bile yaşamadan, hayatına al birini demiyoruz, beni almadan bilemeyeceksin.”

“Geleceği kimse bilemez ama bu, gözlerime perde çekeceğim anlamına gelmiyor.”

“Sen bende kusur görüyorsun, nedir o?”

“Instagram hesabını sevmedim, bu bir.”

Kaan’ın bakışları büyüdü, anlamak istercesine kırpıştırdığı gözleriyle bakıyordu. “Neden?”

“Ortalık malı gibisin, bazı fotoğraflarında karın kasların ayın on dördü gibi.” Tek kaşını kaldırdı. “İstemiyorum. Kapat.”

Kaan şokla açılan dudaklarını kapattı, hesabını değil. Hiç de öyle bir niyeti yoktu. “Başka?” diyebilirdi.

Gülfem dalı havaya kaldırıp çevirdi, bakışları da üzerindeydi. “Kadınlar yaparsa ahlaksızlık ama erkekler yapınca sevgilisi oluyor. Senin sevgili çeteleni bilmiyorum.”

“Kadınların sevgilisi olmasını ahlaksızlık olarak görmüyorum. Çetelime gelince, otuz beş yaşındayım, bir şeyler yaşadım ama bitti. Sen de yaşayabilirdin, yaşamamış olman senin seçimin.”

“Sen Oflu olduğuna emin misin?” dedi doğrulurken, göz devirdi. İnanmak istemiyordu.

“Akdenizliyim de, ekleme yapalım lütfen. Coğrafyayla ne ilgisi var Gülfem, sana benden önceki biri için nasıl hesap sorabilirim? Bunu beyni olmayan biri bile düşünür. Biten bir ilişki için bana güvenmemeni anlayamam.”

“Mesele eskilerin, aklıma geldikçe damarım atıyor, kiskanıyorum kot kafalı.” Boğazını temizlerken düşüncelerinden sıyrıldı, bunları şimdi demeyecekti. Saçmalıyor gibi görünecekti ama bu onun hissettiklerini değiştirmeyecekti. “Çalışacağım, on iki sene boşuna okumadım.”

Kaan başını iki yana salladı. “Sene 2026 Gülfem, buna karışabileceğimi sana düşündüren ne? Çalış, babam seni hukuk bölümünün başına geçirir. Bu kadar eğitim almış elemanı yok.”

“Hak edilmemiş koltuk istemem. Ben garantici biriyim.”

“Seni gördüğüm ilk günden beridir ona eminim ama sen o koltuğu on iki sene boyunca hak etmişsin.”

“Okumakla iş dünyasında pişmek aynı şey değil.”

“Ciddi misin?” dedi Kaan, kibirle sırtı. “Kaç tane müdür denetlediğimi bilsen dudağın uçuklar. Bunu sonraya kaldıralım, başka?”

Gülfem başını uzattı, gözlerini kısmıştı. Kaan da yaklaşıp gözlerini onu gibi kıstı. “Adam ol Kaan.”

“Ben zaten adamım, sana ne lazım?”

“Yalan söyleme, beni geri plana atma. Ataerkil bir kültürden geliyoruz, birinin yanında bile beni görmezden gelersen işin biter. Beş çocuğum olsa boşarım!”

“Beş çocuk düşünüyor musun? Küçük küçük Cülolar bence de hoş olurdu.”

“Çarpıtma, ne demek istediğimi anladın.” Terslense de sözleri onu gülümsetmişti. Beş tane Cülo...

“Anladım.”

Başları birbirine yakın, bakışlar kısık, sesler rest çeker gibi sert, sözler keskindi. Karadenizli olduklarını anladıkları bir andaydılar ama bunu fark edemiyorlardı. Dalgalı damarları rüzgâr almıştı. “Şimdi benim Oflu tarafıma gelelim.”

“Sıçtık!” diye düşünse de başını salladı Gülfem. “Gel bakalım.”

“Galiba ben kıskanç biriyim.”

Gülfem’in kaşları havalandı. “Galiba?”

“Murat sana o gün öyle sarılırken gözüm karardı, daha önce başıma gelmemişti. Uluorta adam dövmeşlüğüm yok ama konu senken aklımda beliriyor.”

Kıskançlık seviyesi Gülfem’in içini titretti. Öyle eskilerden kıskanmak gibi değildi Kaan’ın sözleri. “Sen de bana güvenmiyorsun,” diyebilirdi.

“Hayır, sana güveniyorum. Benim müstakbelimsin, sana güvenmem söz konusu bile değil.”

“Bu kadar kıskançlık normal mi? Yanımdan geçen sineği kıskanacak, tartışma mı çıkacaksın?”

“Yanımdan geçen sinek sana bir şeyler hissediyorsa, onu tutup kanatlarını kıracağım ama sana bir söz etmeyeceğim.”

“Ben de yedim, nedenini de açıkla, neden bana kızmayacaksın? Hırslını benden almayacağını ne bileceğim?”

“Çünkü sen benimle evli olacaksın ve bunu istediğin için yapacaksın. Güzel kadınsın, ilgi çekicisin ama bana aitsin. Onur duyarım.”

“Psikopat gibi konuşuyorsun.”

“Değilim, kendimi anlatmaya çalışıyorum.”

Gülfem derin bir nefes alıp etrafına bakındıktan sonra ona döndü. “Ürkütüyorsun.”

“Bunları hiç söylemeyebilirim, çok güzel rol yapıp senin aklını da çelebilirdim. Tüm bunları o imzayı attıktan sonraya da saklayabilirdim. Dürüst olmaya çalışıyorum. Şu yaşına geldim, bar kavgasına bile karışmadım, tartışma sevmem. Şu da var ki ben hiçbir kadını kıskandığımı hatırlamıyorum. Konuşabiliyor olduğumuzu göremiyor musun?”

Bir ortam bulup bunu test etmesi gerekiyordu. Not aldı Gülfem, en kısa zamanda bir yolunu bulup kıskanılmalıydı. “Başka?”

“Ailelerimizin yanında asla fikir alışverişı yapmayacağız. Birimizin hoşuna gitmeyen bir durumda diğërimiz eve kadar sesini çıkarmayacak. Ataerkili ancak bu şekilde yenebiliriz.”

“Bana sormadan benim hakkımda karar veremezsin! O zaman susmam, bunu da bekleme. Bir yere gidilmesi gerekiyorsa önce bana sorarsın veya buna benzer herhangi bir şey.”

“Kabul, aksini düşünmemiştim.”

“Başka?”

“Sen,” dedi Kaan, yumuşacık sesiyle başını yaklaştırdı. “Seni istiyorum.” Gülfem’in dalgalı bakışları duruldu, kalbindekiyle aklındaki sular gidecekleri yönü şaşırmıştı. “Ben?”

“Evet, sen, seni.” Gülümsedi.

“Sen beni hiç tanımıyorsun Kaan.”

“Amaç bu değil mi zaten, tanımak.”

“Belki sandığın kadar ilgi çekici değilim. Çok inat biriyim, evet demişsem hayıra, hayır demişsem evete yer yoktur. Bir gün hata yaparsan affetmem. Aşktan gözüm dönse bile oraya kadardı derim.”

Dalı tuttuğı eline uzandı Kaan, ilk kez elini tutacaktı. Sıfatı belli, duygular bakiydi. Sağ elini ince parmaklarından tutup iki elinin içine aldı, bakışlarını bir olan tenlerine indirdi.

İlk kez bir erkek elini tutmak için tutuyordu. Gülfem de ellerine bakıyordu, baharın son günleri, yazın başındaydılar. Hava sıcaktı ama Kaan’ın teni ateş gibiydi. Parmaklarından başlayan sıcaklık koluna, oradan da tüm bedenine yayılıyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Kanat açıyor da olabilirdi, uçuyordu. Uçup karşısındaki adama konmak için kanatlarını sertçe çarpıyordu. Kalbinin yerinde beyaz bir güvercin olduğunu düşündü. “O bara gelmeseydin de elini tutardım. Daha zahmetli olurdu ama yapardım. Neden kabul etmiyorsun?” Kaan bakışlarını Gülfem’e kaldırdı, kadının parlak gözlerinin ışığını görebiliyordu.

Düşünme yetisi uzaklaşırken, “Neyi?” diyebildi.

Kaan’ın dudakları bir yana kıvrıldı. “Birbirimizi beklediğimizi.”

“Öyle mi yapmışız?”

“Öyle yapmışız. Ben bir şey daha yapacağım.”

Hipnotize olmuş gibi cevap veriyor, anın tüm büyüğü etrafında ılık huzmesi gibi dönüyor, Gülfem’in başını döndürüyordu. “Ne yapacaksın?”

Kaan yakındı, Gülfem de yakındı. Birbirlerine çok yakınlardı, Kaan biraz daha yaklaşıp Gülfem’in sağ tarafına uzandı. Saçlarının döküldüğü yanağına yaklaştı. Bir günlük sakalları kadının tenine tatlı tatlı batıyor, kendini hissettiriyordu. Gülfem gözlerini kapatmış, ayaklarının altındaki yer kayıyordu. Kaan’ın saçlarının kokusunu içine çekişini hissettiğinde karnında patlayan kıvılcımlar tüm bedenine yayılıyordu.

Kaan gözlerini kapatmış, kendisi gibi sert olan kadının parfümünü içine huzurla çekerken başının bu kadınla sonsuza kadar dertte olduğunu biliyordu. O derdi seve saya başının üzerinde taşıyacağına da emindi. Dudaklarını Gülfem’in yanağına bastırdı. Dudaklarının altındaki kadının tutulduğunu biliyordu, dudaklarını ayırırken iki yana açıp gülümsedi. Parmak ucuyla kadının saçını omzunu ardına atarken geri çekildi. “Yolumuz uzun ama güzel olacak oroperi, güven bana.”

Bakışları buluştuğunda Gülfem gülümseyerek başını salladı. Kaan daha geniş gülümsedi, Gülfem ona eşlik etti.

Fatoş yaslandığı duvarda sessiz videolarını kaydırırken ayak sesi duydu. Bok yoluna gideceklerdi, ona yanardı. Sağına soluna bakınca bir şey göremedi.

“Korkma!” sesiyle irkildi. Korkmuştu.

“Korktum ama,” dedi Demir’e. Duvara tekrar yaslanırken telefonunu kapatıp avucuna aldı. “Sen de mi gözcülük ediyorsun?”

“Abin mi var, derdin var,” dediğinde ikisi de güldü, fısıltıyla konuşuyorlardı. Demir de sırtını duvara verdi. “Bir saat olacak ama ayrılamadılar.”

“Yani biraz bekleseler nişandan sonra daha rahat olurdu ama bence aksiyon seviyorlar.”

“Buna katılıyorum ama aşk başka bir şey sanırım.” Kollarını göğsünde bağlayıp yandan bir bakış attı. Genç kadının kıvrılan dudaklarını görünce aynı gülüş ona da geçti.

“Bilmem, öyledir herhâlde.” Ellerini arkasında bağladı Fatoş. Gülfem ile Kaan’ın bulunduğu ama görünmediği ağacın karartısına bakıyordu. “Bu kadarını beklemiyordum, Cülo yuvadan uçuyor gibi hissediyorum.”

“Yakın arkadaş sorunları sanırım.”

“Yakın arkadaş kısmını geçeli çok uzun yıllar oldu, kardeş olduk biz.”

“Zamanla herkes kendi yoluna gidecekti ama bu ayrılıyorsunuz demek değil.”

“Öyle tabii, biz onu bırakmayız, o da bizi.” Fatoş sessizce bedenini sarsarak güldü. Demir de ona dönüp bakmış, istemsizce güldü. “Ne?”

Fatoş omuz silkti. “Yıllarca evlenmiyoruz kızlar, dedi durdu. Ne kendi evlendi ne bizi birine layık gördü. Onun kaşı kalın, bunun boyu kısa, bu çirkin, bu arsız bu edepsiz diye diye bugünlere geldik ve şimdi o evleniyor.”

“Sağ ol yengeciğim.” Demir boğazını temizledi, gülmemek için direndi ve kazandı. “Buna sevindim.”

Fatoş dudaklarını bükerek Demir’e döndü. “Anlamadım?”

Demir yaslandığı yerden doğrulup ellerini cebine atıp kadının karşısında durdu. Fatoş da sırtını duvardan aldı ama elleri arkasındaydı.

“Burada ve yalnız olmana sevindim. Ya Gülfem’i dinlemeseydin, o zaman hâlim ne olurdu?”

Fatoş adama bakarken dondu, tamam, hoştu, tamam, hoşuna gidiyordu ve tamam, hisler çok tatlıydı ama bu kadar açık sözleri beklemiyordu. Dudakları kımıldadı, ne karşılık vereceğini düşünüyordu. Tutulmuştu. Demir karşısında son derece rahat, kendinden emin, yeşil bakışları karanlıkta parlıyordu.

Ayak sesleri duyduklarında Demir aralarındaki mesafeyi açarak çekildi. Fatoş bölünmekten mutlu, rahat bir nefes aldı. Yerinde hareket ederken ensesini kaşıdı. En güzel kaçış türüydü. Gülfem ile Kaan aralarında durup

göz attılar. Bir şeyi böldüklerini anladıklarında birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Kimseler görmeden eve girmemiz gerekiyor, yarın devam edersiniz,” dedi Gülfem.

“Yok, biz öyle ayaküstü konuşuyorduk,” dedi Fatoş.

Demir’in gülüşü Fatoş’a bakarken büyüdü. “Ya öyle.”

Gülfem bir adım atmıştı ki Fatoş’un telefonu avucunda titredi. Telefonun ekranı yüzünü görünce açılmıştı.

“Kırmızı alarm, Ali burada!”

Fatoş ağzının içinde sessiz bir küfür saydırdı. “Ali abin uyumamış. Kırmızı alarm.”

“Hadi be!” dedi Gülfem, başını konağa kaldırdı. “Mesaj at, eve soksun ya da oyalasın.”

Fatoş hızlıca mesajı yazarken Kaan öne doğru bir adım attı. “Yürü gidelim, ne olacak ki? Nişanlanıyoruz, farkında mısın?”

“Arkalarından iş çeviriyoruz, yürek yeme şimdi.”

Kaan göz devirdiği sırada bir mesaj daha düştü.

“Evin kapısı açık, kapatma sesi duymadım, ayakkabılarınızı elinize alın. Ben oyalarken sessizce girin.”

“Kızıma bak ya, FBI yanında halt atmış.” Gülfem ses çıkarmamak için elini ağzına kapatıp güldü.

Üst katta evin tahta tırabzanlı balkonunda Ali ile Leyla bakışıyordu. Leyla oturuyor olsa da Ali’nin gözleri üzerine sabitlenmişti. Ellerini eşofmanının cebine atıp bakışlarını ormana çevirdi. Nereye kadardı, derin bir nefes alıp Leyla’ya döndü. Leyla telefonundan başını kaldırmıyor, onu yok sayıyordu. Yavaş adımlarla yanına ilerledi. “Neden uyumadın?”

Şu dakikadan itibaren laf sokamaz, ters yapamazdı. Suyuna gitmeyi uygun gördü. “Uyku tutmadı.”

Ali ona üstten baktı. “Kırdığın kalbim uyutmamıştır seni.”

Leyla burnundan sert bir soluk bıraktı. “Galiba öyle. Sen de benim kalbimi kırıyorsun.”

“Nasıl yapıyorum onu?”

“Sürekli aynı şeyi tekrar ediyorsun, anlamamak için direniyorsun. Artık bardağın taşıdığı yerdesin Ali, beni de çileden çıkarıyorsun.”

Leyla’nın sesi onda öfke uyandırmadı. “Çok haklısın, bardak taşı. Dilime vuruyor, belki de bu şekilde içimden atacağım seni. Son çırpınışlarım.”

Leyla’nın yüreğini aşağıdakilerin yakalanma korkusu değil, gerçek bir korku sardı. “Ya...” diyebilirdi.

Leyla’nın karışan bakışları, kırık çıkan sesiyle derin bir nefes aldı Ali. Leyla’nın dengesizliği tüm ayarlarını al baştan yapıyordu. “Ya... Daha kaç sene senin yolunu bekleyeceğim?”

“Ee tabii, sıkıldın.” Leyla kırgınlıkla söylenip elini saçına daldırdı. Ne bekliyordu ki sonsuza kadar kendini beklemeyecekti. Akli başında hiçbir adam kendini istemeyen bir kadını beklemezdi. Ama bu kırılmayacağı anlamına gelmiyordu.

“Sıkılmadım Leyla, yoruldum. Hiçbir yere çıkmayan yolların anlamı yok.”

“Haklısın,” dedi sesi titrerken.

Ali bunu hissettiğinde bir adım daha yaklaştı. “Senin derdin ne?”

Leyla başını kaldırıp bakışlarını Ali’ye çevirdi. Dolu gözlerini gördü Ali, bakışları kısıldı, canı yandı. “Bir derdim yok.”

“Neden ağlıyorsun?” dedi canhıraş sesiyle. Sessizdi ama tonlaması isyan edercesine çıkmıştı. “Leyla.”

“Ağlamıyorum.” Ağlamıyordu ama az sonra ağlayacaktı. Bu arada aşağıdakileri unutmuş, kendi derdine düşmüştü. Aşağıdaki dört kişi kendini hatırlatırcasına çitirtti çıkardığında Ali başını çevirip doğruldu.

Leyla o an kendi derdini unuttu. Ayaklarını koltuktan indirdi, o da merdivenlere bakıyordu. Telefonu elinden koltuğa düştü.

“O neydi?” dedi Ali.

“Kedi falandır.” Leyla ayağa kalktı. “Bırak şimdi kediyi, konumuza dön.”

Ali bakışlarını beş metre ileriye dikmişti. Hırsız falan olmazdı ki kedi tıktısını da bilirdi. “Bana öyle gelmedi, bakacağım.”

Leyla’nın yüreği hopladı. İki hızlı adımda Ali’nin önüne geçti. “Ne olacak başka, kaçma Ali.”

“Ben mi kaçıyorum?” dedi Ali, dehşete düşmüş mavi gözlerini açtı. “Kaçan sensin, kovalayan da ben. On iki sene geçti, bir gün anlamadım seni, bir gün. Anlatmak için tek bir kelime bile etmedin. Şimdi karşımda ağlıyorsun, anlat, dinliyorum.”

Leyla saçını kulağının arkasına sıkıştırırken içine düştüğü iki duruma da sağlam küfürler gönderiyordu.

“Kaan haklı mı?”

Leyla bakışlarını hızla kaldırdı, el bakışları *hangi konuda* der gibi soru doluydu. “Ne konuda?”

“Beni sevdiğin konusunda? Ben anlayamıyorum, o nasıl anlıyor?”

“O şimdi çok âşık, vuruldu, tarumar. Öyle sanmıştır,” dedi ve Ali’nin kalbini bir kez daha en derinden kırdı. “Öyle mi?” derken acı çekiyordu Ali.

Merdivenlerde bir patırtı daha oldu, Kaan çıkmak isterken Gülfem onu tutmuştu, bu da insan hareketi ve sesine neden olmuştu. Gece sessizliğiyle var olan sesler daha net duyuluyordu. Ali bakışlarını tekrar kaldırdı. “Biri var,” diyerek bir adım attığında Leyla iki elini hızla adamın göğsüne yasladı. “Konuşma bitmedi,” dedi, ikna edici başka bir söz bulamayacağını anladı.

“Bu konu bir yere varmıyor Leyla,” dedi, kadını omuzlarından tuttu. “Çekil.”

Leyla tüm gücüyle önünde set oldu. “Ali...” dedi telaşla. Ali’nin ona uymaya niyeti yoktu. Yanından geçmek üzereyken Leyla, Ali’nin siyah tişörtünü iki yakasından tutup kendine çekti. Telaş her yanını sarmıştı, ne yaptığını çok biliyor denemezdi. Ali’nin boşluğundan faydalanıp kendine çekti, elleri havada kalan adamın dudaklarına sokuldu. Bunu yaparken küçük bir hareketle adamın sırtını merdivenlere çevirdi.

Ali anlamadı, kavrayamadı. Saniyeler geçerken teninin üzerindeki sıcaklıkla kalbi ağzına kadar atmaya başladı. Çölde kaybolmuş bedevinin suyu bulması gibiydi Leyla. Dudaklarının üzerinde hareketsiz kalan kadının belini iki eliyle kavrarken tüm sesler sustu. Araladığı dudaklarıyla Leyla'yı kabul ederken bedenini kendine sıkıca sardı. Kıyamet kopsa bile duyacak, hissedecek kıvamda değildi. Dünyadan soyutlanmış, bilmediği topraklarda gezintiye çıkmış gibi hissediyordu.

Arkalarında ne oluyor, kim geçiyor, kim kaçıyor, haberleri yoktu. Leyla da Ali'nin kollarında sebebini unutmuştu. *Acaba nasıl olurdu* düşünceleri uçup *acabaları* silerek, güzel, çok güzel bilinirliklere teslim oluyordu. Ali'nin elleri belinden ve sırtından onu sarıp bir bütünlük oluştururken pes etmenin kıyısından atlamıştı. Ayıpsa ayıptı, o bu ayıbı işleyecekti. Dudaklarını ona daha sert bastırırken Ali onu daha büyük tutkuyla aldı. Nefesleri tükeninceye kadar sürdü büyü. Ali bir nefes mesafesi çekilip alnını Leyla'nın alnına yasladı. İkisinin de gözleri kapalıydı, hızlı nefesleri ciğerlerine girerken akli melekeleri de yerine geliyordu.

“Sen beni seviyorsun.” Gözlerini açmadı Ali, iyi bir şey söylesin diye içinden dualar ediyordu. “Leyla...” dedi içi yanar, suya kanar gibi.

Leyla da gözlerini açmadı. “Çok,” dedi, adamın kollarından girdiği hızla çıktı. Ali onu bırakmak istemese de tutamadı. Koltuktan telefonunu bile almadan yanından eser gibi geçip eve ilerledi. Ali dönüp bakamadı. Alabildiğine karanlık ormana bakıyor, çok kelimesi zihninde kasırga gibi esiyordu. Ne kadar öyle ayakta dikildi bilemedi, kendini yorgun hissedip Leyla'nın kalktığı yere otururken kızın telefonunu alıp parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Arada ışığı yanıyor, Leyla'nın güzel yüzü belirliyordu. Arkasına yaslanırken sırtıyordu, başını iki yana sallayıp küçük bir kahkaha attı.

Leyla evin kapısından içeri girdiğinde kimse yoktu, holün ışığı da açıktı. Ali açmış olmalıydı, kimseye aldırmadan üst kata çıktı. Parmak uçlarında odanın önüne gelince kapı kolunu indirip girdi.

Miray ve Defne, Gülfem ve Fatoş yan yana dizlerinin üzerine oturmuş, ona bakıyordu. Leyla kapıyı kapatınca bakışlarını kaçırdı. Duvara bakıyor, kimse bir şey demesin diye umut ediyordu ama öyle olmayacaktı.

“Abimi öptün.” Gülfem kendini sıkıyor, gülmemek için direniyordu. “Abimi öptün.”

“Kes sesini!” Leyla parmağını sallayıp üzerine yürüdü. “Senin yüzünden yaptım. Birinizin ağzından bir söz daha duyarsam saçlarınızı yolarım.”

“Sonunda öptün be!” dedi Fatoş, attığı kahkahayı bastırmak için elini ağzına bastırdı.

“Fatoş!” dedi dişlerini sıkarak, gözlerini öfke bürümüştü ama tatlı bir öfke.

“Amcamı mı öptün?” dedi Miray.

“Amcamızı öpmüş kuzen,” dedi Defne.

Leyla ellerini havaya kaldırıp hırsıyla inledi. Kendini kızların üzerine attı. “Sizi geberteceğim.”

Çetin bir boğuşma yaşanmaya başladı. Çıglık atamıyor olsalar da inlemeler, yastıkların etrafa çarpma sesleri çıkıyordu. Leyla, Fatoş ile Gülfem’in saçlarını eline dolamıştı. “Oynaksın kızım sen,” dedi Fatoş’u bırakıp Gülfem’e abandı. “Adama nikâhsız varacaksın bu gidişle. Bir dakika ayrılmıyorsun Cülo. Ne buldumcuk oldun sen!”

Gülfem’in elleri saçın gitti. “Acıyor Leyloş.”

Leyla biraz daha doladı. “Senin yüzünden on iki senedir kaçtığım adamı öptüm. Ne bok yiyeceğim şimdi?”

“Amcamı yemişsin Leyloş, o biraz kaba kaçtı.”

Leyla elinin altındaki Gülfem’in saçlarını çekerken durdu. Miray’a bakarken donup kaldı. “Ne dedin sen?”

Miray emekleyerek kıkırdayan Fatoş’un arkasına saklandığında Leyla, Gülfem’i bıraktı. “Sen buraya gel, ne çekiyorum ben Alireis kadınlarından?”

“Tek bir kurtuluşun var Leyloş abla,” dedi Defne, halasının arkasına geçerken. Gülfem kızı ardına çekip sakladı.

Leyla kaşlarını çatı. “Neymiş o?”

Defne başını halasının omzunun üzerinden uzattı. “Alireis kadını olmak!”

“İşte benim yeğenim,” dedi Gülfem kızın başını öne çekip kafasını öptü. “Ben büyüttüm sizi, aslanlarım benim.”

Leyla dudaklarını büküp yer yatağının üzerine çöktü. “Akşam kavgayet, gece aksini yap. Ben ne yapacağım şimdi?” Ağladı ağlayacaktı.

“Korkma abla, amcam alır seni. Namusuna zeval gelmez.”

Leyla ona bakıp inleyerek kendini yatağa bıraktı. “Kapatın ışıkları, utancımınla uyumaya çalışacağım.”

Fatoş ışığı kapatınca hepsi sessizce yerlerine kıvrıldı. Fatoş yerde kızlarla yatarken, Leyla ile Gülfem birbirlerinin ayak ucuna yattılar. Leyla kendi iç sesiyle bir saat dönüp durdu ama Gülfem ona dokunmadı.

10. Bölüm

Sabah kahvaltısına yardım etmeleri için Zehra Hanım yedide odalarını basıp hepsini sürüklercesine odadan çıkarttı. Onlardan başka uyuyan kalmamıştı zaten, Güneş ve Suzan Hanım baş başa vermiş, evin önünde konuşuyordu. Gülfem'in bakışları gelip gittikçe onlara çarpıyordu. Kaan ve Demir de bir süre sonra annelerinin yanında durmuştu. Gülfem gözlerini kısıp izledi.

“Bakma şöyle,” dedi annesi. “Normal bir sahne, çocuklarıyla konuşuyor.”

“Bana daha çok çocuklarını dolduran anne izlenimi veriyor ama Suzan Hanım'ın öyle biri olmadığını kendime sürekli hatırlatıyorum.” Tepsiyi boşaltıyor, annesi de yerleştiriyordu.

“Abartma Gülo,” dedi annesi. “Çok iyi biri bence ama yerini çok sağlam kurmuş. O çok belli oluyor. Bu kadının gelini olmak kolay olmayacak. Bu onun kötü biri olduğu anlamına gelmesin, o sözünü dinletiyor. Sırasını sana verecek. Saygı görüyor, saygı görmek için dik durmanı bekleyecek.”

“O kadarını istiyorsa kolay, o benim genetiğimde var.”

“Ne o, ana-kız yine baş başa vermişsiniz,” dedi Ali yanlarına yaklaşırken.

Annesi oğluna bakmak için başını kaldırdı. Çocuklarının göz kırpmasından bilirdi Zehra Hanım ya bir olay var ya da sorun. Ali'nin gözleri parlıyordu. “Sana ne oldu, pek neşelisin?”

Gülfem başını eğip dudaklarını birbirine bastırdı. Çatal bıçakları yerleştiriyordu. Leyla'ya bu sabah ima bile etmemişlerdi.

“Hava güzel anne,” derken annesinin yanağından makas aldı. Ali'nin yanından elinde tepsiyle geçen Leyla'nın bakışları önündeydi. “Başka kalmadı Zehra abla, Fatoş ekmekleri kesiyor.”

“Tamam kızım.”

Leyla, Ali'ye bakmak bir yana, başını bile çevirmiyordu. Baksa Ali'nin ona ilk kez bu kadar güzel, farklı baktığını görebilirdi.

“Ben gidip çağırayım,” dedi Gülfem. “Çok baş başa kaldılar, yeter.”

Gülfem, abisinin yanından geçip gitti ama Ali arkasından baktı. “Rahatsız bu kız, yakıyoruz Kaan'ın başını.”

“Kızım hakkında doğru konuş.” Masaya son kez göz atarken oğluna laf yetiştiriyordu.

“Kıymetli kızın tabii, pardon.”

Zehra Hanım oğluna döndü. “Üç tane sizden doğurunca, o biraz tatlı geldi tabii.”

Leyla elinde olmadan küçük bir kahkaha attı. Tabakları sabitliyordu, sözler komik gelmişti.

Ali ona baktı, bakarken gülümsüyordu. “Fena mı, üç tane bizden olunca, artı üç tane daha kızın oluyor.”

Zehra Hanım kaşlarını çattı. Oğlunun gülüşünün sebebi belli olmuştu, bir an Leyla'ya döndü. Kız önüne bakıyordu. “Çok şükür,” diyebilirdi. “Senden yana umudum kalmasa da.”

“O kadar emin olma anacığım, bekâr ölmeyeceğim.”

“Öyle mi? Kimmiş bu şanssız kız?”

Leyla kahkaha atmak istediye de elindeki peçeteyi katlarken kendini tuttu. Ali ona bakıyor, annesi de Ali'ye bakıyordu. “Evlenince buradan göçeceğim, görürsün o zaman şansı.”

“Kalbime iniyor galiba,” diyen Zehra Hanım elini göğsüne bırakırken, yüzünü buruşturdu.

Balkon kapısından giren İbrahim ve Mustafa Bey'le konu kapandı. Gülfem de aşağıdan alıp geldiği misafirleriyle masaya tam takım oturdular. En son babaannesinin evinden Murat gelmişti.

Mustafa Bey, "Çınar nerede?" diye sorduğunda Murat, "Amca o sabah erkenden İstanbul'a uçtu," dedi. "Özürlerini iletti, acil gitmesi gerekti."

Mustafa Bey pazar günü neyin acil olduğunu bilemedi ama dudak büküp kahvaltısına döndü.

"Biz pikniğe gideceğiz," dedi Ali. "Mençuna'ya, gece döneriz."

"Gidin gidin," dedi Mustafa Bey. "Biz de gidecek bir yer buluruz."

"Size bir şeyler hazırlayayım," dedi Zehra Hanım.

"Gerek yok anne, mangal yaparız. Bu kadar kız var, salata yapabiliyorlardır herhâlde," dedi Ali, kardeşinin bıçak bile tutmadığını bile bile.

Gülfem başını eğip çayından bir yudum alırken Kaan onu izliyordu. "Hadi canım," dediğinde Gülfem ona baktı, başını ne dercesine salladı. "Salata da mı yapamıyorsun?"

Zehra Hanım anne olarak kendini gergin hissederken bu detayı kızının itiraf etmesine inanamadı. "Yapar canım."

Gülfem cevap vermek yerine elini alnına siper edip gözlerini sakladı. Kaan gülümserken Zehra Hanım utandı. Bazıları için önemsiz bir detaydı ama bir anne için pek öyle değildi.

Suzan Hanım dünürünün sıkıntısını görünce gülümsedi. "Ne kadar da biz değil mi İbrahim?"

İbrahim Bey başını sallayıp sırttı. "Çorba yapmayı Kaan altı aylıkken öğrendi. Bir gün evde tek başına kalmış, ben şehir dışındayım, o ara. Çocuk ağlıyor, ne yapsa susmuyormuş. Açmış, eline ekmek verince susmuş. O gün halletmiş bir şekilde."

Suzan Hanım daha geniş gülümsedi. "Ben de Gülfem gibi okul-ev arasında yaşadım. Hiç de sevmezdim mutfak, temizlik. Gelinimle çok benziyoruz."

Kaan'ın aklından o sırada kollarında bebeklerini taşıyan Gülfem canlanıyordu. Çorba, ekmek, yemek hiç umurunda bile değildi. Masada

gölüşmeler yaşanırken bakışları kesişti. Gülfem'in de umurunda değildi, bunu çok net görüyordu.

Zehra Hanım rahat bir gülüş sunarken Suzan Hanım, Gülfem'e döndü. "O işleri yapacak birileri bulunur; sağlık, huzur olsun, kâfi."

Gülfem müstakbel kayınvalidesine gülümsedi; gerçek, samimi bir gülüştü.

"Allah razı olsun Suzan abla," dedi Ali. "Bu iş bilmezlikle ancak sizin gibi birine gelin olabilirdi."

"Uğraşma Aliciğim, ben ondan razıyım," dedi Suzan Hanım.

Gülfem, abisine dişlerini sıkarak bakıp *kes sesini* dercesine gülümse-di. "Abiciğim bu sabah pamuk şeker gibisin, gece ağzına şeker mi attın?"

Kaan alt dudağını ısırırken, Demir yüzünü çevirdi. Fatoş nereye bakacağını bilemedi, o sırada Demir'le bakışları kesiştiğinde ikisi de gülmemek için başka yöne baktı.

Ama Leyla, ah Leyla. Lokması boğazında kalınca peçetesine uzandı. Ağzına kapatırken öksürüyordu. Gülfem yanında oturan arkadaşının sırtına hafifçe pat pat vurdu. "Helal yavrum, helal. Haramla işimiz olmaz, bizde her şey usulüne göredir. Harama el sürersek bileğimizi keserler. Sakince ye şekerim, sakince."

Kaan'ın gözleri nutku tutulmuş gibi aralandı. Tutulmuş da olabilirdi. Bir sıra dizimi incecik lafı kimse çakmadan nasıl da abisinin ağzına tıkamıştı.

Ali dün geceki seslerin Gülfem'den geldiğini oracıkta anladı. Ama sadece o kadarını, Kaan aklına gelmedi. Gülfem onları izlemiş olmalıydı. Üstü kapalı şekilde *babama arkadaşımı öptüğünü söylersem görürsün sen* demek istiyordu. Babası ona neler etmezdi ki. "Evime gelen kıza göz mü diktin şerefsiz," diye girer, "Siktir git evimden," diye çıkardı.

Leyla uzatılan suyu alırken kimseye bakamadı, bir yudum aldı. "Bir anda oldu, iyiyim."

"Aman kızım, boğaza kaçma deyip geçilmez. Dikkat et," dedi Zehra Hanım ama ortada bir şey döndüğünü anladı.

Ali gülümseyerek başını *sen göreceksin* dercesine salladı. “Rüyamda seni gördüm Gülo, evden kaçıyordun.”

Kaan Alireis kardeşlerle şoktan çıkıp şoka giriyordu. Güneş bile ağzı açık izliyordu. Bir ona bir diğerine dönen Güneş tam olarak ne döndüğünü anlamasa da pekâlâ bir şeyler olduğunu anlayacak kadar zekiydi.

“Yemeği fazla kaçırдын, dedim ben sana o kadar yeme, kâbus görüyorsun diye. Olasılık dahilinde bile değil.”

Murat umutsuzca baş salladıktan sonra, “Mangal yakmayı biliyorsunuz, değil mi? Hanımlara laf ediyorsunuz da ya siz?” dedi, konuları değiştirmek hep ona kalıyordu.

“Ben!” dedi Kaan. “Ben biliyorum. Çok fazla kamp hayatım oldu. O görev benim olsun.”

“Yok yok!” dedi Gülfem imalı bir tavırla. Kaan’a ters bir bakış attığında annesi Zehra Hanım gözlerini sonuna kadar açtı. Kızına inanamıyordu, Suzan Hanım’ın kalkan tek kaşı da şaşırdığına işaretti.

Gülfem annelerin bakışlarını üzerinde hissedince gülümsedi. “Bece-rikli demek istedim,” dedi mavi gözlerini kırpa kırpa.

Kaan o kadar eğleniyordu ki gülmemek için dudaklarını sımsıkı kapattı. Bakışları Gülfem’le çakıştığında saklayamadı.

Güneş abisi Demir’e eğildi, Demir de ona kulağını uzatmıştı. “Abi, alenen birbirlerini seviyorlar. Aşka bak abi, bundan azı seni paklamaz. Göster kendini!”

Demir’in bakışları karşısındaki kızıl saçlı güzele dönmüştü. Kahvaltısıyla ilgilenen Fatoş bir an izlendiğini anladığında başını kaldırdı, abi kardeş onu izliyordu. Lokmasını zorla yutarak çayına uzandı.

Demir de kardeşine yaklaştı. “Haklısın.”

“Ben her zaman haklıyım, sizin kafalar kot.”

Demir göz devirdi. “İki dakika anlaştık ya, hemen sulan.”

Yemekten bir saat sonra araçların arkasına örtüler, minderler yerleştirildi. Zehra Hanım’ın hazırladığı meyve sepetleri, salata malzemeleriyle kapaklar kapandı. Ortada çember oluşturduklarında anne babaları balkondan onlara bakıyordu.

“Çağırsak gelecekler gibi görünüyorlar,” dedi Güneş.

“Şişt,” dedi Kaan. “Sessiz ol. Yaşları tutmuyor.” Sözleri kıkırdamalara neden olurken kendi de tek gözünü kapatıp sırttı.

“Sekiz kişiyiz, iki araba yeterli,” dedi Ali.

“Ben kendi arabam olmadan evden adımımı bile atmam!” dedi Gülfem, Kaan ona kaşları havada bakıyordu. “O kadar da değildir.”

“Sen bilmezsin bilader, o arabasını kimselere vermez, başkasının arabasına da zorda kalmadıkça binmez,” dedi Murat.

Kaan o an hatırladı, aralarında bu konuşma geçmişti. “Hatırladım, biliyorum.” Gülfem umursamazca omuz silkti. “Öyle,” dediğinde Kaan arabalara baktı. “Benim öyle bir takıntım yok, Gülfem’in yan koltuğu benim. Herkes kendine yer bulsun.”

“Benimkiyle gideceğiz, malzemeler bende,” dedi Murat, birkaç dakika içinde kendilerini iki arabaya pay ettiler. Gülfem’in yanına Kaan oturdu. Arkaya Demir ile Fatoş, Murat’ın arabasına da kalanlar yerleşti ve Mençuna Şelalesi’ne doğru yola çıkıldı. Arhavi’nin sınırları içinde olan şelaleye gitmeden yol üzerinden ızgaralıklar alındı. Şelalenin yakınlarında araçlardan inildi. Çifte Köprü’den geçiyorlardı.

Gülfem yanında Kaan’la ilerliyordu. Kaan’ın içi gidiyordu elini tutamadığı için ama abilerinin yanında yapmayacak kadar zekiydi. Gülfem köprüyü adımladıkça Kaan’a sokuluyordu. “Korkuluklar çok kısa, travmam var, tut beni,” diyerek adamın koluna yapıştı.

Gerçek bir korkuydu, Kaan ona bakarken kaşlarını çatıyordu. “Düşüm deme sakın!”

“Düşmekten annem kurtarmıştı, o zaman beş yaşında falandım. O gün bugündür tam ortadan yürüyorum.” Konuşurken önüne bakıyordu. Kaan önden giden Ali ve Murat’a göz attıktan sonra kolunu Gülfem’in ellerinden kurtarıp sırtına sardı. “Sokul sokul, düşürmem seni.”

Gülfem başını ona kaldırırken korkuyla gülümsüyordu. “Fırsatçılık yapma! Şurada bırak, abimler var.”

“Elime geçen her fırsatı değerlendireceğimden hiç şüphelen olmasın, abilerini düşünecek kadar abilik terbiyem var.” Elini tutamamıştı ama

sıcak bedeni kolunun altında hissedince daha fazlasını aldığını hissetti. “Kaçalım oroperi.”

Sevgilim dediğinde kalbi çarpıyordu Gülfem’in. “Nasıl kaçacağız?” Köprünün ucuna geldiklerinde Kaan onu bıraktı. Etraflarına bakınıp çıkış yolu aradı. “Leyla’ya söyle, bizi idare etsin?”

Gülfem’in kahkahası ortamda çınladığında başını çevirdi Kaan. Dudaklarını birbirine bastırmakta zorlanıyordu. Güneş gözlüğünün ortasına dokunup ittirdi. Öndekiler durup ikisine bakmıştı. Gülfem arkasını döndü, gülüşünü bastırmaya çalışıyordu ama hiç başarılı değildi.

“Ne komik?” dedi Ali ama kendi de gülümsüyordu. “Ne oldu?”

Gülfem başını kaldırıp nefes alarak döndü. “Hiç,” dedi, Kaan’ı sırtından itekleyerek yürüttü. “Siz devam edin, biz geliyoruz. Şelalenin orada buluşuruz, konuşmamız gereken acil bir konu gelişti.”

Kaan’ın kaşları kalktı, sürükleniyordu.

“Yok ya?” dedi Ali. “Gülo!”

Gülfem, Kaan’ı itmeyi kesip abisine bakarken tek kaşını kaldırdı. “Bir şey mi dedun, duyamadum şekerum?” Elindeki kozu kullanmanın sonsuz zevkini tadıyordu.

Ali dudaklarını sıkıp başını salladı. Babasıyla tehdit ediyordu, şu kızın bir açığını bulamadan kocaya verecekti, ah ah, o an içi nasıl yandı. “On beş dakika.”

“He canum, he,” diyerek Kaan’ı da yanına katıp döndü. “Kaçalım dedim, kaçtığınızı haber ver demedim. Nasıl sustu?”

“Leyla’yı öptüğünü babam duyarsa kemiklerini kırar, ben de ispiyonlarken hiç zorluk çekmem, inan.”

“Çok fenasın.”

“Üç abiyle hayatta kalmanın yolları diyoruz buna, yürü yürü.” İki yana ayrılan yolu aştıklarında onlar arkalarında kalmıştı. Kaan dönüp baktığında görüş alanından çıkmışlardı. Önüne dönerek elini uzatıp Gülfem’in elini eline, parmaklarını da parmaklarına geçirdi. Gülfem beklemiyordu, başını ellerine indirdiğinde Kaan bir adım öne çıkmıştı. Yüzünü gülümseme kaplarken hızla bir adım attı. Güzel bir şeydi, bir erkeğin elini tutup

yürümek, onunla bir olduğunu hissetmek. Aitlik hissiyle dolarken kendini huzurlu hissediyordu. “Yolu uzattık,” dedi, bir şey söyleme dürtüsüyle.

“Olsun, seninle ne kadar uzar ki? Tahminen ne zaman 7/24 birlikte oluruz?”

“Evlenirsek, o zaman. Tabii nişan yardımcı olacaktır.”

“Evlenince demen gerekiyordu.” Başını ona çevirmişti. “Dün gece anlaştık sanıyordum.”

“Alışmaya çalışıyorum diyelim. Zor alışkanlık kazanıyorum ama kazanınca kaybetmiyorum.”

“Güzelmiş. Ama tersi olması gerekiyordu. Kolay kazanıp zor kaybetmek gibi.”

“O alışkanlığı kazanmadan önce çok direniyorum, bin tane elekten geçiriyorum. Aklıma yatması gerekiyor ki sonra bana zarar vermesin.”

“Kazandığın alışkanlıklar arasında hiç yanıldığın oldu mu?”

“Olmadı. Bir şarkıyı sevmek için bile en az elli kere dinlerim, bende kalıcı olup olmadığını elli birincide anlarım.”

“Çok değişik birisin,” dedi Kaan başını iki yana sallarken. “Seni farklı yapan da bu.”

“Ben karakterimi kendim büyüttüm, geliştirdim, bugün bana ait olan her şeyi inadımla aldım. İstanbul’da okumama izin vermediler, yalnız yaşamama aile bir oturup kalktı. On beş yaşında da karşı geliyordum, bugün kimse bana bir şeyi dayatamıyorsa, bu o günlerin ekmeği. Bir süre sonra karşı çıkmayı bıraktılar ama kendi hâlime bırakmadılar. Biri hep ensemde, ilk seneler haftada biri gelir, kalır, giderdi. Beni takip bile ediyorlardı, fark etmediğimi düşünüyorlardı. Baktılar sandıkları gibi değil, zamanla aşıldı bir şeyler.”

“Ve sen dönmemek için diploma üstüne diploma aldın.”

“Öyle ama kaçamadım. Sadece zamanı uzatmışım.”

“Doçent olmak gibi bir planın yok,” dedi, Gülfem’e bakarken gülümsedi. Gülfem de dudaklarını iki yana ayırıp gülümserken başını *hayır* anlamında salladı. “Yeter da, yoruludum. Artık kaçacak bir yerim de kalmadı. Ne avukat olabildim ne akademisyen. Bir yerden sonra hepsinin ucu kaçtı

zaten, birbirine girip götürdü beni. O aralarda yaptım bir şeyler. Yurt dışına izin çıkmadı, İngiltere’de master istemiştim oysa.” Derin bir nefes alıp verdi. “Kürkçü dükkânı misali oldum.”

“Yapabileceğinin en iyisini yapmışsın. Bu senin başarın.”

“Benim için evlenememek büyük başarıydı. Halalarım hiç evlenmedi, babam onlara benzeyeceğimden korktuğu için eline geçen her fırsatı değerlendiriyordu. Ben de hepsini hiç görmeden reddediyordum.”

Kaşlarını çatıp döndü Kaan, durunca Gülfem de durdu. Gözlüğünü çıkarıp boştaki eliyle tuttu. O kadar dikkatli bakıyordu ki Gülfem karşısında rahatsızca kıpırdandı. Bu kadını kimse zorla evlendiremezdi. Peki o zaman? “Seni bana getiren neydi?”

Doğruyu söylerse ona koz vermek olacaktı, yalan söylese ne diyecekti? “Babam ve abilerim itiraz kabul etmeyecekti, benim de elimde itiraz edecek bir şey olması gerekiyordu. Önce hesabını buldum, fotoğraflardan anladığım yakışıklı suratının altında bir çapkın, güvensiz, öz güveni tavan yapmış saçma sapan birini gördüm.”

Yalandan Gülfem ölmez!

“Ne?” dedi başını öne uzatarak. “Oradan öyle mi görünüyorum?”

“Yani... Alıcı gözle bakınca evet,” dedi bakışlarını kaçırıp. “Sayfa stalklamak gibi bakmadım, seni bana koca diye sunuyorlardı, ben de öyle baktım. Yanılmadığımı görmek için geldim, yanında bir kadın görmeyi bekliyordum. İşim çok kolay olacaktı ama sen yalnızdın. O hakkımı kaybedince yanına oturdum. Çapkınlık konusunda pek yanılmadım sanki?”

“Flört etmedik, sohbet ettik.”

“Numaramı istedin.”

“İstemedim, vermeyeceğini biliyordum. O kadınlardan değildin, kör olsa anlardı.”

“Onlardan olsam alacaktın.”

“Tabii ki alacaktım. O kadınlar, bu kadınlar, bulmuşum şu güzelliği, neden kaçırayım, aptal mıyım?”

Çıkışmaya hazırlanıyordu ki sustu, başka birinden bahsetmiyordu. Yine kendisinden söz ediyordu.

“Sen bana görüşmeye gitmemi söylemesen gelmeyecektim. Seni dinlediğim için geldim, yolda ikinci kez karşılaştığımızda göreceğim her kimse onu kabul etmeyecektim. İki kez karşıma çıktın, üçüncüyü bekleyecektim. İnanmıştım. Nasıl bir inançsa üçüncü çabuk oldu.”

Gülfem başını kaldırırken saçları arkasına salındı. “O kadar hoşuna gitmişti ki o suratını görmek istedim. Özellikle yüzü sivilcelerle dolu bir kadın bekliyorken.”

“Yüzünün çirkin olmaması senin kusurun. Ben o tuzağa zaten düşmüştüm ama beni çeken de sendin. Çok eğlendin.”

“Çok eğlendim.” Gülüşünü saklama gereği görmedi.

Kaan’ın bakışları sinsice kısıldı. Dudaklarında asılı olan gülüş oyuncağına geldiğini hatırladığındaki öfkesine aitti. “Neyse ne...” dedi, önüne dönerek yürümeye başladı. “Gelişme sonucu etkilemiyorsa sıkıntı değil. Anısı kalacak.”

Asma köprüye adım attılar. Etraflarından az da olsa insanlar gelip geçiyordu. “Karadeniz’den başka memleket yok Cülo,” dedi Kaan.

“Sen de alıştın,” derken güldü Gülfem.

“Sana çok yakışıyor,” dedi tatlı tatlı gülümseyerek. Altlarından akan suya bakmak için başını eğdi. “Sana her şey yakışıyor, salata bile yapamıyor olsan da.” Kahkaha atarken Gülfem omzuna narin bir yumruk attı. “Riv riv etma,” dese de kendi de gülümsüyordu.

“En sevdiğimiz şeylerden bahsedelim o zaman,” dedi Kaan, kısa bir an ona döndü. “En sevdiğin yemek?”

“Lahana sarması bekliyorsan hayal kırıklığına uğratacağım, ben doğu mutfağına âşığım. Eti ekmekle buluşturan pek çok şeyi seviyorum. Kendi mutfağımızı da yerim, severim ama en sevdiğim bu şekilde. Sen?”

“Annem bizi Akdeniz mutfağıyla büyüttü, bizim mutfak sonra sonra evimize girdi. Ben iki taraftan da yeşil olan şeyleri sever, yerim. Hayal kırıklığına uğramadım çünkü ben de severim doğu yemekleri. En sevdiğime gelirsek, bir tencere yaprak sarmayı hiçbir şeye değişmem.”

Kaşları havada gülümsedi. “İyiymiş, çok yer gezmişsin, onların mutfakları nasıl?”

“Çin ve Japon yemeklerinden nefret ederim. Pek çok yemeğin tadına baktım. İçlerinden birini seçmem gerekirse İtalya derim, gerisi bana uymadı. Türk mutfağı varken diğerlerini sevmek ırkıma hakaret olur.”

“Lezzetlere kapalıyım, yadırgamadım. Sana katılıyorum. En sevdiğin kitap, film?”

“Casablanca¹⁴, sıkıldıkça izlerim. Büyük aşk, bir ihanet ve bitmeyen acısı. Her şeye rağmen mutlu olması için çabalamak.”

Dudaklarını büktü Gülfem, saçını yüzünden çekerken Kaan’a baktı. “Kalması için hiçbir şey yapmadı. Bir kal, gitme demek kaderin yönünü değiştirirdi, yapmadılar.”

“Öyle... Zaten kendinden değil de onların gözünden bakınca anlam kazanıyor. Kitap Dokuzuncu Hariciye Koğuşu¹⁵. Sen?”

Gülfem kocama gülümsedi. “Çalığışu¹⁶, Çalığışu.”

Kaan kaşlarını birleştirerek bakarken anlamaya çalışıyordu. “Hem filmi hem kitabı mı?”

“Evet, 1966 yapım, Türkan Şoray ve Kartal Tibet’in oynadığı. 1986’daki dizi de güzel, aralarında dönüp duruyorum.”

“Gülüştüğünden ve sesinden anladığım kadarıyla sevmenin ötesindesin, özel yapan bir şey mi var?”

“Özel olan kitap. Liseden sonra aralıklarla okurum, hiç değişmiyor verdiği his, hep kalbim kırılıyor, hep ağlıyorum ama çok da seviyorum.”

Kaan ona dönerek gözlüğünü çıkarıp baktı. “Aç aç, sonra?”

Gülfem keyifle gülümsedi, ona sorsunlar yeterdi, o kelime kelime anlatırdı. “Feride’de kendimi görüyorum. Canı istediğinde şımarık, istemediğinde ciddi biri. Duygusal ama zeki, akıllı ama gururlu. Başına gelen tüm o şeylerden bile itinayla sıyrıldı, belki acısı ve anısı kaldı ama kurtuldu. Çok sevdi ama sevilmediği için göstermeyi bilemedi. Kimsenin ama kimsenin sevgisi, bir anne-babanın vereceği sevgiyle kıyaslanamazdı, o da

14. 1942 yapımı film.

15. Peyami Safa’ya ait bir eserdir.

16. Reşat Nuri Güntekin’e ait bir eserdir.

bunu yaşıadı. Kendini bulması yıllarını aldı, içinde taşıdı, durdu, dile getiremedi. Kâmrân onu sevdi, ben inandım ama hatasını kabul edemedim, Feride de edemedi. Yaşadığı her şey kaderinin bir parçasıydı, payına düşeni aldı. O kabul etti hata yaptığını ama ben edemedim. Kızmadım, kırılmadım ama o mutlu olduğu için kabul ettim. O çok sevmek istedi. Defterine yazdığı son sözler şuydu: ‘Kâmrân ben sevmeyi senden ayrıldıktan sonra öğrendim.’ Sonraki sayfa da, ‘Bütün olan, geçen her şeye rağmen sen yine bir parça benimdin, ben bütün ruhumla senin...’¹⁷ yazıyor.”

Sesindeki coşku Kaan’ı gülümsetti. “İnanılmaz,” dedi sesli gülümseyerek. “Kitapta o kadını dinlediği için pişmandı ama sen pişman olmasını sevmiyorsun.”

“Sevmiyorum, galiba tek sevmediğim tarafı bu. Feride yakın arkadaşım gibi, o istedi diye ben destekliyorum. Kâmrân’ı hiç affedemedim. Affetmem. O kadını dinlediği için pişmandı, bence yaptığı en iyi şey dinlemesiydi. Kalsa başına ne geleceğini de bilmiyordu ama giderek kendine yeni bir yol çizdi.”

Sözlerinin sonuna doğru neşesi kayboldu, Gülfem kitabı yaşıyordu. Okuyup sevmenin çok ötesindeydi. Feride’ye benzeyen yönleri olduğunu kabul edebilirdi ama bu kadar içselleştirmesini tuhaf bulmuştu. Kitap kişiliğine oturmuştu, biraz Karadeniz damarı, biraz coğrafya, biraz ailesi derken şekillenmişti. Belki yaşadığı bir an tetikliyordu, belki de başına gelmesinden korktuğu bir durumdu. “Sana yanlış yaparsam Feride kadar iyi niyetli olacağını sanmıyorum ama yine de yanına bir adım bile yaklaştırmazsın, değil mi?”

“Feride asil bir kadındı, o kadar asil miyim bilmiyorum ama beni son görüşün olur.” Gülfem’in sözleri aralarında buz gibi bir hava estirip geçerken, Kaan rahatsızca gülümsedi. Kendini durduk yere zanlı gibi hissetmişti.

“Yine kendimi kaptırdım,” diyerek saçlarını iki eliyle geriye taradı Gülfem, gülümseyip konuyu kapatmak istedi. “Gidelim artık, varmışlardır.”

17. İnkilap Kitabevi, Reşat Nuri Güntekin, Çalıkuşu kitabından alıntıdır.

Rahat bir soluk alıp gülümsedi Kaan, telefonunu arka cebinden alıp saate baktı. “Yarım saat geçmiş, abin delirecek.”

“Fuşki yemesin, ben daha ona neler edeceğim.”

Kaan telefonunu kaldırdı. “Burada bir fotoğraf alalım, nefret ettiğin hesabıma atacacağım.”

Gülfem’in gözleri kısıldı. “Ne yapıyorsun, kadınları sayfanda paylaşp ilişkin bitince siliyor musun?” Hiç kadın fotoğrafı görmediğini hatırladı. Hatta kendinden başka kimse.

“Hiç öyle alışkanlıklarım olmadı.” Önünü nasıl alacağını bilmediği kıskançlığı görmezden gelerek Gülfem’i kendine çekti. “Sarıl ama yüzün görünmesin.”

“Neden?” dedi istemsizce adamın kolunun altına çekilirken. Kaan telefonun kamerasını ayarlarken. “Güzelliğini ben görüyorum, başkasına gerek yok.”

Ağzı büyükçe açılırken bakışları Kaan’ın kayıtsız suratına çevrildi. “Sen şaka mısın?”

“Ne şakası Gülo? Çok ciddiylim.”

“Kendini sansürsüz paylaşıırken benim güzelliğim mi dert oldu?”

Başını indirip Gülfem’in öfkeli gözlerine gülümsedi. “Sansürsüzleri sileriz. Biri güzel der, ne gerek var Gülfem? Durduk yere Oflu damarımı kaldırmayalım.”

Gülfem başını iki yana salladı. “Hopalı damarım bir gün patlarsa, hesabını kökten silinmiş bulursun.”

“Aman, lütfen oroperi, söz, edepli olacağım. Gezgin sayfası gibi bir şey yaparız, dağcılık sporlarıyla kamp videoları falan ekleriz. Dünyanın her yanından insanlar takip ediyor. Gezdiğim yerleri yüklüyorum.”

Parmağını adamın yüzüne salladı. “Düşüneceğim. Hesabını telefonuma eklersen bir miktar ikna olabilirim.”

“DM’de kadın avlamıyorum. Eklerim.”

“İhtiyacı varmış gibi.”

“Anlaşacağız.”

“Tamam,” dedi, Gülfem’i sol kolunun altına alıp başını omzuna çevirdi. “Saçlarını düzeltelim.” Eliyle siyah telleri yukarıdan aşağı okşar gibi düzeltti. “Sarıl.”

“Pislik yapma, abimler görececek. Abartma.”

Kaan küçük bir kahkaha atarken, “Tamam, abartmıyorum,” diyebildi. Mençuna Şelalesi’ne ait su, asma köprü ve Karadeniz’in ormanlarının aralarında bir fotoğraf aldı Kaan. Gülfem’in sadece beli ve uzun saçları görünüyordu. Kendisi ekrana bakıp gülümsüyordu. Eli Gülfem’in belindeydi. “Bakayım,” diyerek döndü Gülfem. “Güzel görünüyor.”

Kaan hızlıca hesabına girip ekledi. Altına beyaz bir kalp ekleyip paylaşa bastı. Telefonu arka cebine bırakıp Gülfem’in elini tuttu. “Gidelim.”

“Yorumları okuyacağım.”

“Oku.”

“Beni eklemedin bile.”

“Hesabını bulamadım. Sen beni ekledin mi?”

“Hayır, onu da mı ben yapacağım? Önce sen!”

Kaan gülümseyerek umutsuzca başını salladı. “Acaba ben bir yerde Karadenizli kadın istemem diye büyük bir laf mı ettim? Her yanın inat.”

Gülfem iç geçirdi, son derece sesli ve kederliydi. Kaan’ın dikkatini çekecek kadar sesli. “Ne oldu?”

“Seni bilmem de ben ettim. Asla Karadeniz’e gelin olmayacağım diye az kendimi parçalamadım.”

“Hım... Bana gerek kalmamış, sen belanı kendin çağırmışsın.”

Gülfem elini elinden kurtarıp durdu. “Hâlâ şansım varken hatırlatman iyi oldu.”

“Yok ya!” dedi Kaan, uzanıp Gülfem’in elini tekrar tuttu ama bu kez sıkıca. “Şu ana kadar üç köprü geçtik, bittin sen.”

“Bırak!” Elini çekse de başarılı olmadı. Kaan elini bırakıp kolunu Gülfem’in omzuna sarıp kendine çekti. “Düştün Oflunun eline, kurtuluşun söz konusu bile değil.”

Kurtulmak istemediğini biliyordu, coğrafya bahaneydi belki ama Kaan da bir Hopalıdan neler göreceğini asla bilmiyordu.

Sosyal medya hesabında Kaan'ı dünyanın her yanından, spor ve geziyle ilgilenen binlerce insan takip ediyordu, bu doğruydı. Coğunun kadın olduğunu da biliyordu ama bilmediği şey, Antalya'da masanın başında oturan esmer güzeli bir kadının önüne düşen fotoğrafın başlarına neler açabileceğiydi. Kadın ela gözlerini kısarak dudaklarını birbirine bastırmıştı. Burnundan sert bir soluk alırken telefonunu masaya çarparak bıraktı. Paylaşıldıkça çoğalan mutluluk çikolataydı. Bazı mutluluklar paylaşılmalıydı.

Ali elleri belinde etrafına bakınıp duruyordu. Gülfem yarım saati aşkındır ortalarda yoktu. Nasıl eline koz vermişti. Ama koz da kozdu, yine olsa yine verirdi. Pantolonunun paçalarını dizlerine kadar kıvıran Leyla'nın ayaklarını suya sokuşunu izlerken iç geçirdi. Sarı saçlarını arkasına atmış, ellerini kayaya vermiş, yüzünü güneşe dönmüş kadının yanına doğru adımladı.

Güneşine gölge düşen Leyla ela gözlerini araladığında, Ali'yi başında görünce tekrar kapattı. "Ne dikiliyorsun?"

Ali çıplak ayakları üzerinde eğildi. Yakındı, kadının hiç istifini bozmadan güneşlenmesini izledi. Tekrar bir iç çekti. "Ne yapayım? Cennetten huri düşmüş, izliyordum."

Leyla'nın kapalı dudakları birazcık iki yana büküldü ama gözlerini açıp bakmadı. "Şımarma."

"Ben bir şımarsam var ya Leyla, Mecnun utanırdı aşkından, aşk mı benimki derdi."

"Abartma!"

"Ben bir abartsam var ya Leyla, ümmeti Müslüman aşk görürdü."

"Saçmalıyorsun."

"Bak hiç saçmalamadım, onu yapsam ne olurduk bilmiyorum."

Bir şeyler olacaktı, sevildiğini biliyordu Ali. Leyla'nın inadının altından ne çıkacağını bilmiyordu, onu öğrenmenin bir yolunu bulacaktı. En azından artık itilmiyordu. İtilmiyorsa dibine kadar girerdi. "Gülfem gelmedi."

"Kardeşin evlenecek birini buldu. Birbirlerini buldular, hem de ailelerin yönetmesiyle. Rahat bırak da bir şeyler yaşasın. Yuvadan uçuyor, görmüyor musun?"

"Daha evlenmedi, soyadına ekleme yapılmadıkça sistem kendini yenilemez. Abilik abiliktir."

Leyla gözlerini açıp ellerini kayadan aldı. Doğrulup Ali'ye döndü. "Boş işler peşinde koşma Ali. Bence kardeşini destekle ve ona alan aç. Otuz yaşında, akli başında bir kadın. Sen onu destekle, ben de seni." Göz kırptı. "Nasıl anlaşma?"

Ali gözlerini kıstı. "Çok acımasız bir anlaşma."

"Tarafını seç," derken kayaya bastırıldığı ellerini birbirine sürttü. "Ya ben, ya Cülo?"

"Biri kardeşim, biri sevdiğim kadın. İkinizi de yanımda istiyorum."

Bu kadar usul ve açık sözlerle duymak kalbini teklettiğinde gülümse-di. "Kardeşin de birinin sevdiği kadın olma yolunda."

"Sorma ya!" diyerek sağına döndü. "Evlen evlen dedik de insan üzülüyor. Evin küçüğü, kızı falan işte. Ben bu kadar hızlı beklemiyordum. Kabul edeceğini bile sanmıyordum. Ne oldu bu kıza?"

"Vuruldu!" dedi elini Ali'ye uzatırken. Ali uzatılan eli sıkıca tutup doğruldu, kalkarken Leyla'yı da kaldırdı. "Deli deliyi görünce sopasını saklarmış ya," dedi Leyla. "Bu ikisi de öyle bir şey. Kıskanıyor musun?"

"Evet," dedi yüzünü sıvazlarken. "Öyle seni kıskanır gibi bir şey değil ama kıskanıyorum." Leyla tatlı tatlı gülümsediğinde Ali ona döndü, gülüşünden bir parça alır gibi gülümsedi.

Elini uzattı Leyla. "Anlaştık mı?"

Ali ele bakıp umutsuzca iç çekip tutup sıktı. "Abartmasınlar, söyle onlara. Anlaştık."

"Söylerim."

Bir diğerk tarafta grupça suyun yanında oturanlar onları izliyordu. “Çok acayıp, bu ikisi dün gece kavga etmiyor muydu? Birbirlerini vuracak gibiydiler,” dedi Güneş. “Hep böyle mi oluyor?”

Fatoş arkadaşısıyla Ali’ye bakıp sırttı. “Yok, bu yeni versiyon.”

Murat suya ellerini daldırıp çıkarırken, “Ali’nin duaları kabul oluyor gibi değil mi Fatoş?” dedi.

Fatoş başını salladı. “Valla abi, gerçekten de öyle görünüyor.”

Güneş’in merakı uyandı. “Çok uzun zamandır aralarında bir şey var ya da yok sanırım. Anlatmayacak mısınız?”

“Meraklı,” diyerek su attı kardeşine Demir. “Sana ne kızım.”

“Of abi, dur,” diyerek üzerine gelen suları sildi Güneş. “Kitaplarıma ilham olur belki, hem ben her şeyi merak ederim, yeni bir şey değil.”

“Kitap mı? Yazar mısın?” dedi Murat.

“Evet ama burada değil. İngiltere’de, mahlas adımla yazıyorum.”

Demir yüzünü buruştururken Murat ile Fatoş şaşkınlıkla dinlemişti. “Neden burada değil?” dedi Murat.

“Sormasan kardeş,” dedi Demir.

Güneş kahkaha attı. “Babam beni ülkeden deport etti. Kitaplarım için uygun aileye ait değilim.”

“İsyankâr...” dedi Fatoş. “Sevdim, bana hemen isim veriyorsun, sipariş edeceğim. Çok merak ettim.”

“Allah aşkına okuma,” dedi Demir.

“Neden?” dedi Murat, kaşları birleşmişti. “Anlayamadım.”

Demir sıkıntıyla yüzünü sıvazladı, konuşmaya hiç niyeti yoktu. Güneş abisine bakıp sırttı. “Genç yetişkin, çağdaş smut, romantizm yazıyorum.”

“Ya...” dedi Fatoş. Anlamıştı ne demek istediğini ama Murat’ın anlamadığını fark ettiğinde, “Aşk meşk olayları Murat abi, erkeklerin sevmediği kitap türü,” dediğinde Murat dudak bükerek geçiştirdi. “Kitap severiz ama neyse, içimden bir ses bilmemem gerekiyor diyor.”

“Sen o sesi dinle ki ben bu kızın saçlarını elime dolamayayım,” derken kardeşine sus dercesine baktı Demir.

Ama Murat şimdi daha çok merak etmişti, gözlerinde hain bir ışık yanıp söndü.

“Özel konuşalım,” dedi Güneş, Fatoş’a.

Fatoş heyecanla gülümsedi. “Tamam.”

“Selamlar,” diyerek başlarında durdu Gülfem ve Kaan. Gülfem abisiyle Leyla’ya baktı, Ali ağzını açacak gibi olduğunda Leyla ona bir şey diyerek durdurdu. Ali burun kemerini sıkarken Leyla konuşuyordu.

“Abi acıktık, yemek ne zaman?” dedi Gülfem, keyifle sırtıyordu.

“Dayak var, yer misin?” diye bağırdı Ali.

“Onu sen yersin, ben et istiyorum. Haydin da...” Dönerek elini kaldırdı. “Gidelum.”

“Kaşınıyor Leyla,” diyordu Ali.

“Ali!” diyerek üstünü çizdi Leyla.

Piknik alanında erkekler masaları birleştirmiş, kızlar da örtüleri serip Zehra Hanım’ın verdiği malzemeleri çıkarıp masaya bırakmışlar, pişen son etleri beklerken sohbet ediyorlardı. Fatoş salatayı yaparken Güneş yardım etmişti. Leyla da Ali ile yaptıkları anlaşmayı anlatmıştı. Gülfem eli belinde dinlemişti. Şimdi karşısında duran kadının ela gözlerine bakıyor, merak ettiği soruyu sormaya hazırlanıyordu.

“Şimdi siz birlikte misiniz?”

Öyle söylendiğinde Leyla telaşla kıpırdandı. “Bilmem, öyle bir teklif almadım.”

“Bundan sonrası evlilik teklifi Leyloş, sen neden bahsediyorsun?”

“Abartma be! Seni kurtaracağım diye Ali yoluna gittim zaten, işimi kolaylaştırsana.”

“Allah razı olsun bacım da sevdiğin adamı öptün.” İtiraz etmeye hazırlanan Leyla’yı el hareketiyle durdurdu. “Kes Leyla, karşında aptal yok. Sen ancak abimi kandırırsın. On iki senedir arkadaşımsın, senin gözünde titreyen ışığı tanıyorum. Fatoş’un yine çabası vardı, sen! Ya sen? Dönüp birine bakmadın, ilgini bile çekmedi. Abim ne zaman gelse gözünün içine baktın, ne zaman buraya gelsek gülümsemen renk kazandı. Sorduk anlatmadın, saygı duyduk, sustuk ama sende başka bir şey var. Onu bana söyle!”

Leyla kısıldığı yerden ancak içindekileri söylerse kurtulabilirdi. Gözlerine hüznün oturdu. Parmaklarıyla oynamaya başladığında Gülfem yola geleceğini anladı. Leyla başını kaldırıp Ali’ye baktı, bakışlarında yılların yorgunluğu, Ali’ye kıyamamanın verdiği tatlı hüznün dalgalanıyordu.

“Sizin eve geldiğim ilk seneydi, o zaman aklımız bahar bahçe tabii. Ben onu ilk gördüğümde de seviyordum, yıllar geçti, değişmedi. Ne şükür ki o da vazgeçmedi. Ben biliyorum bana ettiği tüm o sözler dilinde, ulaşmadığı için öfkesinden.” Sustu. Ali’ye bakıyor ama konuşmuyordu. Bakışlarını ondan alamıyordu, Ali arada başını ona çeviriyor ne konuştuklarını anlamıyor ama meraklı gözlerle izliyordu.

“Devam et,” dedi Gülfem telaşla, durmasını istemiyordu. Onca sene içinde tuttuklarını bilmek için çırpınıyordu.

Leyla derin bir nefesle arkadaşına döndü. “Annen!” dedi.

“Annem?” dedi şaşkınlık karışımı şokla. “Ne annem?”

“Annenle babanın konuşmasına şahit oldum.” Gülfem kaşlarını en derinden çattı, devam etmesi için ölecek gibi bakıyordu. “Aşağı bir şey almak için inmiştim, siz odadaydınız. Baban evde bekâr oğlu olduğu için annene dikkat etmesini söylüyordu. Kızının arkadaşlarının aileleri güvenip göndermiş, istenmeyen bir durum olmasın dedi. Annen de merak etme, ben bakıyorum dedi ama ekledi. Benim oğlum bu kızlara mı kaldı, dönüp bakmaz bile dedi.”

Gülfem’in çatık kaşları ışık hızıyla açıldı, şaşkınlıktan iki kaşı da kalktı. Alnına değmeye yakın bir hareketti. O kadar şaşkındı ki mimikleri öyle donmuştu.

Leyla arkadaşının şaşkın bakışlarına başını salladı. “İstanbul uçar kız istemem, kendi içimizden buluruz. Oğlum daha iyilerine layık, dedi.

Baban, orasını bilmem, dedi. Gençler, kanları kaynıyor şimdi, gönül kime düşeceğini bilmez. Hadi tut ki oldu, ne diyeceğiz kızın ailesine, kızın bizde kaldı, benim oğlan göz koymuş mu diyeceğiz? Yediremem Zehra, zoruma gider. Ayıp, dedi. Annen de, haklısın, o da ayrı bir konu. Sen merak etme, gözlerim üzerinde, dedi. Ben de uzak durdum, o sözler ok gibi girdi, dün geceye kadar da çıkmadı. Kim ne derse desin, hatta annen hâlâ beni istemiyorsa da abini alıp gideceğim. Artık annen düşünsün.”

Gülfem’in kalbi annesinin sözlerine kırıldı. Kayınvalidelerle arası olmayan kendisi için o kadar ağır gelmişti ki annesine sayıp söylenmek istiyordu. Kaan’ın annesinden duysa şurada bırakır, giderdi. Gülfem insanların sadece iki kişi evlenmediğini biliyordu. Buna çok kez şahit olmuştu. Evleniyorsan, ailenin tamamını da nüfusuna alıyorsun gibi bir şeydi. Önünde sonunda patlardı. Kaşlarını indirip omuzlarını gevşetti. Yıkılmış gibi görünüyordu. “Annemin adına özür dilerim.”

“Çok zaman geçti, dileme, boş ver. Belki anne olarak kendince haklı yönleri vardı ama o gün on sekiz yaşındaydım, bugün otuz yaşındayım. Belki artık öyle düşünmüyordur, belki de düşünüyordur, bilemem. Ama değişmeyen bir şey varsa, o da Ali’nin çabasıydı. O bıraksa, belki ben dur demezdim. Beni tutan Ali’ydi. O beklerken benim olarak görüyordum. İyi hissettiriyordu.”

“Neden daha önce söylemedin?”

Omuz silkti Leyla. “Utanç vericiydi, kendi içimde yaşayıp kapatmıştım. Size gelmeye devam edecektim, bilersen senin de hoşuna gitmezdi. Ve... Size gelmeyi seviyordum. Annenle baban misafir olarak geldiğim için kızları gibi görüyorlardı. İstenmediğimi hiç düşünmedim.”

Burukça gülümsedi Leyla ama Gülfem kalbinin hâlâ kırık olduğunu görece kadar arkadaşını tanıyordu. “Baktık annem tepki veriyor, bana bırak, abimi sana paket hâlinde vereceğim.”

Leyla mutlu bir kahkaha attığında kollarını Gülfem için açtı. “Görümce, göreyim ömrümce.”

Gülfem açılan kollara girdi. “Beni halalarım yetiştirdi, daha bir şey görmedin gelin.”

İki arkadaş sıkıca sarılırken Fatoş kıskançlıktan çatladı. "Ay ne oluyor," diyerek bacağını oturduğu yerden çıkarıp ayağa kalktı. "Hop! Ben-siz aşk yaşayamazsınız!" Koşar adım gidip ikisine birden sarıldı. Gülfem kolunu kaldırıp Fatoş'u aldı. "Seni eltum yapacağum, oni gelun. Kardeş kardeş yaşayup gideruk."

Fatoş gözleri kocaman açılıp kollarını ikisinden kurtardı. "Ay ben size anlatamadım."

"Ne?" dedi Leyla.

"Neyi?" dedi Gülfem.

"Demir bana uçuyor," derken kızıl saçlarını eliyle iterek dün gece Gülfem ile Kaan gelmeden olan konuşmayı anlattı. "Yalnız olmana sevindim. Ya Gülfem'i dinlemeseydin, o zaman hâlim ne olurdu, dedi." Leyla ile Gülfem ellerini ağızlarına kapattı. Büyükçe gözlerle bakıyorlardı. Fatoş onlara bakıp kahkaha attı. "Galiba Of'a gelin gideceğim, önden buyur eltum, senden çok şey öğreneceğim."

Piknik masasında Murat'ın yanında oturan Güneş kızlara bakarken dudak büktü. "Bu kez de ben kıskandım, hiç şöyle arkadaşım olmadı."

Murat arkasına dönerek kızlara baktı, çığlık atıp gülen, konuşan üçlüye bakıp gülümsedi. "Alışırın, içlerine alırlarsa bırakmazlar. Gülfem sevdiğinde asla bırakmaz." Güneş'in yüzüne bakınca üzüldüğünü gördüğünde kızlara döndü. "Yeter da! Gelin şuraya!" derken ayağa kalkıp kızlara doğru ilerledi, Leyla ile Fatoş yaklaştığında Murat aralarından geçerken Gülfem'in dirseğini tutarak geri geri götürdü.

"Ne ettum da?" dedi Gülfem, kenara çekildiğine göre kesin bir kaba-hat işlemişti. Murat kolunu bıraktı. "Orada biri daha var, üçünüz kenara çekilip ne fısıldaşıyorsunuz. Ayıp!"

"Ha..." dedi bakışlarını otların üzerinde gezdirirken. "Öyle gelişt, ayırmadım."

"Sizin gibi anlaşılan arkadaşları olmamış, al şu kızı içinize."

Tek kaşını kaldırıp sırtıttı. "Sen hayırdır abi?"

"Kes kız!"

Gülfem ürkerek bir adım geriledi. “Tamam ya, ne kızılıyorsun? Kötü biri demedim ki alırsız zamanla.”

“İyi.” Murat kısık bakışlarını Gülfem üzerinde gezdirip yanından ayrıldı. Gülfem başını sallayıp, “Seni gidi seni,” diye mırıldandı. Etleri pişiren Kaan’ın yanına ilerledi. “Acıktık usta, hadi da.”

Son etleri alan Kaan doğruldu. “Benim hatun acıkmış, ben seni doyuracağım pulim.” Fısıltılı sesini sadece Gülfem duydu.

“Sus!” dedi sessizce ama yüzündeki gülümseme Kaan’a yeterdi. Masaya hep beraber oturdular, yemeklerini neşe içinde bolca sohbetle yediler. Bazıları kaçırdıkları zamanları ararken, bazıları gelecekteki güzel günlerin mutluluğuna kapıldı. Kalplerinde filizlenen yeni duygular çiçek açarken tek istedikleri o çiçeklerin solmamasıydı.

Gece eve döndüklerinde balkonda toplanıp Karadeniz’e karşı son çaylarını içiyorlardı. Anne babalar odalarına çekilmişti, çayları kızlar demleyip servis etmişti. Kaan elindeki ince belli bardağı tutarken, Gülfem yanında oturuyordu, elinde onun telefonu vardı. Gelen yorumları okuyordu Gülfem. Omzunu Kaan’a yaslamıştı, bacaklarını kendine çekmiş, kaşları bir gevşiyor, bir birleşiyordu.

“Benim için çirkin demişler,” dedi, başını kaldırıp Kaan’a baktı.

“Desinler, kasıtlı yapıyorlar. İnsanların can sıkıntısını attığı bir yerde ne bekliyorsun? Ayrıca görünmüyorsun.”

“Zaten çirkin olduğum için sakladığımı söylüyorlar.” Dudaklarını öfkeyle büküp okumaya devam etti. “Kadınlar seni kaybettiğini düşünüyor ama bir kesim tebrik ediyor. Bazıları yabancı, İspanya’dan bile yazan var.” DM kısmına bastı Gülfem. Üstten alta okunmamışlar, istek kısmının yanında bir sürü kişiden mesaj vardı. İsteklere dokundu, en üstteki mesajı açtı.

“Çok mutlu olabilirdik, kalbimi kırdın mı?” Yerinde kıpırdanıp mesajın üstüne çıktı. “Çok seksisin mi?” derken sesi içine kaçar gibi kısıldı, sohbet edenler duymasını istemedi.

“Aldırma.”

“Kes! Bana deseler aldırmayacaksın sanki. Ben aldırınca sendeki rahatlık ne böyle?” Kişinin üzerine tıkladı. Genç güzel bir kadın, profiline girip engeli basarken Kaan başını iki yana sallıyordu. Çenesini kaldıran Gülfem biraz daha mesaj bölümünde kalırsa evlenmekten tamamen caya-caktı. Tam kapatmak üzereyken üstten bir mesaj düştü.

“Bro, sevgili mi yaptın? Alo Kaan, cevap ver.” İsme baktı Gülfem, Kerem yazıyordu. Ekranı kapatıp telefonu Kaan’a uzattı. “Kerem yazdı, sevgili mi yaptın diye soruyor.”

Kaan telefonu alıp masaya bıraktı. “Yengesini henüz tanımıyor.”

“Çevren beni ürkütüyor, sen tam bir Playboy çocuğunu andırıyorsun.”

“Yok, daha neler!” dedi kısık öfkeli bir sesle. “Başka?”

“Atarlanma bana! Seni nasıl kurtaracağımı düşünmem gerekiyor.”

“Nasıl yani?” derken bardağını bırakıp Gülfem’e döndü.

“Ne nasıl yani? Senden ev erkeği nasıl olacak, onu düşünüyorum. Hiç güven vermiyorsun.” Kaan çıkışmaya hazırlanıyordu ki Gülfem devam etti. “Bensiz şuradan şuraya gidemezsin! Unut o ayda üç beş gün ülke ülke gezmeyi, işten sonra evine gelmeyecek, biraz takılayım diyeceksen bunu baştan konuşalım?”

Kaan bunları düşünmemişti, gözlerini kırpıştırarak boş baktı bir süre. “Öyle yani?”

“Sen ne sandın? Evlenmek erkekler için nedir? Evinde bir kadın, çocuğunun annesi falansa şimdi söyle?”

“Hiç evlenmedim, düşünmedim.”

“Sizin sorunuz bu zaten, düşünmeden hareket etmek. İyi hoş, beğendik, aldık birbirimizi, ya sonra? Evlilik incelik ister, nezaket ister ilgi, sevgi ister. Ev diyor bak, ev! Evlenmek, iki kişi evlenince paylaştığı yere evlenmek denir. Parmağımıza taktığımız yüzük değil evlilik, aklına taktığın şeye evlilik denir. Bir ev iki kişiyle *lenmek* ekini alıyor. Parmağına değil, kafana takacaksın halkayı. Anladın mı?”

“Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Bence düşünmüşsün ki hâlâ bekârsın. Farkında değilsin, sorumluluk almaktan kaçmışsın. Ki ben de öyle.”

“Bir konuda yanlışın var,” dedi sırtını sandalyeye tekrar yaslariken omzuyla Gülfem’i dürttü. “Benim hâlâ bekâr olmamın nedeni senin karşıma yeni çıkmış olman.”

Histerik bir gülüşle başını salladı Gülfem. “Ben ne dedim, sen ne anladın?”

“Seni anlayacak kadar aklım var, bilmiyorsak da öğreniriz. Kendini çok kasma oroperi, benden olur.”

“Olmazsan da öldürürüm da beni uğraştırma.”

“Göreceğüz, bir fuşki olay mı olmay mı?”

“Şive kaydı, damarın çıkmaya başladı.”

Gülfem gülümsedi, biraz tanımaya başlamıştı Kaan. “Daha çok yolumuz var.”

“Aşarız ve bu hayatı yaşarız.”

11. Bölüm

Hopa'dan döndükleri günün ertesi sabahıydı, Gülfem havalimanında onları uğurlamak için Ali abisiyle bulunuyordu. Ali ileride, Leyla ile konuşuyordu. Fatoş ile Leyla da gidiyordu. Cuma akşamı geleceklerdi ama artık gitmeleri gerekiyordu. Ali yeni bulmuşken bırakmak istemiyordu ama elinden gelen bir şey yoktu.

Gülfem, Suzan Hanım ve Güneş'le vedalaştı. İbrahim Bey'e iyi yolculuklar diledikten sonra onları Demir ve Fatoş ile uçağa uğurladı. Kaan ile onu yalnız bırakmışlardı.

"Cumartesi Of'ta görüşeceğiz."

Gülfem başını salladı ama memnun değildi. Hiç değilse arkadaşlarını yanında tutabilse daha mutlu olacaktı ama onların da aileleri vardı. "Ben burada tek kaldım, canım sıkılacak. Kızlar olmadan ne yapacağım, bilmiyorum."

"Burası senin evin."

"Burada yaşamıyorum, bunu anlaman gerekiyordu."

"Anlıyorum, çözüm üretmeye çalışıyorum." Kaan gülümsediğinde Gülfem de gülümsedi. "Kendimi buraya ait hissetmiyorum. Evimi bile özledim. Neden burada ev aldın ki? Ne saçma bir iş yaptın."

"Buraya geldiğimizde kalacak evimiz olsun diye aldım, evlendikten sonra babanlarda mı kalacağız?"

Dudaklarını büküp itiraz eder ama hak da verir gibi sessiz kaldı.
“Neyse, işe başlarım belki.”

“Belki?” dedi Kaan iki kaşı havada.

“Çalışmak istemiyorum. Abilerimle hiç istemiyorum. Bakacağım başımın çaresine, nişanı acilen takmamız gerekiyor, kendimi İstanbul’a bir şekilde atmalıyım.”

“İzin verecekler mi?” Gözlerinde umut ışıkları yanmıştı.

“Vermek zorundalar, sana giden her yolu açtılar. Seni benim son kurtuluşum olarak görüyorlar. İstemem diye korkudan önümden bile geçmiyorlar. Biliyorlar, sen olmazsan daha da evlenmem, o yola da girmem. Buraya kadar geldiğimize bile şaşkınlar.”

Kaan tatlı tatlı gülümserken mavi gözlere içi eriyerek bakıyordu. “İki hafta sonra nişanlanacağız. Seni kurtaracağım.”

“Abartma! Esir değilim.” Abisine göz atıp Kaan’a geri döndü. Adamın yoğun bakışlarını üzerinde bulunca istemsizce yerinde kıpırdandı. “Nereye gideceksin?”

“Önce eve, sonra İzmir, Mersin, Muğla, Antalya. İşimi olan en hızlı şekilde bitirip döneceğim.” Arka cebinden arabasının anahtarını çıkardı. Yan cebinden de tek bir anahtar. Gülfem’e uzattı. “Biri evin, biri de benim arabanın. Arabam sana emanet, ev zaten senin.”

Burnundan sesli bir soluk bırakıp avucunu açtı. Kaan anahtarları avucuna bıraktı. “Nişan takılana kadar evin kapısını bile açmayacağım.”

“Neden?”

“Bizimkileri korkutmak için tabii ki, yoksa ev güzel. Biraz mobilya aksesuar falan bakacağım, o kadar. Ha bir de küflü çeyizlerimi ailemin ortaya sermesini izleyeceğim. Hiçbirini götürmeyeceğimi annem henüz bilmiyor.”

“Şu yüzüğü bir takalım, gerisi gelecek.”

Ali ile Leyla yanlarına yaklaşıncı, Gülfem ile Leyla sıkıca sarıldılar. “Cuma akşamı buradayım, Of’a bensiz gidemezsin.”

“Cumaya kadar can sıkıntısından ölmem umarım.”

Ali, Leyla'ya son nefesini verir gibi bakıyordu. "Belli olmaz, Gülo'yu alır gelirim belki."

"Ne? Ya?" Gülfem abisine parlak mavi gözlerini kırpa kırpa bakıyordu. "Bana uyar, elbisemi de alırım."

"Haberim olursa gelirim," dedi Kaan.

Ali, Kaan'a ters bir bakış etti. "Seni işinden alıkoymayalım."

Leyla göz devirirken, Gülfem yüzünü buruşturdu. Kendine hep Gülfem'e hiç. Kaan, Ali'ye aldırmadı. Gülfem'in gözlerinin içine bakarak, "İşim ondan önemli değil," dediğinde Gülfem'in dudakları iki yana kıvrıldı.

İkili arasındaki bakışmayı Ali, abisel bir dürtüyle böldü. "İyi, hadi size iyi yolculuklar. Gelirsek haberin olur."

"Görüşürüz Cülo," dedi Leyla, Ali'ye son bir bakış atıp önden yürüdü.

"Görüşeceğiz," dedi Kaan, Gülfem'den aldığı bakışlarını Ali'ye çevirdi, el sıkışıp ayrıldılar. Abi kardeş gidenlerin arkasından kaybolana kadar baktı. Ali kolunu kardeşinin omzuna attı.

"Abi ya," dedi Gülfem boşluğa bakarken.

"He abim?" dese de o da Leyla'nın yollarına bakıyordu.

"Boşlukta kaldım gibi oldu. Arkadaşlarımın olmadığı bir hayat düşünemiyorum."

"Ne hoş, birini gelin alırsın, diğerini elti."

Gülfem kaşların çatarak döndü. "Fark ettin mi?"

Ali kibirle gülümsedi. "Kör olsa görür, kızın içine düşecek salak."

Birbirilerine bakıp gülümsediler. Çıkışa ilerlemeye başladılar, Gülfem elindeki anahtarı abisine uzattı. "Kaan'ın arabasını eve kadar getirirsin."

"Tamam," dedi alıp avucunda tuttu. Abisi arabayı bahçeye bırakıp işe gitti. Gülfem evde tek kaldı, sağa döndü olmadı, sola döndü olmadı. Hareketli günlerinin getirisi kocaman bir boşluktu. Akşama doğru çantasını alıp çıktı. Arabasına binerken Kaan'ın beyaz arabasını görünce durup izle-

di. Arabası vardı ama kendisi yoktu. Alıştığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Eder etmez arabasına binip halalarına doğru gaza bastı.

Halalarının evine girerken, “Aşklarım...” dedi ve ikisine de kocaman sarıldı. Nuran Hanım yeğeninin poposunu çimdiklediğinde Gülfem çığlık atarak elini arkasına attı. “Hala!”

“Yalnız kalunca akluna gelen halaların.”

Emine hala, kardeşine destek çıktı. “Damatla bir çay bile içemedük Cülo?”

“Sakin olun da. İçeruz, işune citti, gelecek.” Koltuğa attı kendini, Nuran hala da yanına oturdu. “Ne oldu? Hemen özledun.”

Hayatında soft olduğu dört kişiden ikisi halalarıydı. Omuzlarını indirdi, ellerini karnında birleştirip başparmaklarıyla oynamaya başladı. “Hala alıştım ben galiba, Artvin boş, boş.”

“Haçan?” dedi Emine hala.

“Alışulmayacak cibu mi?” diyen Nuran hala ablasına baktı. “Damat yürüyen elma seçerü cibi.”

“Siz dışını gördünüz, ben tanıdım, en azından bir miktar. Bu adamın gerçek olma ihtimali kaçta kaç?”

“Anlat bakalum, nasul biri,” dedi Nuran hala.

“Konuşarak anlaşılabiliyoruz, itiraza meyilli değil. Beni dinliyor. En fenası beni benimsedi. Nişan takmadan ev almalar, geleceğe dönük planlar. Benim için bir çabası var, görüyorum, hissediyorum. İtsem bile gitmiyor ama bir Oflu damarı var.”

“Kıyafetine karıştı mı?”

“Yok, öyle bir şey yaşanmadı, ilerisi için bir fikrim yok. Nişana çok güvenmeyin, işime gelmezse atacağım. Şimdilik sürükleniyorum. Bu yaştan sonra kapana kısılmak istemem.”

“Ya kalbin?” dedi Nuran hala. “O ne diyor?”

Gülfem başını koltuğun arkasına atıp, evin geniş tavanına baktı. Bir süre ses çıkmadığında halaları birbirlerine umutsuzca baktılar.

“Halalarım... Beni beni! Kimsenin ele alamadığı kadını dize getiriyor. Bir sözüyle, bir bakışıyla ben değişiyorum.”

Emine hala alt dudakını ısırdı, tavanı izleyen yeğenine bakıyordu. “Olur öyle halam.”

“Hala nasıl olabilir? Olmaması gerekiyordu. Ben aşka hiç inanmadım, biriyle anlaşmak başka, ona bağlanmak başka duygular değil miydi? Vazgeçilmez şeyler beni çok korkutuyor.”

“E o da olur, normal duygular. Damat hoş adam, sen onu istiyorsun. İster aşka inan, ister inanma.”

“İstiyorum.”

“Belki aşk gerçekten vardır, neden bu kadar kafana takıyorsun?”

Başını kaldırıp Nuran halasına baktı. “Yanılmak istemiyorum. Kalbim kırılır, az da olsa bir umudum var, dağılır diye korkuyorum ama bu yola da girdim ve çıkamayacakmışım gibi hissediyorum. Ben istemesem de Kaan bir yolunu bulup istetecek ve ben ona hayır diyemeyeceğim. Bu duygu çok korkunç.”

“Ben bu duygunun Kaan’la ilgisi olduğunu pek düşünüyorum. Duygu sende doğuyor, onun seni bırakmamasından değil, sen onu bırakmak istemeyeceksin. Şu anda istemiyorsun, bırakırım diye korktuğun için adım atamıyorsun ama sen o yola çoktan girip yürümüşsün. Onu itmeyi bırak ve biraz da sen yol al. İtilen birinin ne kadar verimli olacağını sanıyorsun? Sana yaklaşmanın yollarını arıyor sanırım, sen ona ne kadar izin veriyorsun?” dedi Emine hala.

Gülfem burun kemerini sıktı. “Çok az, çok çok az. Ama o hızlı, bir kadına yaklaşmanın yüz yolu desen tek tek sayar.” Elini burnundan çekip havaya savurdu. “Bir de bu var, tek bir kadın iması bile yapmadı, eskiye dair tek bir söz etmedi ama etrafında daima kadınlar olduğuna eminim.”

“Bunu mu dert edeceksin? Varsa bile bu senden önceydi,” dedi Emine hala.

“Hala ediyorum, inanılmaz dert ediyorum.”

“Sen iyi değilsin,” dedi Nuran hala, elini Gülfem’in alnına bıraktı. “Ateşin de yok ama bilemedum.” Elini çekerken dudak bükümüştü kadıncağız, yeğenine çok anlam veremiyordu.

“Kimden kıskanıyorsun?” dedi Emine hala. “Tanımadığın kadınlardan mı?”

“Çok hastalıklı, değil mi?” dedi halasına bakarken. “Bundan nasıl kurtulacağım? Ben neden böyleyim?” İsyan edercesine ellerini dizlerine bıraktı. Yüzünde sıkıntı bulutları dolanıyordu. Emine hala yerinden kalkıp yanına oturdu. Nuran hala yeğenin ellerini ellerine aldı, diğer elini de Emine halası aldı. İki yandan halalarının arasında ağlayacak gibi duruyordu.

“Sen neden böylesin Gülfem, bence biliyorsun,” dedi Emine hala. Gülfem bakışlarını kaçırdı. “Sen biz değilsin. Biz senin için kötü birer örnek olduk ama Kaan da onlar değil.”

Gülfem halalarının acı kaderini o kadar çok dinlemişti ve onlarla kinlenip onlarla ağlamıştı ki bir yerden sonra ipin ucu kaçıp karışmıştı. Erkeklerden uzak duran bir kadın hâline gelirken zorluk çekmemişti. Etrafını saran onlarca adama bir kez pas vermemiş; kaşına, gözüne, nezaketine bakma gereği bile görmemişti. Evlilik ve erkekler onun için önemsiz detaylar hâline gelirken geçmişti yıllar.

“Yanılmadan kazanmanın ne olduğunu nereden bileceksin Gülo?” dedi Nuran halası. “Sen küçük bir kızdın, büyüdün, genç bir kadın oldun. Çok akıllısın, inatsın ve istediğini alansın. Kaan’ı istiyorsun, o da seni istiyor. Zorlama gülüm. Senin içindeki kadınlardan haberi olmayan bir adamı üzme ihtimalin var. Bu duygularla sen de üzersin, o senin her dediğini yaparsa ne olur, sen yapabilecek misin?”

“Şu meşhur sözü söylemek isterim,” dedi Emine hala. “Ali istemekle olmuyor, sen Fatıma olabilecek misin kızım?”

“Hiç tanımadığın kadınlardan adamı kıskanmak hastalıktır, yapma!” dedi Nuran hala. “Sen sağlıklı bir kadınsın, sadece koşulsuz sevmeye ihtiyacın var. Bırak, o da sevsin, sen de.”

“Kimse bir evlilikte cenneti vadedemez,” dedi Emine hala. “Bazen cehenneme bile düştüm diyebilirsin. Bu hayat sizin, kırık bir kalple de se-

vilen bir gönülle de yaşanır. Her insan kendi bahtını yaşar. Bahtın güzel olsun kızım, güzel olacak. Buna inan.”

Gülfem başını önüne eğdi, kucığındaki ellere bakıyordu. Kendini serbest bıraksa neler olurdu, neler değişirdi ve ilişkileri nereye varırdı? Aşk nasıl yaşanırdı? Bir adam nasıl sevilirdi? Bir adam, bir kadını ne kadar sevebilirdi? Ne kadar sadık olurdu? Saf mutluluk ne kadar sürerdi? Mutluluk biter miydi? İnsanlar sevmekten bıkar mıydı? Gülfem hiçbirinin cevabını bilmiyordu ama öğrenmek istiyordu. Önünde çok uzun bir ömür vardı, bunu biriyle doldurması gerekiyorsa o kişinin Kaan olmasının da bir nedeni var mıydı? Onca adaydan elenip gelen adamın kaderine nasıl geleceğini deli gibi merak ediyordu.

Başını kaldırıp burukça gülümsedi. “En olmadı, bir oda da bana açarsınız.”

Halaları kahkaha atınca onlara eşlik etti. Sarılıp bir süre öyle kaldılar. Sonra kalkıp yemek yaptılar, birlikte yediler, içtiler ve Gülfem o gece orada kaldı. Odasına çekildiğinde saat on birdi. Kaan bir mesaj atmış, Gülfem dönmüştü ama şimdi gece çökmüştü. Âşıklar gece mesai yapardı. Sessizlik ve karanlık çökünce duygular elinde fenerle nara atar gönül sokaklarında. Kalk ben geldim, ağırla beni...

Gönül sokaklarında Kaan çınılıyordu.

Telefonun ekranına bakarken düştü mesaj.

“Uyudun mu?”

Mesaja basıp açtı. Yüzünde tatlı bir gülüş vardı, kendi de farkında değildi.

“Şimdi uzandım, neredesin?”

“Antalya’ya indim, günüm havada geçti. Dinlenip sabah işe koyulacağım. Yarın sırayla devam ama arabayla geçeceğim.”

“Dikkatli sür.”

“Olur. Abinle gelme işini konuştunuz mu?”

“Yok, yarın konuşurum. Kesinleşirse haber veririm. Yorulmuşsundur, uyu dinlen.”

“Yorulдум, tamam. Yarın konuşuruz, iyi geceler ezmoce¹⁸.”

“Bana neden ezmoce diyorsun?” Rüyanın ne gibi bir anlamı vardı da bunu söylüyordu.

“Rüya gibisin. Uyanmak istemediğim tatlı bir rüya.”

Gülfem erkana bakarken alt dudağını ısırđı, dudağı dişinden ayrılırken gülüşü büyüdü. “İyi geceler,” yazıp kapattı.

Zehra Hanım kızının yanına oturup kemerini taktı. “Sür gidelim,” dediğinde Gülfem arabasını evin bahçesinden çıkardı. Havalar tam anlamıyla ısınmaya başlıyordu. Haziranın ilk günleriydi, güneş gözlerini kamaştırınca gözlüğünü taktı. “Nereye?”

“Alışveriş merkezindeki dünyaca ünlü mağazalardan bakacağız.”

“Anam beni dünya markalarıyla uğurluyor. Kına gecemde ağlamamı bekleme.”

“Ay Gülo,” dedi kadın ağlar gibi bir sesle. “Sus lütfen, o zamana kadar ağlamak istemiyorum.”

Gülfem göz devirdi ama annesi göremedi. “Gitmeyeyim anne, ne üzölüyorsun.”

“Yok!” dedi kadın ani ve yüksek bir sesle. Gülfem irkildi sesiyle, annesine kısa bir bakış attı. “Karar ver anne.”

“Bir anne kızının iyi bir evlilik yapmasını ister, giderken de âdetten ağlar. Doğanın kanunu bu, evlen!” Kadın parmağını havada salladı. “Biz şimdi iki çeyiz mi çıkaracağız?”

“Biraz öyle olacak gibi, anahtarımı elime ev senin diye bırakıp gitti.”

“Ay çok ince çocuk Gülo,” dedi kasılarak arkasına yaslanırken. “Kızıma layık damat.”

“Hı...” dedi Gülfem. “Fabrika işçisi getirsem bu kadar sevecek miydiniz?”

18. Lazca *rüya*, *düş* demek.

“Bilemem ama fabrika sahibi olması elbette güzel. Davulun dengi dengine çalması her zaman en iyisidir.”

Gülfem dudaklarını kıvrıp konuyu kapattı. Sessizliğinden annesi işkillendi. “Aranız iyi değil mi?”

“İyi, sorun yok. En azından tanımaya çalışıyoruz.”

“Buna da şükür. Zamanla duygular baskın olacak, inanıyorum ki ikinizin de kabul etmesi boş olmasa gerek.”

“Bence değil, evliliğe hazırlanıyoruz. Ona göre onca zaman birbirimizi beklemişiz diyor.”

“Yalan diyen taş olur.”

Gülfem, annesine bakıp gülümsedi. “Anne ya.”

“Ne?” Zehra Hanım da gülümsedi.

Anne-kız ilk önce porselen takımları için mağazaya girdiler. Gülfem biraz, annesi çok tanınıyordu. Gülfem Artvin’de onları tanıyanlar için zengin ailenin havalı kızıydı. Havalı değildi ama ciddi bir kadın olması ona yürürken kibir yüklüyor, görenleri kendine kindar bırakıyordu. Ama annesi güler yüzü ve tatlı diliyle tanınır, bilinirdi. Onları karşılayan çalışanlar hemen yardımcı olmaya koyuldu. Teşhir ürünlerinden hiçbirini beğenmedi Gülfem. Kataloglardan yarım saat boyunca seçim yaptı.

Oradan çıkıp oraya girdiler. Kimini buldular, kimini sipariş ettiler. Çay kaşığından masa örtülerine kadar belirli tarz ve renk kullandı Gülfem. Bazılarını Güneş’e gönderdi, yetinemeyince görüntülü aradı. Güneş sadece oradaki ev için alışveriş yapmasını, İstanbul için oradan alınmasını teklif ettiğinde anne-kızın akıllarına yatmıştı.

Yönlendirmeye bir günlük hasılatı küçük bir kamyon çeyizdi, hepsi eve gönderilecekti. Anne-kız güneş batarken ayrıldılar. Bu ertesi gün de devam etti, sonraki gün de. Gün perşembeye vardığında Ali abisiyle birlikte sabah beşte ilk uçakla İstanbul’a uçtular. Kaan’a gecedan haber vermişti. Kaan akşam sekizde İstanbul’da olacağını sözünü vermişti. Gülfem uçaktan iner inmez kendini sahile atmıştı. Abisiyle kahvaltı ettikten sonra ayrıldılar. Tek başına sahilde ilerliyordu. Abisi az önce Leyla’yı görmek için babasının şirketine doğru yola çıkmıştı. Akşama kadar vakti vardı, telefo-

nunu çantasından alıp evini temizleyen ablasını aradı. Haftalık temizlik yapılmıştı, yemek işini dışarıdan hallederdi veya hiç gerek kalmazdı çünkü sabah tekrar Artvin'e dönecekti.

Denize dönerek başını kaldırdı, yüzünde tatlı bir gülüş vardı. "Seni seviyorum İstanbul," diye mırıldandı. Nefes aldığını hissediyordu. Bu şehir ne kadar kalabalık olursa olsun seviyordu. Artvin'i de seviyordu ama tatilini orada yapacak kadar. Geri dönmeye umudu olduğu için kalırken zorluk yaşamıyordu. Ama artık okullar, diplomalar tamamlanmıştı ve üç abi bir babayla başı dertteydi ki Kaan çıkagelmişti. Kaan'ı anımsayınca gülüşü büyüdü. Yoluna devam ederek yüz metre kadar daha yürüdü. Saat dokuzda geliyordu, şehir uyanmış, işe koyulmuştu. Yürüyüş yapanlar dışında sahil tenhaydı. Banka oturup bacak bacak üstüne attı. Gözlüğünü çıkarıp saçına geçirdi. Çıplak gözle seyre daldı. Çalan telefonunu çantasından alıp bakınca gülümsedi. Kabul ederken kamera açıldı, Kaan'ın yakışıklı suratı ekranda belirdi.

"Günaydın pulim."

"Günaydın." Telefonu biraz uzaklaştırıp sabit tuttu.

"Dışarıdasın." Kaan da dışarıdaydı, arkasındaki caddeyi görüyordu Gülfem.

"Eve gitmedim, kendimi sahile attım. Abim Leyla'sına koştu, ben de kendi Mecnun'uma. Özlemişim."

"Şu kadarcık zamanda mı? Sen nasıl Karadenizlisin, bu normal değil. Bizim için tek vatan memlekettir." Kaan yürürken dikkati dağılıyordu. Omuz silktili Gülfem. "Çakma say."

"Saydım," dedi Kaan. Durup etrafına bakındıktan sonra önüne döndü. Ekranı bakarken gülümsedi. "Sana yalı alacağım."

Gözlerini gökyüzüne kaldırırken iç çekti Gülfem. "Neden olmasın."

"Deniz olmadan yaşamıyorsun ama Marmara."

Kahkaha attı Gülfem. "Acilen evlenmemiz gerekiyor Kaan."

Kaan gözlüğünü çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Ne? Hamile misin?"

"Salak!" dedi Gülfem gülümserken.

“Bir an baba olacağım diye sevinmişim.”

Gülfem konuşmaya başlıyordu ki Kaan, “Kapatmam lazım,” diyerek ekranı anında kararttığında Gülfem ağzı açık kalmış, kapanan telefona bakıyordu. Telefonu kucağına indirip gözlerini öfkeyle kapatıp inledi.

“Hanımefendi.”

Gözlerini açarken irkilmişti. Doğrulup başını kaldırırken Kaan’ın parlak yeşil gözleriyle gülümsediğini gördü. Öfkesi balon gibi sönerken mavi gözlerinin içi bile gülümsedi. Kaan’ın tuttuğu tek kırmızı güle uzandı. “Kaan... Tam senden ayrılmanın planına başlamıştım.”

Kahkaha atarak yanına oturdu Kaan, Gülfem gülü koklarken başını uzattı. Gülfem’in yanağına dudaklarını bastırdı. Kaskatı kesilen kadının tepkisi onu gülümsetirken kulağına, “Ben seni bırakmam ki,” diye fısıldadı.

Gülfem ilk kez tutukluk yaşadı, ona karşılık verme konusunda kendine izin vermişti ama o günden sonra ilk kez görüyordu. Eyleme nasıl geçeceğini kestiremiyordu. Ona dönüp gülümsemekle başladı. İkisinin bakışları Karadeniz gibiydi, maviler ve yeşiller iç içe geçiyor, inanılmaz bir güzellik ortaya seriyordu. “Beni kandırdın.”

“Biraz. Ben senden erken geldim. Abinle iş birliği yaptım, o giderken beni gördü.”

“Bak sen...” Yan dönerek kolunu bankın sırtına verince Kaan da onun gibi yaptı. “İyi ki Leyla var, abinden başka türlü destek alamazdık.”

“Çok haklısın, bekleyip bu zamanı bulmaları bir denge sağladı.”

“Ee, sen acilen evlenmemiz gerekiyor diyordun. Ne zaman yapalım?”

“Artvin’e sıkışmış Rapunzel gibi hissediyorum.”

“Prens seni kurtaracak ve kendi sarayına götürecektir. Güzel kaçış yolu bu mu?” Tek kaşı havada sinsice sırtıyordu Kaan.

Yakalandığını fark edince tek gözünü kapatıp sevimli görünmeye çalıştı. “Çok mu belli ettim?”

“Çok. Harcadın beni.”

“Abartma. Çıkarlarımız için yola çıktık, arada bir yerlerde bir şeyler olacak.”

“Bir şeyler derken ne demek istedin?” Her sözünde köşeye sıkışırken Kaan onu keyifle izliyordu. “Ne mesela?”

Gülü koklayıp sapını kırarken dikkatini Kaan’dan çekti. “Yakışıklı adamsın, güzel adam çok gördüm de hem yakışıklı hem de hoş olan görmemiştim. Artıların var tabii.” Sapını kırdığı kısmını kucağına bıraktı, gülde kısa bir sap kalmıştı. “Kimsede görmediğim bir şeyler var sende.” Gülü sağ kulağına takıp saçlarını düzeltti. “Kalbimi çeliyorsun.” Kaan’a dönerek tatlılıkla gülümsedi. Adamın yüzündeki ani değişimi anbean yaşadı. Bakışlarına farklı bir ton, söyleyemediği sözlerin ağırlığındaki duygular oturmuştu. Gülüşü bozulmuş, memnun bir ifade yerleşmişti. “İlk aşkım olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun.”

“Tahminen ne zaman varırım?” Yerinden bir karış kayarak Gülfem’in bedeninin yakınına sokuldu. Kolunu kadının omzuna sararken cevabını bekliyordu. Gülfem başını ona görebilecek kadar kaldırdı. “Bunu nasıl bilebilirim ki? Gidiyoruz, varınca anlarız herhâlde. Bildiğim yollar değil, anlamayı umuyorum. Belki sen biliyorsundur?”

Kıskançlık dalgalarının estiği kadına gülümseyerek başını iki yana salladı. “Bilseydim şu an üç çocuğumuz olurdu. Öğreniyorum, üç çocuk yapacağız.”

Gülfem neşeyle küçük bir kahkaha attı. “Bugün kendini baba hissederek mi uyandın?”

“Hayır,” dedi bir es verip. “Baba olmayı hiç düşünmemiştim ama artık aklıma geliyor. Sanırım çocuklarımin annesini bulduğum için olmalı. Hayaller kurduran kadınlar varmış, benim için yeni bir duygu.”

Bu kez de Gülfem’in gülüşü dağıldı. Kalbinin kapılarını zorlayarak giriyordu Kaan. Bakışları bakışlarında dolanırken sözlerin ona hissettirdiği tüm duyguları içeri aldı. “Kendini evli bulmaktan korkarken, üç çocuk annesi olacağını düşünürken öldü dersin.”

Kaan kahkaha atarken ona eşlik etti. Aşk ikisi arasında sağlam iplerle koparılamaz düğümler atıyordu. Birinin değil, birçok insanın bile bir araya gelse koparamayacağı duygularla sarmaş dolaş olacaktı. Biri diğerine inanmadan, hak ettiği değeri vermeden, diğeri kederden bastığı yeri

görmeden masal mutlu sonla bitmeyecek, bir kısa öykü olarak kalmayacaklardı.

Aşkın ne kadar güçlü bir duygu olduğunu henüz bilmiyorlardı. Aşk onlara tatlı yüzünü gösteriyordu ama her yönüyle tanışmak zorunda kalacaklarını da öğreneceklerdi.

“Kaan?”

“Efendim?”

“Benim sana önemli bir şey söylemem gerekiyor.”

“Dinliyorum.”

“Ben Beşiktaşlıyım.”

Kaan’ın yeşil gözleri şokla açılırken nefesi kesildi. Saniyeler boyunca Gülfem’in yüzüne baktı. “Bu olmadı, hayır Gülo, hayır hayır. Bu olmaz, bunu kabul edemem.”

“Edersin canım, edersin.”

“Transfer ücreti neyse verelim, etma Cülo.” Kaan gerçek anlamda üzgün, hayalleri yıkılmış gibiydi. “Yapma pulim, yakma yüreğimi.”

“Yakacağım. Yaktım.”

“Tek bir takım vardır, o da Trabzonspor’dur.”

“Ben Beşiktaşlıyım.”

“Senin soyadın Ofluoğlu olacak, ne demek Beşiktaş?”

“Geç bunları Kaan, benim soyadım Gülfem Alireis Ofluoğlu olacak. Formam da siyah beyaz.”

Kaan en güzel gülüşlerinden biriyle yüzüne bakarken mutlu olduğunu hissediyordu. Çok mutlu, tarifsiz mutlu. Kalbi heyecanla çarptı. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Hiç,” dedi içi dolu bir hiç. “Ayşe Gülfem Alireis Ofluoğlu.”

“Biraz uzun oldu.”

Kaan onun saçından bir tutam alıp parmağına dolarken bakışları da oradaydı. “Benim sana kısa bir hitabım var.”

“Neymiş?”

“Hayır, şimdi değil.” Saçını bırakıp çekildi, ayağa kalkıp elini Gül-fem’e uzattı. “Kalk bakalım, koca İstanbul gez dolaş bitmez. Sevdiğin özel bir yer var mı?”

“Var,” dedi, elini Kaan’ın eline bıraktı, onun çekmesiyle ayağa kalktı. “Galata Kulesi’ne çıkmak için seni bekledim.”

Kaan gülümseyerek başını iki yana salladı. “Şaka yapıyorsun.”

“Tabii ki şaka yapıyorum. İnadına çıktım ama sen bana bir kadınla çıkmadığını söyle.” Gözlerini kısıp dikkatle adamın gözlerine baktı, yalanın ışığını fark ederdi.

“Çıktım ama erkek arkadaşlarımla. Onlarla evlenmeyeceğim kesindi.”

“Harika. Hadi gidelim. Çift olarak gideceğimize göre efsane bizi kabul edecektir.”

“Beni garanti altına almak istiyorsun.”

“Ne yapayım, bir otuz yıl daha mı bekleyeyim?”

“Koşarak gidelim.”

12. Bölüm

Sarıyer’de bir restorandaydılar, tüm gün gezip güneşi batırmışlardı. Galata’ya çıkmış, birkaç kare fotoğraf almışlardı. Dolaştıkları her köşede birer fotoğrafları vardı. Şimdi başlarını eğmişler, onlara bakıyorlardı. Yumuşak koltuklarda geriye kaymış, Kaan’ın kolunun altına girmişti. Kaan ekranı kaydırırken üzerinde konuşuyorlardı. “İnanılmaz fotojeniksin,” dedi Kaan.

“Öyleyimdir, telefonumda otuz bin fotoğraf var. Severim ben ekranı, senin gibi reklam etmiyorum güzelliğimi ama var yani.”

“Neyse ki...” dedi Kaan.

Gülfem dirseğini hafifçe Kaan’ın karnına geçirdiğinde, Kaan dudaklarını bükerek karnını tuttu. “Pulim dirseğin bile ağır.”

“Şunu söyleyip durma, sen yaparken iyi, ben yapmazken neyse ki.”

“Söz konusu sen olunca Oflu olasım geliyor, ciddi saçmalıyorum, değil mi?”

“Anladın sonunda,” derken önüne döndü. “Aç hesabını, aç, aç!” dediğinde Kaan isyan eder gibi inledi. Hesabını açıp Gülfem’e telefonu uzattı. Gülfem telefonu alıp sırtını Kaan’a yasladı. Ezberlediği fotoğrafları tek parmağıyla kaydırıp buldu. “Şuna bak!”

“Bak ama ortam uygun değil.” Kaan’ın sessiz gülüşüyle Gülfem dudaklarını sımsıkı kapattı. “Kes sesini!” Kaan’ın güneşten bronzlaşmış gövdesinin artistik görüntüsüne bakarken inlemek istedi. Üstteki üç noktaya

basıp arşivle kısmına dokundu. Kaan da başını geriye atıp, “Yapma!” diye-
rek inledi.

“Yapacağım.” Diğerlerine bakmaya başladı. Bir tane çıplak olmayan buldu, Kaan’ın yakışıklı suratı bronz rengindeydi ve sudan çıkmıştı. Her yanından damlayan sularla Gülfem sesli bir nefes bıraktı. Üç noktaya bas-
tığında Kaan, “Nesi var, bir şey görünmüyor?” dediğinde Gülfem fotoğrafı arşivledi. “Kes sesini Kaan, kadınların seni ham yapmak isteyeceği türden bir görüntü.”

“Ya...” dedi üstten baktığı kadına gülümserken. “Sen de mi ham yap-
mak istiyorsun? Çekinme, söyle.”

Gülfem telefonun ekranını kaydırırken, “Utangaç birine mi benzi-
yorum, benim yüzüm bile kızarmaz,” dedi. Parmağı bir fotoğraf üzerinde durdu. Kot pantolonunun üstten bir düğmesi açıktı, parlak gövdesiyle iç
çekti. “Bunlar benim aklıma nasıl gelmedi, bikiniyle ne fotoğraflarım var,
birkaç tane paylaşmam yeterliydi. Bilemedim teşhirci koca adayı bulacağım-
mı, ah ah. Mal da var, mülk de var oysa.”

Maldan mülkten kastının ne olduğunu üstten bakınca görebiliyordu
Kaan. Kıyafetinden teni görünmese de dolgun hatları pekâlâ belliydi. İçini
inanılmaz bir kıskançlık dalgası sardı, etrafına bakınıp Gülfem’i saran ko-
lunu sıklaştırdı. “Arşivle arşivle.” Parmağını ekranına uzattı. “Şurada birkaç
tane olacaktı, onları da arşivle.”

“Yüzüğü taktığında bu hesabı benden de açacaksın.”

“Ben halkayı beynime taktığımı düşünüyordum ama sen parmağımı
istiyorsan bekleriz.”

Ekrana bakarken parmakları durdu. Kalbine bir tekme daha yemişti,
tek dileği yalan olmamasıydı. Telefonun ekranını karartıp başını çevirerek
kaldırdı. Yüzleri birbirine yakındı, bakışları bakışmayı bırakıp öpüşmeye
başlamıştı.

“Sen bana âşıksın.”

Kaan gülümsedi, dudakları kapalıydı, başını çevirince bakışları bir-
birinden koptu. Boğazını temizlerken kolunun altındaki kadının saçlarına
daldı. Gülfem’in kıkırtılı sessiz gülüşüyle, göğsü tuttuğu kahkaha-

sıyla sarsıldı. Çok daha fazlasıydı ama bunu şimdi burada söyleyemezdi. Daha özel bir an bekliyordu, böyle olmazdı. Konuşmaya fırsat bulamadılar, gülüşleri arasında başlarında dikilenleri görünce ayrıldılar.

“Şunlara bak!” dedi Fatoş, Demir’e.

“İyi ki abime yakalanmadık,” dedi Gülfem, yerinden bir miktar kayıp Kaan’la arasına mesafe bıraktı.

“Böldük galiba,” dedi Demir, Fatoş’un sandalyesini çekerken. Fatoş otururken, “Özür dileriz,” dedi.

“Siz birlikte mi geldiniz?” dedi Gülfem geçiştirmek için, sonra o anı tekrar hatırlayıp mutlu olacaktı.

“Ayrı geldik ama haberleşmiştik,” dedi Demir.

“Hımm.” Gülfem arkadaşına bakıp kaşıyla sorular soruyordu. “Sadece dört gündür yokum, ne oluyor?”

“Hiç,” dedi Fatoş, *sonra* dercesine bakıyordu.

“Ne olsun yengeciğim, annem ayağını sürüdüğünü söylüyor. Çok bereketli gelin olacaktıysın diye de ekliyor.”

Gülfem cevap vermedi, gülümsemesiyle sustu. Birkaç dakika sonra Ali ile Leyla da geldi. Ali’nin gözlerinin içi bile gülümsüyordu. Leyla da çok iyi görünüyordu ama kimse onlara tek bir soru bile yöneltmiyordu. Onlarıki geç kalınmış bir hikâyenin kayıp parçasının tamamlanmasıyla oluşturulan görsel şölen gibiydi.

Yemekler bittiğinde saat on bire geliyordu. Gülfem, Leyla’ya sokuldu. Çıkıştayıdılar. “Leyloş, abimi al, senin olsun, eve yollama ya da geç yolla.”

“Manyak!” diye mırıldandı Leyla. “Ne yapayım adamı, cebime mi sokayım?”

“İstersen yatağa bağla ama gönderme. Kaan’ı evime atacağım.”

Leyla’nın gözleri kocaman oldu. “Başına mı vurdu Cülo?” derken kızın alnına dokundu. Gülfem eli silkeleyip attı. Mavi gözlerini aç aça, “He vurdi, yakacağım İstanbul’u. Bir saatçik kahve içeriz. Lütfen,” dedi. Bakışları yumuşarken Leyla etrafına bakındı, Ali yeni çıkıyordu restorandan. “Tamam, çıkınca haber veririm. Evime götürüyüm bari, garip, girsin de görsün, içinde kalmıştır. Hiç almadım ki.”

“Olur, bana yeter.”

Yanlarına gelen Fatoş, “Ne oluyor?” dediğinde Leyla, “Kaan’ı eve atacakmış, abisini tutmamı istiyor,” dediğinde Fatoş güldü. “At kız, ben destekliyorum.”

“Ben de sizi destekliyorum, evinde bir kahve için,” dedi Gülfem.

Fatoş, “Siz nişanlanıyorsunuz, evleneceksiniz. Bizim öyle bir girişimimiz yok. O beklesin bence, daha çok yolu var,” dedi.

“Haklı,” dedi Leyla. “Sizin düğün kışa kalır, en olmadı gel bahara.”

“Ne kadar da emin,” dedi Fatoş şaşkın gülüşüyle.

“Salak değiller, sizin evlenilecek kadınlar olduğunuzu görüyorlar. Başka türlü kapınızı bile çalamazlar.”

Leyla’nın sözleri üzerine Gülfem ile Fatoş bakışıp kabul edercesine dudak büktüler.

“Hadi, gitmiyor muyuz?”

“Gidelim canım, beni eve bırakacaksın, değil mi?” diyerek döndü Leyla. Ali aşkından ölmeden şu kadına bir kavuşsa, daha uzun yıllar yaşardı. “Bırakacağım tabii ki,” dedikten sonra Gülfem’e, “Hadi, sen de gel,” dedi.

“Yok, siz birlikte gidin, Kaan beni bırakır.”

Ali’nin bakışları kısıldı, Gülfem’in ilerisinde yaklaşan Kaan’a baktı. İtiraz edecekken, “Hadi Ali, gidelim. Çok yorulдум,” diyerek adamın koluna girip yolunu çevirdi. “Görüşürüz millet,” diyordu Leyla.

“Görüşürüz,” dedi Ali sürüklenirken.

Kaan ve Demir kızların yanında durdu, arabaya binip gidene kadar onlara baktılar. “Leyla iyi ki var,” dedi Kaan.

“Of sorma!” dedi Gülfem. “Biz de gidelim.” Fatoş’a sarıldı. “Yarın akşam alacağım sizi havalimanından.”

“Tamam canım.” Sarılıp ayrıldılar, Demir ile Kaan da vedalaştı. Kaan, Muğla’ya dönecekti, cumartesi Of’a geçecekti. Kaan direksiyona geçerken Gülfem kemerini bağlıyordu. “Evim yakın, sen sür, ben söyleyeceğim.”

“Sarıyer’de mi?”

“Evet, seviyorum burayı.” Yönlendirmeyle on dakika sonra evinin önünde durdular. “Gel, sana evimi göstereceğim.”

“Gelmeyeyim, abin gelir, açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Seni de zor durumda bırakırım.” Bir kolunu direksiyona yaslayıp baktı.

“Zekâmı hafife alman beni üzüyor Kaan, Leyla onu göndermeyecek.”

Kaan motoru susturdu. “O zaman gelirim.” Gülüşünü saklama gereği bile görmüyordu. “Sormadım ama senin evin nerede?”

“Yakında kapatacağım evimi soruyorsan Beykoz’da. Biz bu yakada değiliz. Düğüne kadar annem bana bakar diye umuyorum.”

“Bakmalı, bakar.” Bekâr hayatını kapattığını anladı, yersiz öfkesini yuttu. Zamanla bunu aşacağını biliyordu. Arabadan çıkıp başını ışıkları kapalı dairesine kaldırdı. Çantasından anahtarını bulup çıkardı. Ana kapıyı açıp girdi, Kaan da arkasındaydı. Asansörle dördüncü kata çıktılar. Kapısının kilitlerini tek tek açıp kapıyı itti, elini uzatıp ışığı yaktı. Ayakkabısını çıkarıp geçerken evinin kokusunu içine çekti. “Fakirhanem.” Kaan’ı içeri davet etti.

Kaan içeri girerken, “Görelim bakalım,” dedi. Kapı kapandığında Gülfem öne geçti. Işıkları yakarak ilerledi. Ev bir anda sarı ışıkla güneş girmiş gibi aydınlandı. Koridorda asılı tablolar dikkatinden kaçmadı. Zevkli seçimlerdi. Salonun geniş kapısından girince yuvarlak odanın büyüklüğüyle bakışlarını dolaştırdı. Uzun bir köşe takımı odanın bir ucuna yerleştirilmişti. Modern mobilyalar açık renkti. Beyaz ve mavinin tatlı bir tonu odayı sarmıştı. Odanın diğer ucunda geniş kütüphane tika basa kitap doluydu. Kitaplığının önünde üzerinde örme örtüsü olan okuma koltuğu duruyordu. İki büyük halı yerleştirilmişti. Orta sehpa mumlar, kokular ve bir adet Çalığı kitap kutusu duruyordu. Özel yapım olduğunu anladı Kaan. Gülfem evin camlarını açınca uzun beyaz tüller tatlı bir esintiyle uçuştı.

“Çok zevklisin. Huzur veren bir rahatlığı var.”

“Balkonumu görmek gerekiyor.” Eliyle çağırdı Gülfem, Kaan onu kırar mı, hemen kapıdan geçip önüne serilen İstanbul’u gördü. Işıkları yanan koca İstanbul.

“Arka tarafa doğru büyük evim, ailem gelince burada kalıyor. Yatak odaları var ama benim işime yarayan bu salon ve mutfak. Okuldan işten eve gelip daha çıkmam. Bazen çıkarım, özel günler, buluşmalar falan. Evde vakit geçirmeyi severim. Canım sıkılınca çıkar, bir kahve içer, birkaç kitapçı gezer, dönerim. Bir ablam var, haftada iki gün gelir, işlerimi yapar, gider.”

Manzaradan Gülfem’e döndü. “Sen bir dünya kurmuşsun, dertsiz ve tasasız.”

Gülfem başını salladı. “Biraz öyle galiba, rutin seviyorum ve bozulması beni sinirlendiriyor.”

“Benim aksime durgun bir hayatın varmış. Evde kalmamak için kendime iş uyduran biriydim.”

“Biriydin?” Tek kaşını kaldırdı Gülfem. “Mişli geçmiş zaman eki mi o?”

Kaan bir adım yaklaşıp Gülfem’in omzundaki saçlarını arkasına attı. Bakışları kadının saçlarında dolanıyordu. “Geçecek eki, alışırım. Yakında olman hoşuma gidiyor.”

“Göreceğiz, sonra sıkılırsan bozuşuruz.”

“Sıkılırsam seni de alır, çıkarım, arada bir yerde uzlaşırız diye düşünüyorum.”

“Düşünebilirim.” Bu kadar yakın durmasının en nihai sonucundan kaçmak için, “Kahve?” dedi.

“İçerim,” dedi, arkasındaki balkon masası ve sandalyesini girdiğinde görmüştü, iki adımla ilerleyip oturdu. “Kahve yapmayı biliyor muydun?” Yüzünden şımarık bir gülüş vardı.

“O kadar da değil, kahve ince çizgim.”

“Sen Karadenizlisin kadın, kendine gel.”

Gülfem kahkaha attı, eve girerken, “Anneme bu kadar benzemesem kesin beni evlatlık aldılar derdim,” diye karşılık verdi.

Kaan onun çıktığı kapıya bakarken genişçe gülümsedi. Rahatça arkasına yaslanıp denizin tuzlu havasını içine çekti. Telefonunu alıp Sarıyer’dekiyalılara bakmaya başladıktan dakikalar sonra Gülfem iki kahveyle geldi.

“Teşekkür ederim,” diyerek fincanı aldı, ekrana bakarken bir yudum almıştı. Gülfem yerine otururken, “Neye bakıyorsun öyle dikkatli?” diye sordu.

“Buralardakiyalılara, gel yanıma, beraber bakalım.”

Gülfem sandalyesini Kaan’ın yanına çekti. Ekrandaki evlere bakmaya başladılar. “Birleşik olmasın, dört tarafı kendine ait olsun.”

“Tamam,” diyerek oradan çıkıp başka birine girdi Kaan. Oradan oraya derken kahveleri bitti, aramaya Gülfem’in bilgisayarından devam ettiler. En sonunda dışarıdan görüntüsünü beğendikleri beyaz, üç katlı bir yalıyı beğendiler. Kaan emlakçının telefonunu kaydetti. “Yarın ararım ama nasıl göreceğiz, ikimiz de burada olmayacağız.”

“Pazartesi günü sizinle buraya dönerim, bakarız. Umarım alan olmaz.”

“Ben yarın konuşur, hallederim.”

“Bir sonraki hafta nişan olur, gelmişken elbisemi de alırım.”

“Sen daha çok gelirsın buraya, bence bir yerden sonra annen de gelecek. Dönmezsın diye umuyorum.”

“Dönerim, düğün tarihi belli olmadan burada bırakmazlar. Düğüne yakın ses etmezler, edemezler sanıyorum. Mesele sen değilsın, ailem aradaki mesafenin benim yararına olduğunu biliyor. Değer verdiklerinin göstergesi ki veriyorlar.”

“Biliyorum, benim de kardeşim var. Düğün tarihine babalarımız mı karar verecek?”

Gülfem başını kaldırıp dudağının bir kenarını kıvrırdı. “Sen mi vermek istersın?”

“Biz evleniyoruz ya hani, neden olmasın?”

“Haklısın. Ama bana sorarlar mı, emin değilim. Bir sene de olabilir altı ay da.” Babasının yaz sonu düğün istediğini söyleyecek değildi, biraz paçaları tutuşsundu.

Kaan’ın gözleri hızla açıldı. “Olmaz!”

“Nasıl olmaz, kızın babası ne zaman derse o zaman olur.”

“Olmamalı. Uzağız. Hani şurada olsan anlarım da.”

“Olur olur, Artvin’e taşınırsın. Ev de var, rahat edersin.”

Kaan’ın bakışlarına umutsuzluk çökünce Gülfem sesli güldü. “Bu kadar üzülme, tamam, evleneceğiz.”

Kaan dudaklarını sağa sola bükerken bu konuyu babasıyla acilen konuşması gerektiğini fark etti. “Öyle... Hallederiz.” Telefonundaki saate baktı. Saat bire geliyordu. “Üçte uçağım var. Gitmeliyim.” Telefonunu alıp kalktı ama zor geldi. Tüm günü birlikte geçirdikleri için alışkanlıklarına alışmak eklenmişti. Gülfem ayakkabılarını bıraktığı dolaptan alıp uzattı, Kaan alırken kapıyı açtı. “İnince yaz,” dedi, öylesine veya değil ama merak ederdi.

Kaan ayakkabılarını giyip iki elini dışarıdan kapı pervazına yasladı. “Yazarım.”

Gülfem de omzunu içeriden pervaza yasladı. “Tamam, hadi git.”

Başını sağa sola sallayıp güldü Kaan. Gidemiyordu. Gitmek bile istemiyordu. Kaan uzanırken Gülfem onun çenesini tuttu, adamın başını çevirip bu kez o öptüğünde Kaan kıpırdayamadı. Derinlere aldığı nefesinin sesini Gülfem işitti. Geriye çekilirken gülümsedi. “İyi yolculuklar çona¹⁹.”

Kaan başını çevirirken ellerini pervazdan aldı. Artık hiç gitmek istemiyordu ama mecburen bir adım geri çıktı. “Görüşürüz şana²⁰.”

Asansörü çağırırken Gülfem, şans olarak görüldüğü adama gülümsedi. Asansör kapısı açıldı, Kaan’a el salladı. Zorla girip kapıları kapatan adamın arkasından kapısını kapattı. Sırtını kapıya verip dudaklarına parmaklarını bıraktı. Gülümsüyordu.

“Oropa mskva ren²¹,” diye mırıldandı.

19. Lazca ılık demek. Sevgiliye dendiğinde canım anlamına gelir.

20. Lazca şans, talih, mutluluk anlamına gelir.

21. Lazca aşk güzeldir demek.

13. Bölüm

Cumartesi günü akşam altı gibi Trabzon'un Of ilçesinin girişinde Kaan arabasını yol kenarına çekmiş, bekliyordu. Yanında Demir de vardı. Aracın içinden çıkmış, yamaçları izliyorlardı.

"Anneannemle babaannem ben çıkarken birbirlerine laf sokmakla meşguldü," dedi Demir.

Kaan güldü, annesi Gülfem'le tanışması için Antalya'dan anne ve babasını getirtmişti. "Bazı şeyler asla değişmiyor."

"Biz çocukken de tartışıyorlardı, çocuklarımız olacak yaştayız ama hâlâ aynı. Annemle babam için yorucu olsa gerek."

"Çok yorucu olmalı. Öyle dertlerim olmasın lütfen."

"Aman aman. Seninkiler öyle görünmüyor, bir de sizinki anne babaların bir araya getirdiği birliktelik. Önce onlar anlaştı gibi bir şey oldu."

Kaan kardeşine dönerek gözlüğünü çıkartıp baktı. Dudakları bükülmüş, kaşları biraz çatılmıştı. "Öyle mi oldu sence?"

"Bir şeyler oldu ama anlamadım."

Sesli güldü. Gözlüğünü tekrar takıp seyre döndü. O gece Gülfem o kadar güzeldi ki... Onu ilk gördüğü andı, mavi elbisesinin içinde, gözlerindeki makyajıyla ve eşsiz duru güzelliğiyle, uzun siyah saçlarının ona kattığı havayla aklını daha yanına gelmeden başından alıp götürmüştü. Araçların tekerleklerinin taşla buluşmasının çıtırtısını duyduklarında alt yola baktılar. "Geliyorlar sanırım." Elindeki telefona baktı, canlı konum aynı

fikirdeydi. Telefonu kapatıp yol kenarına ilerlediler. İki araba gelmişlerdi. Gülfem'in siyah cipi öndeydi. Yanında Fatoş oturuyordu, arkadaki aracı Ali sürüyordu, yanında babası oturuyordu. Gülfem mesafe açıp durdu ama motoru susturmadı. Kaan elini kaldırıp selamladığında Gülfem başını eğip gülümsedi. Kaan arabasına binip öne geçti. Birlikte on dakika daha kıvrımlı yolda ilerlediler. İki büyük konaktan soldakinin önünde durdu Kaan. Babaannesi kusura bakmayacaktı, Gülfem annesinin geliniydi. Eve uzun merdivenlerden ulaşılıyordu. Evin kendisi bile yukarıdan bakıyordu. Suzan Hanım yanında kızıyla geniş merdivenleri inerken yanında küçük görümcesi vardı. Kayınvalidesi yan evdeydi. İki görümcesinin kızları da vardı. Eşi İbrahim Bey aşağıdaydı.

Arabalar dururken Gülfem'in park edişini zevkle izledi Suzan Hanım. "Şunun arabasına, arabayı kullanışına bakın. Kimin gelini."

Görümcesi yandan kötü bir bakış attı. "He yenge, efsane." Sonra yanındaki kızlarına döndü, bir haltı beceremeyen kızları. Alt tarafı Kaan ve Demir'i baştan çıkacaklardı ama umurlarında mıydı? Yok. Kızları abi diyor, başka bir şey demiyorlardı.

"Benim gelinim, tabii ki efsane olacak." Lafın üstüne basıp son basamağı da aştı. Gülfem ve kızlar arabadan iniyordu. Gülfem'in şık elbisesine dudak büktü Suzan Hanım. Mavi gri dalgalı elbisesinin etekleri dizinin altında, kolları fakir kol kisasında, önünde küçük bir V açıklığı vardı. Saçlarını bukle bukle edip arkasına salmıştı, yarısını bağladığı saçlarının ona kattığı ayrı bir hava vardı.

Babalar el sıkışıp gür sesli selamlaşmayla eve çıkarken Suzan Hanım, Zehra Hanım'a sarılmıştı. Kızlara tek tek sarılırken bakışları karşı konağın camındakileri görünce Gülfem'e daha sıkı sarıldı. Ayrılıp ellerini kızın yüzüne bıraktı. "Bu ne güzellik."

Zehra Hanım gururla omuzlarını kaldırıp yanındaki görümce ve kızlarına gülümsedi. Biraz zor olmuştu Gülfem'i yetiştirmek ama başarmıştı. Gururlanması hakkıydı.

"Teşekkür ederim."

Suzan Hanım Gülfem'i bırakıp, annesine döndü. "Hadi eve çıkalım, annem ve babam Antalya'dan sizi görmek için geldiler."

“Öyle mi? Çıkalım.”

Gençler geri kaldığında Kaan usul usul yanaştı. “Hoş geldin.”

“Hoş bulduk.” Gülfem tam bir terbiyeyle adım atıyordu ama Kaan böyle bakarsa bozulurdu. Halasıyla göz göze geldiğinde gülümsedi.

“Değil mi halacığım,” dedi Kaan.

“Ne halacığım?” dedi Sakine halası.

“Annem çok haklı, çok güzel.”

Gülfem’in gözleri kocaman olurken Kaan’ı buldu. Donup kalmıştı.

Halasının kızları kıkırdarken Leyla ile Fatoş bile sesli gülmüştü. Demir boğazını temizlerken başka yöne baktı. Halası yeğenini severdi, tüm yeğenlerini severdi, anaları hariç. “Maşallah halam, pek güzel.”

“Ela²² eve,” dedi Sakine hala. Dönüp eve çıkan merdivenlere adım attı. Kaan, Gülfem için yol açtı. Halasının arkasından ilerlediler. “Pek az kaldı Kaan abi,” dedi kuzeni Pelin.

“Öyle abim, öyle.”

“Babaannen nerede Kaan?” Gülfem eğilerek sormuştu. “O kendi evinde, yan evde,” dedi Kaan. Gülfem başını kaldırıp eve baktığında balkonunda iki kadın gördü. “Bu insanlar akraban mı?”

Kaan başını o yöne çevirdi, balkondaki kadınları görünce hemen başını çevirdi. “Evet, babaannem tarafından akraba.”

“Neden burada değil de oradan bakıyorlar?”

“Gelirler birazdan.”

Gülfem gözlerini kıstı, Kaan’ın durulan neşesi hiç hoşuna gitmemişti. “Gelsinler, tanışmak istiyorum.”

Kaan başını salladı. “Biz yukarı çıkalım, sonra babaanneme geçeriz.”

“Onun burada olması gerekiyordu, annen biraz anlatmıştı, gerçekten de otoriter biri sanırım.”

“Tahmininden fazla, onu tavla. Şu an senden pek hoşlanmıyor.”

22. Lazca *haydi* demek.

Son basamağı aşır Kaan'a gözleri büyüyerek baktı. Kızlar yanından geçerken onun odağı Kaan'daydı. "Neden?"

"Sonra konuşalım."

Evin içine adım attığında dışı Karadeniz, içi modern bir ev bulmayı beklemiyordu. Karadeniz'e özgü bir kare bile bulamadı Gülfem. Işıltılı bir evdi, zevkli ve şık. Salona girdiklerinde anneanne ve dedeleri gördüler. Ayağa kalktı anneanne, kızı gibi saçları sarıya boyanmıştı. Beyaz yüzüne çizgiler düşmüş olsa da yeşil gözleriyle çok güzel bakıyordu. Giyimi, duruşu tam bir Akdeniz kadını olduğunu gösteriyordu. Şık pantolonu, bluzuyla yaşlılığı reddeden sportmen büyükanne gibiydi.

"Annem Hatice."

Zehra Hanım elini öpmek istediye de izin vermedi Hatice Hanım. "O kadar yaşlı değilim şekerim," dedi küçük kibar kahkahasıyla.

"Bu nasıl anneanne Kaan, benimki baston kullanıyor."

Gülfem'in fısıltısıyla gülümsedi Kaan. "Anneannem spora gidiyor. Sokak ressamı, elli yaşından sonra öğrendi."

"Vay vay," diyerek gülümsedi. "İyi anlaşıcağız." Sırasının geldiğini anladığında yaklaştı. "Ben öpeyim ama olur mu?" dedi tatlı tatlı.

"Sen torunumsun artık, öp bakalım."

Gülfem gülümsemesiyle elini öperek sarıldı. "Nasılsınız?"

Ayrılıp birbirlerine baktılar. Hatice Hanım, Gülfem'in yüzünde gezdirdiği bakışlarını gözlerinde durdurdu. "İyi çocuğum, hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

"Babam Hamdi," dedi Suzan Hanım.

Uzun boylu, göbekli, kel ama gözleri çok güzel olan adama döndü Gülfem. "Nasılsınız efendim?" diyerek elini öpmek istediğinde Hamdi Bey elini kalbine bıraktı. "Sağ ol kızım, hoş geldin."

"Dedem, Oflu dedem," dedi Kaan usulca. Karadeniz insanının çizgilerini taşıyan adama gülümsedi. Uzun boyu, esmer teniyle biraz Kaan'ı andırıyordu. Belki Kaan'ın kırk sene sonraki hâliydi. "Muçore dedega?" dedi Gülfem.

Adamın gözleri parladı. “İyiyum, hoş geldun kızum,” dedi elini uzatıp.

“Maşallah, Lazca da biliyor,” dedi Hatice Hanım.

“Anneanne biz Laz’ız,” dedi Güneş gülümseyerek. “Hepimiz.”

Hatice Hanım yüzünü buruşturdu. “Biliyorum.”

Küçük kıkırtılar oluşup hemen kaybolduğunda Suzan Hanım oturmaları için yönlendirdi. “Yemekten önce kayınvalideme bir geçeriz,” dedi Suzan Hanım, inadı tutan kadını getirememişlerdi. Neden onun evine gelmiyorlarmış da gelininin evine geliyorlarmış. Lazca bir süre saydıktan sonra, “O gelun ayağuma gelecek,” diyerek kestirip atmıştı.

Zehra Hanım daha ilk dakika anlamıştı ama bu konuşmayı beklemişti. “Şimdi gidelim, ayıp olmasın.”

Suzan Hanım minnetle gülümsedi, gözleriyle teşekkür ediyordu. “Olur,” dediler tekrar kalkarken.

Zehra Hanım kızına baş işareti verdiğiinde Gülfem kalktı. Gülfem de arkadaşlarını kaldırdı. “Ela ela,” dedi.

“Aman, gidin gidin,” dedi Hatice Hanım. “Ben buradayım, gece muhabbet edeceğiz Gülfemciğim.”

“Ederiz anneanneciğim. Gece uzun, ne istersen konuşuruz.”

Hatice Hanım tatlı tatlı gülümsedi. “Hadi gidin.”

Gülfem merdivenleri inmek için adım attığında Kaan öylece duruyordu. “Gelmiyor musun?”

“Ben gelmeyeyim.”

“Yürü!” dedi Gülfem, gözleri kısıktı. Kaan isyan edercesine gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. Yanlarından geçen Güneş, “Babama benzeme yolunda çok sağlam adımlar atıyorsun abi,” dedi gülerek.

“Sus!” dedi Kaan, kardeşinden Gülfem’e döndü. “Geleyim madem.”

“Sen de var bir şey, dur bakalım, ne çıkacak altından.” Önden indi, Kaan da onu takip etti.

Suzan Hanım yandaki eve geçerken, “Kusura bakma Zehra Hanım, benimki biraz inat,” dedi.

“Hangimizinki değil ki, anlıyorum. Kayınvalide olduğumda bir süre bocaladım. Sonra gelinlerim çok iyiydi, ben de anlaşmaya gayret gösterdim. İnsan öğrendiğini aktarmakta hiç zorluk çekmiyor.”

“Ben ilk kez tadacağım, aklın kalmasın dünürüm. Biz iyi anlaşacağız.”

Zehra Hanım dünürüne dönüp gülümsedi. “Benim kızım la zaten ya anlaşırsın ya da o seni yer.” Düşünceleriyle gülümsedi. “Hiç şüphem yok. Ben şimdi kayınvalideni yola getireceğim, izle.” Sır verir gibi eğilmişti.

Suzan Hanım kahkaha attı. “Zaten derdi kendi tarafından bir gelin almaktı, yılladır onun kinini güdüyor. Anlaşacağınızı biliyorum.”

Konağın merdivenlerini çıkıp evin açık kapısından ilk Suzan Hanım girdi. Kapıdaki genç kadınla göz göze geldiklerinde Suzan Hanım bakışlarını çekti. “Annem nerede?”

“Salonda yenge,” dedi genç kadın. Salon kapısından genç bir kadın daha çıktı. Suzan Hanım elini çekil dercesine savurduğunda genç kadın ters bir bakışla yana kaydđ.

Gülfem ile Kaan sırayla girdiler. Gülfem esmer güzeli kadınla göz göze geldi. Karşıdan bir tepki bekledi, bakışları sert kadına tek kaşı havada karşılık verdi.

“Babaannemin yeğeni Tuba,” dedi Kaan.

“Öyle mi?” dedi Gülfem elini bile uzatmadı. “Memnun oldum Tuba.”

“Hoş geldiniz, içeri buyurun.”

Kaan’a attığı bakışđ yakaladığında mavi gözleri kısılıp açıldı. “Buyurayım,” dedi, bir adım attı. Arkasından kızlar merhaba diyerek girmişti. Salona girdiğinde annesini meşhur babaannenin yanında buldu. Gülümseyip yaklaştı.

“Anne, müstakbel gelinim Gülfem.”

“Muçore babaanne,” dedi Gülfem, şen bir sesle yaklaşıp eline uzandı. Başını beyaz örtüsüyle sarmış ela gözlü güzel kadına baktı. Bir zamanlar çok güzel bir kadın olduğuna asla şüphe yoktu. Hâlâ genç ve dinç olduğu belli oluyordu. Ortalama bir kiloya sahipti.

Ayfer babaanne elini uzattı. “Nassun kızum hoş geldun.”

“İyiyim babaanne, seni gördüm daha iyi oldum. Kaan senden çok bahsediyordu, ben de çok merak ediyordum. Tanışmak bugüne nasipmiş.”

Zehra Hanım kızına *sen var ya sen* dercesine bakıp gülümsediğinde Suzan Hanım da dudak büktü. Kaan kaşlarını kaldırırken Gülfem’in yanına oturdu.

“Bendan mı konuşay?”

“Evet babaanne, yani biz yeni tanıştık ama iki lafından biri babaannenem şöyle iyidir, onu böyle severim. Geldim seni göreyim diye, baktım yoksun. Dedim nerede babaanne, dediler evinde. Ama olmaz ki dedim, beni ona götürün.”

Tek bir söz bile etmeyen Kaan dudaklarını birleştirip izlerken Gülfem’den korkması gerektiğini hissediyordu. Şu kadarını annesi asla yapmamıştı. Babaannesinin kendine dönen bakışlarına gülümsedi.

“Lazca biley misun?” dedi Ayfer Hanım, Gülfem’e dönmüştü.

“Bilmez miyim, su gibi hem de ama sizinki bizden biraz farklı. Sen bana öğretirsin artık diye düşünüyordum. Öğretir misin?”

“Uy öğretmem mu, tabu.” Gülfem mavi gözlerini kısarak gülümsedi. “Senla çok iyi anlaşılacaguz babaanne.”

Suzan Hanım dudak büke büke izlemişti. Müstakbel gelini nabza göre şerbet verenlerdendi. “Çok güzel değil mi anne? Baksana, nasıl yaşıyorlar.”

Ayfer Hanım gelinine bakmadan başını salladı. “Loya²³,” dedi kadın. “Dona mskva²⁴.”

“Anacığım,” dedi Zehra Hanım. “Sensiz yemek mi olur, ela. Gidelim mi?”

“Gidelum, ben da geleydum, siz geldunuz.”

Zehra Hanım babaannenin elini tutup destek olurken Ayfer Hanım yeğenlerine dönerek, “Siz de gelun,” dedi. “Yeğenlerum, bacumun to-runlari.”

23. Lazca *tatlı* demek.

24. Lazca *çok güzel* demek.

“Memnun oldum kızlar,” dedi Zehra Hanım.

Gülfem hiç memnun olmamıştı. Leyla ile Fatoş da kızlara kısık gözlerle bakıyorlardı çünkü negatif elektrik alıyorlardı.

Yavaş adımlarla inen babaannenin arkasından takip ediyorlardı. Son adımı atan kadının ardından geçip Kaan’ın elini tutup ters tarafa çekti Gülfem. Tuba ve adını bilmediği diğer kadın, yanlarından geçip gitmişti.

“Sen şöyle gel bakayım.” Leyla ile Fatoş’a baktı başını uzatıp. “Siz gedin, ben geliyorum,” diyerek eliyle şekiller yaptığında kızlar başlarını sallayıp ilerledi.

“Çabuk dökül!”

Kaan eliyle yüzünü sıvazlayıp, “Tuba,” dedi.

“Eee?” dedi kollarını göğsünde bağladı. “Eski sevgilin mi?” Gözleri çakmak gibi yanıyordu.

“Hayır, hiç sevgilim olmadı. Babaannemin yılladır evlenmem için ısrar ettiği biri. O kadar.”

“Bu kadar mı?”

“Yemin ederim bu kadar. Babaannem kızı doldurup durdu senelerdir, ikimiz de bir atak yapmadık.” Kaan kendisine inanmayacağını düşünerek paniklerken bir adım yaklaştı. “Bu kadar.”

İç yanağını ısırды Gülfem. Doğruyu söylüyordu, geldiğinden bu yana kıvrınması da bu yüzdendi. “İyi,” dedi kollarını çözüp. “Umudu bitmiştir diye umuyorum.”

“Kimin umurunda, ben ilgilenmiyorum.”

“Onu anladım. Gelmeden önce söylemeliydin, neye uğradığımı düşün.”

“Ne diyecektim? Cülo, orada biri var, böyle böyle mi?”

“Çemkirme bana, bir çarparım,” derken elini kaldırıp öfkeyle çıkıştı.

Kaan sırtarak geri çıktı. “Şiddete olan sevgin beni ürkütüyor Cülo.”

“Benim olana göz dikenin ciğerini eline verirken daha çok korkarsın.” Mavi gözleri gerçek bir öfkeyle parlıyor, açılıyor, kapanıyordu. Sesindeki

tehdit gerçektir. Kaldırıldığı elini indirmeden tersiyle Kaan'a vurdu. "Geber-tirim."

Kaan kolunu sıvazladı. "Elin gerçekten çok ağır. Senin olduğumu at-ladım sanma."

"Salak!" dedi başını uzatıp bir adım atarken. "Benimle nişanlanıyor-sun, komşunun olacak değilsin ya."

"Sakin ol oroperi, tamam."

"Kes!" Gülfem geri çekilip sakın bir soluk alırken saçlarını düzeltti.

Kaan boğazını temizler gibi bir sesle yaklaştı. Omzuyla kadını itekle-diğinde Gülfem bir adım yerinden yana kaydı. Başını çevirip öfkeyle baktı Kaan'a. "Şımarma."

"Nedenmiş, kıskanılmak hoşuma gitti."

"Senin egona başlarım şimdi." Ayağını kaldırıp Kaan'ın bacağına tek-me attı. Kaan acıyla inlerken Gülfem dönüp hızlı adımlarla eve ilerledi. Kaan ardından bakıp kahkaha attı. "Ölüyorum Cülo, bitiyorum sana. Hep böyle kal." Bir daha güldü, bu kez daha sesliydi.

Gülfem gülümserken sözleri zihninde çarpa çarpa kalp odacığundan geçip bir köşeye sindi. Elini havaya savursa da gülümsüyordu. Dönmedi, evin merdivenlerini çıkarken Kaan arkasından ıslık çalarak geliyordu.

Evde çalışan kadınlar vardı ama Gülfem de bir işin ucundan tutup ge-lin olmanın hakkını verirken masalar kuruldu. Tuba ile aralarında birkaç sohbet geçti. Kızın kötü biri olduğunu sanmıyordu. Neşeli bile sayılırdı, bir anda genç kadınlar olarak genelgeçer konular havada uçuşmuştu. Gül-fem yanıldığını düşündü. Yemekler yendi, masalar toparlandı. Çaylar kah-veler masalara geçerken Demir, "Merkeze gidelim," dedi. "Maçı izleriz."

"Kızlar da gelsin," dedi Ali. "Dolaşmış olurlar." Kızlar umurunda mıy-dı, değildi. Leyla gelse bile yeterdi ama işte tek başına alıp gidemiyordu.

Kaan dudak büktü. "Bilmem, gelir misiniz?" dedi kahvesini içen Gül-fem'e dönerek. Fincanından bir yudum kahve alıp dilini damağında gez-dirdi Gülfem. Kahvenin tadı değişikti ama güzeldi. "Gelelim mi?" derken fincanın içine bakıyordu. "Kimin maçı?"

"Soru mu bu?" dedi Demir. "Trabzon'un."

“Hım...” dedi Gülfem bir yudum daha alırken. “Kiminle oynuyor?”

“Hiç kimseyle!” dedi Kaan atılarak. “Yok gitmeyelim.”

Gülfem ona kaşları çatık dönerken Demir, “Beşiktaş,” dedi.

Gülfem doğruldu. Maç takip eden biri değildi ama sırf uyuzluk olsun diye, “Geliyorum,” dedi.

“Hayır Gülfem, gitmiyoruz.”

“Gidiyoruz.”

“Gitmiyoruz.”

“Gidiyoruz dedim, o kadar!” Fincanı masaya bıraktı. “Bunun içinde ne vardı, acı acı, hoşuma gitti.”

“Bırak şimdi kahveyi,” dedi Kaan. “Gitmiyoruz.”

“Ne oluyor ya?” dedi Demir.

Ali kahkaha attı. “Ne olacak, Gülo Beşiktaşlı.”

Kaan isyanla inledi, Demir, “Ne?” diye bağırdı.

“Neden ki?” dedi Fatoş. “Günah gibi çıktı ağzından.”

Demir, Fatoş’a baktı. “Sen hangi takımı tutuyorsun?”

“Fenerbahçe, başka takım mı var?”

Gülfem kahkaha attı. “Haydin horona.”

Demir sakın bir soluk alıp verdikten sonra arkasına yaslandı. “Bittuk.”

“Ay ben anlamadım,” dedi Leyla.

“Ben anlatayım,” dedi Ali suratları düşen Oflu kardeşlere sıritarak. “Trabzonlular Trabzonspor’dan başka takım tanımaz.”

“Bu kadarcık şey için mi bittik diyor,” dedi Leyla.

Kaan ile Demir başlarını iki yana salladı. Asla anlayamazlardı.

“Bu kadarcık dediğin şey onlar için yazılmamış kurallardan biri, biriniz maç izleyen toplulukta, onların yanında gol dersiniz dayak yersiniz. Size ellerini süremeyeceklerine göre biz yiyeceğiz ya da atacağız,” dedi Ali.

“Demem, o kadar aklımı yemedim. Bir kafeye gideriz, tavla falan oynarız, o arada maç da aradan çıkar,” dedi Gülfem.

“İlk yarı bitti zaten, hadi o zaman,” dedi Demir. “İkinci yarıya yetişelim.”

“Gitmeyelim,” dedi Kaan ama kimse onu dinlemedi. Toparlanıp iki araba gittiler. Gülfem kendi arabasını kullanıyor, yanında da Kaan oturuyordu. Demir ile Fatoş arkadaydı, Tuba ile kuzeni Narine gelmemişti.

Gülfem yola bakarken gözlerini açıp kapatıyordu, kafasının içinde bir şeyler yer değiştiriyordu. Arabayı yolun ortasında durdurdu, kendine göre kimse onun kadar iyi şoför değildi ve bunun hakkını verecek kadar bilgisi vardı. Araba durunca Kaan ona baktı. “Ne oldu?”

“Sen kullan, başım dönüyor.” Kapısını açıp çıkınca Kaan da kendi tarafından çıktı. Temiz hava yüzüne çarpınca daha iyi hissetti ama bedenindeki gevşeklik algısını tanımıyordu. Diğer yana dolanırken arabanın arkasından geçiyordu. Kaan onu tam arkada durdurdu. “İyi misin?”

“Gibiyim ama anlamadım.” Elini başına bıraktı. Arabasını bir başkasına verdiği ilkti ama bunu bile umursamıyordu. Kaan kaşlarını çatıp yüzüne baktı, far ışıklarıyla net görüyordu ama bir şey belli değildi. “Tamam, hadi geç,” dedi, ikisi ters yöne devam edip koltuklara oturdular. Kaan arabayı çalıştırırken Gülfem arkasına yaslandı. Fatoş başını arkadan uzattı. “Sen iyi değilsin, arabanı başkasına verdin.” Elini arkadaşının başına bıraktı. “Ateşin de yok.”

Gülfem kıkırdadı. “Saçmalama, başkası değil o.”

“Onda hemfikiriz de ne bileyim,” diyerek yerine geçti Fatoş. “Alışık değiliz.”

Sözler Kaan’ın hoşuna gitse de dönüp baktığı kadının hâlini beğenmemişti. Kafeye girerken Gülfem’in neşesi hiç olmadığı kadar yerindeydi. Gülüyor, konuşuyor, bir daha gülüyor, hiç susmuyordu.

Çay ve tatlıları gelince sohbet ederken yemeye koyuldular. Erkeklerin gözü kafenin tam ortasına konmuş dev televizyondaydı. Geneli erkek olan kafede kendilerinin dışında birkaç kadın daha vardı, onlar da maçı dikkatle izliyordu.

“Kaan,” dedi Gülfem ama yüksek sesle harfleri yayarak söyledi. Kaan bu tonu ilk kez duyuyordu. “Efendim?”

Ali kardeşine hızla dönerek sertçe, “Sesinin tonuna dikkat et, neyin var senin?” dedi.

Kaan da merak ediyordu ama anlayamıyordu. Gülfem elini havaya savurdu. “Sen işine bak Leylaci.”

Leyla çayını püskürttü. Kendi tabağına gelse de son yudumlar dudaklarından damlarken peçeteye sarıldı. “Gülo!” dedi isyanla.

“Bu kız iyi değil,” dedi Fatoş, gözleri endişeyle aralanmıştı.

“Taş gibiyim, hiçbir şeyim yok.” Çayından bir yudum aldı ama asla kibar değildi. “Kafamın içinde filler koşuyor sanki ama çok neşeliler ya.”

Ali kardeşine bakarken donup kalmıştı. “Ne içti bu?”

Kaan endişeyle sıkıntının kol gezdiği bir ruh hâliyle konuştu. “Bir şey içmedi, yolda başı dönmeye başladı ama anlamadım.”

“Kanka,” diye bağırdı Gülfem, hepsinin gözleri şokla aralandı. Birkaç baş dönüp onlara baktı. Gülfem, Fatoş’a bakıyordu. İşaret parmağını kıza salladı. “Seni eltum yapacağum.”

Fatoş ok yemiş gibi doğruldu. Nefesi çekilirken taş kadar sertti.

“Suphanallah,” dedi Ali dişlerini sıkı sıkı. “Gülfem.”

“Kes lan sesini!” Gülfem’in ağzı dili başka oynuyordu. İkinci bir şok dalgası masayı esir aldığı anda Gülfem kahkaha attı. “Güneş’i de Alireis yaparsak, bu iş tamam olur. Leyla zaten bizim gelin. Bu ikisi var ya, bu ikisi,” dedi abisiyle Leyla’yı işaret ederken. “Bu ikisi salak! On iki sene beklenir mi lan?”

Kaan elini Gülfem’in ağzına kapattı. “Sus!”

“Aç ağzını!” dedi Ali. “Aç, aç!” Gözlerini kısmış, dişlerini birbirine geçirmişti. “Sen var ya, ilk abi dayağına hazır ol Gülfem, saçlarını elime dolamazsam.”

Leyla ile Fatoş birbirine baktı ama ikisinin de açıklaması yoktu. Tek bildikleri on iki senelik arkadaşlarının asla böyle olmadığıydı. Bu görüntü ilkti.

“Ben ne alaka ya?” dedi Güneş, kaşları birleşmişti. “Ali abi, ilaç falan mı kullanıyor?”

“Hayır ama bundan sonra düzenli olarak abidayakveles alacak.”

“Abartma istersen,” dedi Kaan, eli Gülfem’in dudaklarının üzerinde, öfkeli bakışları Ali’ye dönmüştü.

Gülfem ağzı kapalıydı ama gözü televizyondaydı.

Kaan ona döndü. “Elimi çekiyorum, buradan ikimiz çıkıyoruz, tamam mı?”

Gülfem başını salladı, Kaan elini çekince gülümsedi. “Bak bak!” dedi televizyonu göstererek. Başlar televizyona döndüğünde Beşiktaş gol atmıştı. Kaan fırsatını bulamadı, yetişemedi. Anladı o an başına geleceği. Gülfem iki eli havada, “Gol ulan, gol!” diye bağırarak ayağa fırladı.

Ölüm sessizliği oluştu. Fırtınadan önceki son güneş batmıştı, sert rüzgâr sessizce gelmişti. Elli kişinin başı aynı anda Gülfem’e ve masalarına çevrildi.

“Leyla kızları al, sessizce kalkın, dışarı çıkın,” dedi Ali.

Kaan alt dudağını ısırды, bakışları gülümseyen Gülfem’in üzerindeydi. “Ne yaptın?”

Leyla ile Fatoş anlamsızca etraflarına bakıyor, abarttıklarını düşünüyordu ama Güneş başını iki yana salladı. Sandalyeler gıcırtilarla çekilirken Kaan ayağa kalktı. “Sakin olun, Ofluyum. Lütfen, bir karışıklık var.”

Gülfem de ayağa kalktı. “Ne karışıklığı, gol oldu işte,” dediğinde hareketlilikle Demir ile Güneş de kalktı. “Durun! Ofluoğlu ailesini dövecek değilsiniz ya. Dedeme nasıl hesap vereceksiniz?”

“Salim ağanın torunları,” dedi içlerinden biri, öne çıkıp Kaan’ın yanına geldi. Hepsi gevşemişti. “Abi kusura bakmayın, biraz rahatsız, çenesine vurdu.”

“Kimdur bu hanum?” dedi kırklı yaşlarının sonundaki, mavi gözlü, akça tenli, ince uzun adam.

“Nişanlım, bir şey dokundu galiba, neyse, biz gidiyoruz. Sağ olasın, dedeme selamını iletceğim.”

“He oldi, çavuşun Mahmut dersun.” Kaan aceleyle adamın elini sırkarken Demir hesabı ödedi. Ali, Gülfem’in kolunu tutmuş, kapıya sürük-

lüyordu. Kaan adama son kez bakmadan kafenin cam kapısını dışarı iterek çıktı.

“Gülfem!” diye bağırdı Ali. “Ne içtin sen kızım?”

Gülfem kolunu abisinin sert tutuşundan çekip kurtardı ama abisi tekrar tuttu. “Sana diyorum, sana! Ne bu hâlin?”

“Bırak!” dedi Gülfem.

“Ali bırak!” dedi Leyla.

Ali öfkeyle dönerek bağırmaya başladı. “Şuna bak Leyla, bir şey almış bu! Ne kullanıyor, biliyorsundur sen?”

“Yok artık!” dedi Leyla bakışlarında kınama vardı. Ali ikna olmadı, kardeşine dönüp üzerine öfkeli bir adım attığında Kaan aralarına girdi. “Biraz yavaş mı olsan, abisin tamam da.”

Ali ne dese bilemedi, haftaya nişanlanacağı adamdı. Sen kimsin diyemezdi, karışma diyemezdi. Eliyle suratını sıvazlarken asla sakın değildi.

Kaan arkasını dönerek Gülfem’in omuzlarını tuttu. Başını tutmakta zorlanıyordu. Gülfem başını geriye attı. “Kaan.”

“Hastaneye gidelim.”

“Hayır, istemiyorum.”

Kaan asla anlayamıyordu ama anlamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. Bakışları şefkatle kısılmış, yüz hatlarına sıkıntı çizgileri oturmuştu. “Gülfem, sana ne oldu?”

“Bilmiyorum,” derken mavi gözlerinin ışığı solmuştu. Dili dolaşıyor, şişeler devirmiş gibi sarhoş görünüyordu.

“Hastaneye gidiyoruz!” dedi Ali.

“Gitmiyorum!” diye bağırdı Gülfem, yana kayarak abisine baktı. Neşesi bitmiş, her yanını öfke kaplamıştı. “Abi!” dedi nara atar gibi bir sesle.

Kaan omuzlarını tutup abisine ulaşmasını engellemek istedi çünkü iki kardeş kapışacak gibi hissediyordu. “Sus Gülfem.”

“Susmayacağım!” Kaan onu çekiyor, o abisinin üzerine yürümek için adamı zorluyordu. “Leyla’nın seni istememesinin nedeninin annem olduğunu biliyor musun?”

Ali vuruldu! Kurşun yedi. Ali donup kaldı. Kardeşine bakarken can verecek gibiydi. On iki seneyi annesi yüzünden tüketmiş olamazdı. “Ne?”

Leyla ellerini yüzüne kapattı. İçi kaynadı; öfke, acı, karmakarışık. Fatoş bile bilmiyordu. Elini ağzına indirirken Leyla’ya bakıyordu.

Güneş ile Demir neyin içine düştüklerini seçemezken tıpkı onlar kadar şok olmuşlardı. Gülfem’in hâli, tavrı, ağzından çıkan sözler ortama sessizlik bombası atmış gibiydi.

“Annem, annem!” diye bağırdı Gülfem. “İstemiyor Leyla’yı, kulaklarıyla duymuş.”

“Gülfem...” dedi Leyla, gözleri dolu doluydu, Gülfem’e bakıyordu ama arkadaşı abisinden gözlerini almıyordu.

Kaan dönerek Gülfem’i omuzlarından sarstı. “Kes artık! Gidiyoruz!”

Gülfem çırpınarak çıktı Kaan’ın kollarından. “Karışma bana! Herkes duysun! O hesabı kapatacaksın!” Mavi gözleri kocaman kocaman açılmış, var gücüyle bağıırıyordu. “Hayatımdaki tüm erkekler hayatımın içine sıçtı. Sana izin vermem!”

Kaan omuzlarını düşürerek gözlerini kapattı, açarken başını iki yana salladı.

“Duydun mu abi? Sizin yüzünüzden duvarlarım diploma doldu! Sizden kaçmak için okudum. Gülfem nereye? Gülfem kiminle? Gülfem ne yedin? Gülfem ne içtin? Gülfem ona bakma! Gülfem oraya gitme! Gülfem onu giyme! Gülfem onu dinleme! Gülfem! Gülfem! Gülfem! Size bir bardak su getiririm diye mutfağın önünden geçmedim ben! Yanlış birine tutulurum da kabul etmezler diye evimden çıkmadım. Bakana dönüp bakmadım! Evlendirmek için dişinizi tırnağınıza taktığınız kız gidiyor! Artık rahat rahat yaşarsınız! Hayatımın içinden geçtiniz! Kapınızı bile açmayacağım! Sevmeyin beni! Sevgi değil bu! Bir kez saygı duydunuz bana, bir kez! Onun da nedeni bu adam! Gerisini tırnaklarımla kazıdım, duydun mu?”

Sözleri bittiğinde nefes nefeseydi. Gözlerinden inci gibi düşen damlalar Kaan’ın yüreğini yakıp geçiyordu. Sertçe yutkundu.

“Siz seçmeyin diye ben bu adamın ayağına gittim. Duydun mu?” dedi tekrar bir canla bağırdı. “Antalya’ya gidip bana kimi layık gördüğünüzü görmek istedim. Neden, biliyor musun? Siz değil, ben seçtim demek için gittim.” Abisinin gözlerinin içine baka baka, “Ben gittim. Ben! Ben seçtim! Ben!” dedi.

Ali’nin deniz gözlerinden bir damla yaş düştü. Yutkundu. Görüşü buğulandı. Gözlerini kapatırken ikinci damla düştü. Başını indirip yana çevirdi.

“Nefret ediyorum sizden!” dedi usulca, sesi kayboldu. Bedeniyle ruhu iki ayrı yöne ayrıldığında ayakta duramadı. Kaan tek bir adımda düşmeden yakaladı. “Demir, araba!” diye bağırdı.

Ali kardeşinin Kaan’ın kollarının arasında arabaya bindirişini izlerken kan ağladı ama bir adım atamadı. Leyla orada kalırken, diğerleri arabaya geçip uzaklaştı.

Leyla sevdiği adamın buhar olup yok oluşunu izlemek istemiyordu. Birkaç adımda yanında durdu. “Kendinde değil, yarın pişman olacak.”

“Konuştuğu için pişman olacak ama hissettikleri için olmayacak. Gerçekleri değiştirmeyecek.”

“Gerçekler de değişir Ali, kardeşin o senin. Kendinizce sevdiniz ama sevdiniz. Et tırnaktan ayrılrsa bile yenisi gelir ama asla bitmez.”

Ali başını Leyla’ya çevirdi. “Sonra konuşacağız.”

Leyla bakışlarını kaçırıp öne adımladı. “Hadi gidelim.”

Kaan kapının önünde deli gibi dönüp duruyordu. Acil müdahale alanında içindikilerin tamamını çıkaran Gülfem’i midesini yıkamak için küçük bir operasyon geçiriyordu. Geldiklerinde doktorların ilk sözü, “Zehirlenme,” olmuştu.

Hepsi şaşkındı, akşam yemeğinde hep birlikteydiler. Nasıl neyle zehirlenmiş olabileceği düşüncesi asla cevap bulmuyordu. Fatoş gözyaşları-

nı siliyor, ince ince ağlıyordu. Arkadaşı değil, kardeşıydı Gülfem. Onu hiç öyle görmemişti, kalbi kırılmış, üzölmüştü.

Güneş ile Demir sessizce oturuyor, bakışlarla bile konuşmuyorlardı. Kaan bir dakika, bir saniye bile oturmuyor, dönerek başlarını da döndürüyordu ama kimse ona otur diyemiyordu.

Kaan'ın her zaman kolay bir hayatı olmuştu. Kimse ona karışmamış, canı ne istiyorsa yapmıştı. Gülfem'in iç dünyasının çok sert olduğunu fark ediyordu ama bu kadar dolu olmasını asla tahmin edemezdi. Yeni tanıştığı bir kadındı, önce, çok önceden tanışması gereken bir kadındı. Kendince üzgün, kırık ve Gülfem adına çok mutsuzdu. Sözleri zihninde domino taşı gibi devrilip yeniden kuruluyor ama yeniden devriliyordu.

Ali ile Leyla geldiğinde durdu Kaan, abisinin soru dolu bakışlarına odaklandı. "Geline kustu, zehirlenmiş, midesini yıkıyorlar."

"Ne demek zehirlenmiş?" dedi Ali. "Ne varsa birlikte yedik, nasıl zehirlenebilir?"

"Bilmiyorum," dedi Kaan, başını sertçe iki yana salladı. Sesi keder ve öfke doluydu. "Herhangi bir şeye alerjisi var mıydı?"

"Yok!" dedi Ali.

"Hayır yok, olsa bilirdik," dedi Leyla ama sonra aniden aklına bir an dolup taşıtı. "Kahve!" dedi Leyla, dikkatleri üzerine çekmişti.

"Hepimiz kahve içtik," dedi Güneş.

"Ama o çok sevdi, acı acı ne var içinde diye sordu," dedi Leyla. "Kahvesinde bir şey olmalı."

Ali gözlerini kısarak Kaan'a döndü. "Ne demek bu Kaan?"

Kaan şaşkın bakışlarını sadece Ali'ye çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir şey demek istemiyorum, ortada olanı soruyorum."

"Birbirimize düşmeyelim," dedi Demir, ayağa kalkıp aralarında durdu. "Doktorlar çıkınca illaki bir şey söyler."

"Haklı," dedi Fatoş. "Oturun."

İki farklı yana ayrılıp oturdular ama Kaan duvara yaslanıp beklemeye başladı. Yarım saat sonra kapılar açıldı, doktor dışarı çıktı. Etrafına toplanıp bilgi almak için önce Ali, “Nasıl?” dedi. “Abisiyim ben.”

Kadın doktor ellerini beyaz önlüğünün cebine atıp Ali’ye döndü. “Kanında bir madde tespit ettik ama detaylı bilgi sonra gelir. Yüksek miktarda safran bulduk. Bir insanı delirtecek miktarda safran tüketmiş.”

“Yemekte safran ya da safranlı bir şey yoktu,” dedi Güneş. “Menüyü annemle hazırladık.”

“Onu bilemem,” dedi genç kadın doktor. “Şu an iyi, birkaç saat sonra çıkabilir. Midesini boşaltmıştı zaten ama biz de son kalanları temizledik. Geçmiş olsun, gece buradayım, bir sorun olursa bana ulaşabilirsiniz.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Kaan, doktor aralarından geçip gittikten saniyeler sonra birbirlerine döndüler. “Kahveye biri safran koydu,” dedi Kaan. “Başka bir açıklama getiremiyorum.”

“Ben biliyorum onu kimin koyduğunu,” dedi Güneş, yeşil gözleri nefretle koyulaşırken başını aşağı yukarı salladı.

Kaan burun kemerini sıktı, Demir derin bir nefesle ağır bir kütle gibi yerine oturdu. “O kadar kötü olamaz.”

“Olur! Soyu belli!” dedi Güneş. “Onu ellerimle parçalayacağım.”

“Kim?” dedi Ali sertçe.

“Tuba,” dedi Güneş. “Abimle evlenmek için bekliyordu. Babaannem yıllardır onunla evlenmesi için abime de babama da baskı yapıyordu.”

Kaan telaşla kendini açıklamaya koyuldu. “Yemin ederim, aramızda bir şey geçmedi. Gülfem biliyor, ben ona anlattım.”

“Ama çok arkadaş canlısıydı, bizimle güldü, eğlendi,” dedi Fatoş. “Emin misiniz?”

“O!” dedi Güneş. “Eczacıdır kendisi, bilir kime, ne verilecek.”

“Aklını kaçırmış olmalı, amacı neydi?” dedi Leyla.

“Dışarı çıkacağımızı akıl edemedi, Gülfem’in bu hâlini tüm aile görecekti, işi bozacaklardı. Babaannem görse asla dilinden kurtulamazdık.”

“Lütfen...” dedi Kaan, Ali’nin gözlerinin içine yalvarır gibi bakıyordu. “Aileler duymasın, anneme söyleriz, o halleder. Duyulursa zora gireriz, babanız izin vermez.”

Ali kızgın bakışlarını Kaan’dan alamadı ama ağzını da açıp tek söz edemedi. Gülfem’in sözleri zihninde çalkalanıyordu. *Hayatımın içine ettiniz, ben seçtim, ben!* “Uyanınca ona sorarız.” Dönerek koltuklardan birine oturdu, telefonunu çıkarıp annesini aradı.

“Anne biz geç geleceğiz. Güzel bir yer bulduk, tavla atıyoruz. Bizi beklemeyin, anahtar varmış, biz girer, uyuruz. Sen söylersin da? Tamam anne, ben yanındayım da! Hadi görüşürüz.” Telefonu kapatıp yanına bıraktı, arkasına yaslanıp kollarını göğsünden bağladı.

Kaan rahat bir solukla gevşedi. “Sağ ol,” dedi ama cevap gelmedi. “Odasına gidelim,” dedi, ne yana döneceğini bilemeden sudan çıkmış balık gibi görünüyordu.

Odaya girdiklerinde Gülfem tavana bakıyordu, birkaç dakika önce açmıştı gözlerini. Kapı açılınca bakışlarını çevirdi. Kaan’ı görünce gözleri doldu. Lanet olsun ki her şeyi hatırlıyordu. Derin bir soluk alıp dolan gözleri geri gönderdi. Elini kaldırıp Kaan’a uzattığında tutuldu, hem de sıkıca. “Kaan,” dedi, gözyaşlarını geri göndermişti ama sesindeki yaşlar duruyordu. “Ne oldu bana?”

Kaan elini tutup dağılmış saçlarını eliyle alından ileriye iteledi. “Zehirlenmişsin.”

“Ama neden? Abim nerede?”

“Konuşacağız, abin kapının önünde.”

“Kaan ben neler dedim, nasıl dedim onları? Bu nasıl zehirlenme?” Kaan eğilip alına dudaklarını bastırdı. “Çok korktum Gülfem. Sen asla sen değildin.”

Kapı aralanırken doğruldu Kaan. Leyla ile Fatoş önden girdi. “Cü-lom,” diyerek daldı Fatoş.

“Salak görümcem,” dedi Leyla diğer yanına dolanırken. Kaan geriye çekilip gülümseyerek izlediğinde Güneş abisinin koluna girdi. “Geçmiş olsun Cülo,” dedi Güneş.

“Teşekkür ederim.” Arkadaşlarına çekinerek döndü Leyla’ya. “Özür dilerim Leyla.”

Leyla arkadaşının elini tutup gülümsedi. “Geçti, sonra konuşuruz.”

“Abim nerede?”

“Dışarıda,” dedi Leyla. “Çok üzgün.”

“Abimi çağırın.”

“Biz sizi yalnız bırakalım,” dedi Kaan.

Sessizce sözleşmiş gibi usulca odadan çıktılar. Ali açık kapıdan başı önde girdi. Komodinin yanındaki sandalyeyi kardeşinin yanına çekip ters çevirdi. Sandalyenin sırtı öne gelmişti. Kollarını üzerine bırakıp Gülfem’e baktı. “İçinde başka bir şey kaldıysa dinliyorum.”

Gülfem’in dudakları ağlar gibi büküldü, gözleri nemliydi. “Hak ediyorsunuz.”

Ali mavi gözlerindeki şefkatle baktı. “Ediyoruz. Ama bilmiyordum. Utanmadın mı bu kadar zaman içinde tutmaya? Sana hiç yakıştıramadım. Ben seni tuttuğunu koparan biri bilirdim.”

“Elimden geleni yaptım. Bu kadar oldu.” Gözlerinden bir damla yaşına düştü. “Onca insanın içinde gururunu kırdım, özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum, yüz sene içimde tutacağım şeyler ağzımdan dökülüp dağıldı.”

“Her şerde bir hayır vardır Gülo. Özür dileme bacım, ben özür dilerim. Abilerimle babam adına da özür dilerim.” Elini uzatıp parmak ucuyla göz pınarındaki yaşı sildi Ali. “Kız biz seni çok seviyoruz, sana kıyamıyoruz. Sana bir şey olursa ölürüz, öldürürüz. Nereden bilelim seni doldurup taşırdık.”

Gülfem’den birkaç damla daha düştü. “Konuşma ya.” Damar yolu olmayan elini kaldırıp gözlerini sildi. “Barıştık mı?”

“Demek Antalya’ya gittin?” dedi Ali tek kaşı havada.

“Gittim. Benim ben olduğumu bilmiyordu. Fotoğrafıma bile bakmamış, adım bile bilmiyordu. İstemiyordu beni, yanına yabancı gibi oturdum. Yarım saat sohbet ettik, adımın Ayşe olduğunu söyledim. Evde beni görünce kafayı yedi.” Gülüşüyle bedeni sarsıldı. “Çaktırmadı.”

Ali kardeşinin elini tuttu. İki elinin arasına alıp okşadı. “Gülo.”

Yutkundu Gülfem, gözlerinden yaşlar inerken. “Efendim,” dedi.

Ali kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Kaan’la neden evleniyorsun? Bizden kaçmak için mi? Bunun çok yanlış bir hareket olduğunu bilecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum.”

Gülfem başını iki yana salladı. “Öyle olsa yıllar önce bulduğunuz denizciyle evlenirdim. O açılır gider, ben hayatımı yaşardım.”

“O çirkindi.”

Gülfem gözleri yaşlar içinde güldü. “Çok çirkindi ama çok efendiydi.”

“Bunda ne buldun?”

Gülfem bakışlarını kaçırdı. “Çaba! Çabası var. Çok görücü geldi geçti ama kimse Kaan kadar çaba göstermedi. Antalya’da beni ilk gördüğünde takıldı o bana. Gelip gördüğü ben olmasaydım istemeyeceğini söyledi, inandım. O gece onu tanımasam inanmazdım. Benim için çabası var, elinden geleni yapıyor.”

“Çabası var diye istemediğin biriyle evlenemezsin.”

Gülfem tekrar başını iki yana salladı, bakışları tavana değdi. “Öyle değil. O gece bana takıldı ama ben de ona takıldım. Bizi bağlayan bir şey var, göremiyorum ama hissediyorum. Kaçtığım her şeyi arkasına takıp getirdi ama istemiyorum diyemiyorum. İster kader de, ister başka bir şey.”

İster aşk de diyemedi ama Ali anladı. Başını sallayıp kardeşinin elini bıraktı. Sandalyesinden kalktı, tutup çevirdi. İleriye sürüp kardeşinin solgun yanağına elini bıraktı. “Şunları içeri alayım da sana ne olduğunu anlatsınlar.”

Gülfem eliyle gözlerini kurulayıp boğazını temizledi. Ali kapıyı açınca içeri ilk Kaan girdi. Zorla gülümser gibi bir hâli vardı, Gülfem’in tepkisinden korkuyordu. Gülfem’in yanından boşluğa yaslandı. “İyi misin?”

“Gibiyim.” Yatağın ucunu saranlara göz attı. Bu insanlar en kötü hâli-ne şahit olmuştu, utanıyordu.

Ali sandalyeyi çekip Leyla’yı oturttu. Ellerini kadının omuzlarına bıraktığında Leyla elini elinin üzerine bıraktı.

“Geçmiş olsun yengeciğim,” dedi Demir.

“Sağ ol abi.” Tek tek yüzlerine baktı. “Anlatın da, ne oldu bana?”

“Tuba sana kahvede safran vermiş,” dedi Güneş.

Gülfem’in gözleri sonuna kadar açıldı. “Ne?”

“Maalesef, yani çıkarımlarımız bu yönde. Kahveni çok sevmiştin, sonuna kadar içtin. Midenden safran çıktı,” dedi Güneş. “Biraz baktım neden öyle oldun diye, baş dönmesi, mide bulantısı, en sonunda da kişilik bozukluğuna neden oluyormuş. Artık kaç gram verdiyse, seni bu hâle getirdi.”

“Safran?” dedi iki kaşı havada. “Öyle bir etkisi olduğunu ilk kez duyuyorum.”

“Bilir o hain, eczacılık mezunu. Kahveni hatırla,” dedi Güneş.

Gülfem bakışlarını yatağına indirdi. “Şekersiz içerim, biraz acımsıydı ama güzeldi.” Başını Kaan’a kaldırdı. Kaan ona bakarken utanç içindeydi, bir şey diyemedi. Gülfem tekrar Güneş’e döndü. “Neden? Amacı neydi?”

“Amacı seni ailenin önünde küçük düşürmektir,” dedi Demir. “Seni o hâlde gören aile büyükleriyle kafadan elenecektin. Babaannem görse elli sene annemin başına kakardı. Ailen rezil olurdu, açıklanamazdı. Aslında dışarı çıkarak büyük bir bela atlattık.”

“Ben ağrı kesici bile almam, bünyem bu tarz şeylere hemen tepki gösterir. Tek bir ağrı kesici bile beni saatlerce uyutur, o yüzden bu kadar etkilendim.”

“Muhtemelen,” dedi Güneş. “Sen merak etme, hesabını biz keseceğiz. Bir daha bizim eve adımını bile atamayacak. Davetiyenizi elimle götüreceğim ona ama önce o güzel yüzünü dağıtacağım.”

Hiç de yapma diyecek biri değildi Gülfem, sessiz kaldı ama aklına ailesi geldi. “Bizi aramadılar mı?”

“Ben geç geleceğimizi söyledim,” dedi Ali. “Bahsetmedim, Kaan öyle istedi. Senin kendine gelmeni bekleyelim dedik.”

“İyi etmişsiniz, duymalarına gerek yok.”

Kaan’ın rahat nefesini duyan Gülfem başını kaldırdı. “Ne oldu?”

Kaan sinirlerinin bozulmasıyla güldü. “Bir an Tuba başaracak sandım.”

“Sen şu gözlerime bir baksana, bende nişanlısını kaptıracak göz var mı?”

“Yok pulim, asla yok, kaptırma beni.”

“Şımarma!”

“Tamam.”

“Kılıbık Ofu,” dedi Ali. “Akdenizli bu uşak.”

Kaan hiç alınmadı, gülüşmelerle gerginlik azaldı, bir süre sonra kayboldu. Sabaha karşı üçte imza atıp hastaneden ayrıldılar. Arabalardan sessizce inip eve parmak uçlarında girdiler. Derin uykunun kollarında olan evdekiler hiç ses duymadı. Işık bile yakmadılar, telefon fenerleriyle üçüncü kata çıkınca düğmeye dokundular. Derin bir nefes bırakmışlardı. Leyla'nın kolunda olan Gülfem odasına girerken bitkin görünüyordu.

Kaan delirmek istiyordu, bu saatte iki evi birbirine katmak, avazı çıktığı kadar bağırıp yakmak. Herkesin odasına çekilmesinin ardından alt kata indi. Annesiyle babasının odasının kapısını araladı. Derin uykunun kollarında olan karı kocaya bakıp hayatında hiç yapmadığı şeyi yaparak annesinin yanına yaklaştı. “Anne,” diye fısıldadı.

Analık böyle bir şeydi, top atsan duymaz ama bir anne sözüyle güneş doğmuş gibi uyanılırdı. Suzan Hanım gözlerini açıp başını kaldırdığında oğlunu görünce ilk an korktu ama Kaan elini annesinin ağzına kapattı. Suzan Hanım'ın gözleri korkuyla aralandı. Başını ne dercesine salladı. Kaan babasına göz atıp elini ağzından çekti. “Aşağı gel, hemen.”

Doğrulup kalktı, odadan girdiği yavaşlıkta ayrıldı. Evin dışına çıkarken balkon ışığını açtı. Bir dakika kadar sonra annesi üzerine aldığı hırkayla balkonda göründü. Gözlerinde endişe kol geziyordu. “Oğlum ne oldu?” diyerek yaklaştı.

“Çok kötü bir şey oldu.”

Suzan Hanım elini kalbinin üzerine bırakırken oturdu. Kaan da yanına oturup tüm gece olanları anlattığında Suzan Hanım'ın gözlerini kan bürüdü. Gerçek kan, monologlara yakışır değildi. Kan çıkarmak için yerinden kalktığında Kaan annesinin kolunu tutup oturttu.

“Süreceğim onu buradan ama önce elimden kimse alamayacak.”

“Sabahı bekle!”

“Gülfem nasıl?”

“Solgun ve bitkin. Çok vermiş, çok. Görmeliydin. Kendinden geçti, delirdi. Abisiyle tartıştı, arada bana da saydı ama Ali’yi fena haşladı. Çok garipti, anlamadık ne olduğunu. En sonunda bayıldı.”

“Ah kızum.” Kadının yüzü kederle gölgelendi. “Kaan... Gerçekten burada olsa bitmiştik. Babaannen asla susmazdı. Kimseye anlatamazdık, annesi babası mahcup olacaktı. İyi ki çıkmışsınız.”

“İyi ki.” Eliyle yüzünü sıvazladı, annesi sıkıntısını en içten hissediyordu. Oğlunu istediği bir şey için bu kadar çabalarken görmemişti. Kaan, Gülfem’i gerçekten istiyordu, lafla sözle falan değildi. Kızın başına gelenin onu ne kadar etkilediğini görüyordu. “Sen âşık oldun.”

Kaan durup gözlerini annesine kaldırdı. Evet demedi, hayır demedi. Gözlerini kapatıp başını eğdi. Aşk Gülfem gibi bir şeyse, evet olmuştu.

“Belli ki o da sana boş değil. Üzerini kapatmış, istese arkasına bakmadan kaçabilirdi.”

“Bir an gidecek sandım. Sonra şey dedi.” Gülümsediğinde annesini de gülümsetti. “Onda nişanlısını kaptıracak göz yokmuş.”

Sesli güldü Suzan Hanım. “Kimin gelini.” Sakince ayağa kalktı. “Artık gözüme uyku girmez. Güneş göz kırptığında beni idare et.”

“Uyku falan kalmadı. Burada kalacağım, git sen.”

Suzan Hanım eve girerken Kaan sırtını koltuğun yastığına bıraktı. Üzeri kapalı olduğu için balkona nem inmemişti. Hava serindi ama içi yanıyordu, hissetmiyordu. Güneş doğarken denizin görüntüsü belirdi. Bir yanda yeşil, bir yanda mavi. Karadeniz gibiydi Gülfem. Hem güzel hem vazgeçilmez...

14. Bölüm

Güneş doğduğunda Suzan Hanım kızını sessizce kaldırdı. Kuş uykusuna yatan Güneş hemen açmıştı gözlerini. Öfkesi annesinden bile fazlaydı. Anne kız giyinip kapıdan çıktıklarında Kaan balkonda annesinin bıraktığı yerdeydi. İkisini görünce gülümseyip göz kırptı. Anne-kız sessizce inip karşı eve geçtiler. Ezanla açılan kapının hemen yanında kayınpederini gördü Suzan Hanım. “Günaydın babacığım.”

“Günaydın kızım, hayırdır?”

Suzan Hanım iç çekerek, “Gel baba, gel, anlatacağım,” diyerek eve girdi. Salim Bey geliniyle torunun ardından eve girdi. “Annem nerede?”

“Salondaydı.”

Suzan Hanım’la Güneş salona geçerken Salim Bey de onları takip etti. Tesbihini çeken Ayfer Hanım gelinini görünce yadırgamadı. “Bir şey mi lazım?” diye sordu.

Suzan Hanım kayıinvalidesinin karşısına oturdu. “Babacığım otur,” dediğinde yaşlı adam karısının yanına ilişti. “Ne oldi da?” dedi Salim Bey.

Suzan Hanım oğlundan aldığı bilgileri aktarırken Güneş de orada bulunmanın verdiği gazla abartabildiği kadar abartarak anlattığında Salim Bey öfkeyle ellerini dizlerine vurdu. Ayfer Hanım şok geçiriyordu. “Emin misun?” diyor, konduramıyordu.

“Emin olacağız babaanne,” dedi Güneş, yerinden kalktı. “Kimse bana karışmasın.” Odadan hışımla çıktığında babaannesi ve annesi hızla peşine

düştü. Güneş kızların olduğu odanın kapısını gürültüyle açtığında karşılıklı uyuyan Narine ile Tuba korkuyla doğruldular.

“Ne oluyor ya?” diye bağırdı Narine.

Tuba, Güneş’i görünce gözlerini açıp doğruldu. “Hayırdır sabah sabah?” Ayağını yataktan indirmişti.

Güneş ateş gibi yanan yeşil gözleri, sıkılmış dişleriyle iki adımda yatağın yanında durdu. Elini kızın çenesine atarken Tuba yatağa devrildi.

“Hey, hey!” diyerek ayağa kalktı Narine, Suzan Hanım kızın yanına koşar adım gidip yatağa geri fırlattı. “Kes sesini, otur şurada, geber tirim.” Narine, yengesini hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Büyük teyzesi de kapının önünde öylece bekliyordu. Üzgün görünüyordu ama sesini çıkarmıyordu.

Güneş üzerine çıktığı kızın çenesini bıraktı. Tuba var gücüyle itti onu ama üstünlük Güneş’teydi. “Kahveye safranı sen koydun!”

“Ne safranı! Ne saçmalıyorsun?” dese de sıkıntı gözlerinden sesine ulaşmıştı.

Güneş sıkıdığı dişlerinin arasından, “Kızı az daha öldürecektin! Hastanede sabahladık!” dedi.

Tuba bunu beklemiyordu, nefesini tutarken şaşkınlığını saklayamadı. Migren hastaları için eczacı arkadaşının özel hazırladığı reçetesiz bir ilaçtı. Biraz gevşer, biraz güler, biraz saçmalardı. Öldürmek gibi bir etkisi olamazdı ama anlaşılmıştı, doktor teyit etmiş olmalıydı.

Yüzüne inen tokadın acısıyla düşünceleri karıştı. “Gülfem’e bir şey olsaydı, abim seni yaşatır mıydı?” Güneş kızı kaldırıp yere fırlattı. “Ben bir şey yapmadım,” dedi Tuba ayağa kalkarken. “Bana ne senin abinden.” O da artık aldığı darbelerle öfkelenmişti. Şaşkınlık ve şok geçmişti. Güneş’in üzerine yürüdü ama ne fayda... Güneş ince, narin bir kadın gibi görünebilirdi fakat öfkesiyle birleşen deli gücü vardı. Kızı daha yaklaşırken boğazından yakaladı. Tuba’nın suratına baka baka, “Abim seni hiç sevmeydi. Hiç sevmeyecek! Abim, Gülfem’i seviyor ve hep onu sevecek!” dedi. Bir tokat daha attı, kızı yatağa devirdi. “Birinin canına kastetmek kiskançlığın

kaçıncı evresi lan!” Yatağa devrilen kızın saçlarını yakaladı. Elleriyle kendine karşı çıkmak isteyen Tuba’ya gelişigüzel geçiriyordu.

Narine dayanamadı, yataktan kendini kaldırırken Suzan Hanım, elini kaldırıp saçlarını tuttu. “Dur dedim sana, dur! Benim gelinime zarar vermek sizin ne haddinize! Sizi bir daha burada görmeyeceğim! Geleceğim, anne babanıza kadar anlatacağım. Bu burada kapanmayacak!”

“Suzan bırak!” dedi Ayfer Hanım, teyze yüreği kıyamadı.

Suzan kızın saçlarından elini çekerken onu da yatağa itti. Gözleri dolu dolu olan Narine suç ortağı olsa da utanmıştı.

Güneş ikna olunca kızın üzerinden kalktı. “Bir daha bu eve gelmeyeceksiniz! Abimin de yengemin de yakınında görürsem sizi, diplomanı yakarım kızım! Gelinimizin avukat olduğunu söylemedik mi? Seni süründürsün de gör!” İki kıza ortadan baktı. “Kalkın! Defolun gidin!”

“Tuba,” dedi Ayfer Hanım. “Kizum neden yaptun?” Ağlıyordu kadın, torununa onca sene layık gördüğü kızın böyle bir şey yapması onu kırmıştı. Can başka bir şeydi, kimsenin evladına yapılmazdı.

Tuba doğrulup saçlarını toparlarken, “Teyze ben bilmiyorum, yalan söylüyorlar,” dedi.

“Bak!” dedi Güneş, bir kez daha kızın üzerine yürüdü. Saçlarını öyle bir tuttu ki Tuba acı bir çığlık attı. “Öt ulan! Söyle babaanneme, sizi insan sanıyor.”

Tuba’nın gözlerinden acıdan yaş geldiğinde nefesi daralmıştı. “Yaptım. Ben yaptım.” Güneş saçlarını bıraktığında başını ellerinin arasına aldı.

“Yazuklar olsun,” dedi Ayfer Hanım. Kapıdan uzaklaşıp kaybolduğunda Suzan Hanım iki kıza da baktı. “İbrahim bu yaptığınızı duyduğunda ne yapacaksınız bakalım. Zevkle anlatacağım. Yarım saatiniz var, kapıdan izleyeceğim. Misafirlerim kalkmadan gidin.”

Anne-kız odadan çıkıp kapıyı çektiler. Ayfer Hanım balkonda ağlıyor, kocası onu teselli ediyordu. Suzan Hanım’ın eline koz geçmişti. “Gördün mü oğluma layık gördüğün kızı?”

“Ben bilemedum,” dedi, bir daha ağladı. “Anasu babasuna bir şey demeyun, vermezler kizu.”

“Kız susacak mu?” dedi Salim Bey, gelinine bakıyordu.

Güneş cevap verdi, gidip dedesinin yeni tıraş olmuş yanağından öptü. “Gülfem, söylemeyin, gerek yok, dedi dede.” Doğrulup babaannesini de öptü. “Ağlama babaanne, asıl kıza bir şey olsa hepimiz ağlardık. Siz çaktırmayın, Gülfem bir şey demeyecek. Abisi de susacak.”

Karı-koca ikna olunca onları bırakıp eve geçtiler. Balkonda beklediler, Kaan da yanlarındaydı. Ellerini cebine atmış, çıkmalarını bekliyordu.

“Ne yaptınız?”

Güneş gülümseyerek kollarını esnetti. “Sabah sporu,” dedi sırtarak. Kaan yarım ağız güldü. Annesi kızına bakarken gülümsüyordu. “Şiddet kötü bir şey Güneş.”

Güneş şiddete meyilli olduğunu zaten biliyordu, omuz silkti. “Onu yaparken göze almalıydı.”

“Bunun dozu biraz fazla kaçmış derdim ama Gülfem de çok şiddet seven biri,” dedi Kaan.

“Yedin galiba oğlum.” Suzan Hanım gelecek cevabı biliyordu, gülümsemesi genişledi.

“Biraz yedim, çok sert eli.” Gülüşü dayak yemiş bir adamdan çok sevdalık etmiş birini anımsatıyordu.

“Çıkıyorlar,” dedi Güneş. İki kadının araçlarına binişini tepeden izlediler. Tuba şoför koltuğuna geçerken kısa bir an Kaan’la göz göze geldi ama öfkesi dağ gibiydi, binip gaza bastı.

İç çekti Suzan Hanım. “Kadınlar birazdan gelir, kimse kalkmadan bir kahve içeyim.” Konuşarak eve girdiğinde Güneş esnedi. “Hiç uyumadım.”

“Ben de. Çok korktum.” Kardeşine yaklaşıp koluyla dürttü. “Bana bak,” dediğinde Güneş ona döndü. “Senin de içinde Gülfem gibi biriktirdiğin şeyler var mı?”

Güneş deniz manzarasına dönerek dudak büktü. “Hiç o kadar düşünmedim ama bence yoktur. Sonuçta benim annem Suzan Ofluoğlu. Siz benden su isteyemezsiniz, hâlâ isteyemezsiniz.” Abisine döndü. “Çünkü.”

“Kalk suyunu kendin al!” diye tamamladı Kaan.

Saat sekiz gibi zorla kendine geldi Gülfem, annesi odasına girince mecbur kalmıştı. Kızının başına gelenlerden habersiz kadın, “Kızım ne uyuyorsun, kalk artık,” dedi. Gülfem, Leyla ve Fatoş doğrulup gözlerini açarlarken yorgun görünüyorlardı.

“Size ne oldu, neden bu kadar yorgunsunuz?” derken kızına yaklaştı. Kireç gibiydi Gülfem’in yüzü. “Annem sana ne oldu, çok solgunsun?”

Gülfem hemen bir yalan bulmak için gözlerini kırıştırdı. “Dün gece yediklerimi çıkardım, hava çarptı sanırım.”

“Allah Allah, Karadeniz havasını yeni mi alıyorsun?” Kadının gözlerinde kuşku vardı ama sebepsiz bir arayışla inceliyordu.

Gülfem saçlarını geriye itti. “Şimdi iyiyim, sen git, on dakikaya geliyoruz.”

“De haydi,” dedi Zehra Hanım, odadan çıkarken kapıyı çekti.

“Şimdi duysalar bile ortalık ayağa kalkar,” dedi Leyla, yataktan kalkıp toparlamaya başladı. Fatoş da yatağını toplarken, “Ne manyak insanlar var,” diyordu.

Gülfem yüzünü yıkayıp odaya geri döndü, kalkıp küçük çantasından rahat, geniş, siyah pantolonunu çıkartıp giydi, üzerine kısa kollu kırmızı tişörtünü geçirirken hâlsizdi. Kızlar onun da yatağını topladığında bitkince ucuna oturdu. “Bugün nasıl geçecek bilmiyorum, çok hâlsizim. Kafamın içinde bir yangın var sanki.”

“Hafif şeyler yiyeceksin, unutma, ilaçları alınca daha iyi hissedersin. Dışarı çıkarsak kimseler fark etmez.”

“Yüzüme allık fırça bir şeyler atın. Babam görmesin böyle, hayalet gibi.”

Leyla hemen çantasından birkaç malzeme çıkarıp kırmızı allıkla yüzüne renk verdi. Dudaklarına hafif bir parlaticı sürdüler. Daha iyi görünüyordu ama gözleri baygın duruyordu, ona da kalem çekip biraz hafiflettiler.

Gülfem başını sallayıp başında dikilen kızlara iki elini uzattı. “Bacılarım,” derken yukarı çekildi. Odadan çıktıklarında Kaan’ı yenilemiş görünüşüyle kapının önünde dolanırken gördüler. Gülfem ona ilerlerken kızlar aşağı indi. “Günaydın,” dedi saçlarını bağlarken. Sıkı bir atkuyruğu yapıp kalın tutamı göğsünün üzerine çekti Gülfem.

“Günaydın, daha iyi misin?” Kısık bakışları kadının yüzünde alabildiğine geziyordu. Kırmızı allığı fark etti. Bakışlarındaki solgunluk olduğu gibi duruyordu. Aklına geldikçe delirmemek için direniyordu.

“Sanki daha kötü gibiyim ama yorgunluk ve uykusuzluktan da olabilir. Gececek.”

Kaan ona bakarken başını usulca salladı. “Daha iyi olacaksın.” Şımarıklık olsun diye başını yaklaştırdı. “Seni ellerimle beslemek isterdim ama ortam uygun değil.”

Gülfem gülümsedi, sağına soluna bakınıp o da yaklaştı. “Bu hakkımı saklı tutmak istiyorum.”

“Tutarız, tuttuk.” Fazla yakın durdukları için Kaan geri çekildi. “Şimdi annem yarın için girişim yapacak, akşam uçakla İstanbul’a gidiyoruz.”

Gülfem kocaman gülümsedi. “Gidelim. Birkaç gün kalacağım.”

“Kal, ben de kalacağım. Hem belki evi beğenmeyeceğiz, yenilerini bulmak zaman alır. Asistanım birkaç tane daha ayarlardı, onlara da bakarız.”

“Tamam, hadi inelim. Çok ayakta kalamıyor gibiyim.”

Kaan alt kata inene kadar kolunu omzuna doladı, Gülfem elini onu beline sararken başını omzuna yasladı. “Kırk yıl düşünsem bunu yaşayacağımı asla aklımdan geçirmezdim. Kendimi kıskanç sanıyordum.”

“Sen kıskançsın, onlar kötü, duyguları karıştırma.”

Gülfem derin bir nefes aldı. “Ne oldu ona, konuştunuz mu?”

“Güneş’e sor, sana zevkle anlatacaktır.”

“Eyvah eyvah,” dedi küçük bir kahkaha atarken. Alt kata inince ayrıldılar. Suzan Hanım mutfaktan çıkıyordu, elindeki ekmek sepetini oğluna uzattı. “Kızım...” dedi, tam bir anne şefkatiyle Gülfem’e sarıldı. “Çok özür

dilerim. Çok üzüldüm.” Ayrılıp ellerini Gülfem’in yüzüne yerleştirdi. “Şu hâline bak, az bile yaptık, az.”

“İyiyim Suzan Hanım, geçti diyelim.”

Suzan Hanım anne diyeceğini günlerin hayaliyle gülümsedi. “İnce davranışın için ayrıca teşekkür ederim. Bizi çok zor bir durumdan kurtardın.”

“Onun istediği de buydu sanırım, verecek değildim,” dedi tek kaşı havada. Suzan Hanım, Gülfem’e deli oluyordu. Kendi gençliğini görüyor, daha çok seviyordu. “Kimin gelini,” diyerek çenesini kaldırdığında Kaan güldü. “Hadi anne, göster kendini.”

“Merak etme, baban halleder.”

“Babama olanları anlattın mı?” diye sordu Kaan.

“Hayır, delirmesin şimdi diye uçağa saklıyorum.”

“O zaman hadi, Gülfem ayakta kalamıyor,” diyerek sırtından Gülfem’i iterek geniş balkona ilerletti. Elindeki ekmek sepeti hâlâ duruyordu. Balkona çıktıklarında masadakilere günaydın diyerek abisinin yanındaki boşluğa oturdu Gülfem. Ali onun için diğer yanını boş bırakmıştı. Diğer yanında tabii ki Leyla oturuyordu. Masanın çaprazından babası yüzüne bakıyordu. Mustafa Bey kızındaki ağırlığı fark edecek kadar babaydı. Karısı midesinin bozulduğunu da söylemişti.

“Babacum neyun var?”

Masada çatal sesleriyle insan sesleri aniden durdu. Herkes kaş altından birbirine bakmıştı. Gülfem babasına bakarken gülümsedi. “Hava çarptı galiba, çok iyiyim baba.”

“Ne olmuş ki?” dedi İbrahim Bey, karısının yüzüne bakıyordu. Suzan Hanım tebessüm etti. “Midesini üşütmüş.”

“Geçmiş olsun kızım,” dedi İbrahim Bey.

“Teşekkür ederim,” dediğinde masada gevşemeyle sesler yeniden geldi. Gülfem açık çayla birkaç parça ekmek yedi, yemek yiyor gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Ali tabağına bir şeyler bırakıyor, sonra yine kendisi alıyordu.

“Hiç yemiyorsun kuzum,” dedi anneanne Hatice Hanım. “Nane limon kaynatalım sana.”

Dikkat çekince gülümseyerek ekmeğe uzandı Gülfem. “Yiyorum anneanne, sağ ol, şu an iyiyim.”

“Aman çocuğum, dikkat et.”

“Ederim anneanne,” derken çayına uzandı, etrafındaki bakışlar üzerinde toplanıyor, rahatsız oluyordu. Suzan Hanım annesini lafa tutunca rahat bir nefes aldı.

“Abi,” diye fısıldadı, Ali yaklaşıp başını salladı. “İstanbul’a gideceğim, destekle beni.”

“Neden gideceksin, babam izin vermez.”

“Sen destekle, birazdan söylerler.” Ali başını tekrar sallayıp geri çekildi. Kaan onları karşıdan gülümseyerek izliyordu. Yemekten sonra masa toplanmış, son çaylar gelmişti. İbrahim Bey söze girdiğinde Mustafa Bey onu dinlemek için doğruldu, geliyordu bir şey, anlamıştı.

“Gülfem’i akşam İstanbul’a götürmek istiyoruz, müsaadenle.”

Mustafa Bey kızına baktı, Gülfem çayına bakıyordu, arkadaşına döndü. “Ne için?”

“Bir ev bakmışlar ama internetten,” dedi Suzan Hanım. “Gidip görsünler, beğenirlerse işlemler başlasın diye düşündük Mustafa Bey.”

Mustafa Bey’in kaşları havalandı, başını sallarken eşine baktı. Zehra Hanım gözleriyle *olur* işareti yaptı, onun haberi vardı. “Ali, kardeşine eşlik et.”

Ali’nin arayıp bulamadığı şans ayağına gelince sırtıttı. “Tamam,” dedi Leyla’ya bakmadan.

Mustafa Bey kızının evlenecek olmasına hâlâ alışmış değildi. Henüz fikrine bile alışamadı, bir yanı kızının bir yerde vazgeçeceği korkusuyla doluydu. Onca sene bir Allah’ın kulunu bile beğenmemişti. Hepsine bir kulp takmıştı, inanmakta zorlanıyordu. Şimdi bozulmaması için izin vermeyeceği pek bir şey olamaz gözüyle bakıyordu.

“Ben hafta içi Artvin’e döneceğim,” dedi Suzan Hanım, Zehra Hanım’a hitaben. “Oturalım, konuşalım.”

“Tabii ki,” dedi Zehra Hanım, gülümseyip kabul etti.

“Akşama çok var,” dedi Güneş. “Alalım mı bir Uzungöl havası?” Babalara annelere hiç bakmıyordu, yaşıtlarına soruyordu.

“Ben varım,” dedi Fatoş. “Bir kez Gülfem götürdü, bayılmıştım.”

“Olur,” dedi Gülfem. “Ben de severim.”

“Bize hiç soran yok,” dedi Suzan Hanım. “Bizi beğenmiyorlar Zehra Hanımcığım.”

“Hiç sorma,” dedi Zehra Hanım. “Çocukları da onları beğenmeyecek, haberleri henüz yok ama olur, yıllar acımasız.”

“Kalkın,” dedi İbrahim Bey. “Bizim onlara ihtiyacımız mı var? Önce biz gidiyoruz.”

“Aaaa!” dedi Güneş. “Baba ayıp ama ya.”

“Siz bize sormazken hiç ayıp değil küçük hanım. Kalk Suzan, hadi Mustafa.”

Mustafa Bey kahkaha atarak kalktı. “Hadi Zehra.”

“Hadi anneciğim,” dedi Suzan Hanım.

“Ay ne demek kızım, gidelim,” dedi Hatice Hanım.

Gençlerin ağzını açık bırakıp aniden kalktılar. Masada beş kişilik boşluk ışık hızıyla oluştu. Balkondan bakıyorlardı, tek araba basıp gittiler. Dedeleri Hamdi Bey kalmış, aşağıda onları yolcu etmişti.

“Şaka gibi!” dedi Güneş kahkaha atarken.

“Vallahi gittiler,” dedi Demir. Yerlerine oturduklarında Kaan kalkıp Gülfem’in yanına çektiği sandalyesine oturdu. “İyi misin?” Soru dolu bakışlarıyla gözlerini kızın yüzünde gezdiriyordu.

“Daha iyiyim, yarına geçer diye umut ediyorum.” Yerine oturan Güneş’e baktı. “Abin sana sormamı söyledi, ne yaptın?”

Güneş sinsice gülümsedi. “Biraz öptüm, itiraf etti. Yaptım dedi, sabah yedide apar topar gittiler. Babaannemle dedeme söyledik, çok üzüldüler ama babaannem çok ağladı. Konduramadı.”

“Biraz dediği nasıldır kim bilir,” dedi Demir. “İki liseden kovulduğunu söyledi mi size? Eline düşeni alamıyorlar, değişik bir şey bu! Biz asla

çözemiyoruz! İki erkek çocuğu olarak tek bir kavgamız olmadı ama bu kız bizim yerimize bile adam dövdü.”

Güneş umursamaz bir tavırla çenesini kaldırdı. “İyu ettum.”

Gülfem bedenini sarsarak güldü. Ali’ye bakmıştı, Ali de ona. “Bu bana tanıdık geldi.”

Gülfem yüzünü elleriyle kapattı. “Çok utanıyorum.”

Ali kahkaha atarken başı arkasına düştü. “Şimdilerde leydi gibi takılıyor, zamanında her gün yakası paçası dağınık gelirdi. Mutlaka bir düğmesi eksik olurdu. Annem çığlık çığlığa bağırırdı. Babam müdürün odasından alnını silerek çıkıyordu. Kızmazdı, rahat dur Gülfem, der geçerdi.”

Gülfem ellerini yüzünden çekip çemkirdi. “Salak insana tahammül edemiyorum.”

“Ezilenler derneği başkanı,” dedi Ali. “Hakkını savunamayanın kurtarıncı perisi gibi sürekli tartışma hâlindeydi.”

“Ne zaman duruldu?” dedi Kaan sırtarak.

“Durulmadı, kabullendi,” dedi Ali kardeşine bakarak. “Avukat oldu, o ara her şeye ve herkese yetemeyeceğini anlayıp geri çekildi.”

“Evet ya,” dedi Gülfem. “Çok kıymetli hocaların yanında yetiştim, o kadar çok şey gördüm ki kalbim çok kırıldı.”

“Bir gün şey demişti,” dedi Fatoş. “İyilik yapacağın insan da çok önemli, dönüp sana ne demeyecek.”

Gülfem elini havaya salladı. “Hatırlatmasaydın keşke! Kadına diyorum ki gel, bedava boşarım seni, tek celse diyorum. Dönüp bana kocam o benim dedi. Ağzım bir karış açık kaldı, kendimi yorduğumu hissettim.”

“Okula başladığımız ilk senenin ilk günü bulduk birbirimizi,” dedi Leyla. “O gün hayallerimiz kendi hukuk büromuzu açmaktı ama sonra sanki üçümüz de yorulduk gibi olduk.”

“Öyle oldu,” dedi Fatoş. “Hayırlısı böyleymiş.”

“Ben çalışmak istemiyorum.”

Ali kardeşine dönerken kaşları çatıktı. “Ne demek çalışmak istemiyorum?”

Gülfem omuz silkti. “Avukat olmak on beş sene önceki hayalimdi. Artık yeni hayaller, yeni hedefler lazım. Mezun oldum diye ömrümü avukat olarak mı geçireceğim?”

Kaan başını Gülfem’e doğru yatırdı. “Ben sana iş bulurum.”

“Yazmakla aran nasıl?” dedi Güneş. “Ben de sana yeni hayaller bulurum.”

“Hayır!” dedi Kaan, o kadar sert ve yüksek sesle söyledi ki Gülfem irkildi ama Güneş kıkırdadı. Kaan kardeşine öldürmek istercesine sert bakıyordu. “Sen fikir verme!”

Güneş, Gülfem’e bakıp göz kırptı, *sonra konuşuruz* dercesine bakıyordu, Gülfem gülümseyerek kabul etti. “Hoşuma giden şeylere açığım.”

Kaan ve Güneş atışırken Gülfem onları keyifle izledi. Her açıdan Kaan’ı tanımanın evrelerini yaşadığını hissettiği anlardan sadece biriydi.

@ayisigikitap

15. Bölüm

Dün gece yarısı İstanbul'a inmişlerdi, Gülfem evine tekrar kavuşunca yatağında derin bir uyku çekmişti. Ali sabah erkenden İstanbul ayakları olan şirkete geçerken Gülfem hazırlanmış, Kaan'ın gelmesini beklemişti. Tek üzüntüsü arabasını Trabzon'da bırakmış olmasıydı. İbrahim Bey biriyle göndermeyi teklif etse de Gülfem istememişti. Havalimanında otoparka bırakmıştı.

Aynada kendine son bir bakış attı, Kaan'ın geldim mesajıyla aceleyle aşağı indi. Bugün kendini çok daha iyi hissediyordu. Arabaya binip kapısını çekti. "Selam," dedi kemerini takarken. Kaan kolunu direksiyona yaslamış, ona bakıyordu. "Bugün daha iyisin."

"İyiyim," dedi saçlarını geriye atarken. "Geçiyor."

"Tamam, gel bir öpeyim."

Yaklaşıp yanağını uzattı. "Öp," dediğinde Kaan sesli güldü. Biraz daha yandan öpeceği en doğru anı sabırla bekliyordu. Yanağını öpmek yerine dudaklarını kulağının hemen altına, boynuna bastırırken kokusunu içine çekti. Aralarındaki çekim can acıtacak kadar ilerliyordu. Ruhsal ve tensel çekim üstlerinde ateşten çember misali dönüyordu.

Gülfem hassas teninde dokunuşuyla nefesini tuttu. Yüzü kızarmazdı ama boynundan başlayan sıcaklık bedenine yayılıyordu. Geri çekilirken üzerine uğramadı, çekilmese Kaan orada uyuyacak gibi yakındı, ayrılmaya niyeti de yoktu. "Hadi sür."

“Gidelim,” dedi Kaan aldığı solukla, Gülfem’in aurasından çıkamıyordu. Her an, her gün yeni şeyler keşfedip onları sevmeye başlıyordu. Bir süre sonra bu alışkanlıklarının vazgeçilmez olacağını henüz bilmiyor ama hissediyordu.

Tüm gün dört ev gezdiler ama hiçbiri ilk baktıklarından daha güzel değildi. Günün sonunda ilk eve geri döndüler. Ne çok büyüktü ne çok küçük. Dört bir yanı açıktı, her yanından güneş alıyordu. Denize biraz mesafesi vardı ama çok değildi, üç katlıydı. Kar beyazıyla boyanmıştı, bakımlıydı. Değişiklik yapılacak çok az şey vardı, arkası denize bakıyor, ön tarafında geniş bir bahçesi, kalın duvarları, meyve ağaçları ve havuzu vardı. Ertesi gün Güneş’le gelmek için sözleştiler. Gülfem aklındakilerin tamamını aktaracak, Güneş de o yokken titizlikle evi döşeyecekti.

Kaan elindeki anahtarı ikiye ayırmıştı, birini havaya attığında Gülfem yakaladı. “Güneş kilitleri değiştirecek ama o güne kadar bu senin.”

Gülfem anahtarı havaya atıp yakaladı. “Çok cömert bir koca buldum. Sürekli bir anahtar alıyorum.”

“Daha bir şey görmedin. Meğer babam ne çok istiyormuş evlenmemi, çok büyük hayalleri var.”

“Baban değil miydi seni evlenmezsen mirastan atacak olan, bunu düşünmen bile hata.”

Kaan söylediği yalanı hatırladı. “Doğru ya. Neyse... İsteği otuz beş yılda bir, o da bize denk geldi. Ben memnunum.”

Gülfem anahtarı çantasına bıraktı, memnun olduğunu görebiliyordu. Aksini söylese bile inanmazdı. Bir insanın bu derece rol yapamayacağını düşünüyordu. “Farkındayım.”

“Neyin?” dedi Kaan telaşla.

“Memnun olduğunun.” Çantasının ağzını kapatıp Kaan’a baktı. “Akşam oldu, hava da karardı, yarın alışverişe çıkarım, öbür gün dönerim.”

“Sen gidince ben de gideceğim, biraz programım şaştı ama toparlarım.” Gülfem’in saçlarını iki eliyle arkasına atıp onu da döndürerek, kolunu omzuna sarıp açık sürgülü kapıdan çıkması için yönlendirdi. Deniz

üzerinde geniş beton zemine çıktılar. “Yazın çok güzel, kışın nasıl olur merak ediyorum.”

“Göreceğiz.”

“Ön bahçe için üstünü kapatan bir sistem yapmalıyız. Havuza ısıtma falan, bence güzel olur.”

“O kadar detaylı düşünmedim, istiyorsan...”

Kolunu çözdü ama elini çekmedi Kaan, ona döndü. “Bazı şeyleri çok merak ediyorum, biliyor musun?”

“Asla bilemem, söyle bakalım.” Başını kaldırıp gözlerini Kaan’a dikti. Bakışlarında yine o yüksek voltaj akımları geçiyordu. Aralarındaki duygular günbegün fark atıyordu.

“Senli bir hayatın nasıl geçeceğini düşündükçe gözüme her şey çok renkli, heyecanlı geliyor. Ben seni merak ediyorum.”

Mavi gözlerinden aşk kıvılcımları çıkarken gülümsedi. “Neyi merak ediyorsun, buradayım işte. Anlamadım.”

“Öyle değil,” dedi Kaan, kararan havaya bakıp sözlerini toparladı. Gülfem onun konuşmasını beklerken daha geniş gülümsüyordu. “Söyle...”

Kaan ona dönüp birkaç saniye gözlerine baktıktan sonra ciddi bir tonlamayla konuştu. “Merak ediyorum. Şurada akşam kahveni içmeni merak ediyorum; evin içinde dolanmanı, sabah uyandığında seni görmeyi merak ediyorum. Eşyalarımızın aynı eve ne kadar yakışacağını merak ediyorum. Arabalarımızın her gün yan yana park edilmesini merak ediyorum. Masada iki kişilik yerimizi bile merak ediyorum. Kimseye hesap vermeden özgürce kendi hayatımızda nasıl olacağımızı merak ediyorum. Senin bana, benim sana ait olacağımız günleri merak ediyorum. Başımı çevirdiğimde seni göreceğime emin olacağım günleri de merak ediyorum. Seslendiğimde efendim diye evin içinde herhangi bir yerden gelecek sesini de merak ediyorum. Mesela birlikte film izlemenin nasıl olacağını merak ediyorum. Birlikte dışarı çıkıp yine aynı eve, evimize birlikte geleceğimiz günleri merak ediyorum. Çok merak ediyorum, o günler kim bilir ne kadar güzeldir.”

Gülfem'in gülüşü dağıldı. Hayatında duyduğu en güzel cümleler bunlar olabilirdi. Kaan şu an ben sana âşık oldum dese, kalbine bu kadar etki eder miydi, merak bile etmedi. Adamın gözlerinin içine bakarken bittiğini kabul etti. Tüm eksileri ortadan kayboldu, her yer Kaan doldu. Her yer Kaan oldu. Yüreğinin artık ona ait olmadığı kesindi. Yoktu, ortadan kaybolmuştu, yüreği, geleceği gibi Kaan'ın bedeninde atıyordu.

Kaan onu ürküttüğünü düşündü, bakışlarındaki karmaşaya açıklama getirmede. Kalbi endişeyle birkaç kez hızlıca attı. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama ne, bulamıyordu. Gülfem dudaklarına asıldığında bu kez o kendisi ürktü. Geriye sendeler gibi oldu, anlamak için iki saniye harcadı. Hisleri birleşirken dudaklarının birbirlerinde olduklarını anladığında endişeyle atan yüreği heyecanla kasıldı. Gülfem'in sırtına sardığı kollarıyla kendini bastırdı. Dokunuşla başlayan öpücük hareket etmesiyle tutkuyla sarmalandı. Gülfem'in ilk öpücüğünü alıyordu, ilk ve son adamı olaya yemin eder gibi sarıyordu.

Sonsuza kadar orada kalabilirdi ama öptüğü hızla ayrıldı Gülfem. Dudaklarını çekmişti ama Kaan'ın kollarının arasındaydı. Aralarından sadece hava geçiyordu. Kolları Kaan'ın boynunda sıkıca bağlıydı. "Ben de bunu merak ettim, edersem alırım."

Kaan alnını Gülfem'in alnına bastırıp güldü. "Ben şimdi başka şeyleri de merak ediyorum. Bir gün hepsini alacağım!" diyerek onun bıraktığı yerden tekrar öptü. Daha alevli, daha sıcak ve daha tutkulu...

Gülfem annesine gönderdiği fotoğraflardan sonra arayan annesiyle telefondaydı. "Gülo bayıldım," diyerek girdi konuya Zehra Hanım. "Çok güzel ev, bir an önce gelip görmem lazım."

"Fotoğraflardan daha güzel anne, dört ev içinde en iyisiydi. Nişandan sonra tekrar gelmem gerekecek, birlikte geliriz."

"Gideriz. Gülo, baban çok korkuyor."

Gülfem kaşlarını çatıp konuşmayı dinleyen Kaan'a baktı. Gülfem kaşlarını çatmıştı, Kaan da onun gibi bakıyordu. "Neden?" dedi ahizeye.

"İnanamıyor, bir an gelecek de vazgeçeceksin sanıyor."

İkisinin de kaşları gevşerken gülümsediler. Gülfem sırtını Kaan'ın göğsüne yasladı. "Babama önünde dursan bile gidecekmiş dersin."

Kaan bedenini sarsan gülüşüyle Gülfem'in belindeki kolunu sıkıştırdı. Gideceğim derse bile göndermeyecekti. Saçlarına dudaklarını bastırdı.

"Uy! Bugünleri de gördük, Yaradan nelere kadir. Ne zaman döneceksin?"

"Çarşamba günü döneceğim, Suzan Hanım'la geleceğiz. Trabzon'dan arabamı alır, gelirim."

"Arabasıyla perişan," diye homurdandı Zehra Hanım. "Umarım kocanı da araban kadar seversin."

Kaan'ın bedeni bir kez daha sarsıldı, konuşamıyordu ama bedeni tepki veriyordu. "İkisini birbirine karıştırma lütfen, yerleri farklı."

"İyi. Çeyizlerin geldi, arka odaya istifledik. Bazıları bir ay sürermiş, onları bekleyeceğiz."

"Tamam, öpüyorum seni. Görüşürüz."

"Dur bir dakika! Sen neredesin?"

"Evdeyim," dedi sırtını Kaan'a bastırırken. "Neden?"

"Abin nerede? Telefonlarımı neden açmıyor?"

"Abim Leyla ile, geç gelir." Telefonun ucunda birkaç saniye ses kesildi, Gülfem bilerek söylemişti. Annesinin tepkisini merak ediyordu. "Neden?" diyen annesine, "Birlikteler, Leyla kalbinin kapılarını sonuna kadar açtı," diye cevap verdi.

"Ne diyorsun? Ciddi misin? E iyi olmuş. Oh be! Ali'yi de evlendirdim mi tamamdır." Zehra Hanım'ın sesindeki neşeyle Gülfem yaslandığı Kaan'dan doğruldu. Bakışları genç adama dönerken kaşları çatıktı. Kaan da meraklı gözlerle bakıyordu. "Sevindin mi?"

“Neden sevinmeyeyim? Zaten hiç anlamamıştım bu Leyla oğlumu neden istemiyor. Gönlü de var gibiydi, bir ara Ali’yle oynuyor bile sandım. Oğlumu derbeder etti, aslında öfkeliyim, bakma. Derdi neymiş?”

Gülfem’in dudakları aralandı. “Bilmiyorum. Neyse, sonra konuşuruz.”

“Dur!” dedi Zehra Hanım. “Kaan nerede?”

Alt dudaklarını ısırılar, birbirlerine bakıyorlardı. “Evindedir herhâlde, beni bırakıp gitti.”

“Bunu yememi bekliyorsan anneni hiç tanımamışsın derim kızım.”

“Of anne ya! Yok diyorum işte, ne diye eve alacağım elin oğlunu!”

Kaan gözlerini kocaman açarak dudaklarını araladı. Gülfem onun o hâline gülmek istedi ama kendini sıkı sıkı tuttu.

“Sizin şimdi kan çok hızlıdır, aman diyeyim bak! Durdun durdun, birkaç ay daha bekle!”

Gülfem, Kaan’ı alıcı gözle süzmeye başladı. “Oy anne ya, sorma! Boy desen var, kas desen var, suratı şeytanı baştan çıkarır. Bilmiyorum ki dayanabilir miyim?”

Kaan tek kaşını kaldırıp çekici gülüşüyle ve şişen egosuyla sırıttı.

“Gülfem!” Annesinin sert sesiyle küçük bir kahkaha attı. “Şaka yapıyorum. Evlenmeden olmaz!”

“Baban diyor ki kıyalım nikâhı, dinlemiyor beni.”

“Ne nikâhı? Nikâhsız mı gideceğim, tabii ki kıyacağım. Ne diyorsun anne ya?” Kaşları tekrar birleşti. Kaan da merak etmişti ki o da anlamadı.

“Baban nişandan sonra hoca nikâhının kıyılmasını istiyor.”

Gülfem’in kaşları en derinden çatılırken Kaan’a baktı. Kaan saklamak istediği gülüşüyle bakıyordu. Elinin tersiyle Kaan’ın karnına vurdu Gülfem. “Yok, siz beni paket yapın, giderken ellerine verin, götürsünler.”

Kaan karnını ovalarken kınar gibi bakıp başını yana yatırdı. Gülfem gözleriyle yiyordu adamı. “O kadar güvenmiyor bana.”

“Bir değil bin nikâh bile seni garantilemez, ben kızımı tanımıyor muyum?” dedi Zehra Hanım.

“Keşke biraz da babam tanısaymış.”

“Baban işte, çok yakınmışsınız, sürekli yan yana görüyormuş sizi. Bu evdi, çeyizdi, düğündü derken ayrılmaz bunlar, kıyalım dedi. Biz de öyle yapmıştık.”

“Ha!” dedi Gülfem aydınlanır gibi güldü. “Kız anne, siz de genç oldunuz ya, kanınız çok mu hızlıydı? Doğru söyle, abime hamile miydin evlendiğinde?”

“Salak!” dedi Zehra Hanım. “Kapat telefonu!” dese de önce kendi kapattı. Gülfem ekrana bakıp kahkaha attı. “Bunlar kesin bir halt yedi Kaan.”

“Yorum yok!” dedi Kaan ama sertçe güldü. “Ben nikâha varım.”

“Kes!” dedi bir kez daha vururken. Telefonu bırakıp arkasına yaslandı. “Annem Leyla’yı istiyordu da ne diye söylemiş o sözleri?”

“Bir karışıklık söz konusu olduğunu düşünüyorum.”

“Neyse...” dedi doğrulurken. “Kolay çözülecek.” Ayağa kalktı, bedenini esnetirken Kaan onu oturduğu yerden izliyordu. “Artık gitsen mi diyorum, saat on bir oldu.”

“Kovuldum.” Kaan ayağa kalkıp karşısında durdu. “Sabah seni almaya geleceğim. Annemle Güneş de olacakmış.”

“O neden?”

“Alışverişte böyle oluyormuş, annem öyle dedi.”

“Ha...” dedi uyanır gibi. “Ne gerek vardı?”

Kaan elini havaya savurdu. “O kadar şey saydı ki yarın sana sabır diliyorum. Elleri boş mu gideceklermiş de taşıya taşıya bitiremeyeceklermiş de neler neler saydı.”

“Ay...” Gülfem yüzünü buruşturdu. “Hatırladım, nişan seremonisi.” Elini diğer elinin içine vurdu. “Kaçtığım şeylerin beni bulma hızı. Ama böyle olmaz ki yanımda bir büyük olması lazım. Halalarımı arıyorum, ilk uçakla gelsinler. Annem beni şişe takıp çevirir. İstemediğim ot başımda bitti, tam şu an evlenmekten vazgeçebilirim.”

Dudakları Kaan tarafından kapatılınca sözlerini unuttu. Bin tane âdet bile serseler önüne evleneceğini biliyordu.

16. Bölüm

Hafta sonu olacak nişan bir sonraki haftaya ertelendi. Zehra Hanım hazırlıklar için izin istediğinde onu kimse geri çeviremezdi. Gülfem'in İstanbul'dan dönüşünün üzerinden on gün geçmişti. On günün dokuzunu yolculuklarda geçirdi Kaan. Dün akşam İstanbul'a dönmüş, sabah da ailesiyle Artvin'e geçmişti ama henüz görüşememişlerdi.

Hareketli geçen günlerde Gülfem sıkılmaya hiç zaman bulamamıştı. Bahçeye ışıklandırma, dev bir pano ve masalar yerleştirilmişti. Kocaman altın harflerle K ve G harfleri parlıyordu. Tüllerle süslenmişti bir alan, Zehra Hanım tek kızı için resmen her şeyini ortaya sermişti.

Aile arasında yapılacak denmişti ama aile büyüktü. Erkek tarafının da kalabalık oluşunu hesap edince düğün alanı gibi bir kalabalık çıkmıştı ortaya.

Herkes bir yana koşturuyordu. Gelinleri, yeğenleri, eltisi, görümce-leri... Yarım saat sonra erkek tarafının geleceğini biliyorlardı. Her şeyi tamamlayınca masalardan birine kurulmuş kocasının yanına varıp oturdu. "Ne o Mustafa, cenazen mi var?"

Adam eliyle yüzünü sıvazlayıp etrafına bakındı. "Kız gidiyor Zehra."

"Otuz sene kaldı, kırk da kalsa gidecekti. Bir iki seneye torunla gelince unutursun bugünleri."

Adam kederle iç geçirdi. Arkasına yaslanıp ellerini göbeğinin hemen altında bağladı. "Gittiği yerde mutlu olacaksa..."

“Olacak, belki biz aracı olduk ama onlar birbirini istiyor. Baksana şu tantanaya, Gülfem’e bunları parayla bile yaptıramazdın. Hepsini kendi seçti.”

“İnanamıyorum ama öyle.”

“Öyle öyle. Özenle süsleniyor, Gülfem düğüne giderken bile süslenmezdi.” Zehra Hanım başını kızının odasına kaldırdı. Perdeleri açık odanın içinde kızlar dönüp duruyordu. Gülümsedi.

Işıl ışıl elbisesinin içinde gelinim ben diyordu. Krem rengi tüller, aralara çiçek şeklindeki taşlarla bezeli eteği genişti. Kalın askularının arasında derin sayılacak V yakası vardı. Beyaz teni parlıyordu, elbisenin içinde kendini çok mutlu hissediyordu. Eteğini savurup aynaya döndü. Saçlarının ön kısımları iki yanından arkaya taşlı tokayla tutturulmuştu. Uçlarına kalın bukleler atılmıştı. Soft tonlardaki makyajıyla bir bütün oluşturmuştu.

“Akrabalar evlenirken midem bulanıyordu, meğer çok zevkli bir şeymiş.”

“Şükür anladın,” dedi Fatoş, kırmızı elbisesinin için hem çok zarif hem de alev gibi çekiciydi. Saçlarını ensesinde kibar bir topuz yaptırmıştı.

“Hala ben erken evleneceğim, bekleyemem otuza kadar,” dedi Miray. Halasının elbisesine benzeyen bir abiyenin içindeydi, eteklerini savurup duruyordu.

“Ben halamın yolundan devam,” dedi Defne, o da halasının elbisesinin benzerini giymişti. Gülfem kızlara dönerek tek kaşını kaldırdı. “Şunlara bak, ben bunların yaşında hangi üniversiteye gideceğimi düşünüyordum. Bacaklarınızı kırarım, oturun.”

“Kaan eniştem gibisini bulursam yirmi beşte imzayı basacağım,” dedi Miray.

Gülfem, Fatoş ve Leyla birbirine bakıp güldü. “Bulmak öyle kolaydı çünkü,” dedi Leyla.

Miray ona döndü. “Sen on iki senede ikna oldun, o senin hatan yenge,” dediğinde kızların ağzı açık kaldı.

“Cülo bu nereden biliyor?” dedi Leyla gözleri koca koca olmuştu.

“Annemle babaannem konuşurken duydum,” dedi Miray saçlarını hıh dercesine savurdu. “Yalnız yenge çok fena şeyler öğrendim. Anlatayım mı?”

“Hayır!” dedi Gülfem.

“Anlat!” dedi Leyla.

Miray halasına baktı, onun sözünü ezerse dilini keserdi. “Neyse, gece sizinle kalmama izin verirseniz anlatırım.”

Gülfem yeğenine kızgın bir bakış attığında Leyla bunu gördü. “Cülo, sen benden bir şeyler saklıyorsun, hiç yakıştıramadım.”

“Yok bebeğim, ne saklayacağım, sadece konunun benimle ilgisi yok. Konuşuruz nasılsa, her şeyin bir zamanı var.”

“Öyle olsun bakalım.” Ayağa kalktı Leyla, saçını Gülfem’e doğru savurdu. “Nasılsa bana ihtiyacın olur.”

Gülfem kızın koluna çimdik attığında Leyla kolunu tutarak inledi. “Cülo ya, acıdı.”

Arabaların korna sesleri odaya dolduğunda, “Ay!” dedi Gülfem aniden açık balkon kapına baktı. “Geldi.” Sağına soluna döndü ama ne yapacağını bilemedi. “Annem ne demişti?”

Panik hâli arkadaşlarını gülümsetirken mutlu da etti. “Aşağı ineceğiz,” dedi Fatoş.

“He tamam, inelim,” diyerek kapıya yürüdü.

“Acele etme,” dedi Leyla ama kime dedi, Kaan’ı on gündür görmüyordu. Bu kadar güzel olmuşken kendisini görmesini istiyordu. Onu görmek istiyordu.

Kaan arabasını park edip çıkarken ceketini de aldı. Ali arabasını otele göndermişti, yanında oturan Güneş de elbisesine dikkat ederek indi. Görümce olmanın hakkını sonuna kadar kullanmıştı. Buğday tenine siyah dar, bedenini saran uzun bir elbise giymişti. Saçlarını kabartıp dalgalandırmış, makyajıyla nişandaki bekârların dikkatini üzerine çekecek kadar gösterişliydi. Anneler kulaktan kulağa görümce bekârmış, pek de güzel sözlerini şimdiden duyuyordu. Kapısını kapatırken saçını arkasına atıp etrafına bakındı.

Murat'la göz göze gelmeyi beklemiyordu, genç adamın arzu dolu kısık bakışlarına gülümsedi. Murat uzaktan başını eğip kabul etti. Güneş arkasına bakındı, araçlardan annesi, babası, halaları, kuzenleri, babaannesi ve dedesi iniyordu.

Zehra Hanım ve Mustafa Bey onlarla ilgilenmek için çoktan yanlarına varmıştı. Kaan olduğu yerde ailesine bakarken Ali yaklaşıyordu. Ali elini uzattı, Kaan tutup selamlaştılar. "Hoş geldin bacım," dedi Ali, Güneş'e.

"Sağ ol abiciğim, hoş bulduk. Kızlar evde sanırım."

"Evde, geç sen."

Güneş usul adımlarla önden eve yürürken arkasında gülüşmeler, konuşmalar duyuluyordu. Masalarda akrabalar yerlerini almış gibi görünüyordu. Murat ellerini cebine atıp Güneş'in yanına gelmesini bekledi. Gelindiğinde ikisi birbirine döndü. Birbirlerini iki saniye kadar süzdüler.

"Mjora²⁵."

Güneş dudağının bir ucunu kıvırdı. "Efendim?"

Murat ufak bir adım attı, başını bir santim yaklaştırdı. "Geceye doğdu."

Güneş gökyüzüne bakmak için başını biraz kaldırdı. "Öyle mi diyor-sun? Ben göremiyorum," derken bakışlarını Murat'a indirdi.

"Sen göremezsin, bana doğdu." Güneş'in çekici gülüşü Murat için bir ışıktı, parlak bir ışık. Göz kamaştırıcı, onu tutmak istenilen türden bir parlaklık. "Senin oralarda," derken işaret parmağını kadının kalbini işaret ederek salladı. "Falında murat görünüyor mu?"

"Ben bir sorayım, sana haber veririm." Dönüp eve ilerlediğinde Murat arkasından gülümsüyordu. "Bulamazsan da haber ver."

"Neden?" dedi dönmeden.

"Yolu göstereceğim." Güneş'in kahkahasıyla gülümseyerek yaklaşan kalabalığa baktı, onları gözünün gördüğü yoktu.

25. Lazca güneş demek.

Kaan sırttan Murat'ın önünde durdu. "Benden daha mutlu gibisin." Elini uzattığında Murat hızla sıktı. "Sizden bulaştı. Hoş geldin damat. Artık damatsın."

"Çok şükür."

"Başlasın cümbüş," dedi Murat.

Kaan sinsice gülümsedi. "Asıl cümbüşü geceye sakladım. Bana destek olursan bunu unutmam."

Deli gibi hoşlandığı kızın abisine demese de destek olurdu ama daha bir gönüllü gülümsedi. "Anlat bakalım."

Kaan, Ali'ye seslendi. "Dur gelsin," dediği anda Ali yanlarında durdu. "Buyur kardeş?"

"Gülfem'e bir sürprizim var, bana destek kuvvet olmanızı istiyorum." Kaan onlara anlatırken kadınlar ellerinde çeyiz sandıklarıyla eve giriyordu. Gir gir bitiremediler, süslü bohçalar sırayla girip gözden kayboldular. Bir süre sonra tekrar dışarı çıktılar. Annesini göremedi Kaan, kapının önüne çıkıp aranan Güneş'le göz göze geldi. Güneş ona gelmesi için el işareti yaptığında, "Geliyorum," diyerek Ali ile Murat'ın yanından ayrıldı.

"Sana bacılık yapacağım, beni takip et," dedi Güneş. Kaan o an anladı, yüzünü sabit tutarak kardeşinin peşine düştü. Salondan çok fazla ses geliyordu, önünden ışık hızıyla geçtiler. Arka bahçeye çıkan koridordan geçerlerken Fatoş ile Demir'i gördü Kaan. Omuzlarını duvara vermişler, dip dibe fısıldaşıyorlardı.

"Düz devam edin," dedi Fatoş.

"Eyvallah," dedi Kaan sırtarak. Biraz ileride Leyla kendilerine doğru geliyordu, yanlarından geçerken, "Ben gidip Ali'ye bakacağım. On dakika!" dedi.

"Sağ ol," dedi Kaan küçük bir kahkaha atarak.

Güneş aralık bahçe kapısını itti. "Buradayım, seslenince gelirsiniz."

Kaan kardeşinin yanağından makas aldı. Kapıdan çıkınca Güneş arkasından çekti. Sesler ön bahçede kalmıştı, çok az yankısı geliyordu. Sağına döndü ama yoktu. Soluna dönünce ışıkların altındaki Gülfem'i gördü. Eteklerinden ısıltılar akan kadının güzelliği kalbini tekletti. Hızlı hızlı at-

tığını hissediyordu. Bedeniyle ona dönerken gülümsedi. On koca gündür görmediği kadın gülümseyerek iki elini ona uzatmıştı.

Kısa bir süre önce tanışsalar da ilk kez takım elbiseyle gördüğü adama bir kez daha vurulurken kalbinin nasıl durmadığını düşündü. O kadar iyi görünüyordu ki canının yandığını hissetti Gülfem. “Hoş geldin.”

Gülfem’in ellerini tuttu Kaan. “Hoş buldum,” dedi büyülenmiş gibi bakarken. Gözlerini kadının yüzünün her bir yanında gezdirdi. “Çok güzelsin.”

“Sen de çok iyi görünüyorsun.” Özlemişti, hem çok. Alışmak bir gün, unutmak bir ömür olan duygunun adı aşktı. “Kaan çok heyecanlıyım, eteklerin nasıl zil çaldığını öğrendim.”

Kaan sesli güldü. “Nasılmış?”

“Yürürken kalbimin sesi çınlıyor.” İkisi de gülümsedi, birbirlerine bakmaya doyamıyorlardı. Kaan elinin içindeki eli aralarında kaldırdı. “Şu-
raya bir yüzük takacağız, müsaaden var mı?”

“Hay hay.”

“Sonra benim olacaksın. Ben olacaksın. Benim nişanlım, benim sevgilim, benim güzelim. En sonunda da benim karım.”

“Kulağa çok,” dedi dudaklarını büküp düşünürken. “Benim geliyor.”

“Bükme dudaklarını, öpemiyorum, acıtma canımı.”

Dudaklarını birbirine bastırdı Gülfem. “Sustum.” Birbirlerine bakıp küçük bir kahkaha atarken Kaan onu göğsüne çekti. “Nişandan sonra seni bir yere götüreceğim.”

“Bırakmazlar.”

“Abin halledecek.”

Gülfem başını kaldırdı. “Bak sen... Nereye?”

“Eğlenmeye,” dedi Kaan göz kırparak. “Çok eğleneceğiz.”

Güneş’in sesiyle ayrıldılar, süre dolmuştu. Gülfem elini uzattı. “Gidelim de önce beni iste, sonra nişanlanalım.”

Kaan elini tutup önden işareti yaptı. “İsteğiniz benim için emirdir.”

“Çok incesiniz.”

“Çok güzelsiniz.”

Tam bir sükûnet sağlandı, Kaan panonun önünde kendi yerinde oturuyordu. Ve hiç hoş değildi, onu tanımayanların göz hapsine yakalanmıştı. Yanındaki koltukta oturan Gülfem az önce kahve için kalkmıştı. Panonun iki yanına kurulan süslü koltuklarda anne-babalar ve dedeler oturuyordu. Babaanneler hemen yanlarındaki masadaydılar. Gülfem ve kızlar ellerinde tepsilerle görüldüğünde doğruldu. Kahveler dağıtılırken Gülfem onun kahvesini önüne bıraktı.

“Tuz koymadım, koymuşum gibi yap, tek seferde iç, fark edilmesin. Sade kahve, afiyet olsun.” Fısıltısına gülmemek için başını salladı Kaan. “Sonra hatırlat, sana sırf bunun için araba alacağım.”

“Asla unutturmam.” Yerine geçerken gülüşünü saklıyordu. Arkadaşlarına ve kuzenlerine baktı. Kahveler tek tek dağıtılmıştı. Suzan Hanım oğluna dönerek kaşıyla kahvesini içmesini işaret ettiğinde Kaan usulca başını sallayıp kahvesine uzandı. Mis gibi tadı vardı ama tek seferde içmesi gerekiyordu ve mümkünse yüzü de buruşabilirdi.

Babalar ve anneler kahvelerini içerken aralarında birkaç cümlelik sohbetler geçiyordu. Kaan kahvesini tek seferde içti, tadı çok güzeldi ama boğazını temizleyip suyunu içti. Gülfem göz ucuyla onu izliyordu. “İyi rol yapıyorsun.”

“Sus,” diye fısıldadı. İç cebinden bir gül çıkarıp fincanın yanına bıraktığında Gülfem’in gözleri hızla açıldı. “İyy, Kaan, bunu gerçekten yaptın mı?”

“Sus dedim, ne olduğunu bile bilmiyorum. Elime tutuştur’dular.”

Gülfem dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. “Sustum.”

Gülfem sustu, İbrahim Bey sözü devraldı. O büyülü sözleri söyledi. Mustafa Bey kız babası olmasının gururunu ve tatlı kederini yaşıyordu. Babasıyla daha önce aralarında konuşmuşlardı. Babası kız senin, vermek de senin hakkın, demişti. Veremediği iki kızının kederini görmezden gelmiş, içine atmıştı.

“Verdim gitti,” dedi, evlensin diye ona aday bulan baba, verirken hem mutlu hem de mutsuzdu. Bu duyguyu da tatmış olmanın sevinci de ayrı bir mutluluktu.

Sandalyeler kenara alındı, Kaan ve Gülfem yan yanaydı. Osman amcası ortalarına geçip duasını ettikten, iyi dileklerini diledikten sonra ayrılan kırmızı ipler aslında bir bütünü işaret eden en garip âdetti belki de...

Eller öpülmeye başlandı, bitti, en sonunda Kaan ile Gülfem tekrar yan yana geldi. Gülfem iş anlaşması imzalar gibi elini Kaan’a uzattı. “Ömrünün anlaşmasını yaptın, seni tebrik ederim. Artık başın benimle fena hâlde dertte çona²⁶.”

Kaan başını iki yana sallayıp gülümserken pek çok göz onları izliyordu. Gülfem’in elini tutup sıkarken eğildi. “Kim bilir, belki başı belada olan sensindir surina²⁷.”

Takı töreni başladığında Gülfem en nefret ettiği kısmında öleceğini sandı. Zamanında gelen taktı, giden taktı diye ne çok alay etmişti. Derin nefesler alıyor, zorla gülümsüyordu. Suzan Hanım takı konusundan Trabzonlu davranmıştı. Kolundaki burma bileziklerin sayısını bir yerden sonra karıştırmıştı. Altın kemerini görmek bile istemiyordu. Gerdanlıkları kaşını yapmaya başlamıştı. Küçük bir kuyumcu gibi görünüyordu.

“Darlandum,” dedi Kaan’a. “Bitir şunu Kaan.”

Kaan çok memnundu sanki. “Hesap yapıyorum Cülo. Üstündekileri satınca zengin olacağız.”

Gülfem’in sinirleri bozulunca güldü. “Çona güldüğüme bakma, valla az kaldı.”

Kaan ona bakarak göz kırptı. “Bitiyor, dayan.” Bakışları tam önlerinde duran adama kaydığında Gülfem de başını çevirdi.

“Çınar...” dedi Gülfem gülümseyerek. “Nerelerdesin sen?”

Çınar şık giyimi, yakışıklı suratı ve mavi gözleriyle önünde duruyor, Gülfem’e bakarken gülümsüyordu. “Biraz geç kaldım ama geldim.”

“Hoş geldin,” dedi Gülfem.

26. Lazca *canım* demek.

27. Lazca *sevgilim* demek.

“Hayırlı olsun,” dedi Çınar, Kaan’a dönerek elini uzattı.

Kaan da uzanıp elini sıktı. “Sağ ol, hoş geldin.”

“Kızın amcası olarak geldim.” İç cebinden ince, siyah kadife bir kutu çıkardı. Kapağını açıp içindeki zarif pırlanta bilekliği çıkardı.

Gülfem bileğini uzattı, Çınar takarken onu izledi. “Çok teşekkür ederim. Çok zarif, çok güzel.”

“Seçerken seveceğini düşünmüştüm, bir anı olarak saklarsın.” Mavi gözlerini Gülfem’e kaldırdı. Bilekliği takmıştı, bir adım geri çekildi. “Bugüne bugün amcayım.”

“Amca olmayacak kadar gençsin, aptal.”

Çınar sesli güldü, ellerini Gülfem’e nazikçe sardı. “Çok mutlu ol.”

“Teşekkür ederim.”

“Gidip abilerimi bulayım,” dedi Çınar etrafına bakınarak.

“Nişandan sonra bir yere gideceğiz, gelmek istersen bekleriz,” dedi Kaan.

“Gelmek ister misin?” Gülfem *lütfe*n gel dercesine bakıyordu.

Çınar dudaklarını büktü. “Olabilir. Sonra görüşürüz,” dedi uzaklaşarak.

Annesi yaklaşıyordu, umuyordu ki onu buradan alsın. “Hadi kızım,” dedi Zehra Hanım, koşar adım yanlarına gelirken. “Eve, toparlayalım seni, birazdan horon başlar.”

“Hiç bitmeyecek sandım,” diyerek annesini takip etti.

Saat on bir gibi misafirlerin birçok kısmı gitmişti, erkek tarafından da yola çıkanlar olmuştu. Babaanne ve dede gönderilmemişti. Halalar, kendi anne babalarıyla onları evlerine misafir almışlar, otelde kalmalarına asla izin vermemişlerdi. Yakın akrabalar dışında kalan yoktu. Salonda çaylarını yudumlayan, artık resmen dünür olan iki ailenin keyfi yerindeydi.

“Yoruldu Zehra Hanımcığım,” dedi Suzan Hanım.

“Olur o kadar, bu işler böyle tatlı yorgunluklarla geçer. Senin de kızın var, Allah sana da nasip etsin,” dediğinde Suzan Hanım kızına baktı, tüm gece gözler onun üzerindeydi. Güneş annesine tatlı tatlı baktı ama hemen

arkasından Murat ile göz göze geldi. “Ben evlenmeyi düşünmüyorum,” dedi Güneş.

“Gülfem de öyle diyordu,” dedi Zehra Hanım.

Gülfem ile Kaan masanın bir ucuna ilişmiş, yorgunlukla birbirlerine yaslanmış, öylece dinliyorlar, Gülfem’in kolundaki bilezikleri sayıp zengin olduk diye dalga geçip gülüyorlardı. Gülfem adını duyunca gülümsedi. “Dedum de mi? Pek bir işe yaramıyor Güneş, benden demesu.” Kaan onu omzuyla dürttü ama bir şey demeden gülümsedi.

Murat tek kaşı havada Güneş’e bakmaya devam ediyordu. Elleri cebindeydi, sırtını duvara vermişti. Aslında gitmek için bekliyordu ama ilk girişimi kimin yapacağı merak konusuydu.

“Yani bilmiyorum Zehra ablacığım,” dedi Güneş. “Sonuçta Gülo gönlüne yakışanı buldu, öyle kolay olsa bulurdum bence.”

Murat dudak büküp *bak sen* dercesine sırttı ama elbette ağzını açmadı.

“Orada haklısın tabii,” dedi Zehra Hanım. “Ama o kadar da zor değil, bulunuyormuş.” Başıyla kızını işaret ettiğinde Gülfem sesli güldü. “Şimdi de anam haklı.”

Kaan başını çevirip Gülfem’e fısıldadı. “Gönlüne yakıştım mı?”

“Sus!” dedi aynı sessizlikle ama sırtıyordu.

“Kaç kişi Güneş’i sordu, sayamadım,” dedi Zehra Hanım. “Çok göze batan güzelliği var maşallah. Bekâr çok, iyi aile kızı az.”

“Öyle mi?” dedi Suzan Hanım, kızına gelen övgüyle gülümsedi.

Murat’ın bakışları açılıp kısıldı, Güneş’e bakıyordu. Kızın yüzünü buruşturmasıyla gülümsedi.

“Hiçbirine layık göremedim,” dedi Zehra Hanım. “Kızımız güneş gibi parlıyor, ona daha iyileri layık.”

“Mesela?” dedi Gülfem, içten içe biliyor ama ortalığı kızıştırıyordu. “Canım görümceme şöyle kara yağız bir delikanlı. Kara kaşlı, kara gözlü birini hak ediyor. Genç, çalışkan, biraz maço, biraz romantik. Sahiplenici ve tam bir Karadenizli olsa fena olmazdı.”

Murat, Gülfem'e bakarken gözlerini kısmış, başını sallıyordu. Kendinden bahsettiğini anlamadığını sanıyorsa yanılıyordu. Gülümsemeden edemedi, tam o anda Gülfem ona bakıp göz kırptı.

Kaan öyle biri olmadığını düşünerek rahatça dinliyordu. Bacısından bahsettiklerini görmezden geliyordu ama bir şeyler demek istedi. "Her kimse Allah yardımcısı olsun."

"Öyle deme oğlum," dedi Zehra Hanım. "Benimki çılgın zannederdim, feminist feminist bağırımlarına duvarlar şahit. Hepsi doğru adamı bulana kadar, öyle akıllı hanım olur ki benim bacım mı diye bakar, kalırsın. Keramet var bu işlerde, kimse inkâr edemez."

Murat dudaklarını memnuniyetle büktü, ondan ona geçen bakışları Güneş'te durdu. Güneş de ona bakıyordu ama suratında sinsi bir bakış dolanıyordu. Murat tek kaşını kaldırıp *ne* dercesine başını oynattı. Güneş ona bakarken konuşmaya başladı, sözlerinin sonunda Zehra Hanım'a dönmüştü. "Doğru adam nasıl anlaşılıyor?"

"Ha böyle," dedi Gülfem, işaret parmağını Kaan'a çevirmişti. Suzan Hanım'ın çok hoşuna gitmişti ki küçük bir kahkaha attı. "Ha öyle," dedi gelinini taklit ederek.

Kaan, Gülfem'e kalp dolu bakışlar atmış ama yorum yapmamıştı. Onun yerine omzuyla bir kez daha nazikçe itekledi.

"Hiç açıklayıcı olmadı," dedi Güneş.

"Görünce tanırsın, anlarsın," dedi Zehra Hanım.

"Yakışıklı olsa bari!" dedi Güneş.

Murat kaşlarını çattı, iç yanağını ısıırıyordu. Aynaya bakmak istedi o an ama yerinden kıpırdamadı.

"Senin gibi güzele elbet yakışıklı gerek," dedi Zehra Hanım. Saçının tutamını eliyle başının yanına yatırırken duvara yaslanmış, Güneş'e bakan Murat'ı görünce gözlerini kırıştırdı, hemen önüne dönüp gülümsedi. "Ben hissediyorum çok yakınlarda."

"Aman," dedi Suzan Hanım. "Sırayla lütfen, üçünü birden nasıl evlendireceğimi bilmiyorum. Kaan ile Gülfem de yolu yarılacak ama çok işimiz

var. Tadını çıkarmak istiyorum. Demir ile Fatoş'u bir evlendireyim de sonra kimi istiyorsa onu getirsin, ben onaylıyorum."

Murat, Suzan Hanım'a tatlı bir bakış attığında dudağını ucu kıvrılmıştı.

"Olur olur, hepsi zamanla olur. Bana da Ali'de yol görünüyor."

"Çocukların hepsini evlendirdince uzun bir tatile çikalım dünürçüğüm," dedi Suzan Hanım.

"Ah ne güzel olur," dedi Zehra Hanım. "Allah bize o günleri gösterson."

"Şunlara bak!" dedi Kaan. "Sanki fazlalıkmışız gibi."

"Sorma çona, baş başa kalsalar ne dedikodumuzu yaparlar kim bilir."

Fatoş ile Leyla, arkalarında Ali ve Demir ile içeri girdi. Onların arkasından da İbrahim Bey ile Mustafa Bey girince Gülfem ile Kaan ayağa kalktı.

"Gülfem hazırlan," dedi babası.

Gülfem üzerine bakındı, sonra da babasına. "Ne için baba?"

"Nikâh için, hoca on dakika sonra burada olacak," dedi *aksi bir cevap istemem* dercesine arkasını dönerek koltuğuna ilerlerdi.

Suzan Hanım'ın iki kaşı birden kalktı, İbrahim Bey ile göz göze geldiler ama kız onundu, istiyorsa o seve seve kıyardı. Gülfem burnundan sesli bir soluk bırakıp Kaan'a baktı. Kaan evin tavanına bakıyordu.

"Hadi kızım gel," dedi annesi yerinden kalkarken.

"Kaan sen de gel," dedi Ali.

Güneş daha önce hiç hoca nikâhına şahit olmamıştı. Kızlar odadan çıkarken onu çağırmamalarına dudak büktü. Nasıl hazırlanıldığını bile bilmiyordu. Murat ile göz göze gelince adamın ona *kalk* diye verdiği işareti sanki bekliyormuş gibi usulca kalktı. "Ben de bir bakayım, değil mi?" diyerek kapıdan çıktı, yukarı çıkan kızların peşine düştü. "Ya beni neden çağırmıyorsunuz?" diyerek odaya girdi. "Hiç hoca nikâhı görmedim."

"Valla biz de görmedik," dedi Leyla. "Çağırmamızı bekleme, düş peşimize."

"Olur," dedi Güneş.

Gülfem abdestini aldıktan sonra makyajını tekrar yaptılar. Annesi üzerine uzun, kapalı, beyaz bir kıyafet giydirdi. Fatoş kıyafetin önündeki düğmeleri ilikledi. Leyla elindeki şalı havaya savurup açtı. Güneş kollarını göğsünde bağlamış, izliyordu. Fatoş geriye çekilince Leyla şalı Gülfem'in başına örttü. Saçlarının tamamı kapanınca artık hazırды.

"Gideyim de adalet için dirsek çürütüp, hukuksuz nikâhıma katılayım," dedi Gülfem derin bir soluk bırakıp.

"Bazı şeyler değişmez Cülo," dedi Fatoş.

Zehra Hanım odaya girdiğinde hazırды. "Gülfem, mehir olarak ne düşündün?"

Gülfem dudak büktü. Odadakilerle göz göze geldi, en son annesinde durdu. Hayat ona pek çok konuda adil davranmıştı, maddi olarak bir gün bile sıkıntı çekmemişti. Şundanım olsa dediği bir gün bile anımsamıyordu. "Hiçbir şey istemiyorum."

"İyi hadi, öyle de, hoca en azını yazar zaten," dedi annesi çıkarken. Peşine takılıp alt kata indiler. Zehra Hanım büyük salonlarından arka tarafta olanı açmıştı. Gülfem tek başına girecekti. Kalbi çarparken kapı kolunu indirdi. Yemek masasının bir ucuna oturmuş, olanlara hızlıca göz gezdirdi. Babası, Ali abisi, Kaan, babası, Murat abisi ve hoca oturuyordu.

"Gel kızım," dedi Mustafa Bey, yanındaki boş sandalyeyi iteledi. Onca resmî alanda bulunmuştu ama hiçbirinde kendini bu kadar ciddi bir ortamda hatırlamıyordu. Babasının gösterdiği sandalyeye otururken Kaan'la göz göze geldi. Kaan ona parlak bir mücevhermiş gibi gözlerinden ışıklar çıkararak bakıyordu.

"Ellerimizi masanı üzerine açık bırak bırakalım, bağlamayacaksınız."

Herkes kollarını masaya açık bıraktı. Hoca duasını edip bir kâğıda Gülfem'in göremediği bir şeyler yazdı. Başını kaldırıp Gülfem'e baktı. "Söyle bakalım gelin hanım, mehir olarak ne istersin?"

"Bir şey istemiyorum hocam." Gülfem babasının gülümsediğini fark etti. Başı önündeydi ama güldü, minik bir ses çıktı babasından.

Hoca, İbrahim Bey'e döndü. "Sizin bir teklifiniz yoksa otuz gram gümüş yazacağım. En azı budur."

“Var,” dedi İbrahim Bey. “O benim ilk gelinim, artık kızım.”

Mustafa Bey gururla omuzlarını kaldırdı, çok beklemişti ama kızını iyi bir aileye gelin edecek olmasının mutluluğuyla doldu.

Kaan’ın cevaplaması gerekiyordu, babasıyla göz göze geldiklerinde hocaya döndü. “Artvin’deki ev ile yeni alınan yalıyı Gülfem’e veriyorum.”

Gülfem’in gözleri büyürken başını Kaan’a çevirdi ama o hocaya bakıyordu. Hoca kâğıda bir şeyler yazarken sorular sordu, Kaan cevapladı.

Mustafa Bey başını gururlu bir baba gibi kaldırdı. Gülfem abisiyle göz göze geldiğinde Ali’nin *vay be* dercesine dudak büküşünü görünce gülmemek için başını eğdi.

Sorular soruldu hem Kaan’a hem Gülfem’e, cevapladılar. Hoca imzaları alıp kâğıdı Gülfem’e uzattı. “Çeyizine bırak kızım,” dedi.

Nikâh tamamlanınca ayağa kalktılar. Şahidi Murat abisi olmuştu, Kaan’inki de Ali abisi. Mustafa Bey hocayla odadan çıkarken, Gülfem de salona ilerliyordu. Annesini kapının önünde hocaya bohça verirken gördü ama durmadı, salona girip etrafına bakındı.

“Bitti mi?” dedi Güneş.

“Bitti,” dedi şalının ucunu çekerken.

“Hayırlı olsun kızım,” dedi Suzan Hanım.

“Sağ ol anneciğim,” dedi gülümseyerek, şalı omuzlarına indirdi. Sonunda anne sözünü duyunca arkasına sağlam yaslandı Suzan Hanım, şükür, ana olabilmmişti. Arkasından odaya giren babalarla kenara çekildi. Kaan da girip hemen arkasında durmuştu.

“Biraz fazla olmadı mı İbrahim babacığım?”

Bir kez daha kız babası olan İbrahim Bey tebessüm etti ama Suzan Hanım, “Fazla olan nedir?” diye sordu.

“Buradaki evle yalıyı mehir olarak bıraktı,” dedi Gülfem.

“Annenin fikriydi,” dedi İbrahim Bey.

Gülfem, Suzan annesine döndü. “Çok teşekkür ederim ama buna gerek yok.”

“Var var,” dedi Suzan Hanım. “Doğarsın babaevi, evlenirsin koca evi derler. Kız çocuklarının dünyada yeri yok. Sen kendi evine gideceksin. İstanbul’a gelince Kaan’la tapuyu halledersiniz.”

“Ömrüm boyunca senin gibi bir kaynana bekledim.” Kendini tutamadı, hak ediyordu. Suzan Hanım’a sarılıp teşekkür etti. “Öyle düşünüyorsanız alırım.”

“Tabii ki alacaksın. Bir Gülfem hiç kolay bulunmuyor,” dedi Suzan Hanım.

“O zaman...” dedi Ali, dikkatleri üzerine çekerek. “Size doyum olmaz, biz ikinci nişanı yapmak için gidiyoruz.”

“Nasıl yani?” dedi Zehra Hanım, kaşları birleşmişti. Gülfem ile Kaan sessizce izlemeye başladı. Ağızlarını bile açmayacaklardı, Ali öyle demişti.

Ali ortaya çıktı, annesiyle babasına göz attı. “Gençliğimizin hayrını göreceğiz, istiyorsanız siz de bir yerlere gidin, alışıksınız.”

Güneş kıkırdamasına engel olamadı. Kızlar gülmemek için direndi, kimseden ses çıkmayınca Ali, “Sabaha karşı döneriz,” dedi, kapıya doğru ilerledi. “Bizi beklemeyin.”

İtiraz cümlesi duymadan gençler birbirini usulca iterek salonu boşaltırken Gülfem ayağa kalktı. Üzerindeki uzun kıyafeti çıkarıp katladı, Suzan Hanım’ın yanına bırakırken kadınla göz göze geldiler. Suzan annesi göz kırpınca Gülfem gülümsedi. Doğrulurken ellerini elbisesine sildi. “Eee... Galiba ikinci nişan bizim, ee, o zaman biz de gidelim.”

Kaan, Mustafa Bey’e göz ucuyla bakıp Gülfem’e döndü. Usul adımlarla aralarından geçince o da peşine takıldı. “Ben de gidiyorum sanırım.” Salondan çıkınca Kaan, Gülfem’i sırtından itekledi. “Kaç!”

“Tamam,” dedi hızlı iki adım attı ama geri döndü. “Kaan arabamın anahtarı.”

“Araban da araban! Nerede anahtar?”

Kapının yanındaki büyük dolap kapaklarını açıp çantasını aldı, aramadı bile. “Şimdi kaçabiliriz.” Kapıdan hızla çıkıp arabaların yanlarına geldiler. Gülfem açınca Kaan yanına oturdu. Kalanı hareket ediyordu.

“Korkuyorum,” dedi Kaan, arabayı çeviren Gülfem’e bakmadan. Kadın direksiyonu kıvrak hareketlerle çeviriyordu. “Neden?”

“Gelin arabasını da araban yapıp sen süreceksin diye.”

“İyi fikir,” dedi önündeki arabanın peşine takılırken bahçeden çıktı. “Nereye gidiyoruz?”

“Demir’le abin biliyor, sen onları takip et.” Başını Gülfem’e uzattı. “Karıcığım.”

Üstüne basa basa içini sızlatan bir tonlamayla çıkan sözler Gülfem’in elindeki direksiyonu yalpalattı. Kaan fark edince çekici gülüşüyle baktı, Gülfem de kısa bir an ona dönmüştü. “Araba kullanırken söylemezsen sevinirim.”

“Neden? Etkilendin mi?” derken parmağıyla Gülfem’in saçını parmağına doladı. Gülfem elini eliyle savuşturdu. “Kaan!”

“Tamam,” dedi sırtarak. Gülfem’in dikkatini dağıtıyordu ama gülümsediğini elbette gördü. Arabalar Artvin’in büyük otellerinden birine gelmişlerdi. Soru sormadı, cevap alamayacağı kesindi. “Arabamı valeyeye vermem, dışarı park edeceğim,” dediğinde Kaan içi çekti. “Beni şu kadar sevsen yeter,” dedi, inip beklemeye başladı.

Gülfem sırtarak arabasını park edip kendini bekleyen adamın yanına ilerledi. Uzatılan eli tutup hızla kollarının arasına çekilişiyle gülümsedi. Grubun üyeleri otele giriyordu. Anahtarını Kaan’a uzattı. “Cebine bırak.” Kaan alıp ceketinin iç cebine bıraktı. Otelin döner kapısından geçtiklerinde bir adam onları otelin alt katına doğru yönlendirdi.

“Mutfağa gitmiyorsak...” dedi tek kaşı havada, Kaan ona bakıp göz kırptı. “Aynen öyle.”

Müzik sesini duydu Gülfem, yerinde zıplayıp, “Ya...” dedi. Kaan’ın koluna sarılıp. “Yıkılana kadar eğlenirim.”

Kaan keyifli bir kahkaha atıp durdu. “Bekle.”

“Neden?”

Murat kapının önünde bekliyordu, dönüp göz kıptı. “Birazdan gelirsiniz.” İçeri girip kapıyı kapattı.

“Bir şey oluyor, değil mi?” Mavi gözleri neşeyle açılıp kapanıyordu. “Olması muhtemel, geç kalınmış bir şey oluyor. Mesafelere sayarsın.”

“O ne demek?” Kapalı iki kanatlı geniş kapıya bakıyordu. Kaan’ın telefonuna gelen mesaj sesiyle zamanın geldiğini anladı ama açıp baktı. Telefonu cebine atıp Gülfem’in elini tuttu. Kanatlı kapıyı tam ortasından itti. Zifirî karanlıktı, sesler kesilmiş, tek bir şey ışıldıyordu. Karşısındaki sahnenin ekranında dev harflerle benimle evlenir misin yazıyordu. Hayır, tam olarak öyle değildi.

BENİMLE EVLENİR MİSİN NAYİNO?

Dudakları aralandı, gözleri yanlışı görmüyordu. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama zihninde hiçbir şey yoktu. İki elini kaldırıp dudaklarına kapattı. Kaan tek kolunu Gülfem’in beline sarıp kendine yaslandı. Kulağına eğildi. “Benimle evlenir misin nayino?”

Küt diye bir sesle sarı spot ışığı daire şeklinde üstlerine vurdu. Gülfem gözlerini kapattı, o ara bangır bangır müzik sesiyle aşağıdakilerin seslerini duydu. Isık sesleri, alkış, kimden geldiğini anladığı *uy ah ha* seslerini bile duydu. Ellerini dudaklarından çekerken kocaman bir gülüşle Kaan’a döndü. “Sen mükemmel bir detaysın çona.” Hızla kendini Kaan’ın kollarına bıraktı. Kaan’ın tatlı kahkahası ruhunu ısıttı. Salonun ışıkları bütünüyle yandığında Kaan’ı bıraktı, aşağıya bakıp iki elini havaya kaldırdı. “Evet! Evet!” diye bağırdı.

“Yengemiz,” diye bağırdı biri. “Kıymetlimiz.” Ses birken beş oldu, beşken sayısızca koro hâlinde çoğaldı. Gülfem gülümserken, “Kim bunlar?” diye sordu.

Kaan kolunu tekrar ona sardı. “Arkadaşlarım, ülkenin dört bir yanından toplanıp geldiler.” Belini bırakıp elini tuttu. “Tanışma zamanı, kıymetli yengeleri...” Merdivenleri inerlerken aşağıdan onları izleyen aile üyeleri en az onlar kadar mutluydu.

Ali başını iki yana sallayıp Leyla’ya kolunu dolayıp kendine çekti. Sırtı Ali’ye yaslanan Leyla ağlıyordu. “Çok duygulandım Ali.”

“Ağla yavrum, ağla, benim yerime de ağla.”

Fatoş da gözlerini siliyordu, Demir ona peçete uzattı. “Sana ne oldu?” dedi Demir.

“Bebeydik biz tanıştığımızda, bacımı evlendiriyorum sanki.” Göz altlarını kuruladı.

“Kadınları anlamak ne zor,” dedi Demir sırtarak. “Sevinseler de ağlıyorlar, üzölseler de ağlıyorlar.”

“Peçete ver sen, anlayıp ne yapacaksın, yorma kafanı,” dedi Fatoş.

“Tamam,” dedi Demir kolunu omzuna atıp kendine çekerken. “Sen ağla, ben destekliyorum.”

Güneş iç çekip abisiyle yengesine gülümseyerek bakıyordu. “Aşk var, inkâr eden abime baksın.”

Murat ona yandan bir bakış attı. “İnkâr etmek için kör olmak lazım.” O Kaan’dan bahsetmiyordu, Güneş de bunu anlayacak kadar uyanık bir kadındı. Başını Murat’a çevirdi, çapkın bir bakış atıp öne adımladı. “İzle o zaman.”

Kalabalığa doğru ilerledi. “Selam gençler, hoş geldiniz,” diye bağırdı. İçlerinde onu tanıyanlar ki sayıları az değildi. “Güneş, tatlım nasılsın?” diyen birini gördü Murat. Gözleri kısıılırken dudaklarını sağa sola kıvırdı.

Güneş tanıdıklarıyla selamlaşmaya başladı, bazılarıyla sarılıyordu. Gülüyor, eğleniyor, kendini arkadaş dediğı adamların kollarına bırakıyordu. Murat içine keskin bir soluk aldı. İşi çok zordu, çok.

Gölfem etrafını saran kadınlı erkekli kalabalığın ortasındaydı; Kaan yanında, eli belinde duruyordu.

“Temas yok, uzaktan,” dedi Kaan, eliyle *uza* diyordu.

“Mağara adamı olduğunu biliyordum,” dedi içlerinden bir kadın, adamları eleyip Gölfein önünde durdu, elini uzattı. “Merhaba, Pınar ben, üniversiteden arkadaşısı.”

Gölfein kadının elini sıktı. “Gölfein, memnun oldum.”

“Pınar benim kankamdı,” dedi Kaan. “Evlenince enişte aramızı açtı.”

“Şu an senin açtığı gibi mi?” dedi Pınar’ın eşi, karısının hemen arkasında durdu. “Hayırlı olsun,” dedi Gölfein’e bakarak.

“Teşekkür ederim.”

“Evlenince yeni kanka edindim, seni ne yapayım,” dedi Pınar, kocasına yaslandı. “Bu adam var ya bu adam, hep çok medeniydi, biliyordum içinde bir Oflu olduğunu.”

Kaan ile Pınar atışırken Gülfem onları keyifle izledi. Kıskanmadı, kızmadı hatta aklına bile gelmedi. O kadar mutluydu ki bu gece aklında kötü olan en ufak şeye bile yer yoktu. Gönlünün istediği gibi eğlendi, ayakları şişene kadar, sesi kısılana kadar ve hatta oradan çıkarken bayılmak üzere olsa da hayatının en güzel gününü yaşadığını biliyordu çünkü tüm duyguları aynı güne sıkıştırmıştı.

“Merhaba...” diyerek Pınar’ın yanından bir kadın yaklaştı. Esmer güzelliği, gülen ela gözleriyle sevimli görünüyordu. Elini Gülfem’e uzattı. “Tebrik ederim.”

Gülfem kadının güler yüzüne bakarak elini sıktı. “Teşekkür ederim,” dedi Kaan’ın onları tanıştırmasını beklerken gecikmedi. Kaan gülümseyerek, “Sedef, Antalya’da birlikte çalışıyoruz,” dediğinde Gülfem gülümsedi. “Memnun oldum, Gülfem.”

Sedef gülümseyerek elini çekti. “Şimdi anladım neden yüzünü gizlediğini, çok güzelsin.”

“Teşekkür ederim.” Gülfem gülümserken Kaan’a yaslandı. “Biraz kıskanç!”

“Biraz mı? Az önce kocamın elini tutmasına izin vermedi, mağara adamı.” Pınar ile Kaan tekrar atışmaya başlarken Sedef de onları gülümseyerek izledi ama en çok Gülfem’i... Bir kadının en büyük destekçisi başka bir kadındır, en büyük düşmanının da başka bir kadın olduğu gibi...

17. Bölüm

Ertesi gün öğlene doğru girdi annesi odasına, kızının perişan hâline gülümsedi. Elbisesini zor çıkarmış görünüyordu. “Gülo!” dedi bir kez ama duyuramadı sesini, ikincide Gülfem gözlerini zorla araladı.

“Kalk kızım, Suzan Hanımlar gelecek, sen hâlâ uyuyorsun.”

“Anne çok bitkinim, çok yorgunum.”

“Ne yaptınız sabaha kadar?” dedi yatağın ucuna oturup kızının darmadağın saçlarını okşadı. Gülfem o an gözlerini açıp hızla doğruldu. “Bana evlenme teklif etti. Arkadaşları gelmiş, çok kalabalıktı, çok eğlendim anne.”

Zehra Hanım gülümsedi. “Bak sen?”

Gülfem kendini yeniden yatağa bıraktı. “Anne çok güzeldi.”

“Belli,” dedi kadın, küçük bir kahkaha attı. “Ama kalk, kayınvaliden ve ahvali gelecek, döneceklermiş, dönmeden düğün tarihini kesinleştirmek istiyorlar. Ona göre sana soracaklarmış, nerede istiyorsan.”

“Tamam,” dedi örtüyü üzerinden atıp kalkarken. “Duş alayım, çok yorgundum, baygın yattım. Kızlar kalktı mı?”

“Senden önce onlara uğradım, yeni kalkmışlardı. Size kahvaltı hazırlıyorum, bir saatiniz var, kendinize gelin.”

Üçü de alt katta buluştuğunda kendilerini masaya âdeta savurdular. Yıkıla döküle oturmuşlardı. “Hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum,” dedi Gülfem. “Ama bitik hâldeyim.”

“Hadi bir şeyler yiyip elinize yüzünüze bir şeyler sürün,” dedi Zehra Hanım. “Size ne oldu böyle? Ayakta uyuyorsunuz, dün geceki hâlinizden eser yok.”

“Gülfem sürsün, biz gidip yatalım. Zaten gece uçağımız var, yarın da iş,” dedi Fatoş.

“Şu an onun olabilir ama kısa zaman sonra senin de kayınvaliden olacak Fatoş.”

“Öyle deme Zehra abla, ne acelemiz var?” Fatoş bitkince bir parça peyniri ağzına attı.

“Sen öyle dersin ama Suzan Hanım sizi de baş göz etmenin hayaliyle yaşıyor. Gülfem ve Kaan’ın düğününü yapsın, ertesi hafta kapınıza dikilmezse ben de Zehra değilim.”

“Yapma ya!” dedi Fatoş ok gibi doğrulurken. Gülfem’e baktı. “Ben gelin mi olacağım?”

Leyla kıkırdadı. “İstiyorsan damat ol derdim ama olamazsın.”

“Benden olduysa senden zaten olur,” dedi Gülfem, bir yudum çay aldı. “Ama lütfen sabaha kadar eğlenme olmasın, kız bittik ya biz.”

“Senin niyetin yok galiba Leyla?” dedi Zehra Hanım kollarını göğsünde bağlayıp kızın tepesinden baktı.

Leyla zorla yutkundu, bardağını masaya bırakırken boğazını temizledi. “Neye Zehra abla, anlamadım?”

“Evlenmeye çocuğum, evlenmeye!”

“Bilmem ki nasip.” Bir parça ekmek koparıp ağzına attı. Kızlara da kaçamak bakışlar gönderiyordu. Allah’tan arkası dönük oturuyordu da Zehra Hanım yüzünü görmüyordu.

“Başlatma kız nasibine! Konuşacağız bu konuyu, şimdi gidiyorum, on beş dakika sonra salonda cici kızlar olarak buluşalım. Hadi!”

Zehra Hanım otoriter tavrı ve ses tonuyla sözlerini masaya bırakıp çıkarken üçü de kapıya bakıyordu.

“Abimle konuştunuz mu?”

“Hayır, sordu ama anlatmadım.”

Gülfem annesiyle arasında geçen konuşmayı düşündü ama aktarmadı. “Çözülecek, ben inanıyorum. Annemle konuşun, on iki sene öncede kalmış düşünceler için bugün yorum yapmak bence yanlış.”

“Umarım öyledir yoksa çok kalbim kırılacak, bu eve bir daha geleceğimi sanmıyorum.” İştahı kaçan Leyla geriye yaslandı.

“Ah...” dedi Fatoş. “Üzülmek yok, hadi, daha işimiz var.”

Kahvaltılarını edip odaya çıktılar, üzerlerini değiştirip yüzlerine biraz renk verince daha iyi göründüler. Salona indiklerinden on dakika sonra iki araba kapıda durmuştu.

Güneş kendinden geçmiş gibi inince Gülfem sırttı. “Artı bir,” diyerek sarıldı.

“Cülo çok yorgunum, beni yataktan kazıdılar.”

“Bizi de,” dedi Fatoş.

“Bunlara hiçbir şey olmamış,” dedi Leyla, Demir, Ali ve Kaan’ı işaret ederek.

“Onlar oynamadı ki horona bile kalkmadılar,” dedi Gülfem. “Çakı gibiler ama olsun, biz güzel eğlendik.”

“Evet ya...” dedi Güneş. “Neydi o?” diyerek kahkaha attı.

Kaan uzaktan Gülfem’e göz kırpmış, karşılık olarak da gülümseme almıştı. Bahçenin şemsiyeler altına kurulmuş mobilyalarında oturuyorlardı. Kızlar elma ağacının altında ayakta konuşuyordu.

“Hepiniz akşam gidiyorsunuz, ben yine burada kalacağım.”

“Dayan Cülo, senin işi çözmek için toplandık,” dedi Güneş. “Babam eylül ayında düğünü yapalım diyecek.”

“Çok yakın ama çok uzak.” Gülfem’in kafası karışık. Hem çok yakın hem çok uzak bir tarihti. Artvin’den kurtulması için uzak, evlenmek için yakındı.

“Koşturmaya başladığında zaman su gibi akacak,” dedi Leyla. “Bir sürü işin var, perde seçmek bile günlerini alacaktır.”

“Sen daha çok gelir, gidersin, sıkma canını,” dedi Güneş. “Yalıda işimiz çok, mutfak hiç beğenmedim. Banyolar eski, parkeler demode. Nem var, onun çaresine bakmam lazım. Sonra abim deniz tarafına cam balkon istedi, ön tarafa açılır kapanır yağmurluk falan derken ancak yetişecek.”

“Lütfen sus!” Gülfem gözlerini kapattı. “Tek tek gidelim. Bir an çok yoruldum gibi oldum.”

“Kolay kolay, ustaları içeri soktuk mu bir ayda toparlanır, o arada da başka şeylere bakarız.”

“Gülfem,” dedi babası, dört baş da o tarafa döndü.

“Yürüyün gidelim, babam kendi evleniyor gibi her şeye karar veriyor. Bari duymuş olayım.”

“Kız babası olmayı bu kadar yaşamazsın Mustafa amca,” dedi Fatoş.

“Dibini sıyırdı, dibini,” dedi Leyla.

İkili koltuğun arkasında dördü yan yana durdu, önlerinde Ali ile Demir oturuyordu. “Efendim?” dedi tebessüm ederek.

“Eylül ortası diyoruz, ne diyorsun?” dedi babası. Çaprazındaki tekli koltukta Kaan oturuyordu, ona baktı. *İyidir* gibi bir şey demeye çalışıyordu, hepsi ona bakıyordu, o Kaan’a. “Yetiştirilir miyiz?”

“Zorlar,” dedi Suzan Hanım. “Ama biz de zorlarız. Eylülde havalar bir nebze sıcak, kış gelini olmak istiyorsan kasım da olur, ocak da.”

Kış gelini olmak istemiyordu, kim kış gelini olmak isterdi ki? “Yok, onu istemem. Zor olur, hepimiz için zor olur.”

Yaz isterim dese gelecek yaza kalacaktı, nereden baksa bir senesi vardı. Bir sene boyunca Kaan gidecek, kendisi geride kalacaktı. Bir de şehre sıkışmış olmak vardı. “Eylül güzel, ilk haftası olsun, sığağı garanti edelim.”

Suzan Hanım yerinden kalktı. “Hadi Zehracığım, Kaan, sen gel oğlum. Düğün yerini konuşalım, asistanlar bize liste çıkartır. Gülfem bir ara gelir, bakar.”

Kaan kalkarken Gülfem kızlara baktı. “Ben hiç hayal kurdum mu ya? Şöyle kır düğünüm falan filan olsun dedim mi?”

Leyla ile Fatoş başlarını iki yana sallayıp onu reddetti. Umutsuzca dudaklarını büktü Gülfem, Güneş’e baktı. “Düğünlerden nefret ediyorum.”

“Şu kadar kaçacaksın evlilikten ama neye yarar. Hadi hadi,” dedi Güneş. “Buluruz bir yer.” Eve girenleri takip ettiler. Fikirleri olmadığı için her fikre açık olarak uzun bir liste oluşacaktı. Bir hafta içinde eline gelmiş olacaktı.

Salondaki yemek masasına oturdular, Güneş bir not defteri çıkarıp kalemini hazırladı. Kaan ile Gülfem birbirine baktı. “Var mı bir hayalin?”

“Sordum da yokmuş,” dedi Gülfem.

Leyla ile Fatoş dudaklarını birbirine bastırırken Kaan sesli güldü. “Kime sordun?”

“Ekürilerime.” Gülfem kızlara bakınca Kaan da anladığını ifade edersine başını salladı. “Annelerimize soralım.”

Karşılarında oturan Zehra Hanım ile Suzan Hanım önce birbirlerine baktı, sonra çocuklarına. “Benim yorum yapmam doğru olmaz, siz nerede isterseniz kabul ederiz.”

“Olur mu canım öyle şey,” dedi Suzan Hanım. “Aklında bir şey varsa duyalım.”

“Yani en fazla ne olabilir ki düğün salonu işte,” dedi Zehra Hanım.

“Bir salonla olmaz,” dedi Suzan Hanım. “Bir saray tutabiliriz, kasır da olabiliriz.”

Gülfem İstanbul’daki kasırları düşündü. “Kasır olabilir, güzel oluyorlar.”

“Bence de uygundur.” Kardeşine döndü. “İstanbul’daki kasırları not et, asistanıma gönder, o bulur, biz seçeriz.”

Güneş göz devirip defteri kapattı. “Bunun nesini not edeyim, tek bir seçenek yok.”

“Yaz sen,” dedi annesi. “Düğün organizatörü de istiyorum. Şansa bir şey kalmasın, iğneden ipliğe eksiksiz olacak, yemek şirketi de yaz oraya.

Menüye birlikte bakarız. Özel fotoğrafçılar da yaz, özel korumalar yaz. Sen oraya düğün organizasyon şirketi yaz en iyisi.”

Gülfem ağlamak istedi, bu kadar şeye o mu karar verecekti? Kadına sen seç ben kabul ederim dese, bu ne isteksizlik derdi. “Yaz yaz, ben iki haftaya gelirim, bakarız.”

“Gelinlik için ne düşündün?”

“Düşündü mü onu soralım,” dedi Kaan, Gülfem’e dönerken. Gülfem gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı. “Gelinlik yani, ne kadar zor olabilir ki,” derken Leyla ile Fatoş’a baktı. “Düşündüm mü?”

İkisi aynı anda kaşlarını kaldırdığında Kaan küçük bir kahkaha attı. “Anneciğim çok zorlama, vazgeçecek gibi duruyor.”

Ellerini kucağında birleştirip bağladı. “Sevdiğim konular değil.”

Zehra Hanım kızına başını sallayıp bakarken Suzan Hanım gülümsedi. “Çözeceğiz, iki buçuk ay dışını sıkman kâfi.” Zehra Hanım’a döndü. “Biz akşam gidiyoruz ama çocuklar birkaç gün daha burada kalacak. Buradaki evin işlerini tamamlasınlar, Güneş de döşemeye destek olur.”

“Abimler gider, ben biraz kalırım,” dedi Güneş. “İşim azalınca gelirim.”

“Buradaki evi hızlıca döşeyelim, otelde kalmanız hoşuma gitmiyor. En azından rahat edersiniz,” dedi Zehra Hanım.

Akşama kadar bırakmadı dünürlerini, yemekten sonra Gülfem de onlarla giderken kızlar da dönmek için hazırlamaya başladıklarında Zehra Hanım, Suzan Hanım’dan izin istedi. “Şu gençlerin bir sorunu var, bilirsin. Birazdan geliyorum,” dedi.

“Anlıyorum, çık sen.”

Zehra Hanım salonun ucunda Kaan ile konuşan oğluna seslendi. “Ali biraz gelir misin?” Salon kapısına ilerlerdi, üst kata devam ettiğinde Ali de peşinden gitti. “Anne ne oldu?” diye sordu ama cevap alamadı. Annesi Leyla’nın odasının önünde durup kapıyı çaldı. “Gel,” sesiyle açtı, başını uzatıp baktığında Leyla’yı valizini toplarken görünce kapıyı ardına kadar açtı.

“Zehra abla,” dedi ama içeri giren Ali’yi görünce elindeki kıyafetini valizin üzerine bıraktı, gülümsemesi kaybolmuştu. Zehra Hanım kapıyı kapatıp Ali’ye, “Şuraya geç,” dedi, Leyla’nın yanını işaret etti.

Ali burnundan sesli bir nefes bırakıp Leyla’nın yanında durdu. Zehra Hanım ikisinin önünde, elleri arkasında durdu. “Ne oluyor, anlatın bakalım?”

“Hiç...” dedi Leyla. “Ne olmuş ki?”

“Neden birlikte olduğunuzu benden saklıyorsunuz?”

Ali annesine dik dik baktı. “Sen istemediğin için olabilir.”

“Ali!” dedi Leyla dişlerinin arasından. Bakışları Zehra Hanım’ın şokla açılan gözlerine döndü. “Ben mi istemiyorum, onu kim söyledi?”

“Sen söylemişsin, Leyla duymuş. Konuş Leyla!”

Zehra Hanım kaşlarını çatarken Leyla’ya baktı. “Ne diyor bu Leyla? Ne zaman söylemişim ben öyle bir şey? Ne demişim?”

Leyla susmaya yeminliydi, dudaklarını bile aralamadı. Başı önüne düşmüştü.

Zehra Hanım, oğluna baktı. “Konuş!”

Leyla yatağa oturup yüzünü elleriyle kapattı. Onca sene evine girip kaldığı kadınla bu konuyu konuşmak istemiyordu.

“Leyla!” dedi Zehra Hanım çıkışarak, yüksek sesle.

Leyla ellerini yüzünden çekti ama başını kaldırmadı. Kucağında birleştirdiği ellerine baktı. “İlk geldiğimiz seneydi, Mustafa abi sana bize dikkat etmeni, evde bekâr olduğunu söyledi, sen de ona bizim size layık kızlar olmadığımızı ima eden bir sürü söz ettin. Duydum, Ali ile İstanbul’da tanışmıştık, ondan hoşlanıyordum ama yaşımız küçüktü, o da bunun farkındaydı. Sonra ben o sözleri duyunca bir daha yaklaşmadım, kimseye de anlatamadım.”

“Anne?” dedi Ali, annesine hüsrarla bakarken. “Gerçekten böyle mi söyledin?”

Zehra Hanım gözlerini kapattı, o kadar uzun zaman geçmişti ki ne dediğini bile anımsamıyordu. Düşünüyordu ama bulamıyordu. Gözlerini

açıp oğluna baktı. “Hatırlamıyorum. Demişimdir, yalan diyecek hâli yok ya.” Oğlunun *ah anne ah* bakışlarından Leyla’ya döndü, başını kaldırmadan ellerine bakıyordu. “Neden öyle söylediğimi hatırlamıyorum ama vardır bir sebebi. Anneyim ben! Üç tane erkek anası olmanın ne demek olduğunu sen bilemezsin. Babalarıyla aralarında set olmak nedir asla bilemezsin. Öyle gerekmiştir, öyle demişimdir. Ne demeliydim mesela? Aman Mustafa, boş ver, bizim oğlan göz koyarsa alırız kızı falan mı? Ah Leyla, ah! Ben de seni zeki bir şey sanıyordum. Boşa giden yıllara mı yanayım, senin gibi bir leylayı seven oğluma mı? Taş mısın kızım sen, gelip soramadın mı? Ne diye oğlumu derbedere çıkardın?”

Ali bu kez de annesine hak verdi ama bunu dile getirmedi. Arkasını dönerek pencereye ilerlerdi. Onca sene bir kez olsun konuşmaz mıydı insan?

Leyla başını iki yana salladı, Zehra Hanım’ın onu anlamasını bekle-miyordu. “Öyle oldu, böyle gelişti.”

Zehra Hanım derin bir nefes aldı, oğluyla Leyla’ya bakıp başını iki yana salladı. “Neyse ne! Olmuş, geçmiş, bitmiş. Bundan sonrası önemli, benim seninle bir sorunum yok Leyla. Aksine mutlu oluyorum. Geç olur, güzel olur, nasip bundan sonraya.” Sözlerini bitirip arkasını döndü, yapmazdı ama bu kez oğlunu Leyla’nın odasında bıraktı.

Kapı kapanınca bir süre ikisi de sessizce oldukları yerde kaldılar. Büyüyü bozan Ali oldu, Leyla’ya döndü. “Gerçekten Leyla, bir kez olsun konuşabilirdin.”

Leyla ela gözlerini kısarak Ali’ye kaldırdı, ayağa kalkarken bakışlarına dokunan ölür gibiydi. “Annen haklı, öyle mi? Annen kendi açısından konuştu, gitti! Neden sormadı üzüldüğümü, kırıldığımı, ne hissettiğimi? Yirmi yaşındaydım, yirmi! Gözüm açılmamış, aşk nedir bilmeyen, anlamayan genç bir kız.”

“Tamam,” diyen Ali yüksek sesi odayı saran kadına yaklaşırken anladı ne büyük hata ettiğini. Leyla iki elini birden havaya kaldırıp onu durdurdu. “Yaklaşma! Çık dışarı! Annesi haklıymış, git ananla ağla!”

“Leyla...” dedi yaklaşmaya korkarak, ela gözlerde gördüğü tek duygu öfkeydi. “Kızma, sana haksızsın demedim.”

“Ali dışarı çık!” Leyla’nın bağırarak sesiyle gözlerini kapatıp omuzlarını düşürdü, konuşamayacaklardı. Daha kötüye gidecekti, tek bir söz bile etmeden odadan çıkarken iki kadının arasında ilk kez kalışına içerliyordu.

Ne o gün ne de ondan sonraki günler Leyla, Ali’yi affetmedi, telefonlarını açmadı, yoluna çıksa yolunu değiştirdi. Ali yalvardı, yakardı ama Leyla onu görmezden geldi. Kalbi kırıldı, Ali’yi de kıldı. Kendi acı çekti, Ali’ye de çekti. Özledi, Ali de özledi. Konuşmadı, Ali’yi de konuşturmadı. Arkasında durmayacak bir adama kara sevdalı olsa bile olduğu yerde bıraktı. Ne Fatoş ne Gülfem onu ikna edemedi. Zehra Hanım devreye girmedi ama oğluna, “Aptalsın,” diyerek çıkıştı. İki kadın arasında kalıp ikisinden de darbe yediğinde anladı, kadınların sözlerinin üzerine yorum yapılmayacağını... Öğrendi ama Leyla’sız kaldı.

Zehra Hanım dünürlerini yemekten sonra otele yolcu ederken Gülfem de onlarla havalimanına gitti. Bu gidişi üç gün sonra Kaan takip etti. Bir hafta sonra Gülfem İstanbul’a gitti. Sonra döndü, sonra Kaan geldi. Koşturma da özlem de dinmedi. Kaan bazen gizlice geldi, kimse duymadan, bilmeden bulunduğu şehirden uçağa binip Artvin’e koştu. Özlem ağır bastığında duramadı, sadece Gülfem bildi. “Halamda kalacağım,” diyerek evden çıkıp güneşi batırana kadar uyumadan sabahlar ettiler. Bir gece kalıp sabahında geri döndü Kaan. Doyamıyordu ama gönlünün ceplerini Gülfem’le doldurup arkasına baka baka gidiyordu.

Evler elden geçti, mobilyalar sipariş edildi. Bir süre sonra onlar da yeni evlerine kavuşup döşendi. Gülfem İstanbul’daki evinde olan tüm eşyalarını yalıya taşıdı. O evde artık geldiğinde ailesi kalacaktı, annesi kapatmasına izin vermemişti. Güneş, Gülfem’den fazla yoruldu, daha fazla koşturdu ama iki eve de elinden geldiğince yardım etti. Düğün yeri için Küçüksu Kasrı seçildi, Gülfem bir şeyleri seçer gibi görünüp çoğunu kayınvalidesinin zevkine bıraktı.

Kaan arabasını Artvin’e götürdükten sonra bir daha getirmedi, evin önünde park edip bırakmıştı. Gülfem’i arabasını orada bırakmaya asla

ikna edemedi. Elinde olsa sarıp evine alacaktı, arabasıyla arasında olan bağa hiç akıl erdiremiyordu.

Tarihler onları eylülün ilk haftasının başına kadar getirdiğinde Gülfem üç kilo vermişti. Babasının köşe bucak ondan kaçması, annesinin gözlerini sile sile babasının evinden kınasını yaparak çıktı. Koşturmaktan düşünmeye zaman bulamadığı haftanın sonundaydı. Bir hafta sonra görkemli bir düğünle evleneceklerdi. Gülfem son eşyalarını arabasına yükleyip İstanbul yoluna düşerken döndüğünde Ayşe Gülfem Alireis Ofluoğlu olacaktı...

Arabasını park edip kapısını açtı, ayaklarını yağmurluğa bırakıp yükseldi. Gözlüğünü başına takıp gülümsedi. Evinin bahçesindeydi. En son iki hafta önce gelmişti. Başını kaldırıp havuzun üzerini kapatmak için kurulmuş açılır kapanır camlara bakıyordu. “Olmuş.”

Kaan iki adımda yanında bitip tek kolunu Gülfem’in beline sarıp arabadan kurtardı. Kollarını Kaan’a dolayıp inişini yavaşlattı. Kaan boyun çukurundan koklaya koklaya öpücüğünü çalıp çekildi. “Çok güzel oldu. Su ısıtma yapıldı, kış gelince girebiliriz.”

“Aşırı zevkli bir evim oldu,” dedi ayakları yere basarken.

“Aşk olsun nayino, zevkli olan benim.”

“Bence o zevk bana ait, kendini nimetten sayma. Sonuçta seni de ben aldım. Büyük yatırım yaptım, büyük.”

“Egona sarılayım Gülfem, bana da geçsin.”

“Sendeki bana geçmiş olabilir mi?” Elinin tersiyle adamın koluna vurdu. Gülfem’in sevgi anlayışı bile şiddetliydi. “Bagajda valizlerim var, babamın evinde pek bir şey bırakmadım. Görüp de salya sümük ağlamsınlar dedim, üç beş parça bir şeyim kaldı.” Dudak büktü. “Otuz bir sene dir evleneyim diye bekliyorlar, şimdi de ağlıyorlar.” Gülfem ağustosta bir yaş daha almıştı.

“Ne kadar istiyorlarsa ağlayabilirler, kızlarını vermem,” dedi, Gülfem’in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup aracın bagajına ilerledi. Kapağı kaldırıp iki büyük valizi indirdi. “Yatak odasına mı?”

“Evet, giyinme odasına yerleşecek,” dedi, elindeki anahtarı sallayıp doğrusunu buldu, kapısını açıp itekledi. Işıl ışıl evine gülümseyerek girdi. Ayakkabılarını çıkarıp dolaplara yerleşen ev ayakkabılarından birini ayağına geçirdi. Kaan valizleri eve alıp kapıyı kapattı. Üst kata iki seferde çıkardı, Gülfem yatak odasının penceresinin önünde denize bakıyordu. İki yandan inen tüllere dokundu, Güneş muhteşem bir iç mimardı. Çok iyi iş çıkarmıştı. Döndüğünde Kaan onu izliyordu, ona gülümseyip yanından geçti. “Şunları yerleştireyim, çıkarız.” Giyinme odasına girdi, bir yanı Kaan’a aitti, diğer yanı Gülfem’e. Ortada ayakkabılar ve çantalar diziliydi. Valizi açıp askılarıyla bıraktığı kıyafetleri tek tek çıkarırken Kaan ortadaki pufa oturdu. “Şafak kaç?” diye sordu cevabı bile bile. Çünkü en çok o sayıyordu.

“İki,” dedi Gülfem. “Yok üç müydü?”

“Yok, bir ay!”

Aksilenen adama bakıp kahkaha attı. “Şafak yok çona, yarın evleniyoruz.”

“Allah’ım çok şükür, ne acayip dört buçuk ay yaşadım. Mayıs ayından bu yana aklım başımda değil.” Gülfem’in bileğini tutup kadını bacakların arasına çekti. Gülfem elindeki kıyafetleri yere düşürmüştü. “Kaan ya!” diye bağırdı, askılarından çıkan elbiselerine içi giderek baktı.

“Bırak şimdi onları, kocanla ilgilen.”

Kaan’a dönerken başını yana yatırdı. Elini adamın arkasına atıp saçlarına çıkardı, diğer eliyle yüzüne dokundu. “Ne yapayım, mantı aç dersin aç kalırsın.”

“Annem o işi halletti, midem güvence altında.”

Gülfem kahkaha atarken başı arkasına düştü. “Aslan kaynanam.”

Kaan iki koluyla belini tutup kendine sertçe yasladı. Yeşil gözlerinde ara sıra parlayan alevler yine ortaya çıkmıştı. “Kocam da kocam diyeceksin.”

Gülfem elini Kaan'ın alına bıraktı. "Ateşin çıktı, son yirmi dört saat, dayan kocam," dedi ama kendi bedenini saran tutkuyla Kaan'ı öptü. Akılları başlarından gitmeden önce ayrıldılar. Kaan başını Gülfem'in göğüslerine yaslayıp derin ama acılı bir nefes aldı. "Şunları toplayıp çıkalım, abin bekliyor."

"Düşmedi yakamdan, düşmedi!" dedi Kaan'ın kucağından kalkarken. "Leyla'nın peşinde gerçek bir mecnuna döndü. Affetmiyor Leyla, ne olacak bilmiyorum. Hak veriyorum ama işte o ama var ya, acı bir duygu uyandırıyor."

Kaan da kalktı, valizden aldıklarını Gülfem'e uzattı. "Abin İstanbul'a yerleşme kararı almış."

"Ne?" dedi Kaan'ın uzattıklarını alırken. "Bize demedi."

"Dün konuştuk, eninde sonunda Leyla onu affedecek."

"Ne kadar da eminsin, ben bile o kadar emin değilim."

"Affetmek zorunda! Nereye kadar inat edecek? Ali de bıkar, erkekler düz yaratıklar sözü doğru. Olmuyorsa olmuyordur diyecektir bir gün ama ben oraya kadar gideceğini sanmıyorum. Abindeki azim dağları deler."

"Umarım dediğin gibi olur. Karışmama kararı aldım, annem ağzımı açmamı yasakladı."

"Neden?" derken bir askı daha uzattı.

"Otuz sene evlenmiyoruz diye kızları doldurdum durdum, şimdi evleniyorum ama bu kez de abim evlenemiyor. Leyla'ya hak vermemi yasakladı, daha çok doldurmak olacakmış."

"Haksız sayılmaz, karışmamak en iyisi, sonuçta yetişkin insanlar."

"Aşk başta yaş bırakmıyor sanırım, ikisi de on sekiz gibi davranıyor."

"Öyle mi?" derken gülümsedi Kaan. "Sen kaç yaşa kadar indin?"

Gülfem doğrulup ellerini beline yerleştirdi. "Ben yirmi beşe kadar indim, hâlâ aklım başımda."

"Yazıklar olsun Gülfem, al," dedi kırmızı elbiseyi uzatarak. Gülfem küçük bir kahkaha atarak aldı. "Kızma çona, ne dedim ki?"

"Sen yeterince âşık değilsin, daha ne diyeceksin."

“Sen on yedi falan mısın?” derken dolaba dönmüş, askıyı yerine takıyordu.

“Beşiğe kadar indirdin beni,” dedi Kaan yerinden kalkarken. “Balayı için valizler hazır mıydı?”

“Hazır, boş odalardan birine bırakmıştık.”

Diğer valizi de boşaltıp evlerinin kapısını kilitlediler, kendi araçlarıyla evden ayrıldılar, yemek yenecek restorana geçtiler.

Geniş ailesinin bir parçasını yemek yerken buldular. Selam verip yerlerine geçtiler. “Son parçalarımı evime yerleştirdim, bağlasanız durmam artık.” Arkasına yaslanıp kendini izleyenlere göz attı. Murat, Ali, Demir, Leyla, Fatoş ve Güneş. Leyla; Ali’den olabildiğince uzağa oturmuştu, neşesi de yerindeydi, Ali’yi de çok güzel görmezden geliyordu.

“Evlenmek kadar sıkıcı bir şey yok. Belediyeye gidip bir imza atsak, ne güzel olurdu.”

“Bitti artık,” dedi Güneş. “Yarını da atlat, sonsuza kadar özgürsün ya da tutsak, sen bilirsin.”

“Şişt,” dedi Kaan. “Ben öyle biri miyim? Ürkütme yengeni, daha imza atmadı.”

Ali burukça sırtıttı. “Sen onu tutabileceğini mi sanıyorsun? O istemedikçe ona adım bile attıramazsın.”

Gülfem tek kaşı havada döndü Kaan’a. “Öyle...”

“Allah’tan beni istiyor,” dedi Kaan yemek siparişi verirken.

“Gülfem kadar büyük konuşan birini daha görmem derdim, sen onu da geçtin,” dedi Murat. Aylardır bir adım bile yaklaşamadı Güneş’e. Kadının kalın zırhını delemek ufacık bir açık bile bulamadı. Artık dümdüz girmeyi deneyecekti, sabrının sonuna gelmiş ve bitirmişti. Güneş o yolu bulamadı değildi, sürekli yeni sapaklar eklemişti. Resmen oynamış ne gelmiş ne de gitmişti. Murat tam öfkelenecek bir gülümsüyordu ki dünyası şaşıyordu. “Ben Karadeniz’e gelin olmam diyorum size, anlamıyor musunuz, derdi. Kimse beni evlendiremez, istemiyorum da! Daha niceleri...”

Gülfem başını iki yana hızla salladı, gülümsüyordu. “Allah da beni Of’a gelin etti.”

“Ben onunla aynı evde yaşadım, ben anlatsam ağzınız açık kalır,” dedi Ali.

“Her şeyin bir sonu varmış.” Gülfem hâinden hiç şikâyetçi değildi. “Ehline denk gelince tüm büyük sözler birer altın olabiliyormuş.”

Masadan bir anda ooo sesleri yükselince Kaan omuzlarını kaldırıp gülümsedi. Omuzları birbirine değiyordu. Birbirlerini usulca itekleyip güldüler.

“Siz asıl büyük sözü bilmiyorsunuz,” dedi Demir. “Abim kadar büyük laf edemezsiniz.”

“Allah Allah,” dedi Gülfem, Kaan’a baktı. “Ne dedin?”

Kaan dudaklarını büküp kardeşine baktı. “Ben öyle şeyler demem ama ne demişim ki?”

Başlar Demir’e döndü. Demir kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Gülfem abimi görmek için Antalya’ya geldiğinde söyledi. Ben abimin başında babamın beni zorlamasıyla ona kızla bir görüşmesi için baskı yaparken, abim Gülfem’i fark etti. Bize doğru yaklaşıyordu, abim başını çevirince onu gördü. ‘Bu kadın değilse evlenmiyorum,’ dedi.”

Kaan gözlerini kocaman açarken Gülfem’e dönmüştü. Gülfem de şaşkınlıkla Kaan’ın gözlerinde takılı kaldı. “Öyle mi dedin?”

“Dedim, gerçekten de dedim.”

Güneş dudaklarını büke büke, “Vay be!” dedi.

“Dedi, ben şahidim,” dedi Demir. “İnsan kaderini bazen kendi çağırır ama öyle ama böyle.”

“Birbirlerine çalışmışlar,” dedi Murat, yüzünde tatlı bir gülüş vardı. Gülfem ile Kaan’a bakıyordu. “Neyse ki sonuç güzel oldu.” Gülüşü solar-ken Güneş’e döndü. “Sen devam et büyük konuşmaya.”

“Ne konuşacağımı sana mı soracağım?”

Güneş’in sert sesi masada sessizlik sağlarken abileri şaşırdı. Demir ile Kaan’ın kaşları çatıldı. Murat gözlerine biriken öfkeyle bakarken sıkıdığı çenesini gizlercesine gülümsedi. “Yok, sen devam et bildiğin yoldan.”

Güneş tıpkı onun gibi öfkeli yeşil bakışlarını kıstı, dudaklarını aralıyordu ki, “Sus!” sesini Kaan abisinden duyduğunda ağzını açtığı gibi kapattı.

“Ne bu öfke?” dedi Demir.

Güneş önüne dönerek dudaklarını mühürledi. Murat da önüne baktı ama abiler için ilmek kaçmıştı. Kaan sertçe ikisine bakarken Gülfem onu usulca omzuyla dürttü.

“Neyse...” dedi Ali camdan bakarken. “Gecenin yıldızı geliyor, yanında kız arkadaşı da var, arkadaşımı, başka şey düşünmeyelim.” Dışarı doğru elini kaldırdığında bakışları üzerine topladı.

“O kim?” dedi Kaan.

“Çınar ve kız arkadaşı.”

“Kız arkadaşı mı var?” dedi Gülfem gözlerini kırpa kırpa şaşkınlıkla. “Çok sevindim.” Gülümseyerek Kaan’a baktı, *vay be* dercesine dudak bük-tüklerinde Çınar ve kız arkadaşı masalarına gelmişti. “İyi akşamlar,” dedi, masadakiler bir anda ayaklandı, birer sıra kayıp onlara yer açmak isterken tanışıyorlardı.

Gülfem’e tanışma sırası geldiğinde elini uzattı. “Gülfem, Çınar’ın yeğeniyim.”

Kadın açık mavi gözlerini şaşkınlıkla açarken bir Çınar’a bir Gülfem’e baktı. “Mavi,” dedi Gülfem’in elini sıkarken. “Yeğen mi?” diye sorarken elini çekti.

“Ali ile Gülfem’in amcasıyım.”

“Ben de Kaan, Gülfem’in yarınki kocası, bugünkü nişanlısı.”

Mavi gülümseyerek Kaan’ın elini sıktı. “Hayırlı olsun, yarın geleceğim.”

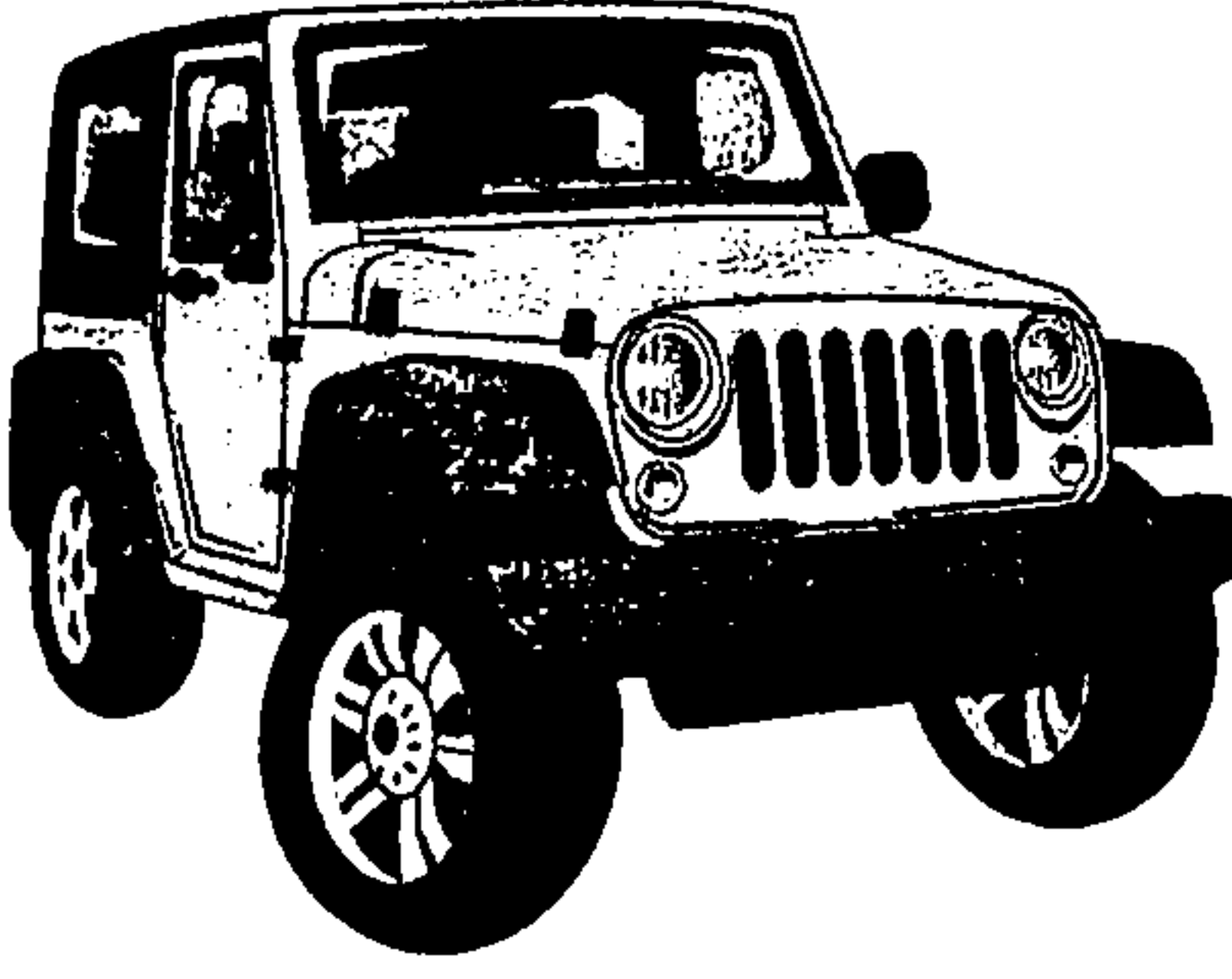
Mavi gözlerine uygun ama saçlarına tezattı adı. Alev alev parlayan saçları omuzlarından sırtına dökülmüştü. Beyaz yüzünde birkaç küçük çil vardı. Bir bütün oluşturan güzelliği apayrıydı. Çınar’a baktı, Mavi’ye sıcacık bakıyordu. Yerlerine oturduklarında Mavi ile Çınar karşılıklı denge gelmişti.

Kaan, Gülfem’e eğildi. “Yakışmışlar.”

“Hem de nasıl,” dedi Gülfem. “Onun adına sevindim.”

Saat on gibi kalktılar, yarınki koşturma için dinlenmeleri gerekiyordu. Kaan ve Gülfem son kez iki ayrı yöne gitti.

Yarın yolları ya sonsuza kadar birleşecek ya da ezelebet ayrılacaktı...

18. Bölüm

Gülfem gözlerini evinde son sabaha açtığını düşünerek açtı. Odanın köşesinde mankenin üzerinde duran gelinliğine bakıp gülümsedi. “Yolun sonuna geldin kızım,” diyerek örtüsünü atıp kalktı. Kırık beyaz yarı kaba- rık tarlatansız eteğin kabartısına dokundu. Saten, tül ve dantelin bir araya gelip muhteşem bir görsel oluşturduğu gelinlik üzerinde çok güzel duru- yordu. Henüz Kaan görmemişti.

Kapının dışından sesler geliyordu, Fatoş ile Leyla konuşarak gürül- tüyle girdiler. “Gelin uyanmış,” dedi gülümseyerek. Elindeki elbise tor- basını dolaba asmaya koyuldu Leyla, Fatoş da elbisesini ona uzattı. Leyla onu da asarken Gülfem yatağa oturdu. Kendini birden çok yorgun hissetti. “Bir an önce yarın olsun, ben de balayına çıkayım.”

“Hemen olmasın, işimiz çok,” dedi Leyla sarı saçlarını geriye iterken. “Bir saat sonra kuaför gelecek, hadi kahvaltıya karnını iyice doyur.”

“Bir saat erken gideceğiz, biliyorsun,” dedi Fatoş.

“Biliyorum,” derken odadan çıktılar, sırayla koridorda ilerliyorlardı; Ali elleri cebinde, Gülfem’in karşısında durunca kızlar da durdu. “Nereye Gülo?”

“Aç karnımı doyuracağım abi, neden sordun?”

“Öyle değil, nereye Cülo?”

“Ha...” dedi saçlarını geriye iterken. “Kocaya cideyum, bir diyeceğün mu vardı?”

“Citme desem kalacak misun?”

“Yoo... Ne münasebet, kendin evde kaldun, sıra benda mı?” Leyla’nın kıkırtısını duyduğunda başını yana yatırdı Ali. “Ne o Leyla Hanım, çok mu hoşunuza gitti?”

Leyla boğazını temizlerken önüne baktı. “Cülo abine söyler misin, benimle konuşmasın.”

“Ben buradayım, alo!” dedi Ali.

“Of abi,” diyerek abisini yana kaydırıp geçti, Fatoş da Gülfem’i takip etti. Leyla da ediyordu ki Ali kadını kolundan tutup hemen yanındaki odaya soktu. “Ali!” dedi Leyla dişlerinin arasından. Ev insan kaynıyordu, sesini yükseltmek istemiyordu, kolunu çekip kurtarıırken Ali kapıyı kapatıp kilidi çevirdi. Aylardır süründüğü yeterdi, başını ağır çekimde çevirirken mavi gözleri kısıktı. “De gülüm, sen Ali de, başkası demesin ama sen söyle!”

Leyla hırsıyla kapıya ulaşmış kolunu tuttu ama Ali bileğini yakalayıp çekti. “Bırak!” dedi, öfkesi ela gözlerine birikmiş, sesinden taşlar fırlıyordu. “Yeter artık Leyla, hiç uğruna deldin geçtin bağırımı!”

Leyla bileğini Ali’nin avuçlarından çekip aldı. “Hiç sensin! Düşüncesizsin, aptalsın. Bana layık değilsin!”

Ali çenesini tutması gerektiğinin bilincinde eliyle yüzünü sıvazladı. “Leyla, yapma! Ettiğim bir laf, büyüttükçe büyüttün. Hatalıyız dedik, özür diledik. Ne istiyorsun sen?”

“Hiçbir şey istemiyorum, sen de dahil. Düğün bittikten sonra bir daha yüzümü de görmezsin, unuttur, gidersin. Bir daha evinize de gelmeyeceğim. Anneciğin sana kız da bulur, gelin de alır.”

“Yapmayacağımı bildiğin için havaya konuşuyorsun Leyla!”

Leyla elbette biliyordu Ali başkasına bakmaz, sevmez, gitmez. Kollarını göğsünde bağlayıp çenesini havaya kaldırdı. Konuşmayacaktı.

Ali burnundan derin bir nefes alıp iki adım yaklaştı. “Gözünü kirpiğini sevdiğim kadın, yetmedi mi?”

Kalbi gevşeyecek gibi olunca Leyla çenesini biraz daha kaldırdı. Bugün annesine hak veren yarın da verirdi. Kimse ona ne hissettiğini

sormamıştı, nasıl kırıldığını, üzüldüğünü. Konuşmadı da, Ali'ye dönüp bakmadı da.

“Yetmedi, değil mi? Ha bu Ali daha sürünecek!” Leyla başını biraz daha çevirdiğinde omzundaki saçları sırtına döküldü. Ali onun her hâlini ince ince izliyor, dikkat ediyordu. “Gülfem'e inat derdim, sütle yıkanmış bacım.” Leyla kaşlarını kaldırıp umursamazca omzunu silktiğinde Ali başını aşağı yukarı salladı. “Laz damarının ne anlama geldiğini öğrendin mi sen?” Ali gözlerini kısıp baktığında Leyla başını çevirmeden ela gözlerini Ali'nin mavi gözleriyle buluşturdu.

“Bakarsın öyle. Seni benden kimse alamaz kızım, sen bile!”

Leyla gözlerini kısıtı, Ali dönüp kapının kilidini çevirip açıp çıktı. Arkasından hırsıyla inleyip topuğunu yere vurdu. “Aptal!”

Kasırda fotoğraf çekimi olacaktı, abartısız beş altı poz kararlaştırmışlardı. Kasrın her yanı özel ve güzeldi, ekstra bir yer düşünmeye gerek bile kalmamıştı. Kahvaltının ardından hazırlık başladı. Makyajı, saç, giyinmesi derken zaman su gibi akıp geçti. Evin içinden o kadar çok Lazca sözler geliyordu ki Gülfem bir yerde yorulduğunu hissetti. Annesi arada gelip bakıp geri dönüyordu. Miray ve Defne birer genç hanım gibi giyinmişlerdi. Hazırlıkta sona geliyorlardı.

Temel, Dursun, Ali balkonda babalarına çaktırmadan sigaraları yakıp yakıp bitiriyorlardı.

“Ula,” dedi Dursun. “Ha biz bu kiza çok ettuk. Evlan da evlan, yeduk başinu, aha da cidey.” Sigarasından bir nefes daha aldı.

“Ettuk,” dedi Temel. “İstanbullarda yem olacak itun birina diye az kudurmaduk.”

“İyi fuşki yeduk, aha da cidey,” dedi Ali. “Anama söyleyun, bize da kına yaksun.” Bir nefes de Ali çekti.

“Allah'tan damat iyi, çaldı bizum kizun kalbinu,” dedi Dursun.

“İstersa kötü olsun, cenazesunu genç kaldırurlar,” dedi Temel.

“Kesun da,” dedi Ali. “Hayur konuşun.”

“La noli?” dedi Mustafa Bey. Duman altı olmuş balkona çıkmıştı. Oğulları sigaraları az daha yutacaktı. Telaşla söndürmeye koyuldular.

“Hiç baba,” dedi Dursun.

Mustafa Bey oğullarına bakıp sıkıntıyla ensesini kaşıdı. “Ananuz görmesun, bir tane da bana verun.”

Temel iç cebinden çıkarıp uzattı. “Buyur baba,” dediğinde üçü de kenara çekildi. Mustafa Bey sigarasını yakıp oturdu. “Ula ne zormuş kız vermek. Cigerum yanay.”

“He baba, sorma,” dedi Dursun yüzünü sıvazlarken. “Çok ettuk kıza, göz açturmaduk. Aha da cidey.”

Ali yüzünü buruşturdu. “Gülo halundan memnun, artuk biz bağlasak durmaz.”

“Ula ben kızumu nassul vereceğum,” dedi Temel. “Bacimu verurken böyle oldum. Kizum gidersa biterum.”

“Ben bittum, sen de bitesun,” dedi Mustafa Bey. İç çekip dertle denize baktı. “Gözunda yaş görursanuz ha ben olurum olmam, çekup alacaksınız.”

“Aluruz baba, gerusuna bakmayuz,” dedi Temel.

“Doğdi, akça pakçaydu. Maviş maviş bakaydı. Dudaklari kıpkırmızıydu, anasu dedü, gül olsun adü. Gül gibi dedü.” Mustafa Bey’in gözleri doldu. Elinin tersiyle giderirken balkona Zehra Hanım girdi. Baktı hepsi derti dertli iç çekiyor, onu da fark etmediler. “Bir tane da bana verun,” deyip kocasının yanına oturdu. “Kız cidey Mustafa,” dedi, Temel bir sigara verdi, Dursun yaktı.

“Cidey Zehra, cittuğu yerda mutlu olsun.”

“Âmin...” dedi Zehra Hanım.

“İyi ki bir tane,” dedi Ali eve girerken.

Bir zaman sonra gitme vakti yaklaşırken evdeki telaş yerini sakinliğe bıraktı. Gülfem odanın ortasında hazır bir şekilde oturuyordu. Kızlar da

giyinmişti. Miray ile Defne, halalarının yanından ayrılmak istemiyordu. Birer yanına konuşlanmış, dikiliyorlardı.

“Hala yine geleceksin, değil mi?” dedi Miray.

“Bizi unutmazsın, değil mi?” dedi Defne.

“Abartmayın, ülke değiştirmiyorum. Ben zaten burada yaşıyordum, yani evet geleceğim.” Yeğenlerinin elini tuttu, bakış atıp göz kırptı. “Artık siz de gelirsiniz, ben izin alırım.”

Kızlar ikna olmuyordu, dudakları her an ağlayacak gibi bükük duruyordu. Saçını bozmamak için sarılamıyorlardı.

Takım elbisesi içinde odaya Miray’ın ikizi Ahmet girdi. Elleri cebinde, suratında çapkın bir bakışla adım adım yaklaştı. “Hala!”

“Halam... Yakışıklım, kimin yeğeni, küçük serseri.”

Ahmet çarpıcı ve çapkın bir bakış attı. “Babam, dedem, amcalarım ağlıyor.”

Gülfem küçük bir kahkaha attı. “Git söyle, boşa ağlamasınlar.”

“Hala çok güzelsin, kimin halası,” dedi halasının yanağından makas alırken. “Kapıyı tutacağım, babam gıcıklık olsun diye hemen açma dedi.”

“Ne verirlerse üç katı, tek seferde aç,” dedi Gülfem.

“Yok ya...” dedi Ahmet. “Kusura bakma hala, öyle kolay olmayacak.”

“Bak şuna,” dedi Gülfem gözlerini kısıp. “Abartma bak, bizimkiler sever düğünde kavgayı, bir terslik olursa senden bilirim.”

“Hala abartma ya!” Elini cebine sokup geldiği adımlarla kapıya yürüdü.

“Havaya bak ya!” dedi Leyla.

“Neyse veririz yengeciğim, sıra sende.” Ahmet sırtıp çıktı. Leyla’nın ağzı açık kalırken ne diyeceğini bilemedi.

“Bu var ya, bu, çok fena bir şey,” dedi Fatoş.

“Geldiler,” sesini duydu Gülfem, kalbi birkaç kez sertçe çarptı. O ev değiştirecek olmasına hiç takılmıyordu, mutluydu ve umutluydu. Düğünlerden, evlenmekten nefret etse de bugün onun günüydü, güzel geçire-

cekti. Yerinden yavaşça kalktı. Leyla çiçeğini uzattığında alıp iki avucuyla tuttu. Salona ilerleyip tam ortada durdu.

Kaan kapının önündeydi, açılmayan kapının, bugün onu hiçbir şey yıldıramazdı. Demir ile bakışıp gülümsediler. Suzan Hanım, Güneş ve İbrahim Bey de keyifle izliyordu. Arkalarında bir dünya insan vardı.

“Enişte açılmay,” dedi Ahmet içeriden. Yanında Miray ve Defne vardı. Temel, Dursun, Ali ve Mustafa Bey sırtarak izliyordu.

“Ne istersin açmak için?” dedi Kaan, kulağı kapıya yakındı.

“Sen başla, ben diyeceğim.”

Kaan bir adamı küçük de olsa yola getirecek en değerli şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. “İlk arabayı ben alacağım.”

Ahmet ok gibi doğruldu, mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. Defne ile göz göze geldi, kıza bakması bahaneydi, çakraları duman atıyordu hem de egzozdan. Kapı kolunu çevirirken ikinci kez düşünmedi.

“Vay it,” dedi babası Temel kahkaha atarken.

Kapı ardına kadar açıldığında Kaan elindeki paraları Ahmet’in eline tutuşturdu. “Bu iyiliğini unutmayacağım, bu da bugünlük.”

“Eyvallah enişte,” dedi Ahmet. “Üç seneye görüşürüz, sözümü aldım.”

“Görüşürüz.”

Salona ilk girenlerdendi Kaan, arkasından ailesi geliyordu. Salonun ortasında güneş gibi parlıyordu Gülfem. Başından ayağına onu süzerken gözlerinde bambaşka ışıklar yanıp sönüyordu. Saçlarını ensesinde toplatmıştı. Duvağı sade ve çok şıktı. Mavi gözleri gelinliğin içindeki kadınla safir gibi parlıyordu. O kadar güzel gülümsedi ki bir kez daha âşık oldular, ilk kez orada karşılaşsalar bile o aşkı sonuna kadar alırlardı.

Gülfem de ona gülümsedi, siyah takımını, damat tıraşıyla çok, çok ama çok yakışıklıydı. Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldikleri anı yaşıyorlardı. Birbirlerine göz kırptılar.

Sonrası hızlı ve stresliydi, babası bir kez sarılıp kendini evin dışına attı. Temel ve Dursun ağlaya ağlaya sarılıp babalarını takip ettiler. Ali elinde bir kurdeleyle yaklaştı. O ağlamıyordu, gülümsüyordu. “Ne ağlayacağım, aha da kız cidey,” dediğinde odanın içindekilerin gerginliğini bir

nebze aldı. Gülfem hiç ağlamadı, bir ara gözleri dolacak gibi oldu ama o da babasıyla abilerini ilk kez ağlarken gördüğündendi. Ali abisine gülümsedi.

“Aha da kız cidey abi.”

Kaan geliniyle gurur duyuyordu, o özeldi, o çok güzeldi. Kenardan izliyor, sadece gülümsüyordu.

Ali karşısında durup gülümsedi. Mavi gözlerinden tatlı bir keder okunuyordu. “Şanınla gidiyorsun. Sen bizim göz bebeğimizsin. Seni çok sevdik gül güzeli kızımız. Alınla pulunla gelin ediyoruz. Seni vermiyoruz, seni evlendiriyoruz. Biz kız vermeyiz, yuvasını yaparız. Sen bizi hiç üzmedin, Allah da seni üzmesin.”

Gülfem’in gülüşü kayboldu, şimdi duygulanmış, gözleri dolmuştu. Ailesini çok seviyordu, onca zaman onları kırmadan dökmeden yoluna bakması bu yüzdendi. Yutkunduydu, abisine dolu gözlerle bakarken gülümsedi.

Ali kuşağını bağlarken Kaan’ın gözlerinin içine baktı, duygudan duyguya çekiliyordu. Kaan onu mutlu bir ifadeyle seyrediyordu.

Abisine sıkıca sarıldı. Kaan sırasının geldiğini anladığında doğruldu. Yaklaşırken ceketini ilikledi, derin bir nefes alıp verdi.

“Al bakalım gelinini, gelin senin, kız bizim,” dedi Ali, tebessüm ettiğinde Kaan başını eğerek kabul etti.

Leyla kırmızı duvağını kapattı. Kaan kolunu değil elini uzattı, Gülfem’in ince parmaklarını elinin içine alınca sıkıca tuttu. Evden çıkarırken arkada annesi Zehra Hanım ağlıyordu. Halaları ağlıyordu, Suzan Hanım bile ağlıyordu. Dünürünü teselli etmek için bir süre aşağı inemedi. Gelin arabası onlardan önce hareket etti.

Gülfem araba hareket edince duvağını kaldırdı. “Oh çok şükür, evden çıkabildim,” dedi duvağından kurtulmak için uğraştı. “Kaan yardım et.”

Kaan örtüyü başından çıkarmasına yardım etti, Gülfem alıp katladı, arabasının arka cebine sıkıştırdı. Yanında Leyla oturuyordu, önde Güneş vardı, arabayı da Murat abisi kullanıyordu. Uzun seçme denemelerinden sonra Murat’ı tercih etti. Şoförlüğünü beğeniyordu.

Güneş başını arkaya uzattı. “Hadi geçmiş olsun, biri daha elendi. Bundan sonrası daha kolay olacak.”

“Hiç sanmıyorum, bir ağıt da ben giderken yapacaklar.”

“Annem de ağlıyordu,” dedi Kaan. “Onu hiç anlamadım.”

“Kızının bir gün gideceği aklına düşmüştür,” dedi Murat.

Güneş ona ters bir bakış atıp önüne döndü. “Sadece duygulandı, hiç alakası yok.”

Murat cevap vermedi, kasma kadar sakince yol aldılar. Fotoğraf için kasma belirli yerlerinde bir saati aşan çekimlerden sonra geniş ve ferah gelin odasına alındılar. Dev aynalar, süslü avizelerin süslediği odaya yerleştirilmiş şaşaalı koltuklara otururken Kaan yardım etti.

“Çok güzelsin nayino.” Yanına usulca kurulurken ceketinin düğmesini açtı, odada kimse yoktu ama kızlar arada girip çıkıyordu. Uzanıp boyundan koklayarak öptü Kaan. “Ben gelinim, bugün kimse benden daha güzel değil.” Tek kaşı havada bir bakış attı. “Şu yakışıklılığın canımı yakıyor Kaan.”

“O nasıl oluyor?” Kaan iki kaşı havada gülümsüyordu.

“Seni böyle yakama takasım geliyor, bana ait, benim falan.”

“Kıskançlık seziyorum.” Başını yaklaştırıp dudağının kenarından öptü. “Hâlâ mı?”

“Sonsuza kadar sürecek, geçici olduğunu sanmıyorum.”

Odaya kızların girmesiyle onlara döndüler. Arkalarından da anneler girdi, Zehra Hanım gözyaşlarını sonraya saklamış, gülümsüyordu. “Sizi okuyacağım, Rabb’im nazardan saklasın.”

“Maşallah, çok güzel oldular,” dedi Suzan Hanım, gelinin yüzüne dokunup okşadı. “Gelinimin dillere destan güzelliğiyle bu gece inanılmaz bir hava atacağım. Bir süre beni konuşacaklar. İki üç kez oku Zehracığım.”

“Gövde gösterisi başlasın,” dedi Kaan şaşkın gülüşüyle. “Annem geliniyle hava atacak.”

“Ben de damadıyla atacağım,” dedi Zehra Hanım. “En çok eltime.”

“Eyvah eyvah,” dedi Gülfem küçük sesli bir gülüşle. “Ben sana dedim belediyede kıyalım nikâhı diye. Yem olacağız, yem.”

“O an bu kadar cazip gelmemiştii,” dedi Kaan annelerine bakarken. “Şu an acayip iyi bir fikir olduğunu anlıyorum.”

“Siz karışmayın,” dedi Suzan Hanım. “O bizim meselemiz.” Zehra Hanım’la bakıp gülüştüler, odadan çıkarken kahkaha atıyorlardı.

“Acayip ikili oldular,” dedi Fatoş.

“Tehlikeli ikili,” dedi Kaan.

“Bugün hiçbir şeyi düşünmüyorsunuz,” dedi Leyla. “Bize bırakın, bir el işaretiyle koşacağız. Prens ve prenses,” dedi reverans yaparak.

“Siz evlenmeden çocuk bile yapmayacağım kızım,” dedi Gülfem. “Bu emeklerinizi toplayacaksınız, heyamoooo.”

“O ne ya?” dedi Fatoş.

Kaan bedenini sarsarak güldü. “Çay toplayan kadınların birbirine seslenirken kullandığı bir söz, başarı, çalışmak gibi farklı anlamları var. İmece gibi düşünün.”

“Ha...” dediler aynı da kızlar.

“Ha ya,” dedi Gülfem. “Laz olarak bir Laz’la evli olmanın en güzel yanı ne söylersen anlaması.” Kaan’a döndü, aşkla parlayan gözleriyle seviyorlardı.

Kaan huzurlu bir soluk aldı. “Si şk’imi ore do ma sk’ani.²⁸?”

Gülfem’in dudaklarına tatlı bir gülüş yerleşti. “Si şk’imi ore do ma sk’ani.” Kaan’ı kendine bir kez daha âşık etmişti.

“Ay şunlara bak, gözlerimizin önünde aşk yaşıyorlar,” dedi Leyla.

“Anlamadık ama neyse, özel bir şeyler geçti. Duymak istemiyoruz.”

Birbirlerine omuz atıp güldüler.

Kapı tekrar açıldı, organizasyon şefi içeri girdi. Anlattı anlattı, sırayla yapılacaklar listesi uzadı, gitti. Nikâh masasına hayallerini bile kurmadığı ama ötesindeki adamla yürüdü. Onun gözlerinin için sevgiyle baka baka imzaladı. Kaçıp saklandığı kadere imza atarken eli bile titremedi.

28. Lazca *sen benimsin, ben senin* demek.

Geçmişini tek imzada geride bıraktı Kaan. Aslında geçmişi onu ilk gördüğü an arkasında kalmıştı ama artık resmen bir ömür birlikte olacağı kadın için attı imzayı. Onu istemekten, özlemekten bıkmayacaktı. Her an, her saniye aklında ve kalbinde yaşayacaktı Gülfem. Gülfem'in aşkı damarlarında kan niyetine geziniyor, ona hayat veriyordu.

Gülfem nikâh cüzdanını aldığı anda artık resmen Ayşe Gülfem Alireis Ofloğlu'ydu. Kaan'ın ayağına basarken tescilledi. Kaan'ın sessiz bir şekilde, "Çok şükür," dediğini duydu, bugün bu kaçınıcıydı, artık sayamıyordu. Her aşamadan sonra şükreliyordu.

Başka bir koşturmanın kapısı aralandı, konukların arasına karışıldı. Kısa sohbetler edildi, Gülfem erkek tarafından görmedikleri ve kayınvalidesinin arkadaşlarıyla tanıştı. Suzan Hanım tüm arkadaşlarına öve öve bitiremedi Gülfem'i.

Güneş camiadan arkadaşlarıyla köşelerde sohbet ediyor, kısacık kalıyor, yanlarından ayrılıyordu. Son ayrıldığı grubun hemen önünde döner dönmez Murat dirseğini tutup kibarca ilerletti. "Manyak, ne yapıyorsun?" dese de etrafına gülücükler attı Güneş. "İki sülalenin önünde aklını mı kaçırdın?"

"Adını adımın yanına yazdırıyorum, alacağım seni." Murat da etrafına bakıp sırttı.

Güneş'in deli damarı tik tak atıyordu ama çaresiz dudaklarını sıkıca kapattı. Murat'ın onu ağaçların altına çekmesiyle kolunu sertçe çekip aldı. "Murat!"

"Mjora." Karşısında durdu, bu gece bunu çözmezse Güneş yarın kayıplara karışacaktı. Biliyordu Londra'ya döneceğini, kızlara söylerken duymuştu. "Bir durul artık, sana ulaşamıyorum."

Sayıp sövmek için açtığı ağzını kapatırken gerideki kalabalığa bakmayı seçti. Beğenmeyi geçmişti, Murat'ın sabrına hayran bile olmuştu. Onca zamandır ona ulaşmak için her yolu denemişti. Güneş için erkeklerden kaçmak hep çok kolay olmuştu. O kaçırdı, erkekler de bir yerde sıkılır, giderdi ama Murat gitmemişti. Uğruna çaba gösterilen kadın olmak ona iyi hissettirmişti. Bu devranın böyle gitmeyeceğini biliyordu, bir yerde bu

konuşma yaşanacaktı ama hazırlıksız yakalanmıştı. “Ne istiyorsun?” diyerek kollarını göğsünde bağladı.

“Klişe olacak ama seni! İstemiyorsan söylemen yeterli, zorla kalbini alacak değilim ki bu mümkün değil.”

Güneş önüne, ayak ucuna baktı. Sözlerini toparlamaya çalışıyordu. Gülfem neyse Güneş de oydu. Alışmak zaman alacaktı ama istiyordu.

“O yolu bulamadın Güneş, göstermeme de izin vermedin ama yolun başından da ayrılmadın. Ben mi yanlış anladım?” Murat yeri mesken eden kadına saniyelerce baktı ne başını kaldırıyor ne de bir söz ediyordu. Omuzları indi, kalbi derinden kırıldı. Güneş görmedi ama başını umutsuzca salladı. “Tamam, bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

Güneş’e bir kez daha bakmadan yana doğru bir adım attı, bakmak acı veriyordu. Yaşamak istediği türden bir acı değildi ama kalbine ev kurduğu da kesindi.

“Dur!” dedi Güneş, Murat’ın kolunu tutmuştu. Murat önüne baktı, uzaktaki kalabalık hiç ilgisini çekmese de başka bir açısı yoktu. Teselli sözleri dinlemek istemiyordu.

“Çok bile sabrettin, testi geçtin.”

Kaşları birleşen adam, Güneş’e döndü. Karanlıkta uzaktan gelen ışıkla yarı seçebiliyordu. “Ne testi?”

Güneş adamın kolunu bıraktı. “Övünmek için söylemiyorum ama ben güzel bir kadını, hayatımın bir döneminden sonra etrafım erkeklerle sarıldı. Hepsinin derdi güzelliğimdi, alacaklardı, hevesleri geçince bitecekti. Ben de hepsiyle gönülçelen oynamayı seçtim. Sıkılan yol aldı, hiçbirisi senin kadar sabırlı olamadı.”

Attığı adımı geri alıp Güneş’in karşısına geçti. Bakışları kadının yüzünde geziyordu ama hâlâ anlamış değildi. “Yani?” diyebildi.

“Yanisi,” dedi, bakışlarını eskisi gibi cesurca adama dikti. “Evet, ben seni istiyorum ama sen beni ne kadar tanıyorsun ki? Bence ben sana uyum sağlayacak son kadın olabilirim.”

Tek kaşını kaldırıp, “Hım,” dedi Murat. *Seni istiyorum* ifadesinde kalmıştı. Sonrası çok mühim değildi. “Uyum derken?”

“Of!” dedi Güneş iki elini de havaya kaldırıp. “Beni deli ediyorsun, sinirlendiriyorsun. Aynı şeyleri ben de sana yapıyorum, inkâr etme, gözlerinde görüyorum.”

“Yanlıştın var, beni sinir eden sensin.”

“Ben de öyle dedim.”

“Sensin sen!”

“Aptal mısın, ben ne diyorum?”

“Sensin diyorum. Beni sinirlendiren senin benimle oynaman. Ben senin gönülçelen olduğunu anlamadım mı sanıyorsun? Beni delirtip o tatlı gülüşünü attığında tükenen sabır kotalarımı yeniden doldurdum durdum. Yapmasan ben de delirmeyeceğim, seni de delirtmeyeceğim. Hem ben ne yapıyorum sana da deliriyorsun?”

Güneş önüne düşen saçlarını arkasına atarken parmaklarını buklelerinin içinden geçirdi. Gülüşünün tatlı olduğundan hiç haberi yoktu. “Beni gördüğünde bakışların değişiyor, çekiliyorum sana ve bu beni delirtiyor. Bana bakmadığında da bakmadığın için deliriyorum. Artvin’e geliyorum, yokmuşum gibi davranıyorsun, buna da deliriyorum. Tam döneceğim, karşıma çıkıyorsun, o an seni boğmak istiyorum. Var mısın, yok musun, belli değil. Bir mesaj atıyorsun, sırf seni mutlu etmemek için kendime eziyet edip cevap vermiyorum. Bazen sürekli etrafımda, bazen hiç yoksun. Tam diyorum vazgeçti ama sen yeni bir atakla ve o altı çizilecek cümlelerinle kalbimi çalıyorsun.” Sözlerinin sonunda saçını kulağının arkasına sıkıştırırken bakışlarını kaçırdı. “Bu duygu benim için yeni.”

Murat’ın zafer gülüşü dudaklarına yerleşti, yerinde kıpırdanıp ensesini kaşıdı. “Karşıma çıktığımda delirmen bu yüzden miydi? Beni görmek istemediğini düşünüyordum.”

“Gülme,” diyerek adamın göğsüne vurdu. “Seni görmek istemeseydim, bunu daha net anlardın.”

“Ben şu an suçlu çıkıyorum.”

“Suçlusun çünkü.”

“Sensin suçlu, bu kadar güzel olunmaz.” Güneş çıkışacakken duyduğu sözle gülümsedi ama Murat devam etti. “Gözümün önünde, Gülfem’in

nişanında bir sürü serseriyle flört ettin. Gözümün önünde! Beni sana ne dedim, sen ne yaptın?”

“Yaparım, sen öyle dedin diye kendini benim herhangi bir şeyim gibi görmek hata. O zaman arkana bakmadan kaçman gerekiyordu. Ne diye konuşuyoruz burada?”

“Kaçamıyorum!” İki eli havada isyan eder gibi söyledi. “İstiyorum. Aksisin ama istiyorum. Hayır, sen aksi değil, kötü bir kadınsın, acımazsın, canın nasıl isterse öylesin. Sadece kendin için düşünüyorsun. Ben seni düşünürken sen kendi egonla savaşıyorsun ama yine de istiyorum.”

“Sen başına bela istiyorsun.”

“Sana ne, baş benim değil mi?”

Sen istedin. “Gülüşüm sana tatlı mı geliyor?”

“Aynaya bakınca göremiyor musun?”

“Kendimi kendi gözümde bayağı iyi görüyorum aslında ama gülüşümde şeker olduğunu bilmiyordum.”

Murat başını eğip yana yatırdı. Güneş şimdi de tatlı tatlı gülümsüyordu. “Mjora... Allah bana hiç acımamış seni yaratırken.”

“Hım...” dedi Güneş, bir adım atıp Murat’ın ceketini iki yandan tutup adamı kendine çekti. “Düğünden sonra bunu detaylı görüşmek isterim. Bin kişinin olmadığı bir yerde, daha kötü ve acımasız olabilirim, aklın başından gidebilir.”

Murat gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı, verirken güldü. “Aklımın başımda olduğunu kim söyledi?” Kolunu Güneş’in beline sarıp ayaklarını yerden kesti. “Buradan çıkıyoruz.”

Kolunu Murat’ın omzuna sardı, bedenini adama yaslarken, “Hissediyor musun, ten çekimimiz var,” dedi.

“Ben onun adının o olduğunu bilmiyorum ama sen çok iyi bilirsin, kitaplarını okudum.”

Güneş’in yeşil gözleri sonuna kadar açıldı. “Okudun!”

“Okudum, Fatoş’tan öğrendim adını. Solara Arden Quinn²⁹.” Dudak büktü Murat, konuşmak istedi ama doğru sözleri aradı. “Sonra.”

Güneş küçük bir kahkaha attı. “Ne o, edebin mi yetmez?”

“Babanın seni neden deport ettiğini anlamak için kitabın ortasına gelmem yetti. Ayrıca,” dedi gözlerini kısıp Güneş’in dudaklarına baktı. “O kadar edepli biri değilim.”

Güneş elini havaya kaldırıp güldü. “Aradığım Türk erkeği!”

“Çok beklersin. Ben iki kişi arasındaki edepsizliklerden bahsediyorum.”

“Kalbimi kırdın! Bu konuda anlaşılamayacağız.”

“Bir yolunu buluruz,” dedi, etrafına bakınıp girdiği yoldan çıkmayı göze alamadı. “Biraz gidelim, orada ayrılırız.”

“Güzel bir hikâyemiz olursa onu yazacağım.”

“Bazı kısımları atlarsan sevinirim.”

“Mesela?” dedi adamın kollarının arasında kahkaha atarken. Murat etrafına bakıyordu. “Sonra göstereceğim.”

“Uf, merak ettim. Abimle Gülfem’i yazacağım, gerçekten bazı kısımları yazacağımı sanmıyorum.”

“Susar mısın, inan hiç merak etmiyorum.”

“Of sen çok edeplisin.”

“Bacımın özelini merak etmiyorum, konu sen değilsin.” Murat birkaç metre geride Gülfem’i gördüğünde Güneş’e, “Sessiz ol,” dedi. Güneş de fark etmişti. “O kim?” dedi, yanındaki kadına bakıyordu, sırtı görünüyordu.

Gülfem konuklar arasında dolaşırken yanında aralıklarla arkadaşları, Kaan, annelerinden biri oluyordu. Kendi ailesine ayrılmış alana annesiyle girmiş, masa masa dolaşıp ilgilenmişti. Annesini bir süre sonra babası çağırdığında tek kalmıştı. O da Kaan’ı bulmak için etrafına bakınmıştı ama görememişti. O kadar kalabalıktı ki gözlerinin önü insan seli gibiydi. Önünü bir kadın kestiğinde durdu ve gülümsedi. “Sedef.”

29. Bu isim hayal ürünüdür, gerçek kişilerle hiçbir alakası bulunmamaktadır.

Sedef siyah saçının önüne gelen tutamını kulağının ardına sıkıştırıp gülümsedi. “Kaan’a vermem gereken bir belge var ama onu göremiyorum. Birazdan ayrılıyorum, Antalya’ya gelmesi uzun sürer, sen verir misin?”

“Tabii,” dedi Gülfem ama kadının bir sıkıntısı olduğu belliydi. “Bir sorun mu var?”

“Biraz konuşabilir miyiz?” derken başını çevirmiş, kasrın köşesini işaret etmişti. Gülfem de o yöne bakıp, “Olur,” demişti. Etrafına bakındı ama bildik bir yüz göremedi, mecburen kimseye söylemeden adım adım kasrın köşesine birlikte geldiler. Sonuçta Kaan’ın hem arkadaşı hem de iş arkadaşıydı. Yardımcı olacağını düşünmesi iyi insanlara has bir duyguydu. Tepelerindeki ışıkla görüşleri açıldı, Sedef çantasından çıkardığı zarfı Gülfem’e uzattı. “Belki bana inanmazsın diye sana kanıt getirdim.”

Gülfem gözlerini birkaç kez kırparken Sedef’ten aldığı bakışlarını zarfa indirdi. Bu anı bir yerden hatırlıyordu. Boğazını temizleyerek zarfı aldı, açarken, “Ne için inanmam gerekiyor?” diye sordu.

“Kaan ve ben birlikteyiz ama o iş olarak seni seçti.”

Gülfem elini zarfın içine atmıştı, bakışları yerde kaldı. Aklından binbir görüntü akıp geçerken kalbinin bin parçaya ayrılışını hissetti. Bakışları Sedef’e kalktı. Düşünceleri ileri sarım geri sarım gibi dağılıp toparlanırken öylece bakakalmıştı.

Sedef onun bu boşluğundan yararlanıp kederle dudaklarını büktü. “Çok üzgünüm Gülfem, kadın kadının kurdu değildir. Ben onu terk ettim, ona yapamayacağımı söyledim. Erkekler asla değişmeyecek, bugün ben, yarın bir başkası olacak ama ben o yolda olmayacağım. Orada, zarfta da delilleri var.”

Kaan! Onun sevdiği adam, kocası, eşi, gözünün içine bakıp kalbini kırmaktan korkan adam mı yapmıştı tüm bunları? Kaan’ın her bir sözünü, bakışını aklından geçirirken böyle bir şeyi atlayıp atlamadığını düşündü. Aklı o kadar karıştı ki toparlayamadı. Zarfın içindeki elini çekip fotoğrafları da beraberinde çıkarttı. Otelin önünde sarmaş dolaş görüntüleriyle derin bir nefes aldı. Kaan onu öperken çekilmişti. Binlerce okun bedenine saplandığını hissediyordu, öyle büyük bir acı yaşıyordu ki kaskatı olmuş-

tu. Sonraki fotoğrafa elleri titreyerek geçti, havuzda eğlenirlerken çekilmişti. Kaan'dı işte, gerisi mi vardı?

“Nikâhtan önce sana ulaşamadım, belki de evlenmezdin. Kiminle evli olduğunu bilmen için veriyorum. Lütfen bunları benim verdiğimi söyleme! Beni işten atar, çalışmam gerekiyor. Seninle tanıştığında ayrılmayı istedim ama izin vermedi. Benim bir suçum yok Gülfem. Gitmem gerekiyor.”

Dünya dönmeyi bıraktı, Gülfem en saçma anda, en saçma sözleri duydu. Anlaması birkaç saniye sürdü, kadının ela gözlerine bakarken beyinin içinde koşan bir fil sürüsü belirdi. Sürünün altında kalmış, her bir fil bir uzvuna basıp geçiyordu ve canı fena hâlde yanıyordu.

Bahsettiği adam Kaan değildi, değildi. Olamazdı. Öyle birini tanııyordu Gülfem. Kadına bakarken omuzlarını kaldırdı. Mavi gözleri kısıldı. Kendini o an hatırlayamadığı bir anın içinde hissetti. Kalbi minicik parçalara ayrılırken çenesini kaldırdı. “Bunu bir de Kaan’a anlatacaksın!” dedi Gülfem. “Onun önünde.”

Nereden çıktıklarını anlamadı ama Güneş ve Murat’ı gördü. Derin bir nefes alıp bir adım geri çıkarken Murat kolunu tuttu. “Gülfem yürü!”

Güneş de kadının kolunu tuttu. “Seni ellerimle parça parça edeceğim Sedef, sana bu dünyayı dar edeceğim.”

Sedef onu görmeyi beklemiyordu, ela gözleri kocaman açıldı. “Güneş!”

Güneş dişlerini sıkarak gözlerini onu öldürmek istercesine kıstı. “Sen bittin. Yürü!”

Murat, Gülfem’i kasra sokup odasına götürürken Gülfem sürükleniyordu. Ne durabiliyor ne konuşabiliyordu. Murat cebinden telefonunu çıkarıp Fatoş’un numarasına bastı. Gülfem kolunun altındaydı.

“Efendim abi?” Fatoş’un sesi dışarıdan, insanların arasından geliyordu. “Gelin odasına hemen!” Telefonu kapatıp cebine attı.

“Güvenlik!” diye bağırdı Güneş, kolundan tutup sürüklüyordu Sedef’i. “Bırak beni!” diyerek kendini çekse de Güneş’le başa çıkamazdı.

İki adam belirdi yanında, elinde telsizlerle Güneş'in başında durdular. "Buyurun efendim?"

"Bu kadını bir odaya kapatın, sakın çıkarmayın!" dedi Sedef'i adamlara verirken.

"Güneş yapma, bırak gideyim," dedi Sedef, çırpınıyordu ve gözleri korkuyla doluyordu. Hayali böyle değildi, geldiği gibi çıkıp gidecekti. Güvenliğin arasında, "Güneş yapma," diye diye gitti Sedef.

Güneş ellerini saçından geçirdi. İhtimal bile vermiyordu, abisi böyle bir şeyi yapmazdı. Deli divane âşık Kaan, Gülfem'e bunu asla yapamazdı. Hırsıyla inleyerek abisini bulmaya koştu.

Murat, Gülfem'i odaya sokup kapıyı kapattı. "Gülfem kendine gel!" Elindeki fotoğrafları alıp katlayıp iç cebine bıraktı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Gülfem bomboş bakıyordu. Şoka girmişti, aklındakiler birbirine çarpıyordu. Kapı açıldı, Fatoş ile Leyla içeri girdiler, yüzlerindeki gülümseme Gülfem'i görünce kayboldu.

"Ne?" dedi Leyla.

"Ne oldu?" dedi Fatoş.

"Gülfem'e sahip çıkın!" dedi Murat, tekrar odadan çıktı. Kapının önüne durup elini ensesine attı. Düşünmeliydi, ince ince düşünmeliydi. Sağa sola dönüp durdu, düşündü, düşündü ama işin içinden çıkamadı. Kaan ile Güneş'in hızlı adımlarla geldiğini gördü. Kaan'ın yüzü taş gibiydi, ölümcül bakışlarıyla Murat'ın öfkeli bakışları kesişti. Murat önüne geçti, burun buruna geldiler.

"Çekil!" dedi Kaan, dişlerinin arasından daha önce kimsenin duymadığı bir sesle. Gülfem'e gidecek yolda ezemeyeceği hiç kimse olamazdı.

"Ne yaptın sen Kaan!"

"Sana hesap vermeyeceğim. Hesap vereceğim tek kişi içeride! Çekil!"

Murat burnundan öfkeli bir soluk aldı. Kızlarını bırakacaklarını düşünüyorlarsa çok yanılıyordu Kaan ama şu an konuşması gereken kişinin Gülfem olduğunu biliyordu.

"Çekil!" dedi Güneş en az abisi kadar sert bir sesle. Murat ona döndüğünde kadının gözlerindeki öfkeyi gördü ama hiç umurunda değildi.

Kenara çekilirken başını kaldırdı. Kaan ona çarparak açtı kapıyı. Pencerenin önünde aşağıdaki düğünü izleyen Gülfem'i görünce sakin bir nefes aldı. "Bizi yalnız bırakın."

Gülfem ağzını bile açmamıştı, Leyla da Fatoş da ne olduğunu bilmiyordu. Birbirlerine bakış atıp Kaan'ın iki yanından geçip kapıyı çekti.

"Gülfem."

Sesiyle gözlerini kapattı Gülfem. Pencerenin önünde çekildi, Kaan yaklaşırken ona iki adım da o attı. "Sus!"

Kaan'ın gözleri, yüz ifadesi, sesi, kör kuyularda ateşlerin içinde yamış da kimseler el uzatmamış gibi acı doluydu. "Yalan! Yemin ederim, yalan!" Bir adım daha atıp ellerini tuttu, sıkıp kendine çekti. "İnan bana! Yalan!"

Gülfem, Kaan'ın gözlerindeki acıyı, telaşı, kederi görüyordu. Bakışlarını ellerine indirdi, sonsuza kadar ayrılmayacaktı o eller ama geldikleri yer kalbini bir kez daha kırdı. Başını kaldırırken nefes alıp verdi. "Çiçeğimi atmadım."

"Bırak çiçeği." Kaan ağlar, isyan eder gibi fısıldandı. "Konuş benimle, bana inandığını söyle!"

"Bu gece o çiçeği atmazsam buradan çok ceset çıkar." İki kaşını da kaldırıp gülümsedi. "Çiçek önemli."

Kaan doğrulup başını kaldırıp gözlerini kapattı. "Gülfem... Yapma!"

"Hadi gidelim." Ellerini Kaan'ın ellerinden çekti, bir daha tutacak mıydı? Kaan olduğu yerde öldü, öylece Gülfem'in onu gömmesini bekleyecekti. Yanından sıyrılıp geçen kadının peşine düştü.

Gülfem kapıyı açtığında sessizliğe bürünmüş dört kişiye bakıp güldü. "Aşağı iniyoruz."

Murat başını eğdi, Gülfem yanından geçerken yutkundu. Gülfem'in nasıl bir inada, duruşa sahip olduğunu en iyi o bilirdi. İçinde volkanlar patlarken gülmesini de bilirdi, volkanı patlatmasını da. Sırayla gidiyordu.

Kaan, Gülfem, Fatoş ve Leyla aşağı inerken Güneş, Murat'ın karşısında durdu. "Ağzını açarsan bitersin!"

"O kızı buradan sizinle göndermeyeceğim!"

“Sana ne! Onlar halledecek, sen karışma!”

“Gülfem benim kardeşim, onu bilinmezliğe bırakmayacağım.”

“Yapma Murat! Gülfem’in yerine kararlar vermekten vazgeçin, o isterse kalır, isterse kocasıyla gider!”

“Susarsam gidecek, bunu hepimiz için yapacak! Kimse için bedel ödemesine gerek yok.”

“Sana ne!” diye bağırdı. “Karışma! Kes sesini Murat!”

“Üzgünüm.” Güneş’i orada bırakıp merdivenlere ilerledi. Güneş arkasından topuklarını vura vura yürüdü. Başlamadan biten en güzel çift olmak kaderlerinin bir parçası olmalıydı.

Anneler babalar konuklarını uğurlarken kasrın bahçesi yavaşça boşalmaya başladı. Yakın aile üyeleri kalmıştı. Müzik usulca devam ediyordu. Kaan’ın içi içini yerken Demir’in yanında duruyordu. Bakışları Gülfem’in abilerine kaydı, üçü de neşeli konuşmaların içindeydi.

“Bu da ancak bizim başımıza gelirdi,” dedi Demir, eliyle yüzünü sıvazladı. Kalbi korkuyla güm güm atıyordu.

“Yok öyle bir şey, sen olsun anla! Hasta mıdır nedir, bilmiyorum. Neden yaptığını bile anlamadım.”

“Sana inanıyorum, sorunumuz bu değil, en azından şimdilik. Buradan sorun çıkmadan eve götürebilersen ne âlâ yoksa çok fena şeyler olacak.”

Kaan sıkıntıyla soluk aldı. Murat’ı gördü, adamın gözlerindeki bakış onu iliklerine kadar üşüttü. “Gidemeyeceğiz. O sorun çıkacak ama ben de karımı bırakmayacağım. Ölürüm daha iyi ama benimle gelecek!”

Müzik sesiyle piste baktı Kaan. Gülfem elinde çiçeğiyle eteklerini kaldırıp basamakları çıkıyordu. Çığlık kıyamet genç kadınlar önüne diziliyordu. Gülfem arkasına dönüp kalabalığa bakıp gülümsedi. Kaan onun tek bir özelliğini değil, tüm varlığını seviyordu. “Hayatımda onun kadar güçlü bir kadın görmedim. Onu bırakacağıma bu gece burada ölmem en doğrusu olur.”

Diğer bir yanda her şeyden habersiz olan Çınar, yanındaki kızıl güzeli kadına baktı, hayatına fırtına girmiş, esmeye devam ediyordu. En güzel zamanda geldiğini kabul etmek istiyordu. Belki aralarında aşk yoktu ama

iyi bir dosttu. İkisinin de ihtiyacı olduğu bu dönemde birbirlerine iyi gelmişlerdi. Her şey aşk demek değildi ya, dost olarak da bir yola çıkılabilirdi. Annesi babası ve abileriyle tanıştırmıştı, annesi Ayşe Hanım arkadaşı olduğuna inanmamıştı, kimse inanmıyordu ki o inansın. “Sen de git,” dedi.

Mavi ona hızla döndü, gözleri bayram yeri gibiydi. Eğlenceli, meraklı bir kadının yakalamak istediği o çiçek alanında bulunmak istediği o kadar belliydi ki. “Sonra dalga geçme ama.”

“Geçebilirim, maksat eğlenmek olsun.”

“Doğru,” dedi Mavi, Gülfem’e bakarken. “Gitmek istiyorum.” Gülümseyerek Çınar’a döndü. “Bana şans dile.”

“Şansa ihtiyacın yok, yakala, gel, evlenelim.”

Mavi güldü. “Salak. Hiç romantik değilsin.”

“Romantik mi arıyordun?”

“Biraz çaba göster, belki kanarım.”

“Bunu düşüneceğim.” Çınar gülümsediğinde Mavi dönerek pistin önündeki kalabalığa ilerleyip karıştı. Kan kırmızı elbisesi, alev gibi saçlarıyla kadınların arasında belirgin bir duruşu vardı. Ellerini cebine atıp seyre koyuldu Çınar.

Gülfem her beş dakikada bir derin bir nefes alıp yeni bir gülümsemeyle etrafına gülücükler saçıyordu. Pistin önündeki kadınlara dönerek çiçeğini havaya kaldırdı. Salonun ucunda ailesi onu izliyordu. Derin bir nefes daha aldı. Şimdi değildi, değildi. Kahkaha atarak döndü. Müzik yükseldi, çiçeğini birkaç kez indirip kaldırdıktan sonra olanca gücüyle atıp döndü. Müzik durdu, kime gittiğini görmek için başını uzattı. Kırmızı saçlarıyla çiçeği havada yakalayan kadının Mavi olmasına şaşkınlıkla bakıp güldü.

“Benim oldu,” dedi Mavi basamakları çıkarken.

“Biliyordum, evleneceksiniz.” Gülfem kollarını Mavi için açtı. Sıkıca sarılıp ayrıldıklarında müzik tekrar yükseldi.

Çınar gözlerinin içine kadar gülümsediğinde Mavi pistten indi, koşar adımlarla yardığı kalabalığın arasından geçip kendini Çınar’ın kollarına

bıraktı. Tam zamanda açtığı kollarının arasına kadını alırken kahkaha attı Çınar.

“Ben tuttum Çınar, ilk kez şans benden yana!”

“Şansa ihtiyacın yok demiştim.”

Kaan sonunun gelişini bekler gibi izledi. Güneş yanlarına gelip durduğunda en az abileri kadar gergindi. “Kendini hazırla, Murat kızı veremeyecek.”

Kardeşine dönerken öfkeliydi ama ona değildi. “Karım benimle gelecek! Git güvenliğe söyle, buradan onunla çıkacağım.”

“Abi!” dedi Güneş dişlerinin arasından. “Akıllı ol! Yanlış bir şey söyleme! Hepsini geçsen, annem seni lime lime edecek.”

“Gerilmeyin!” dedi Demir. “Lütfen.”

Gülfem kendine oturacak bir sandalye bulduğunda kasrın içi boşalmıştı. “Bana Murat abimi bulun!” dedi Leyla ile Fatoş’a.

Kızlar yanından ayrıldı, iki yana dağıldılar ama ne Murat vardı ne abileri ne babası. Kalbi korkuyla çarptı. Suzan annesi ve annesi yanına geliyordu. Tavırlarından bilmediklerini anladığında rahat bir nefes aldı.

“Bitti kızım,” dedi Suzan Hanım. “Artık siz gidebilirsiniz.”

“Olur anneciğim,” dedi, yerinden hızla kalktı. “Kaan nerede?” diyerek etrafına bakındı, şuradan bir çıksa, gerisini o zaman düşünecekti. Kimse birbirine girmeden bir an önce gitmesi gerekiyordu. Kaan kravatını gevşetmiş, ceketini giyerek yaklaşıyordu. Arkasında Güneş ile Demir vardı.

“Hah anneciğim, gidebilirsiniz,” dedi Suzan Hanım.

Kaan annesine öyle bir bakış attı ki Suzan Hanım kaşlarını çattı ama hemen sonra anlamsız bulup arkasına döndü.

“Şimdi bittik,” dedi Güneş, gardlarını alan üç kardeş omuzlarını kaldırdı.

İbrahim Bey, Mustafa Bey, Temel, Dursun, Ali ve Murat seri ve sert adımlarla yüzlerinde öfkeyle yaklaşıyordu.

“Ne oluyor?” dedi Zehra Hanım, kızına baktı, Gülfem gözlerini kapattı, oturduğu yerden kalktı.

“Bir şey oldu,” dedi Suzan Hanım.

“Aç aç!” diye bağırdı Ali. Gülfem’in önündekileri sözüyle kenara çekerken kimse ses etmeden birkaç adım geriledi. Üç abisi Gülfem’in önüne geçti. Mustafa Bey de oğullarının önüne dikildi. “Kız falan yok!”

Gülfem eteklerini tutup sıktı, gözlerini kapattı. “Şimdi değil, diyordu. “Şimdi değil.”

“Ne diyorsun Mustafa?” dedi Zehra Hanım, kocasına bir adım atıp kaşlarını çatı. Mustafa Bey eşine baktı. “Kaan’ın sevgilisi ya da metresi gelmiş, Gülfem’e fotoğraflarını göstermiş.”

Zehra ile Suzan Hanım nefeslerini tutarak birbirlerine döndüler. İki kadın da şok olmuş hâlde Kaan’a döndü.

“Yalan!” dedi Kaan sertçe. “Biri bana inansın artık!” Bağırarak Mustafa Bey’in önüne geçti. “İftira, bana inanın, yok öyle bir şey.”

“Kaan,” dedi babası, Kaan dönüp bakmadı. “Baba yalan diyorum.”

İbrahim Bey başını eğdi. Kime diyeceğini bilmediği gibi şu andan sonrasında korkuyordu. “Mustafa, bırakalım çocuklar konuşsun.”

“Konuşamazlar!” dedi Temel.

“Vermiyoruz!” dedi Dursun.

“Bu işi çözeceksiniz, ondan sonra Gülfem istiyorsa gidecek.”

“Çözecek bir şey yok!” diye bağırdı Kaan. “Yanımda çalışan biriydi, aklında ne kurdu bilmiyorum.” Abilerinin arasından Gülfem’e baktı. “Gülfem...”

Gülfem yorgun mavi gözlerini sevdiği adamın gözlerine dikti ama konuşmadı.

“Gel,” dedi Kaan. “Sen benim karımsın. Biz evlendik!”

“Bizim için fark etmez!” dedi Dursun, öfkelerine sahip çıkıyorlardı. Babaları onları taşkınlık yapmamaları için emir mahiyetinde uyarmıştı yoksa çoktan Kaan ağzı burnu kırılmış hâlde bir kenarda bekliyor olurdu.

“Yarın iptalini isteriz, biter,” dedi Temel.

Ali kardeşine karışmak istemiyordu ama içinden de çıkamıyordu. “Gülfem bir şey söyle!”

Gülfem bakışlarını Ali abisinin ensesine çevirdi ama konuşamadı.

“Ben buradan karımı almadan gitmeyeceğim. İsterseniz çekip vura bilirsiniz. Ya öleceğim ya da buradan karımla gideceğim.”

Sözler ağzından tane tane tüm harflerin üzerine basa basa çıkmıştı.

“Onu naneler yemeden önce düşünecektin, bizim harcanacak kızımız yok!” dedi Temel.

“Yapmadım abiciğim, yapmadım.” İki elini havaya kaldırıp isyan etti. “Gülfem’i tanımadan çok önce de iş arkadaşımdı, öyle bir ihtimal yok!” Sesi salonda çınladı, birçok kulağa girip yankı buldu. Kaan’ın bakışları Gülfem’in gözlerindeydi. “İnan bana!” dedi kollarını indirirken üzgün, yıkılmış görünüyordu.

“Al oğlunu İbrahim,” dedi Mustafa Bey. “Buradan kızımı alıp gideceğim.”

“Yapma Mustafa, konuşsunlar. Gerçekse ben keserim cezasını.”

“Hayır,” dedi Mustafa Bey, Kaan’ın gözlerine baka baka. “O gemi kalktı. Benim kızımdan daha değerli bir şeyim yok.”

Kaan derin bir nefes alıp verdi. Delirecekti, ya katil olacaktı ya da ölü. “Karımı alıp gidemezsin!”

Mustafa Bey’in mavi gözlerine Karadeniz’in hırçın dalgaları oturdu. “Öldürürüm seni!”

“Tamam, şimdi öldür. Ama Gülfem’i götüremezsin.”

“Gidiyoruz,” dedi Mustafa Bey, bir adım attığında Kaan önünü kesti. “Gidemezsin!”

“Çekilin önümden!” Gülfem’in sesi, ailesinin yüreğini dağladı. Zehra Hanım elini ağzına kapatırken daha fazla ağlamaya başladı. Abileri ve babası inatla önünde durdu.

Kaan karısının gözlerinin içine bakarken duruldu. Bedeni gevşedi, bakışlarına dinginlik oturdu.

“Çekilin dedim.”

“Babama de ki önünde dursan bile gidecekmiş...”

Annesine söylediği öylesine bir cümle, hayatının dönüm noktası oluyordu. Yutkundu. “Ben Ayşe Gülfem Alireis Ofloğlu’yum, o da benim kocam. Bana onu siz getirdiniz, ben de kabul ettim. Siz istiyorsunuz diye arkamda bırakacak değilim.”

Evlen de evlen diyen dilleri lal oldu ve bin kez pişman oldular ama ellerinden bir şey gelmedi. Mustafa Bey arkasına döndü. “Kızım.”

“Lütfen baba, ben Kaan’a inanıyorum.” Babası gözlerinin içine *yapma, affet* der gibi bakıyordu. Ağlamak istemiyordu, başını indirdi. “Çekilin.”

Mustafa Bey kızından zorla aldığı bakışlarını oğullarına çevirdi, baş işaretini yaptı, istemeseler de yana kaydılar. Gülfem aralarından geçip babasının önünde durdu. “Üzülme, ben iyiyim. Gerçekten. Ellerimle kurduğum hiçbir şeyi hiç kimsenin yıkmasına izin vermem. Beni en iyi sen tanırsın, ben buna nasıl izin vereyim?”

Babası yaşlı gözlerle başını salladı. “Bizim için kendini yakma!”

Gülfem gülümsedi. “Sence biri beni yakabilir mi? Ben senin kızınım. Ben istediğimi alırım ama öyle ama böyle.” Babası başını kaldırdı, gülümseyen kızını görünce daha iyi hissetti ama geçmedi.

“Biz buradan çıkacağız ve kimse arkamızdan tartışmayacak!” dedi Gülfem, abilerine bakıp babasında durdu. “Biz Kaan’la konuşur, aramızda çözeriz. Onlar da artık benim ailem, ölene kadar birbirinizin yüzüne bakacaksınız. Söz verin!”

Abilerinden ses çıkmadı, Ali abisine baktı. Ali *tamam* dercesine başını salladığında genişçe gülümsedi. “Hadi bizi uğurlayın!”

Suzan Hanım uzun süredir tuttuğu nefesini salarken dönen başına elini bıraktı. İbrahim Bey alnındaki teri sildi. Bir miktar gevşeme oluşurken Kaan iki adım geriledi. Gülfem’in ailesiyle vedasını sessizce izledi.

“Sakin ağlama,” dedi annesine sarılırken. “Ben ağlarsam babam vazgeçer anne, sus ve gül.” Annesine sıkıca sarıldığında kadıncağız gülümseyip hemen kızını bıraktı. “Onlara sahip çık.”

“Sen merak etme. Beni ara.”

“Yarın ararım.”

Sona geldiğini anlayan Kaan karısına elini uzattı. Gülfem bir elini eteğine atıp diğerini Kaan'ın avucuna bıraktı. Arkasına bakmadı, Kaan'ın yanında yeni ve meçhul hayatına ilerledi. Birkaç saniye sonra gözden kayboldular. Salona ölüm sessizliği çöktü.

“Getirin!” dedi Güneş. Güneş'in cınlayan sessizliğiyle önce ona, sonra güvenliğin getirdiği kadına baktılar.

Çınar ve Mavi salonun onlara yakın bir köşesinden izlemişti. İkisi de çok üzgündü, yorum yapmamışlardı. Ali abilerine ve babasına anlatırken Çınar da oradaydı. Ne diyeceğini bilememişti. Mavi'ye anlatıyordu.

“Konuş!” dedi Güneş. “Yeminim olsun seni gebertirim.”

Sedef etrafındaki insanlara baktı. Daha Güneş onu bulduğunda pişman olmuştu. Kaan'a âşık olmuştu, aralarında iş ilişkisinden başka bir şey geçmemişti çünkü Kaan ona bir kadın değil, çalışan gözüyle bakmıştı. Ne kadar güzel olursa olsun Kaan'ın dikkatini çekememiş ama umudunu da kaybetmemişti. Planını Kaan'ın ilk paylaştığı fotoğraf günü yapmıştı. Ziyaretleri devam eden adamı yine etkileyememişti ki artık âşık bir adamdı, yüzüne bile bakmıyordu Kaan. Nikâhtan önce Gülfem'e ulaşabilse engelleyecekti ama yapamamıştı. İşinden de olmuştu, geri adım atmanın anlamı kalmamıştı.

“Ne söylememi istersiniz? Kaan sevgilim diyorum, neden inanmıyorsunuz?”

Salondaki insanların kalbine hançer soktu. Gülfem'in ailesinin yüreği kanarken öfkeleri tekrar harlandı. Gülfem'in çıkmasın dediği kavga çıkacaktı.

Güneş kendini o kadar zor tutuyordu ki aklını kaçıracaktı. Abisi ona söylemişti ama buradaki insanları nasıl ikna edecekti, sorun oydu.

“Bir dakika!” dedi Çınar. Mavi'nin elini tutuyordu, yanlarına gelince Mavi ortaya girdi. “Fotoğrafları görebilir miyim?”

“Neden?” dedi Ali, ceketinin cebinde duruyordu.

“Ver!” dedi Çınar sertçe. Ali'ye yürüyüp burnundan soluyan adamdan zarfı çekip aldı. Mavi'ye ilerleyip uzattı. Mavi alıp zarfı açtı, içindekileri çıkarıp tek tek incelemeye başladı. Sedef yutkunurken Mavi gülümsedi,

başını kaldırıp merakla bakan aileye daha geniş gülümsedi. “Bu fotoğraflar sahte, yapay zekâyla çizilmiş.”

“Nasıl anladın?” dedi Güneş gözleri büyürken.

“Yapay zekâ eğitimim var, yazılım mühendisiyim, biliyorsunuz. Kaan çok net anlattı, yapmadım dedi, bakmak istedim.”

Sedef bir adım daha geri çıkarken sonunun erken geldiğini biliyordu. Güneş rahat bir nefes aldı, yüzünde zafer gülüşü vardı. “Polis çağırın,” dedi güvenliğe. Tokadı Sedef’in suratında patladı.

Mavi geri çekildi. Suzan Hanım arkasını döndü. “İyi ki çocuklar bizi dinlememiş,” dedi.

Mustafa Bey, Gülfem’in kalktığı yere otururken yüzündeki teri eliyle sildi. Karışık, üzgündü. Kızı için kırgındı, bunu yaşaması gerekmezdi. Kızgınlığı geçmeyecekti ama en azından damadı suçsuzdu.

Ali gergin omuzlarını indirirken abileri de başlarını çevirdi. Zehra Hanım derin bir soluk aldı. “Haklısın dünür,” dedi, kimin ne kadar haklı olduğunu tartışmaya lüzum görmedi.

İbrahim Bey aklanan oğluyla kendine bir sandalye buldu. Birden hepsi o kadar yorgun hissetti ki Güneş’in kadını paralaması bile önemsiz bir detay gibi göründü. Güneş’in duracağı yoktu. Bir yanından Çınar, diğer yanından Murat kolunu tutup geri çekti.

“Bırakın beni! İnsanların hayatlarıyla oynamanın bedelini ödeteceğim.”

“Yeter!” dedi Murat sertçe.

Güneş kolunu Murat’tan çekip aldı. “Sen var ya, sen, gözümde bir hiçsin artık.” Parmağını adama salladı. Yeşil gözlerinde iki saat önceki o tatlı kadın yoktu. Artık nefret eden yeşil gözler vardı. Murat bunu hak ettiğini biliyordu ama yine olsa yine yapardı.

“Sana sus dedim, onlar halleder dedim ama sen susmadın. Ne oldu şimdi? Bu kadar insanı yok yere üzdün!”

Murat dişlerini sıkarak alttan kısıp gözlerle baktı, diyecek sözü yoktu. Kendini savunacak bir söze bile gerek yoktu.

“Yüzünü bile görmek istemiyorum! Karşıma çıkma! Adımı unut!”

Suzan Hanım kaşlarını çatı, aralarında geçen konuşma iki sevgiliye ait değilse ne demekti? Babası ve Demir de dikkat kesildi.

Güneş doğrulup Murat’a nefretle baktı. “Gözümde biten çok adam gördüm ama sen en kötüsüsün!”

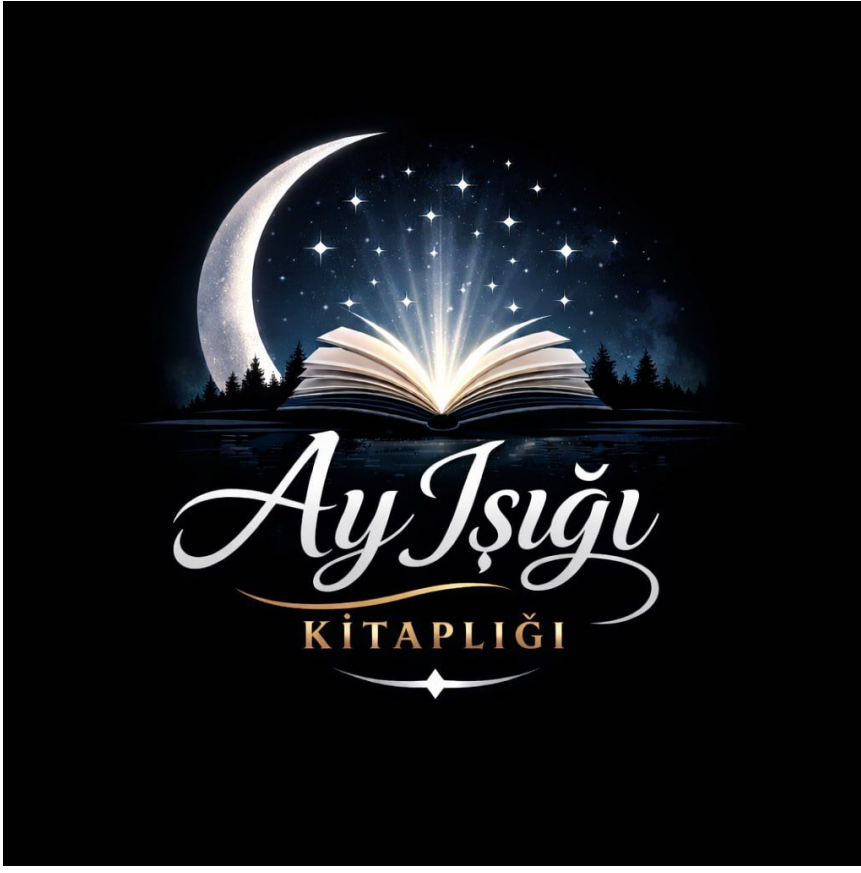
Murat gözlerini kapattı. Güneş önünden geçip giderken onu kaybettiğini biliyordu. Kimseyle muhatap olmamak için dönerek uzaklaştı.

Zehra Hanım boğazını temizleyerek Suzan Hanım’a sokuldu. “Dünürüm, bir kalp kırıklığı söz konusu sanırım.”

Suzan Hanım şaşkınlıkla dünürüne döndü. “Öyle galiba.”

“Çocuklar konuşarak çözer, üzülme.”

İtinayla laf sokulduğunu anladı Suzan Hanım. Oğlunu savunacak son kadındı, suçsuz da olsa. “Haklısın dünürüm. Çok haklısın.”

@ayisigikıtap

19. Bölüm

Gülfem'in aracı yalının bahçesine girdi. Yol boyunca sıkıntılı nefesleri dışında bir tek söz bile etmediler ama ipin ucunun kapı kapandıktan sonra kopacağını ikisi de biliyordu. Gülfem kapısını açıp kendi indi, Kaan telefonunu aldı. O an Demir'in araması görüldü. Açıp kulağına götürdü. Evin anahtarını alıp çıktı. "Ne var?"

"Sakin ol şampiyon."

"Siktir git, sinirim tepemde. Ne istiyorsun?" Gülfem kapının önünde bekliyordu. Ona doğru yürürken adımı havada kaldı. "Fotoğraflar sahteymiş, yapay zekâyla yapılmış. Hepimizin önünde Güneş'ten ömrünün tokadını yedi."

Kaan'ın omuzları gevşerken soluğunu saldı. "Herkes biliyor mu?"

"Evet, Alreisler de duydu. Sorun yok burada."

"Güneş'e söyle, hak ettiğini yaşatsın. Polise verin, ne hâli varsa görsün."

"Tamam, Gülfem'i aradılar ama açmadı. Mesaj gönderdi Fatoş, ona da söyle."

"Tamam," dedi, telefonu kapatıp geri döndü. Kızların arka koltuğa bıraktığı Gülfem'in çantasını alıp kapıları kilitledi. Söylemeyecekti, en azından kendisi demeyecekti. İnaniyorum demişti, ne kadar inandığını görmek istiyordu. Çantasındaki telefon hiç çalmamıştı, demek ki sessizdeydi.

Karısının yanında durup anahtarı kilide takıp kapıyı açtı. Ne hayalleri vardı, geldikleri durum ölmelikti. Gülfem açılan kapıdan hızla geçip

ayaklarını delen ayakkabılarını çıkarıp attı. Kaan çantasını dolabın içine bırakıp kapıyı kapattı. Eve getirmişti ya, gerisini hiç düşünmüyordu. Üst kata çıkmaya yeltenen kadını hızlı iki adımda tutup durdurdu. “Nereye hanım?”

“Senin olmadığın bir odaya!” dedi, kolunu çekti ama kurtaramadı. Kaan iki adım altta duruyordu. Eğilip Gülfem’i omzuna aldı. “Konuşacağız, sonra gidersin.”

“Bırak Kaan, gerçekten doldum, bak taşarsam karışmam.” Tepe aşağı durup deli gibi bağııyordu. “Bağıırma karıcığım, komşular çok yanlış şeyler düşünecek.”

“Aptal!” diye bağırdı.

Kaan onu salona getirip indirdi. Gülfem geriye çekilip duvağını itekledi. Köprüden geçmeye hazır iki keçinin bakışları aralarında gerilim oluşturdu. “Hayatımın en güzel gününü mahvettin.”

“Benim de hayatımın en güzel günü mahvoldu.”

“Kimse sana Gülfem sevgilim demedi ama? Bana dediler, bana! Neler dediğini duymadın sen!”

“Bağıırma! Sakince konuşalım.”

Mavi gözleri nem içinde döndü Kaan’a. “Sakin değilim. Birkaç saat önce evlendiğim adamın sevgilisi olduğunu öğrendim, nasıl sakın olabilirim?” Ellerini kaldırıp avuçlarını gösterdi. “Ellerimdeydi, o kadını öpüyordun! Sarılmıştın, çıplaktınız! Sakin mi olayım?”

“O kadına elimi bile sürmedim. Bu sözü o kadar insanın içinde kurmamak için çırpındım. Sürmedim. Değil sevgilim, değil. Yanımda çalışıyordu! Mesafe olarak yanımdaydı ama ben onunla hiç ilgilenmedim. Hiç! Ne gördüğün umurumda bile değil, ben değilim!” Gülfem’in bakışları büyüdü ve öfkeyle küçüldü ama Kaan devam etti. “Hani bana inanıyordun?”

“Bu sözü o kadar insanın içinde olay çıkmasın diye söyledim.”

“Bana inanmıyorsun!” dedi kaşları havada. “Yalan söylüyorum, öyle mi?”

“Bana böyle bir soru soramazsın! Ben kadını, kadın! Kocamın başka bir kadınla birlikte olduğunu duyuyorum. Bana senden, sen olmayan

senden bahsetti. O seni bırakmak istemiş ama sen istememişsin! Ne düşünüyordun? Burada benimle, gittiğinde onunla olmayı mı?”

“Ben o kadar iğrenç bir adam mıyım? Hiç mi tanımadın? Şu sözleri bana nasıl yakıştırıyorsun?” Yüksek çıkan sesi Gülfem’i bastırdı. “Sana duyduklarınla, gördüklerinle değil; anladığın, tanıdığın Kaan’ı soruyorum. Beni hiç mi tanımadın? Sana nasıl değer verdiğimi hiç mi anlamadın?”

Görmese, Kaan olduğunu anlamasa güler, geçerci ama yapamıyordu. Bir yanı Kaan’a inanırken diğer yanı ihanetin ağır tokadıyla sarsılıyordu. Ömrünün en büyük çıkmazını yaşıyordu, çıkışlar o kadar görünmezdi ki kör gibi hissediyordu.

“Ben bunu neden yaşadım Kaan? Ben bunu yaşamak için ne yaptım mesela, bana ondan bahset.” Saatlerdir tuttuğu yaşlar artık kendiliğinden akmaya başladı.

“Ben o anı yaşadım. Aklımdan hiç çıkmayacak! En güzel günümü kana buladı, bunun suçlusu sensin!”

“Değilim! Ben nasıl bilebilirim? Aklımın ucundan bile geçmeyecek şeyleri yaşıyorum şu an. Hasta demek ki, kafasında kurmuş, kendi yaşamış. Faturayı bize kesti Gülfem, acı bana!”

“Ben sana nasıl acıyayım Kaan? Bana kimse acımadı ki.” Gözyaşlarını eliyle sildi. Kaan uzun bir adımda yanında belirdi. Karısının yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ağlama! Özür dilerim. İstemedim, elimde olmadan yaşanan şeyler için özür dilerim.”

Başını iki yana sallarken umutsuzdu. “Önemi yok. Özürlerin hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Değiştirmek zorunda! O çok beklediğimiz hayatın ilk günündeyiz. Bir gün değil, bir ömür sürecek. Gülfem... Ben seni ölürüm de bırakmam.”

“Bunları duymak istemiyorum. Şu an asla dinlemek istemiyorum.” Kocasının ellerini yüzünden çekip attı. “Balayına çıkmıyoruz. Düğünüm rezil oldu, aynı duygularla onu da batıramam.”

Kaan omuzlarını indirdi. “Sen bana inanmıyorsun.”

“Ben sana inanmıyorum. Neden inanayım ki benimle en başından anlaşma yaptın. Babanın seni mirasından menetmemesi, benim de özgür bir hayat için çıktığım bu yolda inanmak buraya kadardı.”

Tatlı bir yalan en kötü günde zehirli bir yılan gibi aralarına dolandı. Kaan öfkeyle güldü ama konuşmadı. Gülfem eteklerini toplayıp önünden çekildi. Salonun tek basamağına geldiğinde geri döndü.

Kaan da ona bakıyordu. Bir söz, tek bir söz onları eski hâline getirebilirdi ama onun ne olduğunu ikisi de bilmiyordu.

“Bugün ilk kez Feride’ye kızdım. Gitmemeliydi. Kaldım çünkü günün birinde pişman olacaktım. Kıymetini bil!³⁰”

Gülfem üst kata çıkarken Kaan kendini koltuğa bıraktı. Uzun bir gece olacaktı, çok uzun... Ceketinin cebinden çalan telefonunu çıkarttı. Açıp, “Efendim anne?” dedi.

“Oğlum, Gülfem nasıl?”

Yere baktı. “Kırgın, üzgün, ağlıyor ve bana inanmıyor.”

“Söylemedin mi? Kızlar ulaşamadı, mesajlara da bakmadı.”

“Telefonundan haberi yok, çantasıyla dolaba bıraktım.”

Suzan Hanım’ın sesi kesildi. “Kaan...”

“Anlamaya çalışıyorum, anlıyorum da. Ama hiçbiri bana inanmamasını karşılamıyor.”

“Gurur yapacak günde değilsin, ben olsam o eve gitmezdim. Kendine gel!”

“Şimdi değil, sonra... Görüşürüz.” Telefonu kapatıp koltuğun üzerine bıraktı. O da çok üzgün, kalbi kırık ama Gülfem’e bunu anlatamıyordu ve belki de anlatamayacaktı. Başını üst katın merdivenlerine çevirdi. Üst katta kaderine, yaşadıklarına ağlayan kadına bir adım bile yaklaşamıyordu.

30. İnkilap Kitabevi, Reşat Nuri Güntekin, Çalıkuşu kitabına ithafen yazılmıştır.

Gülfem tıpkı Kaan'ın aklından geçirdiği gibiydi. Aynanın önüne oturmuş, gözlerinden akan yaşları silme gereği görmeden duvağını çıkarıyordu. Zorla da olsa başından çekip aldı. Topuzunu çözerken öfkelen-di, daha kuvvetli ağladı. Çözdüğünde ayağa kalkıp fermuarını açtı, gelinliğin içinden kollarından sıyrıp çıktı. Banyoya giderken saçlarını geriye taradı. Yaşadığı şeylere inanmakta zorluk çekiyordu. Aylarca bugünü beklemişti, yeni bir hayata sevdiği sevildiği adamla girecekti. Evi gibi... Banyo kapısında durdu, eli tokmakta kalmıştı. Sevdiği kesindi, Kaan'ı bu evin terasında ilk öptüğü günden bu yana seviyordu. Belki öncesi de vardı ama o, o an fark etmişti. Hiç sevildiğini duymadı ki. "Nayino," derken ağzından bal damlıyordu ama hepsi o kadar. Kalbi bir kez daha yeni fark ettiği ayrıntıyla kırılırken kendini ılık suyun altına bıraktı. Bitip tükenene kadar kaldıktan sonra çıktı. Üstünü giyindi, boş yatağa bakarken bitti sandığı gözyaşları yeniden akmaya başladı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, gece ya da sabaha karşı, evlendiği ilk gün boş bir yatakta ağlamak onu hem üzdü hem de öfkeliendirdi.

"Neden?" diyordu. "Neden ben?"

Işığı kapattı. Uyumak istemiyordu ama çok yorgundu hem bedeni hem de ruhu. Denize bakan geniş mermerli pencerenin önüne gidip mermere oturdu. Boğaz'ın ışıkları hiç sönmezdi, İstanbul hiç uyumazdı. Başını pervaza yasladı.

Her şey o kadar güzelken başına bunların gelmesini düşündü. Fark edemediği bir detay aramaya koyuldu. Bir açık, bir eksiklik. Kaan onu istemişti, gerçekten de elinden geleni yapmış, onu özel hissettirmişti. Geçen zamanı tekrar gözden geçiriyordu. Yanında olduğunda söylemese de sevgisini, ilgisini üzerinden hiç eksik etmemişti. Yanından ayrılıp şehirler arasında gezerken bile günde onlarca kez mesaj atıp iki üç kez arayan adamdı. Yokken bile varlığını yaşatmıştı. Açık yoktu, başka birine en ufak bir ilgisi olduğunu bile sanmıyordu ki bunu öncesinde anlardı. Gözünden kaçırdığı bir detay bulamadı ve o an başını pervazdan aldı. "Telefonum nerede?" diye mırıldandı. Bacaklarını sarkıttı, inip doğruldu. Odasında esir değildi, ev onundu. Kaan'ın nerede olduğunu bilmiyordu ama umursamadı da. Odasından çıkıp alt kata indi. Işıklar açıktı, başını çevirdiğinde Kaan'ı te-

rasta gördü. Kaan da onu görmüştü. Elleri cebinde eve girip omzunu cam kapının pervazına yasladı.

Gelinin artık gelinliği yoktu, o merak ettiği evin içindeki Gülfem'i gördüğünde canı yandı. Çok sevdiği pijamalarından birini giymiş, nemli saçlarıyla telefonunu arıyordu. Dolaba bakmayı akıl eden zeki karısı ona inanmıyordu. Çantasından çıkarıp çantayı tekrar dolaba bırakan kadını seyretti. Mesafe çok uzak olsa da ne yaptığını görüyordu. Ekranındakilere bakan kadın ayakta dikiliyor, başı önünde bekliyordu.

Gülfem onlarca aramayı önemsemedi, merak etmiş olacaktı ki sürekli aramışlardı. Mesajlara girdiğinde onlarca bildirim üst üste diziliyordu. Abileri, annesi, kayınvalidesi, görümcesi, Murat abisi, hepsini es geçip kızlarla olan guruba bastı.

"Telefonları açmıyorsun. Gülfem... Fotoğraflar sahte, yapay zekâyla çizilmiş. Mavi söyledi, eğitimini almış ama abin ikna olmadı, salondaki fotoğraflara da gösterdi. Onlar da yapay zekâ olduğunu söyledi Gülfem, Kaan suçsuz!"

"Kavga etmediniz, değil mi?"

"Gülfem cevap ver."

"İyi misin?"

Gülfem gözlerini kırpa kırpa okudu. İçinde pişmanlık ateşi tutuşurken telaşa da kapıldı. Dönüp bir kez daha okudu. Herkes söylerdi ama ne Leyla ne Fatoş ona iyi hissetsin diye yalan söylemezdi. Kalbi sertçe atarken başını kaldırdı. Kaan uzakta, teras kapısının önünde elleri cebinde, pervaza yaslanmış, yarım ağız sırtıyordu. Avucundaki telefon titremeye başladığında baktı. Açıp kulağına götürürken mutfığa saptı.

"Öldük be kızım, mesajı görmeni bekledik," dedi Leyla. "Fatoş da yanımda, yerimizden bile kalkmadık Cülo, nasılsın?"

"Mesajınızı okuduktan sonra fuşki gibiyim."

"Eyvah eyvah," dedi Fatoş. "Kavga ettiniz, değil mi?"

"Yok, öptüm de geçti yaptık. Tabii ki kavga ettik."

"Görmen gerekiyordu Gülo," dedi Leyla. "Güneş'in elinden zorla aldılar."

Gülfem gözlerini kapatıp elini alnına bıraktı. “Onun kötü günleri daha başlamadı.”

“İşte benim dostum,” dedi Fatoş. “Yiyelim oni.”

“Sen ne dedin Kaan’a?” diye soran Leyla’yı görmese de yüzünü buruşturdu. “İnanmadığımı söyledim.” Mutfak kapısına dönüp baktı, arkasında bulmak istemiyordu. Mutfağın ucuna ilerleyip kısık sesle konuştu. “Mesele sadece o değil, en güzel günüm berbat oldu. Sebebi de Kaan, bunun bedeli olmalı.”

“Haklısın,” dedi Fatoş. “Dik durdun, o da dik durdu. Bir seçim yaptın, herkes yer, biz yemeyiz Gülo, sen onu sevdiğin, inandığın için gittin.”

Gülfem dudaklarını büktü. “Öyle oldu, daha o kadın konuşmaya başladıktan sonraki ikinci dakikada en azından sözlerinin yalan olduğunu anlamıştım. Sözlerin içinde Kaan yoktu, bahsettiği adam o değildi. Üzgünüm ve kırgın. Fotoğraflar önceye ait diye düşünmüştüm ama sahte olduğu aklıma gelmedi.”

“Geçecek demek çok mu acımasızca olur?” dedi Leyla. “Giderken aklında ne vardı?”

Kapının önünde Kaan’ı görünce sustu. “Balayı iptal, yarın görüşürüz.” Telefonu kızları suratına kapattı.

Kaan yanına gelirken o annesinin numarasına dokundu. İkinci çalışta açıldı telefon, başını kaldırdığında Kaan’ı burnunun ucunda buldu.

“Anneciğim!”

“Anne beni aramışsın, telefonuma yeni bakabildim.”

“Nasılsın diye merak ettim, kızlar sana ulaşamadı, haber aldın mı?”

Bakışlarını kocasına dikmişti. “İyiyim, gayet iyiyim, sorun yok. Ben size demiştim ama bu kadarını tahmin etmemiştim.”

“Kimse etmezdi, korkunç biri. Kaçta gideceksiniz yarın?”

“Gitmiyoruz, başka bir güne erteledik.”

Zehra Hanım’ın kısa bir an sesi kesildi, düşündüğü belliydi. “Yani tamam, kolay şeyler yaşamadınız ama başka bir sebebi var mı?”

Kaan ona, o kocasına bakmaya devam ediyordu. “Keyfimiz kaçtı bir kere, daha sakın bir dönemde gideriz, acelesi yok. Babam nasıl?”

“Gergin ama daha iyi. İyi ki beni dinlemedi diye hayıflanıp durdu. Bir müddet İbrahim babanla görüşmezlerse unutup atlatacaklar diye düşünüyorum.”

“Ben unutursam kimse hatırlamasın. Kendinizi üzmeyin, görüşürüz, kapatıyorum.”

“Kendine ve kocana iyi davran.”

Telefonu kapatıp avucuna sıkıştırdı. “Ne bakıyorsun?”

“Hiç,” dedi Kaan. “Karımın nasıl bir yalancı olduğunu izliyorum.”

“Sensin yalancı! Senin pisliklerini topluyorum.”

“Gerçekten mi Gülfem? Bir günde bu hâle geldik, inanması çok zor ama sen zaten inanmamayı seçtin. Sana kolay olmalı.”

“Sen gerçekten beni tanımıyorsun. İyi tarafımı gördün, normal tabii.”

“Seni tanıyorum. Senin aksine senin beni tanımandan daha fazla hem de.”

“Kim kimi daha fazla tanıyor tartışması mı yapacağız?”

“Hım...” dedi Kaan gözlerini tavana dikip alay edercesine. “Yok, kim kime ne kadar güveniyor tartışmasına ne dersin?” Öfkeli yeşil gözlerini Gülfem’e indirdi. “Ama sen zaten seversin tek kalemde silmeyi.”

Dişlerini öfkeyle sıkarken iki eliyle Kaan’ı sertçe itti. “Sen yaşıyor olduğuna dua edecekken karşıma geçmiş alay ediyorsun.”

Bir adım geri çıksa da dengesini toplayıp Gülfem’i bileklerinden yaladı. Kadını burnunun ucuna kadar çekip yaklaştı. “Burnun düşse almazsın, değil mi? Öğrendin mi gerçekleri?”

“Yalanların da gerçeklerin de sorumlusu sensin! Korktuğum ne varsa sayende başıma geldi. Ne istersen onu düşün. Hiçbiri seni aklamayacak.”

Kaan ürkererek geri çekildi. Elleri Gülfem’in bileklerini ateşe değer gibi bıraktı. Gözlerinden keskin şüpheler koşuşturuyordu. “Sen beni sevmiyorsun,” dedi Kaan.

Bu bakışı, sözleri beklemiyordu. Kendine dokunmak için her bir anı kollayıp hiçbir fırsatı kaçırmayan adamın bir anda buz gibi geri çekilmesi kalbini telaşa düşürdü. Gözlerinde birer ateş yanmıştı. “Biz bir yerde hata yaptık.” Elini alnına verip ovaladığında Kaan’ın öfkeli gülüşünü işitti.

“Nerede mesela?”

Gülfem başını kaldırdı, konuştukça daha da acı bakıyordu. Daha ke-
derli, daha berbat.

“Sen aileden kaçmak için beni mi kullandın?” dedi Kaan.

“Sen aileden kopmamak için beni kullandın, ben değil. Ben sana istersem devam ederim dedim.”

“Yalan söyledim!” Sesinin yüksekliği Gülfem’i ürküttü. “Ne yalanı?” diye sordu altından ne çıkacağını bilememden, kalbi ağzında attı.

“Babam beni seninle evlenmeye falan zorlamadı. Sadece gidip görecektim, olmadı deyip dönecektim. Mirasından menetmedi, bunu aklının ucundan bile geçirmedi. Ben sana yalan söyledim! Söylediğim tek yalan da buydu. Yine olsa yine söylerim.”

“Neden?” Kaşları öyle derin çatıldı ki o an itibariyle artık bir çizgisi vardı.

Kaan saçma bir ifadeyle bakıp güldü. Ruhunda bir yerler sarsılıp yıkılıyordu. “O an aklıma o geldi. Seni ilk gördüğüm anda istedim, ikincide de, üçüncüde de. Şansıma o kadın sendin ve değil evlenmek, konuşmak bile istemiyordun, ben de seni elimde tutmanın yollarını ararken öyle söyledim. İşe yaradı mı evet ama aylar sonra yüzüme çarpacağını bilemezdim.”

“Bu senin hatan, diğerleri gibi.”

“Hâlâ ne söylüyorsun. Ben sana kendimi anlatamıyorum Gülfem.”

“Ben seni anlamak istemiyorum. Bu gece hiç istemiyorum. Benden uzak dur, ikimiz de sakın değiliz, gereksiz tartışıyoruz.”

Kaan’ı önünde iterek yolunu açtı, bir adım attı ama Kaan bileğini tutup tekrar kendine çevirdi. Yüz yüze gelen ikili yorgun ve öfkeliydi. Ama Kaan’ın gerginliği Gülfem’e kendi duygularını bastırmasına neden oluyordu.

“Ben senin olur olur deyip arkanı dönünce bildiğini okuyacağın abilerin değilim.”

Bakışlarını kocasına çevirdi, Kaan’ın gözlerindeki bitmişlik onun öfkesinden daha çetindi. Sözleriyse bıçaktan daha keskin. “Daha ne kadar kırabileceğini merak ediyorum.”

Anlık bir korkuyla bakışları yumuşadı, tutuşunu gevşetti. Önüne geçip iki elini Gülfem’in omuzlarına bıraktı. “Beni anlamam için uğraşıyorum, kırmak istemiyorum.” Omuzlarındaki ellerini karısının yüzüne çıkardı. Burukça gülümsedi, dudaklarını Gülfem’in alnına bastırdı. Sakin bir nefesle geriye çekildi. Elleri boşluğa düştü.

“Olsun, kaldın ya. Canın sağ olsun.”

Gülfem’in kalbi sızladı, gözleri yeniden dolarken bakışlarını çekip mutfaktan çıktı. Biri bir yatağın içinde, diğeri evin terasında sabaha kadar birbirlerini düşünerek dolandı. Kırgın, dargın ve kederle geçen saatler güneşi doğurdu. Yaşadıkları en uzun geceydi, insanın kalbi ağrıdığı anda sabahlar hiç gelmiyor, güneş doğmamak için elinden geleni yapıyordu. Saniyeler saat oluyor, saatler ay...

Hiç kapatmadığı gözlerini çalan telefonuna çevirdi. Yatağın üzerinde titreyip duruyordu. *Suzan anne* yazısını görünce doğrulup açtı. “Efendim.”

“Günaydın kızım.”

“Günaydın anneciğim.” Saçını arkasına atarken odanın kapısı aralandı. Dün geceki kıyafetleriyle harap bir hâlde girdi Kaan. Göz göze geldiler ama ikisi de bakışlarını çekti.

“Gülfem...” dedi kadın, Gülfem gözlerini kapattı. Kaan’ın banyoya giren sesini duydu ama açmadı. “Sen benim kıızımsın, biliyorsun değil mi? Adımızın yanına gelin eklediler, benim için senin Güneş’ten hiçbir farkın yok.”

Gülfem yutkunup dolan gözlerini tavana kaldırdı. “Biliyorum.”

“Geçecek, ben seni tutuyorum.”

Gülfem ağlarken gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Sen çok zeki ve güçlü bir kadınsın, benim kızımдан başka bir şey beklenmezdi. Yarım saat içinde hazırlanıp kahvaltıya geliyorsunuz. Anneler burada, asla böyle ayrılamayız. Önce sizin, sonra bizim mutluluğumuz. Sizi mutlu görmek istiyoruz. Ben sana güveniyorum ama annen, baban, abilerin... Onları rahatlatman gerekiyor, gözleri arkada gitmemeleri gerekiyor.”

Parmak uçlarıyla gözlerinin altını sildi Gülfem, burnunu çekerken, “Haklısın anneciğim, birazdan geliyoruz,” diyebildi.

“Bekliyoruz, annenin sana selamı var.”

Telefonu kapatıp yatağın üzerine bıraktı. Kaan’ın bilgisi olduğuna emindi. Giyinme odasına geçip günlük, şık bir bluz ve etek seçip giydi. Ayakkabılarını alıp parmaklarına taktı. Derin bir nefes alıp omuzlarını kaldırdı. Şu andan itibaren ağlamayacaktı. Kapıdan çıktığında banyodan çıkan Kaan’la burun buruna geldi. Evin içinde üstsüz bir adam vardı, tamam, evlenmişti. Şimdi daha net dank ediyordu. Bakmadan yanından geçip makyaj masasına oturdu. Çekmeceleri karıştırıp daha önce buralara bıraktığına emin olduğu saç şekillendirme aletini çıkarıp fişe taktı. Isırırken yüzüne renk vermeye başladı. Makyajından emin olunca aynada gözlerine iyice baktı. Mutlu değilse de durgun bakışlar buldu. İkna olup maşayı eline aldı. Düzleştirip kalın bukleler vermeye başladığında Kaan giyinme odasından çıkmıştı. Parfümünün kokusu tüm odayı sarmıştı.

Aynada göz göze geldiler. “Birazdan biter,” dedi dümdüz duygusuzca. Kaan ona cevap vermedi, odadan çıkarken Gülfem arkasından kindartca baktı. “Hoş geldin Oflu.”

Başını iki yana sallayıp işini bitirdi, masasını toplayıp kalktı. Çanta seçip içine telefonunu attı. Alt kata inip ayakkabılarını giydi, dolabın içindeki çantasından eşyalarını aktarırken, “Ben hazırım,” diye seslendi. Çantasının ağzını kapatırken Kaan arabasının anahtarını uzattı. Tek arabaları vardı, hanımefendi mecbur kalmadıkça arabasını kimseye vermezdi, ezberiydi artık.

“Kullanasım yok, sen sür,” dedi kapıyı açarken. Çıkıp son sıcak günlerin temiz havasını içine çekti.

Kaan'ın açtığı kilitlerin sesiyle arabanın yan kapısını açıp girdi. Gözlüğünü takıp bahçesine bakarken Kaan yerine geçip arabayı çalıştırdı. Yola çıktıklarında Gülfem çantasından telefonunu çıkarıp numarayı aramaya koyuldu.

“Gece Güneş ile Murat abim çok kötü tartışmış.”

“Duymadım, kimse bana bir şey söylemedi.” Dirseğini kapıya yaslayıp arabayı ustalıkla sürmeye devam etti. “Neden?”

Gülfem numarayı buldu, basmadan önce cevap verdi. “Güneş söyleme demiş, abim dinlememiş. Konuşmasını ben de beklemiyordum ama kendince doğru olanı yaptı.”

Biliyordu. Murat’a öfkeli değildi. Aynı şey kardeşinin başına gelse, o da aynısını yapardı. Sağduyulu olmaya çalışıyordu, ne kadar ipin ucunda kendisi de olsa doğru olanı düşünmek istiyordu.

Yandan bir bakış attı Gülfem. Parmağı numaraya dokundu, kulağına götürüp önüne baktı.

“Cülo’m.”

“Neredesin?”

“Senin evde, neden?”

Kocasına döndü. “Benim eve sür,” dediğinde Kaan zaten yakın olan evin sokaklarına girmek için direksiyonu kırdı. “Seni almaya geliyoruz, aşağıya inersin.”

“Nereye?”

“Sen in, sözümü dinle da!” Telefonu kapatıp çantasına atıp arkasına yaslandı. Gözlerini kapatıp dünyayı umursamadan birkaç saniye geçirmek istedi.

“Aralarında bir şey mi vardı?”

“Benim bildiğim, ismi konmuş bir şey yoktu, gece ikisi tenhalarda ne yapıyordu, bilemiyorum.” Gülfem dudaklarını sıkıca kapatıp gülüşünü bastırdı.

“Tenha?” dedi Kaan sert bir sesle.

“He, تنها, kuytu köşeler de olabilir. Artık ne yapıyorlarsa, beni onlar buldu.”

Kaan burnundan sesli bir soluk bırakırken başını yana çevirip salladı. Gülfem’in eski evine kadar aralarında konuşma geçmedi. Murat apartmanın önünde, elleri cebinde, bahçe duvarına yaslanmış bekliyordu. Arabayı görünce doğrulup yola adım attı, arka kapıyı açıp girip oturdu.

“Ne oluyor?” dedi öne doğru.

Kaan arkasına döndü. “Bilmem, dün gece kardeşimle tenhalarda ne bok yediğini anlatırsın belki diye düşündük?”

Gülfem de arkaya bakıp tek kaşı havada, abisini süzdü. Murat’ın bakışları şaşkınlıkla aralandı. Karı kocaya bakıp gözlerini kaçırdı. Dudaklarını mühürler gibi kapatıp arkasına yaslandı. Gülfem kıkırdarcasına gülerken önüne döndü. Kaan da öfkeli bakışları yola çevirip arabayı kaldırdı.

Ofluoğlu villasına girdiklerinde Murat sıkıntıyla arabadan indi. Yanında inen Gülfem’e, “İntikam mı alıyorsunuz?” diye fısıldadı.

“Biz sana kızmadık. Sen benim abimsin, hangisi duysa aynı şeyi yapacaktı. Kaan’ın da kardeşi var, aynısını yapardı. Güneş’in hırsını senden almasını bekliyordum, işler biraz ters gitti ya da düz.”

Murat gülümsedi, dün neydi, bugün ne olmuştu da neler diyordu. “Düz gitmesi evla oldu. İyi misin?”

“Gibiyim. Zamanla atlatacağımı düşünüyorum ama tabii giden dün benimdi, ona bir tık kalbim kan ağlıyor.”

Kaan dolanıp yanlarına geldiğinde Murat ona baktı. “Kusura bakma.”

“Kusurluk bir durum yok. Olan oldu, olmamasını dilerdim ama elden gelen bir şey kalmadı.”

Gülfem aralarından geçip eve ilerledi. “Milet açlıktan öldü da, ela ela.”

Kaan ile Murat ardından bakarken Gülfem açılan kapıdan Suzan Hanım’la kucaklaşıyordu.

“Affetmedi, değil mi?”

“Ben onu affedecek miyim?”

“Etmedi yani.”

“Bana tırnağının ucu kadar bile güvenmedi, üste çıkmakta o kadar usta ki kendimi suçlu hissediyorum.” O kadar kolay olmayacaktı, Gülfem onu süründürürken gocunmuyordu da Kaan mı gocunacaktı?

Murat derin bir nefes aldı, verirken acı çekiyordu. “Kardeşin artık benden nefret ediyor.”

“O da senin sorunun! Yürü! Anlayacağım ne oluyor.” Eve doğru ilerleyince Murat da mecburen onu takip etti. Eve girip etraflarına baktılar ama evde hiç ses yoktu. Önünü kesen hizmetçi arka bahçede olduklarını söyledi. Kaan ezber yolunu aşır havuzun yanındaki uzun masaya yaklaşırken Murat da yanına gelmişti.

“Afiyet olsun,” dedi gülümseyerek, dün geceyi hepsi unutmak ister gibi görünüyordu. En çok Kaan unutmak istiyordu, en çok.

“Murat hoş geldin,” dedi İbrahim Bey.

“Hoş bulduk.”

“Hoş geldin çocuğum, ben de dedim neden gelmedi diye meğer Gülfem’le gelecekmişsin. Çok iyi ettin,” dedi Suzan Hanım. “Gel otur, yerin hazır.”

İki kenarda iki boşluk vardı. Bir yanda Gülfem’in bir yanda Güneş’in yanı boştu. Özellikle ayarlanmış gibi görünüyordu. Gülfem’in büyük abileri, eşleri ve çocukları yoktu.

“Oturun da,” dedi Gülfem. “Aciktuk, ne kaldunuz kapıda.”

Kaan ses tonuna, bakışlarına ve doğallığına hayran kalıyordu. Hiçbir şey olmamış da mutlu mesut kahvaltıya gelmişler gibi örtüyordu ortamın gerginliğini. “Lafa daldık,” dedi gülümserken. O da yapabilirdi, karısından öğreneceği şeyler vardı. Ders bir gibi düşündü. “Otur Murat,” dedi kardeşinin yanını gösterirken.

Güneş elini yüzüne kapatmadan önce abisine ters bir bakış attı. Murat sandalyesini çekip otururken yüzünü saklayan kadına içli bir bakış atıp sessizce soluğunu bıraktı.

“Cülo’nun şive kaydı, kızdırmayın yeni gelini,” dedi Leyla. Güneş sabah arayıp gelmesini istediğinde onu kırmamıştı.

“Dedi benim gelinim ama tek kelime şive yapamıyor.” Zehra Hanım, Leyla’ya bakıp gülümsedi. “Sana Lazca öğreteceğim.”

Leyla bakışlarını kaçırıp önündeki tabağa bakarken sessiz kalmayı tercih etmişti. Ali çarpık bir gülüşle annesiyle Leyla arasında mekik dokuyordu. Babasından çekinmiyordu çünkü annesi ona anlatmıştı.

Fatoş araya girme gereği hissederek, “Eee...” dedi. “Öğreneceğimizi sanmıyoruz, Cülo bize öğretemedi.”

“Cülo’na kim öğretti?” dedi Mustafa Bey. “Ona biz öğrettuk. Ben dedum ama bu kizdan öğretman olmaz.”

“Evet,” dedi Fatoş. “İki kelime öğretip sizden bir fuşki olmaz deyip bıraktı.”

Leyla güldü. “Zaten iki kelimenin biri fuşkiydi.”

Tüm masanın sesli gülmesine sebep oldu Leyla. Ortam ısınırken İbrahim Bey, “Demir ile Kaan’ı ilkokuldan itibaren üç ay köye gönderdim. Liseye kadar gittiler, orada öğrendiler. Güneş abileri kadar bilmiyor, anlar ama hepsini konuşamaz.”

“O da bir şeydir. Yeni nesil dilimizi bilmiyor, üzücü,” dedi Mustafa Bey.

“Ben de anlıyorum ama konuşamam,” dedi Suzan Hanım. “Çocuklardan kaptım.”

“Bizim evde başka dil yoktu,” dedi Gülfem. “Okul için gelince zorlandım, şivemi toplamam zaman aldı.”

“Ay evet,” dedi Fatoş. “O kadar hızlı konuşuyordu ki bir senenin sonunda bile konuşurken yarı yarıya kayıyordu.”

Leyla sesli güldü. “Size diyorum beni dinleyin, sonra ha kime diyorum, diye devam ediyordu.”

“Siz ne bana yürüyüp duruyorsunuz?” dedi Gülfem. “Kendine gel gelin, görümcen var karşında.”

Leyla gözlerini alabildiğine açarak *kes sesini* dercesine bakıyordu ama Gülfem etkilenmiyordu. Ali zevk alıyordu, zevk ama burada araya girmek istedi. O hatayı bir kez yapardı. “Senin her yerin görümce olsa ne olur kız,” dedi Ali.

“Ama bak pisluk ederum.”

“Ama anneciğim, güzel örnek ol, karşında görümcen var,” dedi Zehra Hanım. Bakışlar sessizce kahvaltısını eden Güneş’e döndü. Güneş başını kaldırıp etrafına bakarken zorla gülümsedi.

“Keşke herkesin Güneş gibi görümcesi olsa,” dedi Gülfem, Güneş ona dönerken tebessüm etti. “Benim olmadığım yerde beni çok güzel canlandırıyor. Eline sağlık görümcem.” Göz kırpıp genişçe gülümseyince Güneş de aynı şekilde karşılık verdi.

“Daha bir şey etmedim, fragmandı.”

“Konuşalım,” dedi Gülfem.

Zehra Hanım yalancı bir öksürükle, “Biz akşam dönüyoruz anneciğim,” dedi. “Amcanlar, abinler, babaannenler döndü; artık siz gelirsiniz.”

“Geliriz anneciğim, geleceğim tabii ki.” Kaan’a döndü, sessizlikle oturan adamla gözleri çarpıştı. “Haftaya gideriz bence, değil mi?”

Yaptığını anlamıştı, kocam sensin, seninleyim diyordu, iki ailenin de güvenini tazelercesine. “Gideriz ne zaman istersen.” Kaan gülümseyerek önce ona, sonra da Zehra annesine baktı. “Geliriz anneciğim.”

“Akşama kadar burada kalın, evde uğraşma işle güçle,” dedi Suzan Hanım.

“Evet anneciğim, ben toplanım evi,” dedi Gülfem.

Zehra Hanım dünürüne gülümsedi. “Sağ ol dünürüm, bir dünürüm daha var,” derken Leyla’ya baktı. “Leyla’nın annesiyle kahve içeceğiz.”

“Ne?” dedi Leyla ağzı açık kalırken. Bakışları Ali’ye döndü ama o kahvaltısını keyifle ediyordu. Zehra Hanım, Leyla’ya cevap vermedi.

“Ah sorma, biz de yakında bir telaşa daha hazırlanacağız.” Fatoş’a bakıp göz kırptı Suzan Hanım.

Kahvaltı sohbeti diğer düğüne kayarken üstlerinden çekilen dikkatle rahat bir nefes aldılar. Bir süre sonra sona gelince Gülfem kocasına yaklaşıp fısıldadı. “Ben Güneş’i alıp gideceğim, abimi al, getir.”

“Nereye?”

“Ön bahçeye,” diyerek kalktı Gülfem. “Güneş, benimle gelir misin?”

Sırasının geldiğini anlayan kadın sıkıntılı nefesiyle kalktı. Masanın etrafını dolanınca Gülfem, Güneş'in koluna girip evin içine soktu. "Sen ne yapmışsın öyle, duydum."

"Hak ettiğini verdim, konuşmaktan anlamıyorum ben."

"Şiddet terapisi mi alsan Güneş, önüne geleni dövüyorsun."

"Murat'ı dövemedim, içimde kaldı."

"Murat demişken," dedi, ön kapıdan bahçeye çıktılar. "Siz dün gece ne yapıyordunuz orada?"

"Konuşuyorduk." Bahçenin ortasına gelince ayrılıp karşılıklı durdular. "Seni bulmadan öncesi çok güzeldi. Senin düğünün, benim de tatlı anlarım toz bulutu gibi yok oldu."

"Ne dedi sana? Yani ben hissediyordum. Sana karşı çok korumacıydı."

Güneş sıkıntılı soluğuyla başını iki yana salladı. "Aradığım adam gibi giriş yapıp, sonra içinden ayı çıktı."

"Biz ona kızmadık Güneş, abilerimden hangisi duysa bir diğerine söyleyecekti. Tamam, ben konuşmaz sanmıştım. Bilsem önceden uyarırdım, bugün bu insanlar yüzümüze mutlular mı acaba diyerek bakmazlardı. Abim yanlış bir şey yapmadı. Abilerin de olsa aynısını yapardı. Biraz ortaklık karıştı, kabul ediyorum ama belki de olması gereken buydu."

"Ona susmasını söyledim, kararı sana bırakmasını ama dinlemedi. Beni dinlemedi, ben ne yapayım beni dinlemeyen adamı?"

"Ben onun bacısıyım Güneş, sen gönlüne düşen filizsin. Bir bırak, filiz kök salsın. Bak, salınca gidilmiyor, şekil abin."

Güneş konuşmak için dudaklarını araladı ama hırsıyla geri kapattı. Öfkesi taptaze duruyordu ama geceki o kısacık hâllerini de unutamıyordu. Ağlar gibi dudaklarını büküp, başını çevirdi.

"Kız bana bak!" dedi Gülfem, görümcesinin koluna dokundu. "Senin kök salmış gibi. Ondan mı kalbin bu kadar kırıldı?" Sordu ama Kaan ve Murat'ı görünce sustu.

"Sussaydı olay büyümeyecekti, çok üzüldüm. Abimi, seni, o kadar insanı üzdü; biraz olsun suçlaman gerekiyordu."

Gelenleri görmemişti; abisi ve Kaan, Güneş'in arkasında durunca duymuşlardı. "Bacım, bak bacım diyorum. Kız koca benim ya, ben kocamı alıp evime gidiyorum da siz niye arkamdan ayrılıyorsunuz? Hem de kimse sizden haberli değilken aşkınızı ortaya döküyorsunuz!"

Kaan'ın gözleri kısılp dişleri birbirine geçerken Murat'a baktı. Murat da başını aksi yöne çevirdi. "Ayarsuz," diye geçirdi içinden.

"Çok kızdım diyorum Gülfem, beş dakika önce gelecekten bahsediyorduk. Kimseye vermediğim şansı ona verdim ama kalktı, altıncı dakika harcadı beni. Ne vardı beni dinleseydi?"

"E dinlemedi, ne yapacağız şimdi?"

"Siktir olsun gitsin!"

"Yavaş!" dedi Murat.

Güneş irkilerek döndü, abisiyle Murat'ı karşısında görünce birkaç saniye nefesini tuttu ama hemen toparlandı. "Sana sus dedim, sus! Al, mutlu musun?"

"Aynı şartlar altında susmamı mı isterdin Güneş?"

"Bana sorabilir, fikrimi almanızı isterdim."

"Lütfen," dedi Gülfem. "Unutmak istiyorum, hatırlatıp durmayın."

Kaan kardeşinin yanından geçip karısının yanında durdu. Kolunu Gülfem'in omzuna atıp kendine yasladı. "Yengen de dedi, biz evimize gittik, ya siz?"

"Senin medeniyetine tüküreyim, Oflu tarafını yalıda mı bıraktın!" diye çıkışan kardeşine gülümsedi Kaan. "Nayino," dedi, kardeşine bakarken.

"Çona!"

"Nankör değilse ne? İlla diyor beni zorbala! Ama neyse, dün evlendim, karım da yanımda, keyfimi senin için bozmayacağım."

"Biz içeri gidelim, siz konuşun," dedi Gülfem.

İkisi karı kocanın kol kola eve girmesini izlediler. Eve girdikten sonra kocasının kolunu çekip atan Gülfem'i göremediler. O ara birbirlerine dönmüşlerdi.

“Yaktın yıktın ortalığı Güneş!”

“Seni dövemedim, içimde kaldı, hazır kimse yok, çarparım Murat.”

“Çarp,” dedi kollarını iki yana açıp. Güneş öfkeyle ellerini arkasında bağladı. “İstemiyorum seni!”

Murat’ın tüm sözleri dilinin ucunda donup kaldı. Bu sözün üzerine ne denirdi, bilemedi. “Belki de haklısın, bir şeyler yaşamadan, yol yakıncan başlamadan bitirmek en iyisidir.”

Kalbi kırılrsa da yutkunarak Murat’a baktı. “Doğrusu bu!”

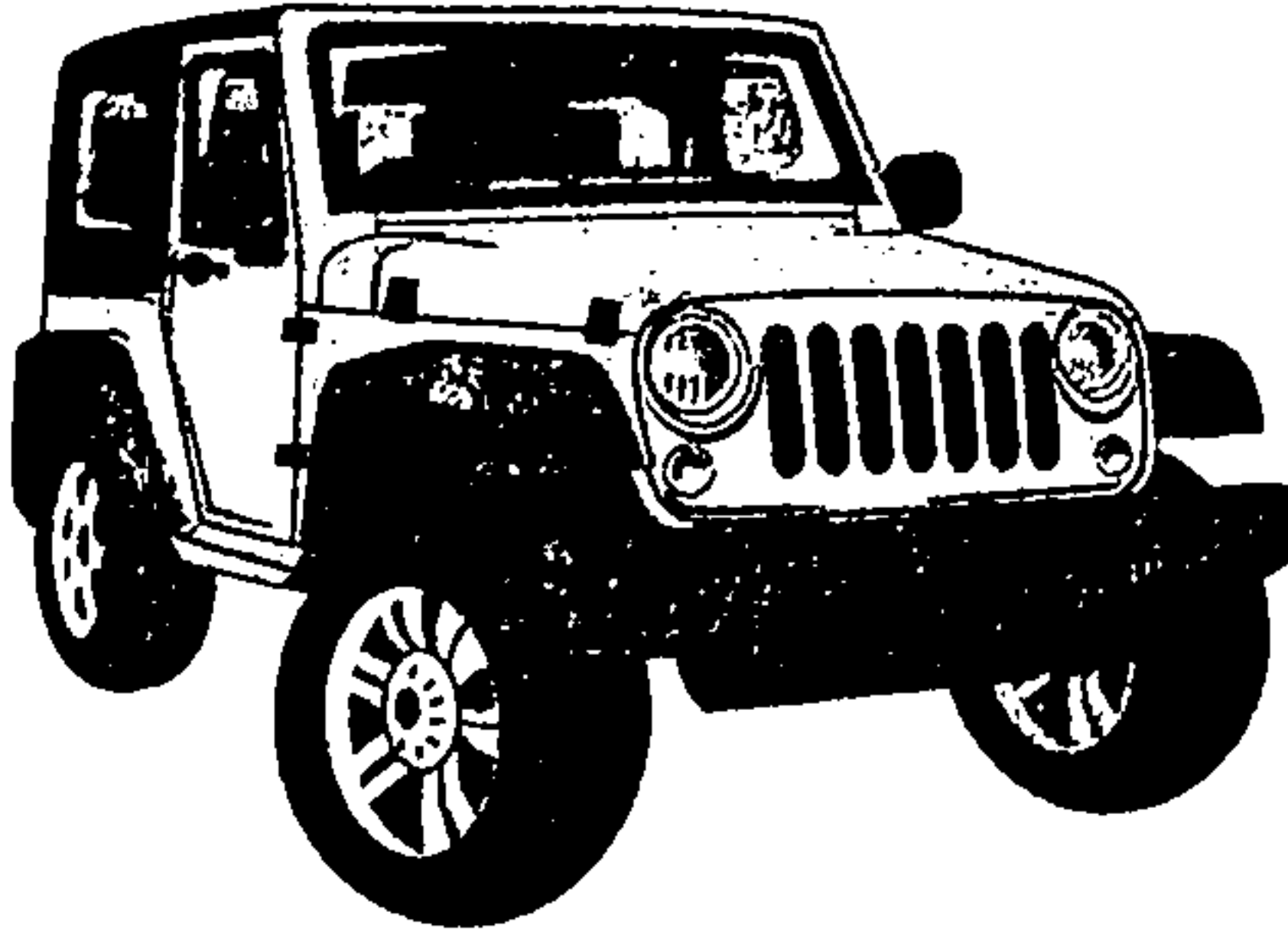
Murat burukça gülümseyip başını aşağı yukarı salladı. “Zaten ben döneceğim, sen de Londra’ya gideceksin.”

“Evet, gideceğim. Evet, gideceksin.”

“Tamam o zaman, ben içeridekilere hoşça kal diyeceğim. Bir daha görüşemeyiz, kendine iyi bak.”

Güneş başını yana çevirdi. “Sen de.”

Murat eve yürürken, Güneş usulca başını çevirip adamın gidişini izledi. İçi kan ağlarken ruhundaki inat oradan kalkmadı. Kendisi istemişti, istemiyorum demişti. Ama kalbi neden acıyordu?

20. Bölüm

Ailesini kayınpederinin uçağıyla Artvin'e gönderdikten sonra Ali abisiyle ayrılıp kendi evine gelmişlerdi. Ali'nin İstanbul'da kalacağı kesinleşmişti. Ailesi yoktu ama abisi yanı başında olacaktı. Yıllarca kaçtığı insanlar gidiyor diye hüzne bulanmıştı. Ne acayip şeydi evlilik. Çantasını bırakıp ayakkabılarını çıkardı. Evin ışıklarını tek tek açıp salona ilerledi. Sürgüyü açıp tuzlu havayı içeri buyur ederken dönerek beyaz köşe koltuğuna ilerledi. Gece yarısı olmuştu, inanılmaz yorgun ve uykusuz hissediyordu. Üst kata çıkmaya mecali yoktu. Köşe koltuğun ucuna yastığını indirdi. Yorgunlukla inerken başı adeta yastığa düştü.

Eve girdiklerinden bu yana karısını izliyordu. Tüm dertlerinin dışında gülümsedi. Öyle ya da böyle ama hayat Gülfemliydi. Başına gidip dikildi. "Gülfem."

"Rahat bırak, bayılacağım, çok yorgunum."

Tüm gün insanların yanında sevgi gösterisi yalnız kalınca o kızgın kadın ortaya çıkıyordu. "Odaya, burada uyuyamazsın."

"Çıkamıyorum, pazartesi oldu Kaan, en son cumartesi uyandım." Gözleri kapalı, sesi uyudu uyuyacaktı. Direnmeye gücünün olduğunu hiç sanmıyordu Kaan, elini tutup çekti. "Kalk, yardım edeceğim."

Hâlâ uykulu da olsa üzerinde tüm gün giydiği kıyafetler, toz toprak vardı. Elini tutan adama direnmesi için zerre kadar gücü yoktu. Çekildiği gibi gözleri kapalı doğruldu. "Tamam."

Gücü olmasa da tamam demesi duraksamasına neden oldu. Toparlanıp karısını ayağa kaldırdı, ayakta zor duran kadını belinden tuttu.

“Sen dün gece uyudun galiba.”

“Uyumadım.” Kolunu omzuna sarıp Gülfem’in bedenini kendine yasladı. “Nasıl böyle kendindesin o zaman, yalan söyleme bana.”

“Seni aldım, artık yalan söylemiyorum.” Merdivenleri çıkmaya başladılar.

“Ben seni aldım, bunu aklına yaz. Kazı. Heykelimi falan dik.”

“Sen beni alınca ben seni almış olmuyor muyum nayino?”

“Bana nayino deme, sen beni sevmiyorsun.” Uyku sersemi ne dediğine çok dikkat etmiyordu, Gülfem’in içindeki diğer kadın, savunmasız olduğunda ortaya çıkıyordu.

Kaan kaşlarını en derinden çatarak başını karısına eğdi. Sevgisine bile inanmamak da neydi? “Neden öyle dedin?” diye sorarken sesi titremişti. Son basamağı aşip odanın yoluna saptırdı Kaan. Gülfem’in başı Kaan’ın omzunda, gözleri kapalıydı. “Hiç söylemedin ki.”

İki kelimeyi teke indirirken bunu aklına getirmemişti ki Kaan. Oda-
nın kapısını açarken kalbi karmakarışık. Odaya girince Gülfem kocası-
nın kollarından ayrıldı. “Duş alacağım,” diyerek banyoya ilerledi. Gülfem
banyoya girerken o kapanan kapıya bakıyordu. Sevmek sadece kelimelere
sığan harflerden mi ibaretti? Erkekler için değilse bile kadınlar için öyley-
di, aydınlanma yaşarken o iki kelimeyi daha önce hiçbir kadına söyleme-
diğini hatırladı. Ensesini kaşırken odadan çıktı. Aşağı inip açık kapıdan te-
rasa çıktı. Beyaz mobilyalara oturup başını arkaya bıraktı. “Eşeksin Kaan.”
kendine birçok hakareti dakikalarca yaptıktan sonra kalktı.

Sürgüyü kapatıp kilidi çevirdi, ışıkları kapatıp üst kata çıktı. Oda-
nın ışığı kapalıydı, Gülfem ay ışığının yatağa vuran gölgesinde uyuyordu. Ger-
çekten bayılmış gibi görünüyordu. Işığı açmadan yolunu buldu, banyodan
çıkıp üzerine giydiği tişörtü ve eşofmanı ile yatağın örtüsünü kaldırdı. O
da en son cumartesi uyanmıştı, başını yastığa bırakırken gözlerini yumdu.
Burnunun ucunda sevdiği tek kadın derin uyuyordu. Gülümsedi. Hem
çok yakın hem de çok uzak olmayı kaldıramıyordu.

Kolunu kaldırıp Gülfem'in başının altından geçirmek istediye dargın gönlü itiraz etti. Elini uzatıp nemli tellere dokundu, parmaklarını daldırıp yavaşça kımdattı. Gülfem'i daha nasıl sevebilir bilmiyordu ama öğreneceklerinin olduğuna emindi. Karısının tepesine narin bir buse kondurup başını yastığına bıraktı. Sabaha kadar vakti vardı, uyandığında kaldığı yerden devam edeceğine emindi. "Dünü saymıyorum, bu ilk gecemiz."

Fısıltılı sesi odanın içinde kaybolurken çok huzurlu bir uykunun kollarına çekildi. Gülfem'in gözleri kapalıyken bükülen dudaklarını göremezdi. Saçlarına ilk dokunduğu anda uyanmıştı, gözlerini kapatıp tekrar uykuya dalarken daha huzurluydu.

Güneş odaya doğmuş, çekilmek üzereyken araladı gözlerini, başını pencereye çevirdi. Gündüzdü, sabah olmadığına emindi. Hemen baş ucundaki telefona uzandı. "Bir mi?" doğrulurken, "On bir saat uyumuş olamam," dedi.

"Ben sekizde uyandım."

Kaan'ın sesiyle başını yana çevirdi. "İyi halt ettin, insan beni de uyandırır," diyerek kendini ağır bir kütle gibi arkasına bıraktı. Kocasının beklediği o çıkışı yapmayacaktı. Dün gece yanında uyuduğunu elbette biliyordu, bunda yadırganacak bir şey göremedi. "Benim kadar yorgun olmadığını biliyordum."

Kaan odadan kovulacağını düşünürken şaşkınlıkla gözlerini kırpa kırpa karısına baktı. "Annem kaldırdı, kapı sesini duymadın mı gerçekten?"

Gülfem başını Kaan'a çevirdi. "Annen mi geldi?"

"Hayır, bizim için ayarladığı, ev işlerimize bakacak olan kadın geldi."

"Nasıl bir kadınmış o," derken örtünün altından çıktı. Üzerinde ayıcıklı pijamalarıyla yatağın etrafını dolandı.

Kaan onun pijamalarına bayılıyordu. "Doksan atmış doksan, ben gördüm. Fıstık gibi, taş gibi de olabilir." Nasılsa güvenmiyordu, abartsa da olurdu, abartmasa da.

Adımı havada kaldı, kocasına hızlı ve öfkeli bir bakış attı. Kıskançlık damarları şahlanırken dişlerini sıktı. "Bekle, geliyorum," diyerek odadan çıktı. Alt kata seri ve hızlı adımlarla indi. Durduğu yerden salonun tamamı

görünüyordu. Göremedi, mutfağa adımladı. Kapısını iterek girdi. Gözle-
rinden ateş çıkıyordu, çarpanı yakacaktı.

Masanın ucunda yakın gözlüğünün üzerinden ona bakan kadını gö-
rünce gözlerini açıp kapadı. Doksan atmış doksan kadını görmeyi bekler-
ken ayağa kalkan kadını izledi. Elli iki yaşındaki kadını görünce eli kapı
kolunda kaldı.

“Gülfem Hanım?”

“Aaa!” dedi telaşla. “Benim.” Elini kapı kolundan alıp saçlarını geriye
tararken kadına yaklaştı. Kadın ne doksandı ne atmış, bu kadının torunu
bile olabilirdi.

“Memnun oldum, adım Şeker.”

“Merhaba Şeker Hanım.” Evinde hizmetliye alışık, annesinin imeci
dostları, haftada birkaç kez gelen kadınları, kendi evinin haftada iki kez
gelen ablası tamamdı ama bu yeniydi.

“Ben de. Biraz fazla uyumuşum. Kapıyı eşim açmış.”

“Ben her gün sekizde geleceğim, Suzan Hanım öyle istedi, siz farklı
bir saat derseniz ona göre yine konuşuruz.”

“Yok yok, yani sonra konuşuruz.”

“Tabii, Kaan Bey siz kalkmadan kahvaltı istemedi, ben hemen hazır-
lıyorum.”

“Tamam,” dedi, arkasını döndü. “Birazdan geliriz.” Geldiği hızla mer-
divenleri çıkarken ağzının içinde sövüyordu. Odanın kapısını açıp eliyle
arkasına bakmadan kapattı. Yatak boştu, giyinme odasına gözlerini dikti.
“Seni geberteceğim.” Bir adım attı ama kapısının arkasındaki Kaan ondan
önce davranıp belinden yakaladı. Gülüşü Gülfem’in kulaklarını yalayıp
geçti. Ayakları yerden kesilirken söyleniyordu. “Benim damarıma basıp
alay ettin.”

İki koluyla sarıp kaldırdı Kaan. “Aynen öyle yaptım. Zaten güvenmi-
yorsun, ne önemi var ki?”

Bir adam bu fikirle evreni tam tur döner, dönerken de bulduğu her
kadınla aldatırdı. Gülfem buz gibi olurken o andan çabuk sıyrıldı. Çırpı-
nırken gardını aldı. Kurtulmak isterken sırtı kocasının göğsünde yapışmış-

tı. “Bırak, sana dünya kaç bucak göstereyim, taş gibiymiş, fıstık da olabilir-miş. Doksan atmış doksanmış. Hizmetçi hayallerin mi vardı?”

“Tövbe! Annem bizi büyütürken bile evde bu yaş kadınlar bulundur-du, inan hiç öyle hayallerimiz olmadı. Ama seninle fena olmazdı.”

Gülfem hırsla inledi, nefesi tükenmişti ama son bir çaba çırpındı. “Neden damarıma basıyorsun?”

“Ya kendinde değilken sensin ya da damarına basınca, ortan yok na-yino.” İki adımla karısını yatağa devirdi.

Sırtı yatakla buluşan Gülfem dizlerinin üzerinde doğruldu, yumruk yaptığı elini Kaan’ın kalbine vurdu.

Bir kez daha vurdu, elini açıp adamın koluna omzuna da vurdu.

Kaan yatağın yanında durup iki bileğini aynı anda yakalayıp kendine çekti. Gülmüyordu, bakışlarında Gülfem’in tanıdığı alevli hareler dolanı-yordu.

“Ben sana bunu düşündürecek bir şey mi yaptım? Ciddi ciddi soru-yorum, bir kez olsun yaptım mı?”

Yapmadığı için yanında uyumasına izin vermişti ama bunu söyle-meyecekti. O kadar kolay değildi, travması olarak kalacaktı. O kadını fark etmemesi de Kaan’ın suçuydu, biraz olsun gözlerinin önündeki tehlikeyi görebilirdi. En azından Gülfem bunu düşünüyordu.

“İçinden hesap yapma Gülfem.”

İçinden konuştuğunu anladığında bakışları tutuştu. “Seni affetme-dim, affetmem için kendini paralama! Ben istediğim zaman konuşacağım.”

“Hanımefendinin keyfine mi kaldık şimdi? Ben seni affedecek miyim?”

“Canın ne isterse onu yap çona,” dedi gülümseyerek.

“Bana çona deme, ben senin canın olamamışım. İnsan kendi canına bu kadar eziyet etmez.”

“Ne yapıyorum ben sana! Mağdur benim ben!”

“Sadece senin düğünün mü mahvoldu? Benim de düğünümdü, iki-miz de mağduruz ama fatura bana kaldı hem de öyle kabarık ki.”

“Ha ben çok mutluyum? Öyle mi görünüyor? Ben de bedel ödüyorum ve asla yardımcı olmuyorsun.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Seni kendi hâline mi bırakayım? Kendin ikna olunca mı bulacaksın beni? İstedğin bu mu? Olur, benim için sorun yok! Ben bana inanmayan kadını ne yapayım? Ailelerimizin yanında kumruları, eve gelince düşmanları oynarız.”

“Olur!” dedi gözlerini kısarak. “Anlaşmamız buraya kadardı. Bu odada benim!”

“Kusura bakma, yatağı özel seçmiştim. Sen beni istemiyorsan başka odaya gidebilirsin ama annemin bunu öğreneceğini de unutma.”

“Uyuz!” Gülfem dişlerini sıkarak bileklerini çekti ama alamadı.

“Bundan sonra tartışmak istemiyorum. Sen anlamamışsın ama benim için değerli tek kadın sendin. Nasıl istiyorsan öyle olsun. Canın sağ olsun.” Ellerini çekince Gülfem’in bilekleri havada kaldı. Sendin! Sensin demedi.

Başka bir söz etmeden odadan çıktığında Gülfem dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini indirirken kapanmış kapıya bakıyordu. Kalbi kırıldı ama bu kez nedenini çözemedi. Çözmek için önce inadından vazgeçmesi gerektiğini henüz bilmiyordu. Kaan’a inanıyordu ama yıkılan hayallerinin altında kalmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi yapamazdı, öyle biri değildi. En korktuğu başına gelmişti. İnsanların daima en çok sevdikleri tarafından imtihan edilmesini de kavrayamıyordu. Ve... Bazı şeyleri üzerlerine kendisinin çektiğini de bilmiyordu.

Evde köşe kapmaca oynadıkları günün sonunda aynı odaya girmeleri Gülfem’i geriyordu. Kaan’ın umursamazlığından istiyordu, ona baktıkça öfkeleniyor kapının önüne koymak istiyordu ya da laf atıp tartışmak ama Kaan ona fırsat vermiyordu. Bu da Gülfem’i olduğundan daha sinirli yapıyordu. Kaan’ın da bilmediği konular vardı, bir kadın seninle tartışmak istiyorsa çözüm yolu bulmaya çalışıyordur.

En sevdiği pijamalarını giydi, üzerinde makaron resimleri vardı. Saçlarını kurutup uçucu yağla yatıştırdı. Giyinme odasının ışığına tokat atar gibi çarparak kapattı. Kapısını çekerken de hiç kibar değildi. Odanın ışığı kapalıydı, iki yanda yanan gece lambalarının verdiği ışık yeterliydi. Gülfem gelip Kaan'ın tepesinde durdu. Çatacaktı yoksa uyuyamazdı. Bakışları telefonun ekranında olan Kaan tepesinde dikilen kadınla iç yanağını ısırdı. Başını kaldırırken tek kaşını da havalandırmıştı. "Buyur?"

Gülfem ellerini beline bırakınca V yakası gerilip açıldı. Kaan'ın bakışları kısa bir an yakasındaki açıklığa kayarken burnundan sesli bir soluk alabilmişti. "Orası benim yerim, ileri git."

"Olmaz!" Kaan telefonunu kapatıp baş ucuna bıraktı. "Ben sağda yatarım."

"Annenin karnında da mı sağ da yatıyordun?"

Kaan bunu anlamadı, kaşları birleşirken Gülfem'e baktı. "O ne demek?" Ellerini kaldırıp top çekilinde evirip çevirdi. "Karın yuvarlak olmuyor mu? Sağı solu mu var?"

Gülfem bıkkınlıkla yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. Bu sözü nereden hatırladığını bilmiyordu ama vardı öyle bir şeyler. "Uzatma, uza Kaan."

Kaan başındaki ışığa dokundu, odanın yarısı karanlığa büründü. Bedenini yatağın içine kaydırırken ışık tekrar yandı. "Kaan!"

"Gülfem! Yat!" Sesi sert çıksa da bu Gülfem'e işler miydi?

"Sesinin tonuna dikkat et! Orası benim yerim, dün gece yatmış olman senin olduğu anlamına gelmez!"

Kaan yatağın içinde doğrulup oturdu, burun kemerini sıkarken başını eğmişti. Derin birkaç soluk alırken Gülfem sinsice gülümsedi. Kaan başını kaldırırken eski tavrına döndü.

"Sen, ben bu odadan gideyim istiyorsun."

Gülfem omuz silkti. "Sen bilirsin!"

"Anneme sen hesap verirsin," diyerek örtüyü üzerinden attı, yastığını alıp kalkarken Gülfem yana çekildi. Başını çevirmişti ama göz ucuyla bakıyordu. "Veremeyeceğimiz hesabımız yok çok şükür!"

Öfkesi canlanmış adamın damarına öyle bir bastı ki Kaan'ın eli kapı kolunda kaldı. Gülfem gözlerini kıstı, Kaan'ın ona dönen bakışlarında tam bir öfke hâli gördü. Damarına basmamış, patlatmıştı. Geri adım atarsa bu tartışma büyümezdi ama öyle bir niyeti yok. Kaan elini kapı kolundan alıp ona dönerken elindeki yastığı yatağa fırlattı. "Neyle suçluyorsun beni?"

"Üste çıkmaya çalışma Kaan!"

"Üste çıkmama gerek yok! Bana beni neyle suçladığını söyle!"

İşaret parmağını kocasına çevirip salladı. "O kadının bir manyak olduğunu anlamaman senin suçun! Kaç senedir yanında hastalıklı biriyle çalışıyordun, durup sorguladın mı?"

Sorgulamak için tek bir nedeni bile olmadığını düşünmüştü, haklıydı, fark etmiş olmalıydı. Bir erkek bir kadının ilgisini nasıl olmuştu da anlamamıştı, bunu çözemiyordu. "Bu mu suçum? Sen de tanıştın, nişana geldi. O kadar iyi anlıyorsan beni neden uyarmadın?"

"Bir kez görmeyle manyak mı seçilir? Nasıl anlamazsın sana ilgisi olduğunu? Kendin uyanmadın, bizi de uyandırmadın, düğüne, dibime kadar getirdin! Senin yüzünden korktuğum ne varsa hepsi başıma geldi!"

Kaan doğrulup burnundan sakinleşmek için derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. İçinden üçe kadar saydı, mantık aradı ama bulamadı. Daha sakin hâliyle gözlerini araladı, Gülfem'in mavi gözlerinden alevler çıkıyordu. "Bunun için beni suçlayamazsın! Bu saçmalık için balayında olmamız gereken şu zamanı böyle darmadağın ettin. Aklından ne geçtiğini bilmiyorum ama merak da etmiyorum. Ben ne olduğumu da ne olmadığımı da biliyorum. Sen saçmaladığının farkında değilsin."

Gülfem bir adım geri çıktı, elini saçına atarken soluklanıyordu. Saçmaladığını biliyordu, biraz daha abartırsa bazı iplerin ucu kaçacaktı. "Benim hoşuma gidiyor sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Gitmiyorsa yapma! Her an, her saniye daha batıyoruz. Ne zaman geçecek bu öfken?"

"Geçmeyecek! Unutamıyorum!" derken öne çıkıp ellerini havaya açtı. Kaan'ın gözlerine bakarken kendi gözlerinin dolduğunu biliyordu. "Canım yandı! Hiçbir şey olmamış gibi yapamıyorum."

“Ama ben tüm o şeyleri yapmışım gibi davranmayı çok iyi başarıyorsun. Demek ki sevgin öfkenin önüne geçemiyorsa, öfkenle kalırsın. Sevgin de varsa tabii. Hiç söylemedin ki.”

“Geri zekâlısın!” Arkasını dönüp Kaan’ın kalktığı yere oturdu. Bitti, git diyordu.

“Her şey bir yana, bana inanmadın! Yapmadım dedim, yaptım sandın. Sana verdiğim tüm değerleri sildin, attın. Bir şeyi sakın unutma Gülfem. Seni affetmeyeceğim.” Gülfem gözlerinin içine bakarken dönüp kapıdan çıkıp çekti. Gülfem gözlerini kapattığında inci gibi yaşlar döküldü. “Aptal!” Dişlerinin arasından hırsla söylenip başını yastığa bıraktı.

Ayrı odalarda aynı dünyanın içinde kaybolmuşlardı. Sabaha kadar alacalı uykular gözlerine uğrayıp kaçmıştı. Bunu ertesi gün takip etti, az olan konuşmaları sıfıra indi. Birbirlerinin yüzlerine bile bakmadılar. Yanlarından geçerlerken aralarına mesafe açtılar. Gülfem sıkıntıyla geçen her güne uyanmak istemezken öfkesi dindi, sessizleşti.

Kaan aksine daha çok bilendi. Parmağının ucuyla bile yaklaşmayan kadına ne diyeceğini bilmiyor, ne yapacağına karar veremiyordu. Tek düşündüğü, yapabildiği her gün daha fazla sevdiydi. Gözünün önünde dönüp dururken yıldızlar kadar uzak oluşuyla dolup taşıyor, merak ettiği ne varsa kederle izliyordu da, “Gülfem,” diye seslenemiyordu.

Suzan Hanım uçağın içindekilere bakıyor, derin derin düşünüyordu. Yanında eşi İbrahim Bey oturuyor, dünyadan habersiz, dünürlerine gidiyordu. Gülfem iki haftanın sonunda Artvin’e gitmek istediğinde bunu kocasına değil, kayınvalidesine söylemişti. “Birlikte gidelim,” diyerek kandırdığını düşünüyordu ama Suzan Hanım asla yemiyordu çünkü biliyordu. Şeker Hanım, evdeki havayı ona kelime kelime aktarıyordu. Gülfem kitap okurken Kaan küçük pencereden bulutları izliyordu. Yan yana oturmuş iki yabancından farkları yoktu. Başını çevirdiğinde Güneş’le göz göze geldiler. Güneş de biliyordu, bilmese bile görüyordu.

“Bu kitabı çok mu seviyorsun?” diye soran Güneş’e baktı Gülfem. “Artık çok emin değilim, galiba son kez okuyorum.” Kitabı kapatıp koltukla arasına bıraktı. Kaan’ın alay eder gülüşünün sesini duydu Gülfem ama dönüp bakmadı. Kayınpederinin yanında laf çarpmak istemiyordu.

“Evde de bir sürü baskısı var, neden son kez?”

Güneş’e burukça gülümsedi. “Kitaplardaki aşklara olan inancımı kaybettim.”

Güneş bir yazardı, ona göre aşk romanları ucuz olamazdı. Dramdı ucuz olan, mutluluğu bulamayan, elinden kaçırانlar ucuzdu. “Mutlu sonlu kitaplar ucuz değildir.”

Gülfem gülümsedi. “Alınma yazar hanım, öyle derler. Uzmanlık alanım değil, biliyorsun.”

“Onu söyleyenlerin neden öyle dediğini dediğini hiç düşündün mü?” Gülfem başını iki yana salladığında, Güneş tek kaşını kaldırıp gülümsedi. “Mutluluk o kadar pahalıdır ki ona ulaşamayanların uydurduğu kıskançlık kelimidir.” Karşısındaki dört baş ona dönüp dikkatle baktığında omuz silkti Güneş. “Mutlu sonlar ucuz değil, ucuzsa mutluluğu alsınlar. Üzücü. Kimse mutluluğun ne kadar pahalı olduğundan bahsetmez. Parayla satın alınmayacak kadar değerli, hafife alınmayacak kadar zor bulunur. Kimse o ucuz mutlu sonlu roman karakterlerin yaşadığı acıları görmez ama sondaki mutluluğu çok görür.”

“İlk defa doğru bir laf etti,” dedi Kaan.

“Haklısın,” dedi Gülfem, başını çevirdiğinde Suzan Hanım’la göz göze gelince gülümsedi ama kayınvalidesi gülümsemedi. Bakışlarını kaçırıp Güneş’e döndü. “Ne diyorum, dinle. Birlikte bir iş mi yapsak?”

“Ne gibi?” dedi Güneş.

“Home styling, ne dersin? Senin diploman var, ortak zevklerimiz, yanımıza başka mühendisler de buluruz, küçük sevimli bir şirket.”

“Yakacağım diplomaları diyorsun?” Güneş sırtı, annesine baktığında o da sevinmiş gibi bakıyordu. “Ne dersin anne?”

“Sermayeniz benden,” dedi İbrahim Bey. “Londra’ya dönme, kitaplarını yollarsın.”

“Ooo, babam ÷lkeye giriş iznini geri verdi.”

G÷lfem sesli güldü, kayınpederine bakarken babasını özlediğini hissetti. On beş dakika sonra inmiş olacaktı. Dayan diyordu kendine, babanı da özlersin öyle, köyünü de. “Sermaye de hazır.”

“Düşüneceğim.”

“Sen bir şey demedin Kaan?” dedi Suzan Hanım.

G÷lfem mecburen Kaan’a döndü, bulutlara bakmayı kesip annesine dönen kocası, “Güzel, olur, ben de destekliyorum,” dediğinde gülümsedi G÷lfem. Zoraki bir gülüştü, Suzan Hanım hiç hoş bakmıyordu. Usuldan çekinmeye başlıyordu G÷lfem.

Dakikalar sonra uçak indi, Kaan’ın arabası havalimanındaydı, iki gün önce bırakmıştı. Kaan kendinde olan anahtarıyla çalıştırdı. İlk durak Alireis malikânesiydi. Zehra Hanım’la Mustafa Bey kapıda karşıladı. G÷lfem’e göre normal bir gelişti, onlarca kez eve dönmek gibiydi ama babasıyla annesi aynı fikirde değildi. Sanki yıllardır kızlarını görmüyor gibi sarılmışlardı.

Kaan tam bir neşeyle hareket ediyor, aralarındaki gerilimi en azından G÷lfem’in ailesinin fark etmemesini sağlıyor, başarıyordu.

Yemek masasında Suzan Hanım, “Kızlar iş kuruyor Zehracığım,” dediğinde annesi G÷lfem’e baktı. “Ne işi?”

“Ev dekorasyonu düşünüyoruz, Güneş henüz karar vermedi. Düşünüyoruz.”

“Ciddi misin?” dedi Mustafa Bey. “Kızım sen on iki sene hukuk okudun?” Adam o kadar şaşkındı ki kızına bakarken tutulmuştu.

G÷lfem babasına neşeli ama çekinik bir bakış attı. “Okudum da sıkıldım. Zararı mı var, dursun mesleğim. Ben biraz keyifli bir şeyler düşünüyorum.” Babası dudaklarını büktü. “Sen öyle diyorsan, şaşırdım. Okuyacağım da okuyacağım derken kimseyi tanımıyordun.”

“Ya...” dedi alını kaşırken. “Cahillik işte.”

Güneş küçük bir kahkahayla dikkatleri üzerine topladı. “G÷lfemlik işte demen gerekiyordu.”

“O da olabilir,” derken gülümsedi Gülfem. “Ama sanırım yaza sınava girip başka bir dal okumam gerekecek.”

“Okumadan duramıyor,” dedi Mustafa Bey, sözleri gülüşmelere sebep olunca kendini daha iyi hissetti Gülfem.

Yemekten sonra Gülfem telefonundaki mesaja bakıp dudaklarını sağa sola oynattı. Telefonunu masanın üzerine bırakıp kahvelerini içen, sohbeti derinleştiren ailesine şöyle bir göz attı. Güneş telefonun ekranına bakıp bir şeyler yazıyordu, Kaan’a geçtiğinde göz göze geldiler. O kadar dikkatli bakıyordu ki Gülfem, Kaan başını *ne* dercesine salladı. Gülfem günler sonra gelen ilk tepkiyle bir şey yok bakışı atıp Güneş’e döndü. “Güneş, biraz gelir misin?”

Güneş başı telefonda yerinden kalktı, “Geliyorum,” derken telefonu indirip Gülfem’e baktı. “Ne oldu?”

“Hiç canım.” Koluna girip salondan çıkarttı. “Biraz dışarı çıkıp konuşalım.”

Güneş bıkkın bir soluk bıraktı. “Burada mı?”

“Sus!” diyerek askından annesinin şallarından alıp omuzlarına attılar. “Konuşuruz, daha gelmedi. On dakikaya gelecek.” Evin kapısını aralık bırakıp bahçeye adım attılar. Ekim ayına girmeye son birkaç gündü, serindi. Bahçenin ucuna doğru ilerlediler. O kadar uzundu ki ışıklar olmasa kapı görünmüyordu. Şallarına sarılıp birkaç metre sessizce yürüdüler.

“Siz barışmadınız, çok barız.”

“Barışmak bir yana, besbeteriz.” Başını arkasına atarken saçları uçuştı. “Ben dağınık, o kırgın. O kadar salak ki ona inanmadığımı sanıyor.”

“Yuh!” dedi Güneş, Gülfem’e bakarken. “Onu nasıl başardı? İnanmasan kimse seni o salondan çıkaramazdı. Harbi salak!” Şen bir kahkaha attığında Gülfem de güldü. “Değil mi? Bunu anlamak için ultra zeki olmaya gerek yoktu.”

“Erkek gururu! Kırıldı mı böyle oluyor.”

Gülfem başını ona çevirdi. “Murat abim o kadar kırılmamış demek ki.”

“İki lafın arasında beni ona götürdüğünü fark etmediğimi düşünme! Yenilmeye doymayan pehlivan, ne istiyor?”

“Onu ona sorarsın, ben elçiyim. Ben onca şeyi göze alıp abinle aynı eve girebiliyorum da sen neden unutmuyorsun?”

“Çok küçük bir hata gibi görünebilir ama öyle değil. Ben ondan bir şey istedim, o da yapmadı. Bunun nesini görmezden geleceğim? Gelemem.”

“Çok zorsun Güneş. Bir gün üzecek, bir gün mutlu edecek, evlilik böyle bir şey yani sanırım. Küs olabiliriz, ona kızıyor olabilirim, o da bana kızıyor olabilir ama aynı çatının altında olmak mutlu ediyor. Onu görüyorum, o da beni görüyor. Zaten o kadar yolunda gitmiştik ki bir tokat yemeden mutlu olmayı düşünmek hataydı.”

“Öyle söyleme, her şey yolunda diye illa bir ara bozulmak zorunda değil.”

“Zorunda değil ama olabiliyor. Ben var ya, ben, çok büyük laflar ettim. Ne dediysem hepsi başıma geldi. Asarım, keserim, parçalarım. Allah da başıma öyle bir verdi ki. Bir fuşki yapamadım.”

“Ne gibi büyük laflar ettin ki?” Şalina daha sıkı sarınıp Gülfem’e bakarak adım atıyordu. Gülfem de önüne bakıyor, derin bir nefes alıyordu. “Çalığışu kitabında Feride evleneceği zaman olanları biliyorsundur.”

“Biliyorum.”

“O kitabı çocukluk çağlarımdan beridir çok severim. Feride kaçıp gitti, sanki ben kaçmışım gibi mutlu oldum. Yürü be kızım, aldattı seni, gidecek tabii, diyerek sevindim. Kendime yapılsa aynısını yapardım.”

“Hadi canım...” dedi Güneş.

Gülfem sert bir kahkaha atarken başı arkasına düştü. “Vallahi bak! Onlarca söz ettim, yüzlerce, belki binlerce. İşte kadının gücü, çek resti.”

“Ama Feride pişman oldu, kabul etmese de döndü.”

“O kadar kızdım ki ona, onca şeyi boşuna mı yaşadın dedim. Başına gelmeyen kalmadı, tam rahat edecektin, geri dönüp kaçtığın adamla evlendin. İş mi bu şimdi? Ne anladık? Dedim. Kitap değildi de sanki yakın arkadaşım hata yapıyordu, ben de ona çıkışıyordum. Tek tek yaşadım Güneş. Davalarda beni görsen aklını yerdin. Boşanmaktan vazgeçen çift-

lerin arkasından küfrediyordum. Adam seni aldatmış, ne çocuğu kızım diyemiyordum. Ne ikinci şansı! Bir sürü dava, bir sürü tasvip etmediğim insanlar ve yaşadıkları. Bir daha büyük konuşmayacağım, kimseyi eleştirmeyeceğim. Olabilir diyeceğim, sen öyle istiyorsan neden olmasın. Bu senin kararın demeyi öğreneceğim. Çünkü gerçekten onun kararı, aldatan veya hata yapan eşine dönmek istiyorsa bu gerçekten onun kararı, onun hayatı. Kimsenin ama hiç kimsenin hayatına yorum yapmayacağım. Bana ne demeyi öğreneceğim. İki *ne* çok önemli. Bir *bana ne!* İki *sana ne!* Ne kimseyi hayatına karıştır ne de birinin hayatına karışıp yorum yap. Onun ayakkabısını giymeden, yolunda yürümeden fikir sahibi olmamayı öğreneceğim.”

Güneş ne diyeceğini bilemedi, sessizlikle önüne döndü. Büyük sözleri oldu mu diye düşündü. Aklına bir şey gelmiyordu ama Gülfem için üzülmüştü. “Bana zor diyene bakınız, sen zopzorsun.”

“Türkçe katliamı yapma, öyle bir kelime yok.”

“Türkçe geniş bir dil, yazarlar bir kelimeyi birleştirmek istiyorsa onu yapar. O izne sahipler.”

“Peki yazar hanım,” derken Güneş’in kolunu tutup dut ağacının altına çekip itti. Omzunu ağaca vermiş olan Murat doğrulurken kollarına düşen Güneş’i tuttu. Bir anda çekilip savrulmasıyla boş bulunan Güneş, Murat’ın kiskacıyla neye uğradığını birkaç saniye sorguladı. “Gülfem!” dedi yüksek sesle.

“İleride bekliyorum,” diyen Gülfem arkasından el sallıyordu.

Güneş, Murat’a döndü. “Bırak!” dedi adamın kollarını silkelirken. “Bu ne cesaret?”

Murat onu bırakmadı, daha sıkı sarıp kendine çekti. “Şişt, abin evde, dayak yememi mi istiyorsun?”

“Geber. Ben sana seni istemiyorum dedim, ne bu şimdi?”

“Ben istediğime karar verdim.”

Aralarında cılız bir ışık vardı, yüzler az seçiliyor ama gözleri ay gibi ışıldıyordu. “Bir de küstah, sen kimsin de benim adıma karar veriyorsun?”

“Bırak şimdi bunları,” dedi Murat, başını dut ağacına kaldırdı. “Bizim hikâyemizin adını ağacın altında diye yazarsın.”

“Çok basit bir isim ama zaten bizim hikâyemiz de yok.”

“Nedenmiş, hiç de basit değil. Benim kalbim o ağacın altında kaldı. Rüyalarım da o ağacın altındayım, seninle. Bu nasıl basit olabilir miora?”

Güneş’in de rüyalarını o ağacın altı süslüyordu ama işte o *ama* vardı. Güneş için bir kez doğmuştu, batmaya niyeti yoktu. “Beni bırak!”

“Şimdi bırakırım ama sonra yine tutarım. Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa yaza, bahara, sonbahara, kışa. Yapamıyorum Güneş, aklımdan çıkmıyorsun. Güzel gülüşünü göremiyorum, hafızam benimle alay edencesine sürekli seni öne sürüyor.”

Güneş’in yüreğinde kıvılcımlar etrafa saçılırken sinsice gülümsedi. Aklından öyle şeyler geçiyordu ki alt dudağını ısırды. Murat sandı ki teslim olacak, bir umuttur doğdu kalbine ama daha çok yanacağından habersizdi.

Güneş aralarında duran ellerini kaldırıp Murat’ın başını iki yandan tutup adamı kendine çekip dudaklarına yapıştı. Murat öyle bir şok oldu ki Güneş’i tutan kolları gevşedi, aklının gemilere binip yelken açtığıнын bile farkında değildi. Tenindeki teni aklıyla hissettiğinde Güneş onun boşluğundan faydalanıp iterek uzaklaştı. “Bu ağacın altına da bunu bıraktım, geber Murat! Güneş senin kâbusun olsun.”

Murat onu tutamadan hızlı iki adımla ağacın altından çıkıp koşarcasına Gülfem’in yanına ulaştı. Peşine düşecekti ki evin giriş kapısının önünde Kaan’ı gördü. Gerisin geri ağacın altına sinerken göğsündeki sert ve öfkeli nefesi dışarı saldı, parmaklarını dudaklarına götürdü. Güneş’in izlerine dokunurken kâbusuna hazırды çünkü ona ulaşamazsa gerçekten de uykuya hasret kalacaktı. “Sana İstanbul’u dar etmezsem, ben de Murat değilim.” Başını kindarca aşağı yukarı salladı.

Kaan kardeşiyle karısına bakıp başını kaldırdı, bahçeyi kuş bakışı süzerken neden saklandığını anlayamadığı Murat’ı aradı gözleri ama bulamadı. Gülfem’in telefonunun şifresini biliyordu, mesajlara bakmıştı. “Hava soğuk, ne muradınız vardı da dolaşıyorsunuz?”

“Konuşuyorduk çona, abartma.”

Üstten bakışlarını karısına indirirken gözleri kısıktı. Çona! Hatırlıyor muydu onu? Gülfem bakışlarını kaçırıp Güneş'in kolunu tutup evin içine çekerken görümcesi kıkırdıyordu. "Cülo, ağacın altında öptüm, ölmedi inşallah."

"Ne?" dedi, durup girdikleri evin kapısını kapatan Kaan'a baktı. "Ölmez, erkekler fazlası için yaşar. Yürü deli!"

Güneş kahkaha atarken Kaan başını iki yana sallayıp peşlerine düştü. "Cadılar."

Seve seve dayayıp döşediği evine gitmek için ayaklandıklarında annesi yarın sabah kahvaltısı için Temel abisine, akşam yemeği için Dursun abisine davetli olduklarını söyledi. Suzan Hanım çantasından çıkardığı dikdörtgen kutuyu Zehra Hanım'a uzattığında Gülfem de merak etmiş, yaklaşmıştı.

"Bu nedir Suzan?" diyen Zehra Hanım bir kırmızı kadife kutuya, bir de dünürüne bakıyordu. Suzan Hanım gülümsedi. "Kayınvalidem seni çok sevdi, o gönderdi, kabul etmeni istedi. Ben çok anlamıyorum ama sizlerde âdetmiş, süt hakkı denirmiş."

"Ah..." dedi Zehra Hanım gülümserken. "Eskiler çok sever böyle şeyleri, zahmet etmişsiniz. Çok teşekkür ederim." Kutunun kapağını kaldırırken Gülfem de başını uzattı. Gözleri parladı anne kızın, ince işçilikle pırlanta gerdanlık ve bileklik ışıldıyordu. "Biraz fazla olmuş."

"Bir Gülfem yetiştirmek de hiç kolay olmasa gerek." Suzan Hanım kendine bakan gelinine göz kırptı.

"Ah, söz konusu hediyeniz değil ama evet, çok zordu." Genişçe gülümseyerek kutuyu kapattı, Suzan Hanım'a sarılıp tekrar teşekkür etti. "Kızıma kalacak, o da kendi gelinine verir. Artık yadigâr."

"Umarım üç erkek doğurmam," diyen Gülfem üç kadını da gülümsetti.

"Öğrenemiyorsun Cülo," dedi Güneş.

Güneş'in sözleriyle doğrulup gözlerini kırıştırdı. "Ya şey... Olabilir de yani Allah bilir ama tabii gönlümdekini vermesini isterim."

"Ne oldu şimdi, anlamadım?" dedi Suzan Hanım.

“Allah Allah, hangi dağda kimler öldü de sen olabilir diyorsun?” diyen annesine bakıp sırtıttı, hızla annesinin yanağına öpücük kondurdu. “Aman anne, hadi yarın görüşürüz, gitmeden bir gece kalmaya geleceğim.”

“Tamam,” diyerek gülümsedi Zehra Hanım. Misafirlerini yolcu edip kocasıyla baş başa kaldığı evinin kapısını kapatıp kilitledi. “Mustafa, ilk evlendiğimiz zamana döndük be adam, bir iki çocuk daha mı yapsaydık zamanında? Dedim ben sana yapalım diye, oy.”

“Yürü hatun, yürü. İster bir, ister on çocuk, hepsi gün gelir gider.”

Kaan evinin kapısını uzun zaman sonra ilk kez açtı, annesi babasının ardından Güneş, en son Gülfem girdi, Kaan da kapıdaki küçük valizleri kapı girişine taşıdı. İbrahim Bey evi ilk kez görüyordu. Salonda etrafına bakınırken mest oldu. “Ev çok güzelmiş, güle güle oturun,” dedi ama camların ardındaki denizi henüz görmemişti.

“Teşekkür ederim babacığım, sabah daha çok seveceksin. Deniz evin içinde gibi,” dedi Gülfem.

“Mimarı benim yalnız,” dedi Güneş, kar beyazı geniş ve uzun köşenin ucuna otururken.

İbrahim Bey dudaklarını büktü. Yalın döşenmiş evin canlılığına hayran oldu, köşelere bırakılmış tek ve uzun yapay çiçekler, küçük tüylü halılar, ortadaki geniş cam sehpa... “Tebrik ederim, çok iyi.”

“Kızlarımın zevki konuşuyor da...” dedi, odanın köşesindeki dev kaktüsü bakıp kaldı. “Kaktüs neden?”

“Gülfem kaktüs seviyor,” diyen Kaan gülmemek için direniyordu.

Gülfem göz devirdi. “Öylesine dedim, aldı, getirdi, kaldı orada.”

“Güneş bir tane de yalıya sipariş et, yengen hastası,” diyen Kaan, kol düğmelerini çözerek üst kata ilerliyordu.

İbrahim Bey oğlunun arkasından ters bir bakış attığında Gülfem fark edip gülümsedi. “Severim, bence de sipariş et,” diyebildi. Durduk yere ba-

basıyla da arasının açılmasını istemiyordu. “Babacığım, anneciğim, odanızı göstereyim,” diyerek önden ilerledi.

Güneş kendi odasını bildiği için girip kapısını kapattı, Gülfem özenerek döşediği odaya kayınvalidesiyle kayınpederini yerleştirip alt kata indi, ışıkları kapatmak niyetindeydi ama Kaan’ı salonda buldu. Kaan dönüp bakmış, tekrar pencerenin ardından karanlığı özlemeye koyulmuştu. Birkaç gece aynı odayı paylaşmak zorunda kalacakları gerçeğini o an fark etti. Ağzını bile açmadı, çantasını alıp üst kata geri döndü. Çantasından kitabını, telefonunu çıkarıp giyinme odasına girdi. Yalıdaki kadar olmasa da ihtiyacı olacak her şey vardı. Mavi saten pijamasını alıp banyoya girdi.

Alt katta Kaan, Karadeniz gibi kabarıp duruluyordu. Bir an boş verip sarılmak, diğer an rest çekip yok olmak arasında bocalıyordu. Fırtınalı havada teknesi alabora olacakken duruluyor, hemen sonra tekrar coşuyordu. Ne batıyor ne de çıkabiliyordu. Tepe ışıklarını kapatıp apliklerin odayı aydınlatmasının yeterli olacağını düşünerek kendini usulca koltuğa bıraktı. Arkasına yaslanıp karanlık pencerelere döndü. Bir süre sonra başında dikilen annesinin parfüm kokusunu aldı.

“Ne yapıyorsun Kaan?”

“Kaderime ağlıyorum.” Başını kaldırıp annesine baktı. “Nasıl o kadar aptal olduğuma yanıyorum, tehlike topuk sesleriyle gelirken onu nasıl fark etmediğime de ayrıca kıızıyorum ama en çok karıma kıızıyorum.”

Suzan Hanım sakın bir nefesle oğlunun yanına oturdu. “Gülfem’in kabahati nedir?”

“Onun kabahati hepsinden büyük.”

“Büyütme Kaan, onun yerinde kim olsa sonun böyle olurdu hatta daha beter.”

“Onun yerinde kimse yok!” derken annesine döndü. “Onun yerinde biri olsaydı, o olmazdı ama var. Ben onu evrendeki tüm kadınların önüne koyarken, o bana basit bir erkek gibi davrandı. Kaldıramıyorum!”

“Onu anlamıyorsun!”

Kaan başını sertçe iki yana salladı. “Ben onu anlamak için elimden geleni yaptım ama o yapmadı. Sedef sanki metresimmiş gibi davrandı.”

Suzan Hanım kaşlarını çattı. “Benim tanıdığım Gülfem mi yaptı onu?”

Kaan öfkeli gülüşüyle annesine döndü. “Anne sen benim annemsin, kendine gel. Bana inanmadı diyorum, güvenmedi. Benimle eve gelmesinin nedeni sizdiniz, aileler birbirine girmesin diye geldi. Bende gözü falan yok!”

Suzan Hanım yanağının iç etini dişlerinin arasına sıkıştırıp dudaklarını kıvırdı. Başını aşağı yukarı sallarken önüne, yere baktı. “Kalk, odana git!”

Annesi onu anlamıyordu, başka bir söz etme gereği görmeden kalktı. Kalkarken hırsından inledi, Suzan Hanım arkasından bakarken göz devirip yerinden kalktı. Evde oda çoktu, oğlunu takip etti, Kaan yatak odasından girip kapıyı kapatana kadar izledi.

“Aptallar...” diye mırıldandı. “İkisi de aptal!”

Kaan kapıyı kapatıp dönünce pencerenin önündeki berjere oturmuş kitap okuyan Gülfem’le göz göze geldi. Bakışları usulca kitaba kaydı, göz devirip ışık düğmesine dokundu. Öfkelenmekse sonuna kadar giderdi, centilmen olmuştu da neye yaramıştı. Oda bir anda zifirî karanlığa gömüldü, Gülfem’in kitabı sertçe kapatışının sesi yankılandı. “Sorsaydın da kapat derdim, beni delirtme Kaan!”

Kaan dilini ısırды, konuşmak değil, bağırıp çağırmak istiyordu. Bu evde, bu kadar insanla baş edemezdi. “Ne zaman sakinledin ki?” derken yatağın örtüsünü sertçe çekip attı.

Gülfem yerinden hızla kalkıp perdeleri açık camların içeri vurduğu ay ışığıyla komodinin üzerindeki lambanın tepesine sertçe vurdu. Oda bir anda sarı ışıkla loş bir ortama kavuştu. “Sen ben kudurayım istiyorsun, bu gece mi? Evde annen baban varken mi?”

Kaan ikinci örtüyü kaldırırken yatağın diğer tarafından baktı. “Ne o, çekiniyor musun?”

“Saygısızlık yapmak istemiyorum.”

“Ah...” dedi, örtünün ucunu sert bir hareketle bıraktı. “Gülfem Hanım saygı da duyarmış, bak sen...”

Gülfem mavi gözlerini öyle kıstı ki Kaan ürktü, dişlerini sıkan kadının az sonra avazı çıktığı kadar bağıracağını anladığında hızlı bir hareketle yatağa çıkıp Gülfem'e ulaşmaya çalıştı ama zeki kadın geri kaçtı. "Sakın!" dedi işaret parmağını karısına çevirip. Ayağını yere basıp yatağın diğer tarafına geçti. "Açma ağzını!"

"Bunu sen istedin!" Bir adım daha geriye kaçtı ama Kaan kadar çevik değildi. Kaan belini kavradı, diğer elini Gülfem'in açılan ağzına kapattı. Çıkmak istese de izin vermedi. Üstten baktığı kadının burnunun ucuna girdi. "Rahat dur! Bu saatte kimseye hesap veremem!"

Dudaklarının üzerinde Kaan'ın eli, gözleri öfkeyle dolup taşsa da Kaan'ın yeşil gözlerindeydi. Aralarındaki elleriyle onu itse de gücü bir yere kadardı. Gülfem ittikçe Kaan daha sıkı tutuyordu.

"Elimi çekeceğim, sen de sessiz ol." Gülfem kabullenircesine bakışlarını indirdiğinde Kaan yavaşça elini çekti.

Gülfem dudaklarını birbirine bastırdı, o kadar aklını yememişti ama Kaan'ın korkması haz vermişti. Düşünceleriyle bakışları yumuşarken kapalı dudakları usulca iki yana kıvrıldı. Kaan o an anladı tuzağa düştüğünü, derin bir nefes alırken gözleri kapandı.

Gülfem iki eliyle göğsünden itekledi. "Sıkılmaya başladım Kaan, haberin olsun."

Kaan gözlerini açıp üstten kısarak baktı, Gülfem'in her sözü onda daha fazla öfke uyandırıyor. Yanından geçip lambanın tepesine vurup odayı karanlığa bırakan karısını görmek için başını çevirdi. Yatağın içine girip örtüyü üzerine çekmişti. Kaan dönerek lambanın tepesine vurdu, o da bir kez daha aydınlandı. Gülfem hırslı soluğuyla doğrulup kocasına baktı. "Ne?"

"Canın sıkılmaya başlamış ya, çok sıkılsın da ne yapacağını göreyim."

"Sen istiyorsun ki Gülfem benimle kavga etsin, dursun." Elini uzatıp lambaya vurdu, başını yastığa bırakırken Kaan lambaya sertçe vurdu. Oda yine aydınlandı.

"Bence sen istiyorsun, her sözünle üzerime benzin döküp çakıp gidiyorsun."

Gülfem kollarını yatağa devirip tavana baktı, hemen sonra kalkıp dizlerinin üzerinde doğruldu. “Nişanlıyken etmediğimiz kavgaları, küslükleri yaşıyoruz Kaan. Bu tarafını çok iyi gizlemişsin. Ben biliyordum, içindeki Ofu bir gün çıkacak.”

“Sen başlatıyorsun, benimle konuşma!” Lambaya vurup odayı kararttı. Kaan yatağın diğer tarafına dönerken Gülfem hırsla inleyip lambaya avucuyla vurup yaktı. “Ben benimle konuşmayasın diye seninle eve dönmedim. Babama çekil derken bu tavrını hesap etseydim, cesedimi alırdın o salondan! Konuşmaya çalışıyorsam konuşacaksın! Kavga etmek istiyorsam edeceksin!”

Kaan ayakta, bakışları karışındaydı. Gülfem ciddi ses tonu, hırsla karışan mavi gözleri, odanın içindeki havayı ağırlaştırdı.

Karşısında sessiz kalan adama son kez bakıp döndü, ışığa vurup kapattı. Doymamıştı, kalksa sabaha kadar tartışırdı da yorulmazdı ama Kaan konuşmadı. Kaan’ın usulca yatağa uzandığını hissettiğinde gözlerini kapadı, huzursuz uykusuna dalıp dalıp uyandı. Kaan da uyumadı, dönüp durdu. Saat üç otuz da yatağın içinde kalkıp oturdu Gülfem. Aralarında buz dağları kurulmuş da kimsenin gücü eritmeye yetmiyor gibi daralmıştı. Başını yanına çevirdi, Kaan’ın yüzü dönüktü. Gözleri kapalıydı ama uyuduğunu hiç sanmıyordu. İpin üzerindeki iki keçi gibi hissettiği anlardan biriydi. Bu böyle nereye kadar gidecekti? Tekrar uzanıp sırtını Kaan’a döndü. Yorgunlukla gözlerini kapattı.

Kaan araladı gözlerini, siyah saçlarının kar beyazı yastığa dökülmüş hâli içini acıttı. Her ulaşamadığında öfkesi harlanıyordu, tam teslim olacak, aklına güvenilmez adam olduğu geliyor, kalbi kırılıyordu. Arkasını dönüp gözlerini kapattı.

21. Bölüm

İstanbul'a döndüklerinde aralarındaki gerilim had safhaya ulaşmıştı. Odaları tekrar ayrılmış, kahvaltılarda bile karşılıklı oturmamaya başladılar. İbrahim Bey, Kaan'ın iş yükünü değiştirmişti. Artık şehirler arası denetlemeye Demir gidiyor, Kaan her gün şirkette akşama kadar kalıyordu. Evlendikten sonra Demir'i de alacak, kendisi gidecekti. Gülfem kalktığında Kaan gitmiş oluyordu. Tüm gün birbirlerini görmüyorlardı, akşam rastlaşıp odalarına çekiliyorlardı. Suzan Hanım'a gidilecekse sessizce gidip geliyorlardı.

Köprünün üzerindeki keçilerden birinin düşmesi gerekiyordu. Gülfem kocasını ister istemez güvensizlikle suçladığını biliyor, kırdığının farkında direniyordu. Adım atmıyor, atamıyordu. Ruhunda geri adım atan bir kadın yaşamıyordu. Onu nasıl canlandıracağını da bilmiyordu. Kaan en başında onu anlamış, kızmasına, kırılmasına hak vermişti ama hemen sonra kendi kabuğuna çekilmişti. Kızacağı kadar kızmış, öfkeleneneceği kadar bitip tükenmişti. Artık içinden çıkılmaz bir yola doğru gidiyordu. Kaan'ın kırılgan şekilde evin içinde dolanmasına katlanamıyordu. Kaan'ın dilediği özrü Gülfem dileyemiyordu. Kaan'ın özür beklediğini de düşünmüyordu, bir adım atsa kocası gerisini getirecek, bunu da biliyordu. Ruhundaki isyankâr kadın susmuyordu. Durulmuyordu.

Örtüyü üzerinden atıp kalktı, Kaan giyinmek için giyinme odasına girmişti. Adımlarını hızlıca atıp kapıyı iterek açtı. Kaan siyah gömleğini

izerine geçirirken kolları havada kalırken karısına baktı. Birkaç saniye öylece göz göze kaldılar, usulca kollarını gömleğe geçirirken aynaya döndü.

Gülfem kocasının yakışıklılığına mı ağlasa, çekici bedeninin gözler önünde olmasına mı, karar veremedi. İçeri girmişti, daha dönemezdi, dönmemeliydi. “Kaan,” diyerek önüne geçti. Gülfem utanmayı, çekinmeyi bilmezdi ama parmaklarını zorla kaldırdı. Düğmelerini ilikleyen adamın ellerini itti. Düğmeleri iliklerine geçirmeye başladı.

Kaan kaşlarını havaya kaldırdı, karısı kadar güzel bir kadını ömrü hayatında görmemişti. Gülfem’in her hâli başka güzeldi, sabah uyandığında da güzeldi, uykuda da, karşısında dururken daha da güzel. “Efendim,” dedi zorla arayıp bulduğu sesiyle. Düğmelerini iliklemesi kalbini teketirken bedeninde isyan başlatıyordu.

“Akşam yemeğe gidelim mi?”

Konuşurken bakışları düğmelerdeydi ama sözleri bitince başını kaldırdığında Kaan çenesini havaya kaldırdı. “Neden, topluca plan mı var?”

“Hayır! İkimiz.” Son düğmeyi de ilikleyip ellerini Kaan’ın göğsüne bıraktı. “Gidelim mi?”

“Akşam başka bir işim var, başka zaman,” derken kenara çekildi Kaan, kollarını ilikledi, gömleğinin eteklerini toparlayıp ceketini aldı.

“Öyle mi?” Gülfem’in reddedilen kalbi kırılırken bıçaklarını bile di.

“Öyle...” diyerek odadan çıkan Kaan çıkarken sırtıyordu ama bunu karısına göstermedi. Evden çıkarken de keyfi yerindeydi, işiyle ilgilenirken de. Gülfem yola geliyordu, gelecekti. Akşam hiçbir işi yoktu, en geç yedide evde oluyordu. Daha erken geldiği de oluyordu, bugün olduğu gibi. Altı otuzda evdeydi. Kapı ziline dokundu, Şeker Hanım evdeyse o açıyordu ama Kaan bugün bunu umursamıyordu. Gülfem açsındı. Gülfem açtı. Keşke açmasaydı, Kaan onu öyle görmeseydi. Gülfem’in üzerinde daha önce görmediği kısıklıkta, dekoltede, gece mavisi bir elbise vardı. Elbise olamazdı o, küçük bir kumaş parçasıydı. Karısının her yanı açıktı, beyaz teni geceye doğmuş ay gibi parlıyordu. O dekolteyi ilk kez o kadar açık görüyordu. Onun göremedikleri bu kıyafetle bakan her göz tarafından görülecekti. Gözleri kocaman olurken çivi gibi topuklu ayakkabıları görünce yutkundu. Ayağından gözlerine kadar tırmanan bakışları karısı-

nın gözlerinde çakılı kaldı. Gözlerindeki makyaj, dudaklarındaki kırmızı ton ruj.

“Hoş geldin.” Gülfem arkasını dönerek salona ilerlediğinde eve girip kapıyı kapattı. Nefes almayı unuttu. “*Ne oluyor lan!*” İç sesiyle bağırırken salona girdi. Gülfem telefonunu çantasına bırakıyordu. Koltuğun üzerinde duran ceketini aldı. “Ben çıkıyorum,” dedi kocasının yanından geçerken.

“Çıkıyor, bu kıyafetle? Nereye?”

Kolunu tutup durdurdu, kendine çevirirken suratındaki ifadeden haberi yoktu. “Nereye?”

Gülfem kolunu çekip aldı. “Anlaşmamızda hesap vermek yoktu.” Kocasının öfkeli bakışlarına bakıp gülümsedi. “Görüşürüz.” Topuklarını vura vura evden çıktı.

Kaan arkasından bakakalmıştı. Ne dur diyebilirdi ne gidemezsin. Ceketini çıkarıp koltuğa fırlatırken cadı karısını yine hafife almanın acısını hissetti. Telefonunu fırlattığı ceketin cebinde alıp Demir’i aradı.

“Efendim?”

“Fatoş’u ara sor, kızlar birlikte mi çıkacakmış?”

“Ne alaka ya, Fatoş benimle.”

“Siktir...”

“Ne oluyor abiciğim?”

“Kapat!” Telefonu bırakıp kapıya koştu, Gülfem’in arabasının yerinde yeller esiyordu. Kapıyı sertçe kapatıp elini ensesine attı, sıkıp bırakırken kıskançlıkla dolan kalbi taşıyordu. Ellerini beline bırakıp başını kaldırdı. Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı.

“Seni yiyeceğim kızım!”

Saat on ikiye gelirken evin kapısı anahtarla açılıp aralandı. Gülfem başını evin içine uzattı, ışıklar kapalıydı, ayakkabılarını çıkarıp kapıyı ka-

attı. Işık düğmesine dokundu, giriş aydınlanırken kabanını çıkardı, dola-
a döndüğünde oldu olanlar. Kaan'ı görünce attığı çığlıkla kabanı bir yere,
nahtarı bir yere, çantası başka bir yere düştü.

“Aptal! Geri zekâlı!” diyerek Kaan'ın omzuna vurdu. “Ödüm koptu!
Ne fuşki yemeye dikiliyorsun burada!”

Kaan içinin eridiği kadına bakmamaya çalışırken yaslandığı dolaptan
doğruldu. “Su almaya inmiştim ama baktım hırsız giriyor, bakayım dedim.
Meğer karımmış.”

“Kot kafalı! Hırsız anahtarla mı girer? Aklım çıktı.” Mavi gözleri çak-
mak çakmak yanarken kocasının üzerine yürüdü. “Bilerek yaptın.”

Kaan üst kata çıkan merdivene ilerledi. “Başka işim yoktu çünkü.”

“Davar!” derken yere düşenleri aldı, ışık düğmesine dokunup Ka-
an'ın peşine düştü. “Ayarsız!”

“Susmazsan kavga ederiz, demedi deme!” İkinci kata adım attıkların-
da Gülfem geçmeyen siniriyle dişlerini sıktı. “Korkacağımı falan mı sanı-
yorsun?”

“Sen kim, korkmak kim? Uğraşmak istemiyorum.”

“Öyle mi?” diyen Gülfem başını geri çekti. “Uğraşacaksın! Uğraşa-
mayacaksan ne diye evlendin?”

“Aaa!” dedi Kaan, şaşkın bakışlarını karısına indirdi. “Biz evlendik
mi? Ben tam anlayamadım. Ev arkadaşı gibiyiz diye düşünüyordum.”

Gülfem elinin tersini kocasının göğsüne vurdu. “O senin fuşki
yemen!”

“Geldik yine benim yaptıklarına!” Kaan iki kolunu da havaya açtı.
“Ne yapmıştım ben? Ha tamam, metresim vardı.”

“Kes! Şunu söyleyip durma!”

“Beni suçladığın kısım bu değil mi? Sana ihanet ettim, başka bir ka-
dınla düşüp kalktım. Yetmedi, fotoğraflar bile çekildim, hatta sevgilime
sana göstermemesini tembihledim.”

Gülfem dişlerini sıkarken kaybedecekti. “Sus!”

“Susmayacağım! Antalya yetmez bana Gülo! Benim her şehirde bir metresim var. Git, ara, bul! Sonra kiminle evlendin, iyice bil! Zaten beni tanığında aklındaki tek şey buydu, ihanete uğrayacağını biliyordun! Bana hiç güvenmedin ki. Tanımadığın kadınları bile kiskandın, onlara kızıp bana söylendin! Çünkü ben öyle adi bir adamdım ama sen zaten bunu biliyordun da ne diye evet dedin?” Gülfem dişlerini sıkıp gözlerini kısmıştı, karşısında tepkisiz kalıyordu. “Ben söyleyeyim. Tam bunun için!” derken kıyafetini gösterdi. “Artık özgür bir kadınsın! İstedğini giyer, istediğin vakitte çıkarsın da karışanın olmaz. Anlaşma yerini buldu! İtiraz hakkım bile yok!” Yüksek sesi, tonlaması ve ağır sözlerine gözlerini kapattı Gülfem. Her söz, her cümle hataları ortaya döküyor; toparlanmayacak kadar dağılıyordu.

“Ben kimim ki?” Gülfem’in gözlerine baka baka başını iki yana salladı, cevap gelmeyeceğini anladığında yanından silme geçip kendi odasına girdi, kapıyı sertçe kapattı. Başını ağır çekimde Kaan’ın kapısına çevirdi, gözlerini kan bürüyordu. Elindekileri yere fırlattı, Kaan’ın kapısını kırarcasına açıp girdi. Yatağın ucunda başı ellerinin arasında oturan Kaan ayağa kalktı.

“Sen var ya, nankörsün!” dedi Gülfem.

“Ben!” dedi Kaan şaşırarak. “Onu da bana yık!”

“Kes sesini! Geri zekâlısın Kaan! Benim bu evde ne işim olduğunu hiç mi düşünmedin? Ne sanıyorsun sen beni? Ben de güvenmediği adamın çatısı altına girecek göz var mı? Bana diyorsun, hiç tanımamışım seni! Sen beni tanımamışsın, beni!” Elini göğsüne vurunca ten sesi odada çınladı.

Kaan tutuldu bu kez, dudakları sıkıca kapanırken anlamakla konuşacağı sözleri toparlamak arasında bocalıyordu. Gülfem’in dolu mavi gözlerine bakarken daha ileri giderse kadının sinir krizi geçireceğini düşündü. Onu hiç böyle görmemişti.

“Ben isteseydim seni o sabah boşardım! Neden istemedim diye bile düşünmedin! Babamı ezdim ben, abilerimi ezdim de elini tuttum. Ben mükemmel değilim ama sen de nankörsün!”

Geldiği hızla odadan çıkıp kapıyı çekti, yere attıklarını alıp odasına girdi, kapının arkasındaki kilidi çevirdi. İçinden çıktığı elbiseyi odanın bir köşesine savurup kendini banyoya attı.

İki ayrı odada, iki ayrı aydınlanma, köprüde iki kişi tek geçit ama inatla adım atmayıp aralıklarla uyuyup uyandılar da birbirlerinin kapısını çalmadılar. Ne ayrılmaya güçleri yetiyordu ne de barışmayı canları istiyordu.

Sabah gözlerini açtığında saatin sekiz olduğunu gördü Gülfem, Güneş’le buluşacağı için kalkıp hazırlandı. Dün gece de onunlaydı, abisinin aklına ona sormak gelmemiştir. Kuracakları şirketin detaylarını konuşurken geçmişti zaman, bugün de ofis bakmaya gideceklerdi. Dün geceyi andıkça hem kırılıyor hem de öfkeleniyordu. Rahat kotunu, onun üzerine geniş, uzun bir kazak giyip aşağı indi, kahvaltıyı Güneş’le yapacağı için salona girmede.

“Şeker Hanım,” diye seslendi, kabanını üzerine geçirirken kadın karşısında durdu. “Günaydın Gülfem Hanım, eşiniz kahvaltıda, siz katılamayacak mısınız?”

Yakasını düzeltirken eli kaldı. “Kaan evde mi? Ben çıktık sanıyordum.” Şeytan görsün yüzünü diyemeyeceği için, “Tamam, sağ olun. Ben de birazdan çıkacağım. Akşam evde olacağım, yemek yaparsınız,” dedi.

“Tabii efendim.”

Kadına gülümseyip salona girdi, Kaan tabletine bakıyordu ve çıkmaya hazır görünüyordu. Göz göze geldiklerinde tabletini indirdi. Çıkmaya hazır karısını görünce tek kaşını kaldırdı. “Nereye?”

“Cehenneme, gelecek misin?”

“Gerek yok karıcığım, bizim evin ne farkı var?”

“Uğraşma benimle!” diyerek arkasını dönüp salondan çıktı. Evden ayrılıp Güneş’le buluştu, dün gece bıraktığında gayet düzgün olan kadının suratı beş karıştı. Kabanını çıkarırken, “Sana ne oldu?” diye sordu.

“Rüyamda Murat’ı gördüm, kâbus gibiydi.” Güneş saçlarını geriye atıp arkasına yaslandı. Kahvaltı masaya serilmişti, Gülfem çay isteyip oturdu. “Kâbusun olsun derken sana mı döndü?”

“Öyle oldu. İstanbul’a taşınmış, senin evde kalıyor şu an, kendi evine çıkacakmış. Dün gece mesaj yazdı, tam uykuya dalacağım, ‘Ben geldim,’ diye yazmış. Sordum nereye geldin diye, derdin olmaya geldim derken yazdı işte.”

“Uy...” dedi Gülfem gülümserken. “Pes et, alacak seni!”

“Dedi kocasına rest çeken kadın!”

Gülfem omuz silkti. “Beni karıştırma, kocam o benim. Huysuz falan ama iyi adamdır.”

Hiç ilgi alanında değildi abisi de yengesi de. “Pes falan etmiyorum, bana benim sözümü ezecek adam lazım değil!”

“Hı... Konuş tabii, tatlı oluyor böyle havalı havalı söylenmesi.”

“Neyse, bırak. Havasını alacak. Siz ne yaptınız?”

“Çatışıp duruyoruz, nereden bitecek emin değilim. Umarım boşamam.” Durup Güneş’e baktı, dudaklarını büktü. “Boşamam. Sürünsün it.”

“Çatışma varsa sevişme yakındır.” Güneş’in sıcacık kahkahası Gülfem’i gülümsetti. “İnat!” diyerek başını iki yana salladı.

“Dedi inadından kocasına yaklaşamayan kadın!”

“Of Güneş, biraz görümce olur musun?”

“Ne vereyim ablama, *gelin gelin abime iyi bak* falan olur mu?”

Gülfem elini havaya savurdu. “Sus, tamam!”

Tüm gün ofis ve ofis malzemeleriyle uğraştılar. Akşam altıda eve döndü Gülfem, Şeker Hanım evden ayrılıyordu, onu yolcu edip üst kata çıktı, Kaan’ın arabası evdeydi de kendi neredeydi diye düşünürken odasının kapısını açtığında kocasıyla karşılaştı. Tek kaşı havaya kalkarken Kaan’ı baştan ayağa süzdü. Spor giyimi, sıktığı parfümü, yine canını acıtacak kadar çekiciydi. “Nereye?” derken odaya girip kapıyı kapattı, çantasını yere attı.

Kaan ceketinin yakalarını düzeltti. “Anlaşmamızda hesap vermek yoktu.” Başını kaldırıp üstten baktı.

Gülfem gözlerini kısarken dudagının ucu kıvrıldı. “Kaan!”

“Karıcığım.”

“O benim için geçerliydi, ben sana bana yamuk yapamayacağını söylemiştim. Nereye?”

“Söylemeyeceğim.”

“Ama...” dedi, bakışlarını yumuşatırken başını yana yatırdı. “Çona en merak ederim.”

Kaan bir an o tatlı Gülfem’i gördü, kanmayacaktı. “Etme, kafanda dur, dur!” Gülfem’in yanından geçip gitti. Yere attığı çantasından telefonunu çıkardı. Fatoş’un numarasına basıp kulağına götürdü.

“Eltim,” diyerek açan kıza, “Demir’le Kaan buluşacak mı?” diye sordu.

“Ay ne oluyor, dün gece Kaan, bu akşam sen aynı soruları ayrı ayrı soruyorsunuz?”

Demek Demir’e sormuştu. “Sen cevap ver.”

“Hayır, Demir beni almak için birazdan gelir, yemeğe gideceğiz. Gülo ne oluyor?”

“Yok bir şey, size afiyet olsun, sonra konuşuruz.” Telefonu kapatıp öfkeyle kendini yatağa attı. “Misilleme ha! Sormaz mıyım hesabını!” Kalkıp duşunu aldı, yemeğini yedi, mutfağı topladı. Çayını yaptı, en sevdiği diziden iki bölüm izlerken zaman geçti.

Saat on bir otuz gibi Kaan eve anahtarıyla girdi, ışıklar kapalıydı. Ayakkabısını çıkarırken eli ışık düğmesine uzandı ama olan tam da o anda oldu. Kafasına aldığı darbeyle dünyası şaştı. Gülfem ışık düğmesine dokundu, elinde tavayla kocasına bakıyordu. “Kaan!” diye bağırıp tavayı yere attı.

Kaan elinde tavayla gördüğü karısından sonrasını pek hatırlamıyordu. “Hırsız sandım. İyi misin?” diyen sesini duyuyordu. Eli başında kapının yanına çöktü. “Ah Gülfem, ah...” diye inledi. Eli başına gitti, beyni sallanıyordu. “Bunu da yaptın.”

“Ay ne yaptım kocam, iyi misin?” derken iki elini adamı yüzüne bırakmıştı. “Ambulans çağırayım mı?”

“Yapma, rol hiç yakışmıyor sana, ben yemiyorum.” Gözleri kapalı, başını kapıya yasladı, kendine gelmeye çalışıyordu.

Gülfem gülmemek için üstün bir çaba sarf ediyordu. Elleri kocasının yüzünde dolanıyordu. “Kalk odaya gidelim, buz falan koyalım.” Doğrulup Kaan’ın elini tuttu. “Hadi çona.”

Kaan dünyası şaşmış, gözlerini bir açıyor, bir kapıyor, sarsıntının geçmesini bekliyordu ama sağlam yemişti, bunu hissediyordu. Kendine gelirse kavganın en çetinini yapacaktı. Elini çeken karısına destek olmak için bedenini esnetti. Kolunun altına giren Gülfem’e yaslandı. “Tavayla vurdun!” Eli alnına gitti.

Gülfem alt dudağını ısırdı, gerçekten de elinin ayarı yoktu. Bir şey olacak korkusu bir ton ağırlığında yüreğine çöktü. “Elim ağır, fark edemedim.”

Basamakları tek tek çıkarken tırabzanlardan destek aldılar. Kaan kendini zor taşıyordu, Gülfem bunu anladıkça daha korkuyordu. “Seni anne-me söyleyeceğim.”

“Annen de eve geç döndüğün için sana kızacak, aş bunları,” derken odasının kapısını itekledi. Kaan nereye girdiğine bile aldırmadı. Gözlerinin önündekiler sallanıyor, yer kayıyordu. Yatağın yanına gelince külçe gibi devrildi, başı yastıklara düşünce rahatça gözlerini kapattı.

“Kaan! Buz getireceğim, kımıldama.”

“Ceketimi çıkarmama yardım et.”

Gülfem dönmüştü ki Kaan’a baktı, bir adımda gerisin geri Kaan’ın elini tuttu. Kalkmasına yardım edip ceketinden kurtardı. Kaan tekrar devrildi, aldığı keskin soluk Gülfem’i telaşa düşürdü. “Ambulans çağıracağım.”

“Gerek yok,” derken gözlerini aralamadı Kaan. “Biraz sonra kendime gelirim.”

“O zaman buz getireceğim, yat sen!” Odadan çıkıp alt kata koştururken Kaan gözlerini aralayıp arkasından sırtarak baktı. Sırtışı geniş gülümsemeye dönerken acıyan başına dokundu, şişlik başlamıştı. “Kırdı sonunda!” diye mırıldanıp acıyla başını yastığa gömdü. Sarsıntı devam ediyordu ama kendindeydi. Gülfem geri döndüğünde gözlerini araladı. Uzattığı buzı alıp acısını hissettiği yere bıraktı. “Şişti sanırım.”

“Hadi ya. Of! Özür dilerim.” Diğer taraftan yatağa çıkıp yanına oturdu. “Böyle olmaz, hastaneye gidelim.”

“Ne diyeceğiz? Karım beni tavayla dövdü mü? Sağ ol, almayayım. Sabaha çıkmazsam otopside başıma aldığım darbe ortaya çıkar, kendi düştü dersin. Sürünme hapishanelerde.”

“Ya!” diye inledi Gülfem, gözleri doldu sesi titredi. “Kes sesini, konuşma! O kadar sert mi vurdum?”

“Bunun iadesini yapamam yoksa anlardın.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Beynim sallanıyor, birkaç hücre öldü sanırım.”

“Hay Allah, erkeklerde de fazla bulunmuyor. Gitti çocuklarımla IQ’leri.”

Ciddi mi yoksa alay mı ediyor diye anlamak için gözlerini açıp karısına baktı. Bakışlarındaki ciddiyet sesindeki tonlamayla uyuşuyordu. “Bunu mu düşünüyorsun?”

“Çocuk yapacak bir kocan olmayabilir, sen kalkmış zekâ seviyelerini hesap ediyorsun.”

“Ben ne dediğimi bilmiyorum, senin uyumaman lazım. Miden falan bulanıyor mu?”

Kaan buzu hizalarken yüzünü buruşturdu. “Kusacak kadar değil.”

“Of!” derken yataktan indi Gülfem. Kaan’ı yanına dolanıp gömleğinin düğmelerine uzandı. “Şunu çıkaralım,” diyerek tek tek ilikleri açtı.

“Kalkamıyorum, kalsın şimdi.”

“Tamam ama uyuma! Üzerimi değiştirip geleceğim.” Aceleyle pembe pijamalarını üzerine geçirip döndü. “Kaan!”

“Uyumadım ama uykum geliyor.” Yana dönerken buzu düştü, Gülfem alıp yatağın ucuna oturup buzu tuttu. “Sakin uyuma!” Kaan biraz daha kayınca Gülfem de ona doğru rahatça oturdu.

“Dün gece de uyumadım, uyumak istiyorum.”

“Çocuk gibi davranma, uyumayacaksın! Sana çocukluk anılarımı anlatayım mı? Mahallenin çocuklarını çok güzel pataklardım.”

“Çok içim açıldı, tahmin etmek zor değil. Kalbimi kırdığını bile anlıyorum da kafamı neden kırdın?”

Gülfem yüzünü buruşturdu. “Neyse, ben sana girdiğim davaları anlatayım ama önce ışığı kapatayım.” Elinde buzla kalktı, abajurun tepesine dokunup tek ışığı yaktı, tepe lambasını kapatıp geri yatağa geri döndü. Yerine rahatça yerleşip buz torbasını Kaan’ın başına bıraktı. “Uyuma!”

“Uyumadım.”

“Tamam, sana mesleğe yeni başladığım günlerde aldığım bir davayı anlatacağım. Düşünüyorum henüz hangi alanda uzmanlaşısam, ceza mı, kamu mu diye. O ara bir kadın, ‘Ben boşanmak istiyorum,’ diye çıkageldi. Dedim ben boşanma avukatı olmalıyım, para da çok nasılsa. Kadını dinledim, adam bir melek, kadın bir cadı. Anladığım o. Kocasından bahsederken sürekli şikâyet ediyor, adamın kusurları diş macununu ortadan sıkmak, çoraplarını ortada bırakmak ve karısı ne derse yapmak. Bu kadını nasıl boşayacağımı düşünüyorum, kusurlu hareket yok. Kadına bunu anlattım, bunlar yeterli değil, eşiyle anlaşmalı boşanması için ikna etmesini söyledim, tamam deyip gitti. Üç gün sonra kocası geldi. Bağıra çağıra girdi, sen karıma ne dedin de benden boşanmak istiyor, ne demek bilmem şu kadar nafaka, tazminat istemek.”

“Yalan söylemiş.”

“Kuyruklu yalan hem de. Adamı sakinleştirip oturttum. Gerçeği anlattım. Adam da bana evinde olanları anlattı. Boşanmak istemiyormuş ama ben ikna etmişim, parasını da alırız, pulunu da diyor, bir de salya sümük ağlıyor. Neden öyle yaptığını ben anlamadım ama kocası anlamış, günler sonra tekrar geldi. Adam karısının kendisini aldattığını öğrenmiş, bana geldiği gün sevgilisiyle araları iyiymiş ama ertesi gün kavga edip ayrılmışlar. Bu durumda boşanması kayıp olacaktı, ağlayıp beni suçlamış. Sonra ben adamın avukatı oldum, o kadından boşadım.”

Kaan gözlerini açıp karısına baktı. “İnanılmaz...”

“İnan daha neler var. Tabii ben o olaydan sonra ceza avukatı olmaya karar verdim, yüksek lisansı ceza hukuku üzerine yaptım ama arada ücretsiz baktığım çok dava oldu. Sığınmaevlerinden bir sürü kadın boşadım, birinin kocasını artık en son dövecektim ama şükür ki elimi sürmedim.

Zezaevlerinden gelen ücretsiz taleplerde birçok davaya baktım. Bazıları cinayetti, bazıları kamusal. Aslında mesleğimiz çok eğlenceli, aksiyonlu. Detaylarda boğulmak zihnimi açıyordu, öyle karışık olaylar oluyorlu ki şaşırıp kalıyordum. Zekâ işi, ne kadar o kalın kitapları ezberlesek de zekân yoksa pek bir işe yaramazsın.”

“Ben eğlenceli bulamadım, öylesine okudum denebilir. Ben stajı bile kendi şirketimizde yaptım. Hiç davaya girmedim, benimki sadece diploma. Bir şey okumam gerekiyordu, önüme o çıktı. Ne okursak okuyalım, gideceğimiz yer babamızın yanındı, rest çeken Güneş oldu ve kazandı da.”

Hem yazar hem mimar. “Yaza sınava gireceğiz, Güneş edebiyat okuyacak, ben de ev dekorasyonu okuyacağım.”

Kaan gözleri kapalı gülümsediğinde sesi de belli etti. Gülfem başını eğince kocasının kıvrılan dudaklarını gördü. “Neden güldün?”

“Güneş bize baktıkça midesi bulanır gibi davranırdı. Anneme, ‘Şu ikisini doğuracağına bir tane daha kız doğursaydın olmaz mıydı,’ diye çemkirirdi. Aradığı ablayı bulmuş, aranızdan su sızıyor.”

“Hım...” dedi Gülfem gülümserken buzunu kaldırıp salladı, eridiğini fark etti. “Ben de tek kızım, kız kardeşin olmaması ciddi bir sorun. Fatoş’la Leyla hayatıma geç girdi ama açık kapandı. Güneş’i seviyorum, arkandan çok güzel atıyoruz, bu da çok önemli bir detay.”

“Bana gelip yengem senin hakkında böyle dedi derse seni savunmam ama bil.”

“Merak etme, ben o zaman Güneş’in güzel yüzünü parçalarım, insan içine çıkamaz. Ablanın vurduğu yerde gül biter, gül.” Buz torbasını alıp kalktı. “Bunun yenisini getireceğim.”

“Gerek yok, zaten şişti.” Elini başına atıp yumurta ucu kadar şişliğe dokundu. “Dokun,” dediğinde Gülfem parmaklarını Kaan’ın gösterdiği yere bıraktı, ileri geri oynattığında, “Allah da beni affetsin, kafan çiftledi,” diyerek dudaklarını büktü. “Böyle olmamalıydı, üzüldüm.”

“Nasıl tasarlamıştın?”

“Ne tasarlaması sen de, abart. Dizi izliyordum, bir ses duydum, mutfaka koştum, dolabı açtım, elime tava geldi.”

“Yalanın batsın Gülfem.” İnleyerek sırtüstü uzandı. “Ölürsem ağlamazsın, hak etti dersin. Zaten zekâsı da geriye dersin ama unutma, otopside çıkacak, düştü dersin.”

“Susar mısın, dul kalmak için çok gencim. Katil olmak için de fazla yeni evliyim. Eski olsan neyse, canımı sıktı derim ama daha bir buçuk ay oldu.”

“Kaldır beni, üzerimi değiştirmeliyim.”

Bu torbasını bırakıp Kaan’ın elini tutup çekti, istemese bir santim bile oynatamazdı. Kaan ayaklarını yere basıp Gülfem’in gömleği çıkarmasına izin verdi. “Yapabilecek misin?” Elindeki gömleği koluna takıp kocasına geriden baktı. Başını tutmakta zorlanıyordu, bir eli sürekli başındaydı. “Ya beyni kanarsa? Aptalsın Gülfem!” İç sesi onu telaşa sürüklüyor, ne yapacağını bilemiyordu. “Yok böyle olmayacak, aşağı kadar inersin, seni en yakın hastaneye götüreyim.”

“Sen bir buz daha getir, sonrasına sonra bakarız.”

“Kımıldama, hemen geliyorum.” Hızlı adımlarla odadan çıkarken Kaan genişçe güldü, acıyla yataktan destek alıp kalktı. “İnşallah ölmem.” Üzerini değiştirip çıkarken geldi Gülfem, Kaan duvardan destek alıyordu. Gülfem elini uzatınca tutup yatağa, kavgasını ettikleri yere oturup uzandı. Gülfem buzu başına bırakıp yüzünü acıyla buruşturdu. “Daha iyi misin?”

Yastıkla buluşunca huzurlu bir soluk aldı. “Gibiyim. Sabah daha iyi olurum, tabii sabaha çıkarsam.”

“Kaan ya!” diyerek inledi. “Annen de beni öldürür, sağ kalmam, hemen gelirim arkandan.”

Kaan başında dikilen karısını görmek için gözlerini açıp başını oynattı. “Mezara kadar diyorsun.”

“Boşanmak için evlenmediğime o kadar eminim ki mezara kadar kısmı biraz bekleyebilir.” Yatağın diğer tarafına dolanıp çıktı, örtünün altına girip sırtını başlığa verdikten sonra Kaan’a yaklaştı. “Uyumak yok. Sana ilk cinayet davamı anlatacağım.”

“Anlat, dinliyorum.” Kaan yan dönüp karısına yaklaşıırken Gülfem de ona sokuldu. Buzu arada kaldırıp yerini sabitliyor, düşmesin diye tutuyordu. Gülfem oturuyor, Kaan yanında uzanıyordu.

“Cezaevinden ücretsiz talep geldi, gittim. Bütün aile dört senedir içerideymiş, beş kişilerdi. Evde ölen bir kardeşleri var ama kimse ben yaptım demiyor, o yaptı da demiyor. İncelemeye başladım, umursanmamışlar, hiç düşünülmemiş detaylar var. Delilleri sunuyorum ama yargı-tay ikna olmuyor...”

Saatin kaç olduğunu bilmiyor, merak da etmiyorlardı. Gülfem anlattı, Kaan dinledi. Sorular sordu, yanıtlar aldı ama sözünü kesmedi. Gülfem lise yıllarına inip anlatmaya başladığında Kaan acıyan başıyla kendini sıkarak güldü. Başı bir ara Gülfem’in kucağındaydı. Buz torbası artık su olduğunda bıraktı Gülfem. Kaan’ın kafası buz gibi olmuştu. Buzun etkisiyle üşüdüğünde örtünün altına girmişlerdi. Gülfem arada şişliğe dokunuyor, üflüyor, kocasına bir şey olacak diye aklı çıkıyordu. Gülfem yorulunca Kaan gittiği ülkeleri anlattı. Arada gözleri kapanıyordu ama Gülfem onu uyandıracak bir şeyler buluyordu. Sabah ezanının sesini duyduktan kısa süre sonra atan tanla Kaan uykuya daldı. Gülfem de derin bir nefes alıp bedenini yatağın içine kaydırıp kulağını Kaan’ın kalbine yasladı. Saniyeler sonra gözleri artık pes etti, azat olan köle gibi uzaklaştı ruhu, uykunun tatlı kollarına çekildiler.

Şeker Hanım sabah eve girdiğinde yerdeki kulpu kırık tavayı görünce öylece bir kaldı, ne olduğunu anlamak için tavaya bakındı ama emin olamadı. Kapı girişinde tava bir yanda, kulpu bir yanda duruyordu. “Gülfem Hanım, Kaan Bey,” diye seslendi ama evde kimse yok gibiydi. Ayakkabılar kapı önünde duruyordu. “Hay Allah.” Tavayla kulpu alıp mutfağa seğirtti.

Kahvaltıyı hazırladı, etrafını toparladı. Kahvaltı masası hazır olduğunda Kaan aşağı inerdi ama kimse inmiyordu. Saat sekiz otuz olmuştu. Üst kata çıkmak için yarım saat daha bekledi, demlediği çay da kahve de bayatladı. Tazelerini demledi, oturdu, kalktı ama kimseler gelmiyordu. İlk

kez böyle bir durumla karşılaşyordu. Biraz korkmaya başladı, yukarı çıktı. Kaan'ın kaldığı odanın önüne geldi ama kapısı kapalıydı. Vurup, "Kaan Bey," diye seslendi. Ses alamayınca Gülfem'in odasının önünde durdu. Vurdu, "Gülfem Hanım," diye seslendi ama ses alamadı. Açıp girmeyi göze alamazdı. Aşağı indi, Suzan Hanım'ın numarasına dokunup açmasını bekledi.

"Efendim?"

"Şey Suzan Hanım, evde garip şeyler olmuş. Anlayamadım."

"Ne gibi?" derken Suzan Hanım oturduğu yerden kalkmış, kaşlarını çatmıştı. "Hayırdır Şeker?"

"Bilmem ki efendim, eve bir girdim, yerde kulpu kırık tava duruyordu. Kimse kalkmadı, kapılarına girip seslendim ama yok gibiler ama ayak-kabılar çıkmış, duruyor. Anlamadım."

"Ben geliyorum." Evden çıkarken İbrahim Bey aradı, Kaan'a ulaşamadıklarını, telefonları açmadığını, toplantıları kaçırdığını söylerken Suzan Hanım da ona bildiklerini aktardı. Telefonu kapatan Suzan Hanım kırk beş dakika sonra arabasını evin önünde durdurdu. Bahçe kapısının açılmasıyla bile uğraşmak istemedi. Zile basıp açılmasını bekledi. Dış kapıdan girdiğinde Şeker Hanım evin kapısını açıyordu. "Ses yok mu?"

"Yok Suzan Hanım, giremedim odalarına."

Çantasını anahtarını kadının eline tutuşturup üst kata koşar adım çıktı, kalbi öyle sert atıyordu ki korkudan öleceğini düşünüyor, nefesi ke-siliyordu. Hırsız girmiş olması fikri ağır basıyor, sonrasını hayal bile edemiyordu. Yatak odasının kapısına gelince vurmadı, durmadı. Kolunu indirip içeri girdiğinde kapı öyle bir gürültü çıkardı ki menteşeleri sökülmedi ama yerinden oynadı.

Kaan'la Gülfem yatağın içinden zıplayarak kalktı. Ne olduğunu anlamak için birbirlerine baktılar. Bakışlar kendi üstlerinde dolanıp kapıya döndü. Annelerini kapının önünde gördüklerinde gözleri büyüdü. Kaan da Gülfem de kocaman bakışlarla kadına bakıyordu.

"Şükürler olsun," diyen Suzan Hanım elini kalbine bıraktı. "Aşağıda bekliyorum."

Kapıyı çekip çıkınca karı koca tekrar birbirine döndü. “Annen miydi o?”

“Annemin burada ne işi var, hem de yatak odamızın kapısını vurma-
dan açtı.”

“Saat kaç Kaan?” Etraflarına bakındılar, ikisinin de telefonu ortada yoktu. Gülfem kalkıp makyaj masasındaki kol saatini aldı. “On bir mi? Geç kaldın.”

Kaan kendini yatağa bırakırken kafatasındaki ince sızıyı hissetti. Eli başına giderken gözleri kapalıydı.

“Kaan iyi misin?” Yatağa çıkıp kocasının yanına dizlerinin üzerinde ilerledi. Ellerini Kaan’ın başına yüzüne bıraktı. “Çok şükür ölmedin.”

Kaan gözlerini açıp karısına çevirdi. “Şükredecektin de ne diye vurdun?”

“Aşk olsun çona, sana kıyar mıyım?” Mavi gözleri hem eğleniyor hem de sevgiyle bakıyordu. Suçunu bilen masum bir kedi yavrusu gibiydi.

“Kıyarsın Cülo, öyle bir kıyarsın ki. Yapmadığın şey değil.”

“Sen gerçekten iyisin, laf sokmaya başladığına göre kalk, annen bekliyor.” Elini tutup kaldırdı, Kaan doğrulup yataktan kalktı. “Kafatasım sızlıyor.”

“Özür dilerim, böyle olsun istemedim.” Önünde durup başını yana yatırdı. “Bir daha eve o saatte gelme.”

“Sen geliyorsun, ben senden erken geldim.”

“Aklını kullan Kaan, aklını.” Gülfem kocasına göz kırpıp giyinme odasına girdi. Kaan’ın dudağının ucu kavislendi. “Bırakmış gibi.”

Yan yana aşağı indiler, Kaan ağır adımlarla hareket ediyordu. Suzan Hanım kahvesini yudumlarken başını çevirip tek kaşı havada baktı. “Oturun bakayım.”

Annelerinin karşısındaki koltuğa otururken Kaan’ın elini tuttu Gülfem. Kendisi de usulca oturdu. Çekinerek baktı kayınvalidesine, gülümsedi.

“Neyin var Kaan? Şeker kapı girişinde kırık tava bulmuş, siz de kalkmamışsınız. Meraktan delirmiş, kapınıza gelmiş, duymamışsınız. Tam gelirken baban aradı, işe gitmediğini söylediğinde çok korktum. Öyle girmek istemezdim ama aklımdan neler geçti, neler.”

“Haklısınız anneciğim, merak ettirdik,” dedi Gülfem. “Sabah güneş doğarken uyuduk, telefonlar da odada değilmiş, uyuyakalmışız.”

Neden geç yattınız diye soracak değildi, başını salladı. “Kırık tava nedir?”

“Şey...” dedi Gülfem, oğlunu az daha öldürüyordum, nasıl denirdi ki bu? Pamuk gibi kadını kendine düşman edecekti.

“Düştüm,” dedi Kaan. “Gülfem mutfaktaydı, beni yerde görünce tavayı düşürdü. O ara kırılmış olmalı.”

“Düştün mü?” Annesi gözlerini sonuna kadar açıp oğlunun bedenini süzdü. “Bir şey oldu mu?”

Gülfem kocasına bakarken dudaklarını bükmüştü. Ağzını açmadı, önüne dönerken sakın bir nefesle rahatladı.

“Eve geldiğimde oldu, girişteki taş zemin kayganmış, ayakkabımın altı da kaymaya müsaitmiş.”

“Şaka mı oğlum bu, oraya hemen bir şeyler bulsun Güneş, Allah korusun, nereni çarptın?”

“Başımı, şişti biraz, Gülfem de beni sabah kadar uyanık tuttu. Güneş doğarken daldık.”

Suzan Hanım kalkıp oğlunun yanına gelip oturdu. “Geçmiş olsun anneciğim, doktora neden gitmediniz?”

“İstemedi,” dedi Gülfem. “Biraz şişlik vardı, buz koydum.”

“Aferin kızım, birbirinize böyle özen gösterin.”

Gülfem gülümserken gözlerini kaçırdı. “Ben kahvaltı hazırlanmasını isteyeyim,” diyerek kalktı. Mutfığa gitmek için salondan ayrılırken Suzan Hanım oğluna keskin bir bakışla döndü. “Anlat!”

“Kafamı kırdı.”

“Hak etmişsindir de ne yaptın?”

“Eve geç geldim, tek başıma çıkmıştım.”

“Eline sağlık, bir aylık karını evde tek başına mı bıraktın?”

“O da beni bıraktı, biraz anam olur musun?”

“Bıraktıysa da hak etmişsindir.” Oğluna *erkek milleti değil misiniz* bakışı atıp kalktı. “Odaya girmişsin, şansını iyi kullan.”

“Anne!” dedi sessiz bir öfkeyle. “Evimden gözlerini çeker misin?”

“Kes! Benim kızıma yapacaklar şunu, çeker, alırım. Dua et annesi bilmiyor da kızı cicim ayında sanıyor. Zehra bu evi başımıza yıkmasını da bilir, Gülfem de bildiği için idare ediyor. Adam ol Kaan, naz kadınların olayı!”

“Ne nazından bahsediyorsun anne? Naz değil bu!”

“Naz diyorsam, naz! O kırık kalbini al, orta yolu bulmak için kullan da bir işe yarasın.”

Kaan bıkkınlıkla başını kaldırdı. “Benim kaynanam olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun.”

“Babaannen gibi olmamı mı isterdin?”

“Haşa, sultanım.”

“Anne sözü dinle!” Oğluna göz kırpıp dönerek çenesini kaldırdı. “Gülfem, alışverişe gidelim mi kızım?”

Annesi salondan çıkarken başını iki yana sallayıp gülümsedi. Arkasına yaslanıp başını koltuğun sırtına bıraktı. “Ölmedim ama sürünüyorum.”

Gülfem kocasını yalnız bırakmak istemediğini söylediğinde Suzan Hanım gülümseyerek başka bir zamana erteleyip bir saat sonra evden ayrıldı. Kaan kahvaltının ardından ağrı kesici alıp salona geçti. Gülfem yeşil çay yapıp tepsiye yerleştirdi. Salona girip ortadaki sehpaye bıraktı. “Bunu iç, daha iyi hissedersin.”

Kaan çaya bakıp kuşkulu bakışlarını karısına çevirdi. “Bu ne?”

“Yeşil çay.”

“Sen ay yapmayı biliyor musun?”

Gülfem göz devirdi, başını yana yatırırken gülümsedi. “Poşet ay Kaan ama sana bir sır vereceğim.”

Kaan’ın kaşları havalandı. “Bana?”

Gülfem yanına otururken dizlerini toplayıp altına aldı, başını kendine eviren kocasına gülümsedi. “Sana! Ben yemek yapmayı da biliyorum, bıçak tutmayı da.”

“Ne?” Kaan şaşkınlıkla aralanan bakışları ve ses tonuyla başını geriye çekerek sorduğunda Gülfem kahkaha attı. “Evet, kimse bilmiyor, sakın ağzından kaçırma. Karadeniz kadınıyım ben! Bilmeme ihtimalim olabilir mi?”

“Neden saklıyorsun?” diye sordu ama derinlerde bir sesin yankısını duydu. Abilerine uyuz olduğu için yapmıştı.

Omuz silkti, dirseğini koltuğun sırtına verip elini saçlarına daldırdı. “Biliyorum dersin önce sana yaptırırlar, sonra hep sen yap isterler. Ailemdeki kadınların hepsini hep mutfakta hatırlıyorum. On iki sene tek başıma yaşadım, bu yalanımı yemeleri onların suçu. Evet, işlerime yardım eden biri vardı ama biliyordum, yaparım da ama yapmayacağım.”

“Bana da mı?”

“Sana yaparım.”

Gülümseyerek göz kırptığında Kaan dünyayı unuttu, ne yaşadığını, kırgınlığını, dargınlığını. Alsa kollarına, pse, kafasındaki şişlik bile geçebilirdi ama bu duygu beş saniye sürdü. nne dönerken gözlerindeki boşvermişlik kayboldu. “Biraz uyusam mı? Ağrı kesici etkisini göstermeye başladı.”

“nce bunu i,” diyerek aya uzandı ama Kaan’ın bocaladığını gördü. Sabrını sınıyordu, kafasını değil ama bir sonraki seferde bacağını kıracaktı. En azında ölüm tehlikesi yoktu. ayı kocasına verip iki yudumda içmesini bekledi. Üst kata çıkıp örtüyü kaldırdı Gülfem, Kaan telefonunu komodin e bırakıp bitkinlikle devrildi. İlacın etkisiyle mayışmıştı, ağrısı yok denecek kadar azdı. Başı yastığa değdiğinde gözlerini kapattı. Örtüyü kapatan karısının bileğini gönül gözüyle bulup tuttu.

Gülfem bileğindeki ele bakıp Kaan'a döndü. "Bir şey mi istiyorsun?"

Kaan gözlerini açmadan Gülfem'i yanına çekti. "Seni," diyemedi ama gösterdi. Bir söz etme gereği bile duymadı. Örtünün altında kalan karısının beline kolunu dolayıp yatağın içine kaymasını sağladı.

Gülfem de konuşmadı, gerek de duymadı. Göğsünün üzerine başını yaslayan kocasına bakarken gülümsedi. Elini Kaan'ın saçlarına götürüp usulca okşarken Kaan yerine yerleşir gibi kımıldadıktan kısa süre sonra uykuya daldı.

Aşk işte... Yapmam dediğin ne varsa yaptırır, olmam dediğin insana dönüştürürdü. Aşk gelmiş geçmiş, geçememiş en güçlü duyguydu. İnsan evladının haddine miydi onunla baş etmek? Yerden yere vura vura öğretirdi aşk, dersini alabilene iki cihan saadeti verirdi.

Gülfem de yarım saat sonra uykuya dalmış, dün gecenin yorgun izlerini birlikte silmişlerdi, ta ki Kaan'ın telefonu odayı çınlatır gibi çalana kadar. Akşamın altısı olmuş, gri hava kendini karanlığa bırakmıştı. Oda zifirî karanlıktı, sadece telefonun ışığı aydınlatıyordu. Kaan başını kaldırırken neredede olduğunu sorguladı, neredede olduğunu anladı. Gülfem'in koynunda. Gülfem elini gözlerine götürürken, "Densize bak Kaan!" dedi.

Kaan karısının üzerinden telefona uzandı. Ekrandaki isme bakınca, "Abin," dedi.

"Salmıyor, bırakmıyor, bıkmıyor. Kocamın koynunda bile huzur vermiyor." Başını yastığa bastırıp inledi Gülfem.

Kaan gülümserken telefonu açtı, başı yastığa düşerken, "Efendim?" dedi.

"Neredesin oğlum sen?"

"Evde."

"Bu ses ne, uyuyor musun?"

"Artık uyumuyorum, sağ ol."

"Bu saatte ne uykusu?"

"Dün gece başımı vurdum, sabaha kadar uyumadım."

Ali'nin sesi birkaç saniye kesildi. "Doğru söyle, karından dayak mı yedin?"

Gülfem abisinin sesini duyuyor, diğer yastığı yüzüne bastırıyor, gülmemek için direniyordu. Kaan ona bakarken gözlerini kıstı. "Abiciğim sen ne istiyorsun?"

Ali'nin kahkahası odada çınladı. "Yemiş! Ne yaptın lan bacıma?"

"Ali!" diye gürledi Kaan.

"Tamam be! Kalk gel, erkekler gecesi yapacağız. Mekânın konumunu atıyorum, bir saatin var."

"Gelirsem yazarım."

"Neden, karın mı izin vermiyor?"

Ali'nin sesindeki kahkahalarla Kaan derin bir nefes aldı. Gülfem yastığı yüzünden çekip doğruldu, baş ucundaki lambaya dokundu. "Abi kapat!"

"Tamam," diyen Ali'nin sesi usulcaydı. Telefonun kapanma sesiyle odayı sessizlik sardı. "İyi misin?" derken kocasına döndü.

Kaan elini başına götürdü. Acısı falan kalmamıştı. "Gayet iyiyim," derken o da kalktı. "Kızları eve çağır, yalnız kalma. Abinin karın ağrısı neymiş bakıp geleyim."

"Leyla'dır. Karın ağrısı da Leyla, beyin ağrısı da, yürek ağrısı da. Leyla'dan başka derdi mi var?" Ellerini saçlarına daldırıp geriye itti. "Telefonum aşağıda kaldı, kızlar nerede bilmiyorum ama sorarım. Yalnız kalabiliyorum Kaan."

Annemden bir ton azar yedim diyemeyeceği için. "Sen ara, muhtemelen biz sizin dedikodunuzu yapacağız, siz eksik kalmayın."

Gülfem kahkaha atarken odadan çıkıyordu. Kaan da arkasından bakıp sırtıttı. Kalkıp banyoya girdi, çıkıp üzerini giyindi. Aşağı indiğinde Gülfem mutfaktan çıkıyordu. "Kızlar geliyor, sen gidebilirsin."

"Tamam."

Kaan evden ayrıldığında Gülfem mutfağa girdi, Şeker Hanım onlar uyurken gitmişti. Tüm gün mutfakta olan kadının yaptığı kurabiyelerden,

tatlılardan servis tabaklarına yerleştirdi. Telefonda korku filmi izleriz diye konuşmuşlardı. Güneş'in döşediği sinema odası ilk kez işlev görecekti. Salondaki masayı hazırladı, çayı demledi. Mısırları patlatıp kâselere yerleştirdiğinde kapı zili evde yankılandı. Kameradan bakıp açtı, kızlar eve girerken aralarında muhabbet döndürüyorlardı.

“Bitmedi derdiniz, bitmedi, Demir’le olacaktım ama bakın ki bahtıma siz düştünüz.”

Güneş burnunu kırıştırıp Fatoş’a yandan bir bakış attı. “Ne meraklı çıktın sen, ne var ula bu uşaklarda? Yirmi sekiz senedir ben neden göremedim? Kot kafalılar.”

Ayakkabısını çıkaran Gülfem’e selam verip salona giriyordu. Leyla da bezmiş hâliyle sallanarak geçti. Gülfem kapıyı kapatıp peşlerine düştü. Kendini koltuğa bırakan Fatoş görümcesine cevap veriyordu.

“Abin beni seviyor olabilir mi Güneş?”

“İyi bir halt ettiği ortada da adamı biraz sal ya da nikâhı bas da kurtulalım.”

“Kış gelini olamam, yaza, yaza.”

Yanına oturan Leyla, “Gelin oluyor ama mevsimlere takılıyor. Nankör ayol,” dedi.

Gülfem de Güneş’le karşı koltuğa oturdu. Leyla’ya bakarken, “Senin neyin var?” diye sordu.

“Ali’si yok,” dedi Güneş kıkırdayıp. “Ya da mecnunu.”

Leyla, Güneş’e ters bir bakış attı. “Senin de muradın yok, onu ne yapacağız?”

Güneş omuz silkti ama morali bozulmuştu. Kâbusları ağaçların altında canlanıyor, onu yerle bir ediyordu. “Affetmeyeceğim.”

“İyi halt edeceksin,” dedi Fatoş. “Arkadaşlar siz âşıksınız, adamları ite çevirdiniz. Bir kapının önüne bağlamadığınız kaldı. Bu neyin inadı?”

Leyla artık pek emin değildi, inat etmekten değil ama Ali’siz günü geçmiyordu sanki. Hayatında bir şeyler oturmuyor, ona huzur vermiyordu. Kurtulamadığı amansız hastalık gibiydi Ali. “Ben affedeceğim.”

“Ne?” diyen Gülfem yerinden kalktı, hızlı adımlarla Leyla’nın yanına oturdu. Dolu dolu bakan kadının yüzüne ellerini bıraktı. “Affet be! Affet kız. Kocamın koynunda bile huzur vermiyor, al şunu başımdan Leyla!”

Güneş öyle bir kahkaha attı ki koltuğa devrilip güldü. Fatoş da elini yüzüne kapatıp bedeni sarsıla sarsıla güldü. Leyla, Gülfem’e bakarken yüzünü buruşturdu. “Aşk olsun Gülo.”

“Aç koynunu, Ali dolsun, aferin, doğru yoldasın.” Ayağa kalkıp ulusa seslenir gibi ellerini açtı. “Arkadaşlar, benden çok mu derdiniz? Düğün günüm acı bir hatıra olarak kaldı, ben babamın elinden tutacakken kocamı seçtim. Bu ne şımarıklık?”

“Bana diyor galiba?” dedi Güneş. “Ama haklı gibi.”

“Günaydın,” dedi Fatoş.

Güneş yeşil gözlerini kocaman açarak Fatoş’a baktı. “Affetmeyeceğim.”

“İyi fuşki yersun,” dedi Gülfem. “Haydin masaya.”

“Korku filmi seçtim,” diyen Fatoş ayaklandı. “Süper bir şey, yabancı, alt yazılı.”

“Konusu ne?” dedi Güneş. “Canavardan, yaratıktan korkmam.”

Fatoş kaşlarını indirip kaldırdı. “Ecinnili.”

“Hoba!” dedi Gülfem. “Haydin horona.”

İki saat kadar masada laflayıp doyduktan sonra sinema odasına geçtiler. Güneş sistemi bildiği için filmi açmaya çalışırken, kızlar mısır ve içecekleri sinema odasına taşıdı. Oda ses geçirmez, yankı yapan köpükle döşenmişti. Altı tane yataklı sinema koltuğu ikişerli dizilmişti. Oda küçüktü ama tam bir sinema salonu görüntüsü veriyordu. Koltuklar bile kademeli yükseklikle oturtulmuştu. Kocaman bir ekran, ışıklar kapalı, son ses, kızlar yerlerinde oturdular. Film başladı, sabaha kadar sürecekti.

Final

Kendilerine ayrılan bölümde, sadece erkeklerin bulunduğu, türkü kafe tarzında bir mekândaydılar. Önlerindeki yer sofrasında çiğ köfteden baklavaya ne ararsan bulunuyordu. Ali masanın başındaydı, bir yanında Murat, diğer yanında Demir oturuyordu. Kaan onlara bakarken evde karısının koynunda olmasının daha keyifli olacağını düşünse de Ali pek iyi görünmüyordu.

“Niye toplandık? Ne oldu sana?” dedi Kaan, Ali’ye bakarak.

“Sen beni bırak da sana ne oldu?”

“Annem düşmüş dedi, anlat abi.”

Kaan kendine dönen üç başla derin bir soluk aldı. Biraz içini dökse rahatlar mıydı? Dalga geçerlerse gömerdi bir yumruk. “Kafama tavayla vurdu, ölüyorum sandım.”

“Gülfem mi?” dedi Demir şaşkınlıkla.

“Başka kim olacak ki?” dedi Murat. “Ne kabahat işledin?”

Kaan dirseğini masaya bırakıp eliyle yüzünü sıvazladı. Parmakları yanağında kaldı, cevap bekleyenlere döndü. “Yemeğe çıkalım dedi, uyuzluğuna işim var dedim, akşam eve dönünce hazırlanmış, çıkıyordu.” Ali’ye baktı. “O giydiğini görsen yüzüme tükürürsün nasıl çıkmasına izin verdin diye. İnat olsun diye yaptı.”

“Çıktı mı?” diyen Ali’nin gözlerine kıskançlık yerleşti.

“Çıktı.”

“Yaklaş, tüküreceğim. Ulan ne diye yolluyorsun, hadi yolladın, niye tek?”

“Kardeşinden bahsediyoruz. Bağlasam durmaz.”

“Eee?” dedi Demir.

Ali başını iki yana sallayıp, burnundan sesli sert bir soluk bırakıp Kaan’a döndü.

“Ertesi akşam da ben ona aynısını yaptım.”

“Vah vah,” dedi Murat.

“Vah ki ne vah. Eve geç geldim, kapıdan girer girmez tavayı indirdi ama sonra pişman oldu. Gerçekten gidiyorum sandım, uyumayayım diye sabaha kadar konuştu.”

“Geçmiş olsun,” dedi Ali sırtarak. “Da... Neden? Ne oldu da böyle-siniz?”

Kaan bakışlarını masaya indirdi. “Affetmedi beni, ben de onu affetmiyorum. Olan bu!” Başını kaldırıp Ali’ye baktı. Adamın şaşkın bakışlarında bir süre oyalandı.

“Şaka mı bu?”

“Değil.”

“Bunca zamandır siz bir evin içinde küs mü yaşıyorsunuz?”

“Biraz küs, biraz kavgalı, biraz anlaşır gibi, karışık ama asla mutlu değil.”

Demir birazcık biliyordu ama duydukları onu şaşırttı. Murat da şaşkındı ama düşünüyordu, bir yerlerde bir şeylerin ipi fena kopmuştu ki bulamıyorlardı. “Senin derdin ne?”

Kaan, Murat’a baktı. “Bana inanmadığını söyledi, güvenmediğini.”

Ali umutsuzca başını iki yana salladı. “İnsan âşık olunca böyle akılsız oluyor, kendimden biliyorum,” dedi Ali. “Bunu daha önce anlatsaydın, biz sana doğrusunu söyledik.”

Kaan kaşlarını çatı. “Ne doğrusu Ali? Gözümün içine baka baka, ‘İnanmıyorum,’ dedi. Bana! Evlendiği adama, kocasına, nişanlısına, tanı-

dığı bana! Onca zaman ne yaşamışız biz, onu bile anlamamış. Biz ne diye çıktık yola? İnsanı nasıl yaralıyor, haberin var mı? Güvenilmez bir adam olmanın acısı varmış. Ona izin verdim, zaman verdim ama bir adım bile gelmedi. Kadındır, kıskanır, zoruna gider dedim. Düğün berbat oldu, acısı var dedim ama kötü biten düğün benim de düğünümdü. Üste çıkmak için elinden geleni yaptı. Bir hatam olsa, bir kadına bakmış bile olsam üstünde durmazdım ama değilim ulan değilim.” Sesi sertleşti, bakışlarında öfkeli bulutlar birikip Ali’ye doğru savruldu.

Ali güldü, Kaan’ın öfkeli suratına bakıp genişçe hatta gevrekçe güldü. “Gülfem’i hiç tanımamışsın, boşuna bacıma kızma, sende de var.”

Kaan derdini anlatmamanın siniriyle güldü. “Kime anlatıyorum ki.”

“Ali haklı,” dedi Murat. “Sizin aşktan gözünüz dönmüş. Gülfem sana inanmasa, sen onu o salondan çıkarmazdın.”

Kaan başını savurarak güldü. “Cinayet çıkmasın diye çıktı,” dedi, anlaşmalarından bahsetmedi.

“Kot kafalı!” dedi Ali. “Gülfem aldatıldığını düşünse sen zaten yaşıyor da olmazdın, ilk cinayeti kendi işlerdi. O gün kızgın olup ağzına her geleni söylemesi gayet normal. Kadınların canı yanınca içlerinden panter çıkıyor.”

Kaan kaşlarını çattı, sözü devralan Murat’a döndü.

“Belli ki çaba gösteriyor, özür dilemesini bekliyorsan, aç, avucunu yala. Dilemez. O evde olmasının da evliliğini kurtarmak için çabalaması da sana başından beri inandığını gösteriyor ama sen kendi derdinde boğulup görememişsin.”

Kaan iki adam arasından saniyelerce göz gezdirdi. Karmaşık bakışları geçen anlar içinde anlam kazanıp kabullenişle duruldu. “*Aklını kullan Kaan, aklını.*” Gülfem’in sözleri kulaklarında çınladı. Omuzları düşerken bakışlarını kaçırıp başını eline verdi. Alnını kaşırken başı öne düştü. Onun tarafından bakıldığında görmesi çok mümkün değildi. Kırılan gururu, içine düştüğü kötü anlar, karısının sert tepkisi ve keskin sözleriyle ayarları tamamen bozulmuştu. Masada ondan ses bekleyen üç adama bakma gereği bile duymadı. Elini başından çekerken, “Neyse ne! Size ne oldu?” diyerek etkiyi üzerinden attı.

“Bacın var, daha ne olmasını bekliyorsun,” diye Murat başını iki yana salladı. “Biriniz konuşun, yanına bile yaklaştırmıyor.”

“İyi ediyor,” dedi Demir. “Ne yapacaksın yanına yaklaşıp.”

Murat öfkeyle gülümsedi. “Abisi... Yaklaşamazsam nasıl konuşacağım?”

Demir umursamazca bakıp sırtıttı. “O senin sorunun. Konuşup ne diyeceğim? Güneş bizi dinler mi sanıyorsun?”

“Benim bir fikrim var,” dedi Kaan, meraklı bakışlarını çevirdi Murat. “Nedir?”

Kaan sırtarak göz kırptı. “Sana hiç abilik taslamayacağım çünkü Güneş bize abilik yaptırmadı. Senin abin olacağım, güven bana! Ama bir şeyi sormam gerekiyor.”

“Sor,” diyen Murat şaşkınlıkla gülümsedi. “Nedir?”

“Sen gerçekten emin misin Güneş’le evlenmek istediğine?”

Demir’in kıs kıs gülüşüne döndü Murat. Neydi bu Güneş? Tamam, zordu da zorları neydi? Kaan’a dönerken, “Eminim,” dedi.

“Allah yardımcın olsun. Sonuçta seninle evlenince sadece seninle evlenmiş olmuyor. Annen böyle bir cadıyı gelin istiyor mu, sordun mu?”

Murat kaşlarını çattı, annesi de az değildi ama Güneş’i düşününce hafif kalırdı. “Senede bir ya görüşürler, ya görüşmezler, artık o ara umarım birbirlerini yemezler.”

“Yerler. O benim annemin kızı,” dedi Demir.

“Kesin lan!” dedi Ali, Kaan ile Demir’e bakıp. “Sanki sizinkiler sülle yıkanmış, kızı kötüleyip duruyorsunuz. Fatoş’u ben on sekizinden beridir tanıyorum, o ne fenadır, o. Damarına bas da gör kimmiş. Daha senesi dolmamış, meleklerle evleniyorum sanıyorsun. Öteki zaten babamın evladı.”

“Hiç,” dedi Murat. “Leyla, Fatoş ve Gülfem’i biz çok iyi tanırız, Leyla zaten gide gele Laz damarı kapmış, Fatoş’ta da vardır, emin olun.”

“Sen bilirsin abiciğim.” Kaan omuz silkip arkasına yaslandı. Demir de dudaklarını büküp düşünürken Fatoş’un basılmayan damarını düşünüyordu.

Murat'ın gözlerinin önüne Güneş'in gülen yüzü, gözleri gelince kalbi tekledi. Çok da umurundaydı geri kalanı ki ikisi baş başa kalınca farklı iki insan oluyorlardı. Aralarındaki kimya onları çarpıyordu.

"Leyla diyorum, Leyla! Bana bir çare bulun. Ben bu kızı almazsam ince hastalıktan ölürüm." Zehir gibi biberi ağzına atarken, "Ah ulan Leyla!" dedi. Hiçbir biber Leyla'nın yokluğundan acı olamazdı, hissetmedi bile.

"Kadınlardan çektiğimiz nedir böyle!" Kaan başını iki yana sallarken zehir gibi şalgam suyunu tepesine dikti. "Gözümün içine baka baka, 'Sana inanmıyorum,' dedi."

"O bir şey mi?" dedi Murat, derin bir solukla kederini dışarı atmak istercesine ah çekti. "Onca insanın içinde çok adam gördüm ama sen en kötüsüsün dedi. Allah belamı verdi."

"Ulan ne dedim, ne dedim? Gerçekten Leyla, insan bir konuşur, söyler dedim. Hatun beni kalbinin kapısının önüne koydu."

Demir üçüne tuhaf tuhaf bakıp dudaklarını kapadı. Onluk bir durum yoktu, onlar gibi olmaya da niyeti yoktu.

"Kâbusun olacağım dedi gitti, oldu da," dedi Murat.

"Doğrusunu bile bile gözlerimin içine bakıp beni ezdi, geçti. Demedi bana, düğünümüz mahvoldu, demedi. Harcadı beni, harcadı."

"Yüzüme bakmıyor," dedi Ali. "Anam anasına gidip alacağız dedi, bir olur demedi. Zalim kadın! Mecnun oldum da bir bardak su vermiyor."

"Nankörler," dedi Demir.

"Hem de ne nankör," dedi Kaan. "Bu kadar kadın sevildiğini anlamaz! Oturup dedikodu da mı yapmıyorlar?"

"Yapsalar ne olacak," dedi Murat. "Sen haklısın diye birbirlerine hak verirler. Kadın dayanışması diye bir şey var!"

"Biz ayvayı yemiştiz," dedi Ali. "Ah ulan Leyla!"

"Bu nasıl bir kadın hacı! Bir kadın Nuh der de peygamber demez mi?" dedi Murat. "Ben hata yapmadım, belki de yaptım, bilmiyorum. Bir oluru vardır demiyor. Yok diyor, yok!"

“Annem onu büyütürken ilk öğrettiği şey hayır kelimesiydi. Herkese *hayıy* diyordu. Ne bekliyorsun,” dedi Demir. “Oğlum siz var ya, çok âşıkısınız lan,” diyerek kahkaha attı, üzerine yağın çerezlerden kaçmak için eğildiğinde bile gülüyordu.

“Beni, beni!” dedi Kaan. “Kocasını yerle bir etti, güvenmiyorum sana dedi.” O kadar içli ve kederli söylüyordu ki sesinden yaşar gibi dökülüyordu.

“Bir laf bile ettirmede, özür diliyorum, duymuyor,” dedi Ali. “Bir kadın nasıl bu kadar kör ve sağır olabilir?” Elindeki fıncığı sofraya fırlattı. “Giresun fıncığı.”

Demir de ağzına bir tane attı. “Ordu abiciğim, net bilgi.”

“Rize çayı söyleyelim, başka türlü unutulmuyor,” dedi Murat.

“Sizi 70’lik paklar,” dedi Demir.

“Gülfem beni eve almaz, içersen seni merdaneyle döverim dedi. Dün geceden sonra ikna oldum. Nefret ediyor.”

“İşte karısından korkan Oflu dediğin böyle olur,” dedi Demir içine içine güldü, dışına verirse kesin dayak yiyecekti.

“Hâlbuki on numara koca,” dedi Ali. “Kinlendim bacıma, affetme Kaan! Sürünsün!”

“Ne affedeceğim! Sürünsün!” dedi Kaan.

“Güneş’in kâbusu olmazsam Murat değilim.”

“O Leyla var ya, o Leyla, benim gibi adamı fuşki bulur.” Ortamı sessizlik kapladığında Ali Karadeniz şarkısı mırıldandı. Bir iki sözcük derken Murat da ona katıldı. Kaan da dertle katıldı, Demir de sevdiği için katıldı. Sesleri birkaç saniye sonra yükseldi, beden dillerine kadar yansıdı.

Onu beceremezsun

Yar çalımli yürüma

Çok işler ettun bana

Gözlerume görünma

Selam söylemiş bana

*Selami baş üstine
Ben o hayırsuz yarun
Kalem çektum üstine
Bir elum tabancali
Öbür elum bıçakli
Bakalum defterlere
Kim kimden alacakli
Unuttun mi kapında
Gecè kalduklarumi
Verebilecek misun
Benden alduklaruni ³¹*

Efkârları tavan yapıp şarkıyla dışarı taşı, şarkı bitince başlar önlerine düştü. Kadın deyip geçmeyeceksin, derdi de dermanı da kendinde saklardı. Dilinden anlarsan derman, anlamazsan derdin olurdu.

Demir üçüne bakıp dudakların büktü. Bunlardan bir fuşki olmazdı. Biraz gaz iyi gelirdi. “Kalkın abiciğim, kızlar Gülfem’de, gidip hesap soracağız.”

“Kalkın!” dedi Ali. “İçimizde kalacağına söyleriz, onlarda kalır.”

“Yürüyün!” dedi Kaan.

Yarım saat sonra dört adam da kapının önündeydi, zile basıyordu Kaan ama açılmıyordu. “Allah Allah, evde olmaları gerekiyor.” Cebinden telefonu çıkarıp Gülfem’i aradı. Kaan telefonla beklerken uzun uzun çalma seslerini diğerleri de duyuyordu. “Açmıyor. Arabadan anahtarımı alayım,” diyerek arabasının kapısını açıp alıp çıktı. Kapıyı açıp girerken, “Gülfem,” diye seslendi.

“Işıklar açık,” dedi Ali, salona ilerlerken, koltuklardaki çantaları ve telefonları gördüğünde o da korktu. “Oğlum ne oluyor lan, eşyaları burada.”

31. Onay Şahin – Kalem Çektim şarkısı.

“Yukarı bakıp geliyorum,” diyen Kaan, basamaklarda ceketini çıkarıp tırabzan tokmağına asıp karısına selendi ama ses falan yoktu evde. Odaları aramaya koyuldu. Terasa çıksalar hava soğuktu.

Sinema odasında ellerinde mısır kâseleriyle gözlerini kırpmayan kızlar evde olanlardan bihaberdi. Bir saattir sıçrayıp gerilmiş, arada gözlerini kapatıp besmele çekmiş ama filmi bırakmamışlardı. Gülfem ikinci sırada Güneş ile oturuyordu, önde Fatoş ile Leyla vardı. Filmin son otuz dakikasına girmişlerdi. Dev ekran ve oradaymış hissi veren ses sistemiyle korkudan geberiyorlardı. Filmde bir adam karanlıkta ve gerilim müziğiyle tahta basamakları çıkıyordu. Her basamakta gıcırdayan tahtalar kızların içinde yankılanıyordu.

“Of gitme işte!” dedi Leyla.

“Gitme ya, ay çıkacak şimdi,” dedi Fatoş.

“Korkuyorum,” diyen Güneş koltukta biraz daha kaydı.

“Of ya!” dedi Gülfem, elindeki kâseyi göğsüne sıkıca bastırıldığından haberi yoktu. Filmdeki adam basamakları çıkmayı tamamlayıp açması gereken odanın kapısına ilerledi. Adamın eli tokmağın üzerine konup çevrildi. Kapıyı yavaşça açıp ittiğinde sinema odasının kapısı açıldı, kızlar filmi bırakıp bolca ışık sızan kapının aralandığını görünce ilk saniye donup kaldılar ama o kadardı. İkinci saniye ışıkların ardından bir erkek bedeni yansıdı.

Ellerindeki kâseler havaya çıktı, içindeki mısırlar uçtu. Kızların feryat çığlıkları evi sardı. Güneş kendini odanın duvar tarafına yere attı, Gülfem onun üstüne atladı. Hem atlıyor hem de, “Aaa!!!” diye çığlık atıyorlardı. “Allah’ım alma canımı,” diyordu Gülfem.

Fatoş da koltuktan fırlayıp duvar tarafına koşmuş, siyah köpüklere çarpınca kızların yanına emeklemişti. “Allah’ım affet, söz veriyorum, yetim sevindireceğim,” dedi Fatoş, Güneş’ sokulurken başını saklıyordu.

“Ali...” dedi Leyla. “Affedeceğim, vallahi billahi, Allah’ım bizi koru.” Fatoş’un bacaklarının arasına girip cenin pozisyonu aldı. Dört kadın birbirine girmiş, başlarını kaldırmıyorlardı. Mırıl mırıl konuşuyorlardı ama filmin sesi hâlâ baskındı.

Kaan şok olmuş vaziyette dondu, başını ekrana çevirince anladı. Hızla ekranın yanındaki fişe ilerledi. Çekince oda karanlığa ve sessizliğe gömüldü. Işık düğmesine koştu, dokunurken aşağıdaki adamlar da yukarıdan gelen sese koşmuştu. Dört adam odanın köşesindeki kadınlara bakarken anlam arıyorlardı.

“Kesin bizi alacak,” dedi Güneş. “La ilahe illallah, la la la diyorum, git, git, git.” Gözlerini açmıyor, kolunun altındaki Gülfem’i sıkıyordu.

“Kul e’ûzu bi-Rabbi’l-felak. Min şerri mâ halak,” diyen Leyla ağlıyordu.

“Allah’ım çok mu günah işledim, affet ya Rabb’i,” dedi Gülfem.

Fatoş inleyip Güneş’e sokuldu. “Işığı yaktı galiba,” dedi.

Beyler birbirlerine bakıp gülümsediler. Ali kızlara dönerek tuttuğu kahkahasını gizledi, onun yerine ağzını açıp kalın, boğazdan gelen, “Hı-ğğğ,” diye bir ses çıkardığında, kızlar yeni bir çığlık dalgasıyla duvardan geçmek ister gibi geriledi ama gidecek yer olmadığı için iç içe geçtiler. “Öleceğiz,” dedi Leyla.

Dört adamın kahkahası aynı anda patladı. Eğile büküle güldüler, o kadar güldüler ki nefesleri daraldı.

Gülfem başını kaldırdı; Güneş gözlerini açtı; Leyla, Fatoş’un bacaklarının arasından başını uzattı. Fatoş gözlerini açıp karşılarındaki dört adama baktı. Ali kendini yere attı, sırtını zemine verip güldü. Ayakta olan üç adam gülerken kadınlar onları izledi.

“Sıçtık,” dedi Gülfem. Doğrulup oturdu, diğerleri de otururken rahat bir nefes aldı, hiçbiri gülmüyordu. Adamlara kötü bakışlar atarken sakinleşiyorlardı.

Kaan karısının yanına adımlayıp tepesinde durdu. “Karıcığım.”

“Çona,” dedi Gülfem şirince gülümserken. Elini saçına atıp düzeltti. “Film izliyorduk, gelecek zamanı buldun.”

“Biraz öyle oldu galiba.” Kaan daha fazla gülmek istediye de boğazını temizledi. Gülfem ona elini uzattığında tutup kaldırdı Kaan. “Misafirlerimiz var.”

“Görüyorum.” Yerde yatan, nefesini tazeleyen abisine böceğe bakar gibi yüzünü buruşturdu. “Ne güldün be abi.”

Ali bir kahkaha daha attığında kızlar da kıkırdadı. Birkaç saniye sonra sekizi de kahkaha atıyordu. Birlikte aşağı inip salona geçtiler. Gülfem taze çay demlemek için mutfığa geçti, bir dakika sürmeden geri döndü. Kocasının yanına oturmadan önce abisinin yanına geçip yanağına sulu bir öpücük kondurdu. “Özledum ula senu.”

“Uy bacum, ben da özledum.” Yanağında makas alıp göz kırptı Ali.

Gülfem kocasının yanına oturdu, rahat bir soluk alıp verdi. “Filmdeki adam kapıyı açtı, Kaan da açtı. Cinler bastı dedik, geberdik korkudan.”

“Ben hâlâ geberiyorum,” dedi Leyla. “Ali beni eve bırak.” Çantasını alıp kalktı. “Tek başıma dönemem artık.”

Ali gözlerini sonuna kadar açtı. “Seni eve bırakayım?”

“Kalk ula! Senden başka Ali mi var, kot kafalı.”

“Yok tabii,” diyen Ali ok gibi doğruldu. “Gidelim.”

Kaan ile Gülfem misafirlerini yolcu ederken Güneş ile Murat birbirini arada kesiyor, restleşıyorlardı. Demir ile Fatoş dip dibe onlara bakıp gülüşüyorlardı. Kaan ile Gülfem geri dönünce Murat bakışlarını kaçırdı.

“Of ne korktuk ya,” dedi Güneş.

“Hayret, cadılar korkuyor muydu?” dedi Murat. “İki büyü yapar, kurtulurdun, neden o kadar korktun?”

“Sana bir papaz büyüğü yaparım, kırk türbe gezersin de iflah olmazsın,” dedi Güneş, gözlerini aç aça sertçe.

“Yapmışsın yapacağın kadar, kes sesini Güneş,” dedi Kaan.

“Beter olsun!” diyerek kalktı. “Gidiyorum ben!”

Murat başını iki yana salladı, Gülfem onu yolcu etti, ederken Demir ile Fatoş ve Murat da ayaklanınca çayın altını kapattı. Mutfağın ışığını kapatırken kocasıyla karşılaştı. Üst katın birinci basamağında kollarını göğsünde bağlamış, aşkla bakıyordu. “Çona?”

“Cülo!”

Gülfem dudaklarını büküp Kaan'ın durduğu basamağa çıktı. "Ne oldu?"

"Ne olmuş?"

"Gözlerin bir başka parlıyor? Yoksa bana âşık mı oldun?" derken gözlerini kocaman açıp elini kalbine bırakıp şaşkınlık ifadesi takındı. Tırabzanın diğer tokmağına yaslanıp kollarını göğsünde bağladığında Kaan sırıtiyordu.

Kaan başını yana yatırıp gözlerini tutkuyla kıstı. "Oldum. İlk gördüğüm gün, o yarım saatte ben sana âşık oldum."

Gülfem'in alaylı gülüşü dağıldı, Kaan sözleriyle karısının mavi gözlerine yumuşacık bir dokunuşla ışıltılar serpti.

"Miras konusu yalandı, vicdanına oynayıp yola getirmek için yaptım. Ben seni ilk gördüğümde anladım, yuvamın kadını sen olmalıydın."

Gülfem derin bir nefes alırken başını aşağı yukarı salladı, kocası sonunda uyanmıştı ama kendisinin de uyuduğu derin uykular olduğunu hissetti. "İtiraf ediyorum, fotoğraflarından sana fena yükselmişim. Gerçek olduğunu düşünmedim, görüp yanılacak, istemiyorum diyecektim ama öyle olmadı." Bakışları kocasının yeşil gözlerinde durdu. "Sen umduğumdan bile iyiydin. Ben orada karar verdim, sen beni görmeye geldiğinde bir yolunu bulacaktım, bu yola girecektim. Düşüncelerinden habersizdim, bizim evde o gün seni denedim, ben ışık yakalamaya çalıştım, senin mirasından bana ne, aç kal, umurumda mı? Ben o yalanı çok sevdim."

Kaan gülümserken kalbinde yeni bir bahar güneşi doğuyordu. Soğuk hava bitmiş, sıcacık bir mevsim geliyordu. "Sana giden yolda daha büyük yalanlar söyledim ve hiç pişman olmazdım."

"Çok çaba sarf ettin, hepsini gördüm. Sen çabaladıkça hiçbir şey yapmama gerek kalmadı."

"Buna rağmen bana inanmadın." Gülüşü kaybolurken bakışlarını karısından çekmedi. O güzel dudaklarından duymak istiyordu Kaan, bunun için kimse onu suçlayamazdı.

"İnandım, öncesine ait olduğunu düşündüm. Canım yandı. Seni başka biriyle görünce çok canımı yaktı, içim acıdı. Kalbim kabul etmedi,

edemedi. Benim adamım, bana ait, benim kocam, öncesi olsa bile zoruma gitti. Kaldıramadım. Elini tutamayabilirdim, babamı dinleyebilirdim. Yapamadım. Yapmak istemedim. Çok büyük sözler ettim, konuşmakla yaşamın arasındaki uçurumdan kendimi attım, kurtuldum.” Sakince dinleyen adamdan bakışlarını çekip göğsünü şişiren nefesiyle basamağa baktı. “Artık Feride’ye hak vermiyorum, en azından kalıp konuşmalı, anlamalıydı. Çaba göstermeli, ölçüp biçmeliydi ama kızmıyorum, bu benim düşüncem. O kendince doğru olanı yaptı. Olabilir demek gerekiyormuş.” Acı acı gülümsedi, Kaan’a bakıp, “Aynı yoldan geçmediğin insanların hayatlarına dil uzatmak kolaydı. İnsanlığın en büyük yanılgısı *ben olsaydım* diye düşünmesiymiş. Al ben oldum, öyle demekle olmuyormuş,” dedi.

Kollarını çözüp karısına elini uzattı, Gülfem tuttuğunda parmakları birbirine girdi. Gülfem, Kaan’a çekilirken gülümsedi. “Neyse ki Allah beni seviyor da seni gönderdi.”

Kaan gülümseyerek başını karısının alnına yasladı. Elini bırakıp kollarını Gülfem’in sırtına sardı. “Ben de seni seviyorum.” Başını kaldırıp dudaklarını karısının alnına bastırdı, saniyelerce çekilmedi.

Gülfem de kollarını Kaan’ın sırtına sarıp gözlerini kapattı. Huzurlu soluğuyla tüm bedeni gevşedi. “Ben de,” dedi.

Kaan başını geriye çekip Gülfem’i kapalı gözlerinde öptü. “Sen de ne?” Duymazsa ölürdü, duyarsa da can çekişirdi.

Gülfem başını kaldırırken gülümsüyordu. “Seviyorum çona, çok seviyorum. Seni bu evin terasında ilk öptüğümde de seviyordum, şimdi de, yarın da, sonraki gün de seveceğim.”

“Ya...” dedi inanmıyormuş gibi, karısının dudaklarından hızlı, telaşlı bir öpücük çalarken. “Daha inandırıcı olmanı bekliyorum.”

“Aptalsın, sevmesem bu evde ne işin var?”

“Ev senindi, değil mi?” derken sesli güldü.

Gülfem bir basamak daha çıkıp Kaan’la boyu eşitlediğinde kollarını kocasının boynuna dolayıp kendine çekti. “Ev de benim, sen de.”

“Sen de benim, bir Gülfem alana yanında yalı veriyorlar.” Elleri karısının sırtında ihtiyaçla dolanırken yeşil gözlerinde o tanıdık, Gülfem’in çok

iyi bildiği ışıklar yanıyordu hem de bu kez en koyusundan, en isteklisinden. En tutkulu ve çok alacaklı.

“Ne oldu da aydınlandın? Giderken gayet seviyeliydin. Nankör, sabaha kadar başını bekledim, teşekkür bile etmedin.”

“Kafamı kırdığın için teşekkür mü edecektim? Bekleyeceksin tabii, ölmediğime dua et.”

Kaan’ın çıkışıyla gözlerini kıstı. “Basma damarıma, evde tava çok.”

Kaan hızlı bir baskıyla Gülfem’i çekip bedenlerinin arasındaki boşluğu kapattı. “Ölümüm senin elinden olacak ama tavlayla ama güzelliğinle.”

Gülfem dudaklarını büküp gözlerini Kaan’ın omuzlarına çevirdi. “O kadar güzel miyim, hiç haberim yoktu.”

“Benim güzelimsin,” derken karısının dudaklarına sıcacık, tüy gibi bir dokunuş bıraktı. “Soruma cevap vermedin?” dedi Gülfem.

Kaan kurtulmayacağını anladığında göz devirip gülümsedi. “Erkekler gecesi verimli geçti diyelim.”

“Anladım...” diyerek gülümsedi. “Dört kot kafalı bir araya gelince tek bir beyin oldunuz.” Kahkaha attığında Kaan da sırıttı. “Biraz öyle oldu.”

“Siz arada böyle çıkın, beyin şart!”

“Hakaret mi ediyorsun?” dese de kendi de gülümsüyordu. “Hak ettim, değil mi?”

“Çok değil, biraz. Biraz daha devam etseydin, bu kez bacağını kırardım. Ölüm tehlikesi olmayan ama süründüren yerlerine çalışmayı düşünüyordum.”

“Senden korkuyorum.”

“İyidir iyidir, karısından korkan mutlu olur. Doğru yoldasın.”

Kaan’ın tutuşu, duruşu ve bakışları değişirken Gülfem sinsice gülümsedi. Aralarındaki kimya aylardır onları elinde oynatırken sonun başlangıcına geldiklerini ikisi de biliyordu.

“Nayino.”

Gülfem âşık olduğu sözü duyunca derin bir içi çekip Kaan’ın dudaklarına baktı. “Çona.”

Kaan ellerini karısının saçlarına çıkardı, iki elini de saç tellerinin arasına sokup geriye taradı. “Fark ettin mi kimse bize karışmıyor, Gülfem nerede diyen de yok. Kiminle diyen hiç yok.”

“Yok.”

“Hani evlilik esaretti ya, sen şimdi benim esirimsin.”

“Padişahım çok yaşa, köleniz emrinize amade. Öp beni geri zekâlı.”

Kaan sözlerini bitirmesine izin vermedi, son harfler Gülfem’in kapanan dudaklarında kayboldu. İkinci basamaktaki karısını kucağına alıp üst kata çıkardı. Uzaklardan bir yerden kapanan kapının sesi duyuldu...

Leyla arabayı durduran adama yan bir bakış attı, korkudan evine giremeyecekti. Filmin etkisi zihninde dolaşırken değil evinde yalnız uyumayı, evde kalmayı bile göze alamazdı. Ali ondan bir tepki bekliyordu. “Bu gece bende kalır mısın?”

Ali’nin gözleri sonuna kadar aralandı. “Anlamadım?”

“Öf! Korkuyorum işte, evde tek kalamam. Koltukta yatarsın.”

Ali gülmemek için dudaklarını sıkıca kapatırken önüne döndü, boğazını temizlerken, “Olur,” dedi. “Koltuk rahat mı bari?”

“Kuş tüyü falan mı bekliyorsun, koltuk işte Ali. Yürü!” Leyla kapısını açıp çıktı, kapıyı sertçe kapattı.

Ali de çıkıp aracını kilitledi, Leyla’nın evine gelmeyeli iki ay olmuştu. Apartmana sessizce girip asansöre yine konuşmadan bindiler. Leyla evinin kapısını açıp karanlığa bakarken titredi, Ali göz devirip içeri girdi. Işıkları yakıp evin içinden Leyla’ya baktı. “Temiz, girebilirsin.”

Leyla ürkekçe evine girip etrafa bakındı. “Bir daha korku filmi izlemeyeceğim.”

“Bence de izleme, gerçek sanıyorsun.” Ali kapıyı kapatırken çıkan ses Leyla’yı ürpertti. “Yavaş kapatsana, korktum.”

“Ohoo Leyla, yatağın altından biri çıkacak da de, olsun bitsin. Film kızım, film.” Salona girerken Leyla koridorun dağıttığı karanlık sızan kapılara bakıp Ali’nin peşine düştü. “Ama çok gerçekçiydi.”

Ali koltuğa oturmadan ceketini çıkardı, kolçağa bırakıp oturdu. “Abart Leyla, sen seversin.” Kol düğmelerini açarken kadına bakmadı ama Leyla ona gizli gülüşüyle bakıyordu. “Neyi abartmışım?”

Ali başını kaldırdı, *iflah olmazsın* dercesine bakıyordu. “Bir sözümle ateşlere attın beni, daha ne diyeyim.”

“Senin anlamadığın ne, biliyor musun?”

“Neymiş?” Gömleğinin eteklerini pantolonundan kurtarıp saldı. Üstten bir düğme açarken ayağa kalkıp Leyla’ya baktı.

“Annenin sözleriyle doldun, farkına bile varmadın.”

“Dolmadım Leyla, annem doğru bir söz etti, ona hak verdim. Ama merak etme, ağzımın payını aldım, isterseniz birbirinizi kesin, dönüp bakarsam adiyim.”

“Abartma Ali!”

Ali iç çekip göğsünü şişirdi. “Ben bir abartsam Leyla, dünya gözünün önünden silinir.”

“Allah Allah, o nasıl olacakmış?” derken dudaklarını büküp alay etti Leyla. Gömleğinin düğmelerini açan adama kaşlarını çattı. “Sen neden soyunuyorsun?”

“Ateş bastı,” derken sinsice gülümsedi. “Ne oldu, korktun mu? Cillerden daha mı korkuncum?”

“Anma adını, anma,” derken titredi Leyla. “Neyinden korkacağım, sizin evde haftalarca kaldım da bir kez odamın kapısını çalmadın.”

“Oldu, annem de beni öldürsün. Evime gelmiş kızın odasında ne işim var?”

“Seviyorsun ya, aptal! İnsan bir mesaj yazar, ben seni içeri alırdım. Evin oğlunda gözüm vardı, namuslu erkek de başa bela!”

“Size yaranılmaz kızım.”

“Biz sınırları zorlayan adam severiz. Bak, Kaan’a bak! Babanın önünde durup benim karım da benim karım dedi. Ölürdü de karısını vermezdi. Sen? Namuslu namussuz. Ne işin var ya bekâr bir kadının evinde?”

“Öyle mi?” Ali tek kaşını kaldırıp *sen görürsün* dercesine baktı. Ceke-tine uzandı. “Gidiyorum.”

Leyla’nın gözleri kocaman oldu, Ali’nin koluna yapıştı. “Ali gitme, bak beni alırlar, sahiplenirler falan, Ali lütfen.”

Burnunu çekerek döndü Ali, sürdürecekti ama Leyla’nın korkan ela gözlerini görünce son verdi. Sıkıntılı soluğunu salarken gülümsedi. “Ben seni verir miyim gülüm? Kolay mı öyle Ali’nin sevdiği kadını almak?”

“Zor, değil mi?” derken yaklaştı. “Verme beni.”

Ali gülümserken avcunu Leyla’nın yanağına yasladı. “Vermem. Git, uyu hadi.”

“Tamam, sana yastık, örtü getireyim ama evin ışıklarını sen aç.”

“Tamam,” derken öne bir adım attı. “Korku filmi kimin fikriydi?”

“Hatırlamıyorum, Güneş olmalı. Hiçbir şeyden korkmuyor. Ben ne-yime güvendiysen.” Ali’nin arkasından yürüyor, kapıların ardından biri çıkacak sanıyordu. Ali’nin gömleğine asıldı. “Ay korkuyorum.”

“Abart Leyla, abart. Odanda nasıl uyuyacaksın, merak ediyorum.”

“Kapımı aralık bırakacağım, sesim çıkarsa, çıkmazsa da arada bak bana.” Yatak odasının kapısına gelince durup elini içeri uzattı. Oda aydınlanırken rahatladı. Ali içeri girip, “Temiz,” dediğinde gülüyordu. Leyla da girip dolabına ilerledi. “Ben banyoda üzerimi değiştireceğim, beni burada bekle.”

Ali kendini yatağa bıraktı, oturup başını salladı. “Hadi.”

Leyla gülümseyerek banyoya koştu. Kapıyı kapattığında kilidi bile çevirmedi, bir süre sonra duştan su sesi geldi. O kadar güveniyordu Ali’ye. Ali gülümseyerek başını iki yana salladı. Başını yastığa bırakmak için kalkıp yatak başına ilerledi. Örtünün altında duran beyaz yastığı aldı, düzeltip bıraktı. Yorgunlukla kendini yatağa bıraktı. Başı yastıkla buluşunca rahatça gözlerini kapattı. Ensesine baskı yapan kumaşla kalktı, yastığa dokunup kabarıklığı tanımlamak için elini bastırdı. Kaşları havada, dudakla-

rını bükerek aralıktan elini soktu. Parmaklarına değen kumaşı çekip aldı. Yastığı bırakırken elindeki kumaşa bakıyordu. “Bu benim değil mi?” diye mırıldandı. Ali’nin en sevdiği lacivert tişörtüydü. Ali kendine ait olduğunu biliyordu. Bakışları banyo kapısına döndü, bu tişörtü çok severdi, yeni de değildi. Yıllar öncesine aitti. Gömleğini çıkarıp üzerine geçirdi. Başını yastığa bırakırken gülümsüyordu.

Ellerini başının altına bırakıp tavanı izlemeye koyuldu. Leyla’ya âşık olduğunu anladığından beridir tavan izliyordu. Bu gece ona koymazdı. Dakikalar sonra Leyla başında havlusu, üzerinde pijamalarıyla çıktı. Rahat bir soluk aldı. “Etmediğim dua kalmad-” Yatağın üzerinde, beş senedir sakladığı tişörtü bulmakla kalmamış, giymiş olan Ali’yi görünce sözlerini tamamlayamadı.

“Yakışmış mı? Ama zaten çok yakışıyordu, sen de bunu biliyordun.” Doğrulup ayaklarını yataktan sarkıttı.

Leyla yüzünü buruşturdu. “Giyince gözlerin ortaya çıkıyordu, fena bir görüntüydü. Alıp seni o zahmetten kurtardım.”

“Yalancı! Çok fena yakışıklı oluyordun da sana bakmasınlar diye aldım desene!”

“Derdim ama sen söyledin,” derken başındaki havluyu çekip aldı, nemli saçları omuzlarına döküldü.

“Yanıma otur,” diyen Ali’nin keskin sesiyle bakışlarını kaldırmadan kabullenip usulca Ali’nin yanına oturdu. Ali başını yana çevirdi, Leyla’nın sütlüman hâli hayırdı. “Beni seviyorsun Leyla.”

Leyla omuz silkti. “Sen de beni seviyorsun.”

“Yapma ya! Biliyor muydun?”

“Sağır sultan bile biliyor.” Ali’ye dönerek gülümsedi.

“Sağır sultandan haberim vardı ama senden yoktu. Zalim kadın!”

“Canımı sıkarsan alacağın kadın bu! İşine gelirse paşam.”

“Gelir ama gitme.” Leyla’nın elini tutup üstünden parmaklarını kadının eline geçirdi. Bakışları ellerinde, gönülleri birbirlerindeydi. “Kavga etmek istiyorsan ederiz, gitmek de neyin nesi?”

“Haklısın Ali, Gülfem’in Kaan’ı boşamadığı hayatta benim inadım ne ki? Gitmem.”

Ali küçük kahkahasıyla Leyla’nın elini bırakıp kolunu kadının omzuna sardı. “O manyak evlendi ama hepimiz bekâriz.”

“Bizi kimselere vermeyip önce kendisi evlendi, yazıklar olsun.”

“Evlenmeyeceğum anlamıyor musunuz, istemiyrum koca falan, iğrençtir koca, derttir koca, gözyaşından başka nedir koca, çorabını bulamayan bir canlı bana ne gibi bir katkıda bulunabilir.”

Leyla kahkaha attı. “Onun burnu uzun, onunki kemerli, çocuğun çirkin olur, o kel, bu göbekli, o kro, bu maço derken mahvetti bizi Ali.” Kalkıp saçlarını topladı. “Önüne durdunuz da gideceğim dediğine göre bir bildiği var.” Kalkıp odadan çıkarken, “Beni koru,” diyordu Leyla. “Sana yatak açacağım.”

Ali başını aşağı yukarı salladı. “Cadılar.” Mırıltısıyla yerinden kalktı. “Geliyorum gülüm,” diyerek peşine düştü. “Baharda evlenelim Leyla, yeter da!”

Leyla koridorda durunca Ali de durdu. “Ne oldu?” diyen Ali ileriye bakıyordu. Leyla ona dönerek kaşlarını kaldırdı. “Ali boş ver baharı, yarın gidip evlenelim. Yaza da düğün ederuk.”

“Ne?” derken son sözüne güldü. “Ederuk?”

“He ula!” Dönerek konuşmaya devam etti Leyla. “Buluruz bir yolunu, annen zaten annemi tava getirmiş, babam sana deli oluyor.”

Ali kaşları havada konuşarak odaya girip elinde yastık ve örtülerle çıkan kadının hâlâ konuşuyor olmasıyla öylece kalmıştı. Leyla yanından geçerken başını çevirip baktı. “Nikâh kıyarız, yaza kadar da evimizi döşeriz. Ay Ali ben yorulдум ayrılıktan, canıma yetti. Yemişim düğününü de mevsimini de. Nikâh işte da! Evet diyorsun, imzalıyorsun. Memur yeni ev olmayınca nikâhu kıymıyor mu? Evleniyoruz diye mobilyaları değiştirmek mi gerekiyor? Ne saçma şeyler...”

Ali gözlerini kırpa kırpa salon kapısından Leyla’nın koltuğa yatak açarken konuştuklarını zihninde evirip çeviriyordu. Ne olmuştu da Leyla

insaf ediyordu? Doğrulup kendine bakan kadının çatık kaşlarına bakarken kendine geldi.

“Neden öyle garip bakıyorsun?”

“Hiç,” derken yaklaşıp ensesini kaşdı. “Tüm sözlerine hak veriyorum, yarın gidelim, evlenelim.”

Leyla tatlı tatlı gülümserken uzanıp Ali’yi yanağından öptü. “Sabah görüşürüz.” Yanından eser gibi geçip gidince Ali kendini rüyada sandı. Koridorun ışığı açık kalmış, odasının kapısını bile kapatmamıştı. Salonun ışığını kapatıp yarı karanlık odada koltuğa ilerledi. Ali nasıl uyusundu şimdi böyle evleneceğini bilerek? Başka bir yerde, köyde olsa mesela, bir tur koşardı. Uzanıp elini başının altına bıraktı.

“Ben şimdi evleniyor muyum? Hem de Leyla ile, yarın ya da öbür gün. Anam beni katranla kaynatacak! Babam enseme ısırgan pişirecek ama olsun be! Değer Leyla’ma. Ulan ben evleniyorum. Sabaha caymaz değil mi? Bu saatte açık devlet dairesi de yok. Keşke gündüz konuşsaydı, şimdi vesikalık çektiriyor olurduk. Ah Leyla, ah. Ayarsız kadın! Nasıl uyuyacağım şimdi? Aynı evde kalmaya alışığım da sabahına evleniyor olduğuma nasıl alışacağım? Yaktın beni zalimin kızı!”

Baş ucunda duran Leyla’ya bakmak için bakışlarını çevirdi. “Ali ben içeride yatamıyorum, burada kalacağım.”

“Gel gülüm, gel,” diyerek yana çekildi, yanına sıkışan kadını kollarının arasına alıp alnına dudaklarını bastırdı. Örtüyü ikisinin üzerine çekip örttü. Ömründeki en tatlı uykuya yanında sevdiği kadınla dalarken, dünyanın geri kalanı umurunda bile değildi. Göğsündeki güzel kadını bir ömür orada taşımıştı, kalan zamanında da bıkmadan, usanmadan onu sevecekti.

AZA kafenin kapısını iten Kaan, karısını da beraberinde içeri sokarken gözleri Aslı’yı arıyordu. Dış mekânda Azra ve Zeynep’le çember oluşturup konuştuklarını gördü. “Oradalar,” diyerek cam duvara ilerledi.

Gülfem kafenin güzelliğine vurulurken, “Çok güzel bir yer, daha önce duymamıştım,” dedi.

“Fazla reklama ihtiyaçları yok, hobi olsun diye açık. Müşterileri hep aynı kişilerdir, sosyete.”

“Çok hoş, kadın girişimciler demek.”

Kaan kahkaha attı. “Hepsi de Karun kadar zengin, girişim falan yok. Burada anıları varmış, yıllar önce satın almışlar.”

“Hım...” dedi Gülfem. “O da hoş.”

Kaan cama vurduğunda kızlar ona döndü, Kaan’ı görünce gülümseyerek içe bağlayan kapıya yürüdüler.

“Düğüne geldiler, hatırlarsın.”

“Sadece üçünü hatırlıyorum ama biri daha vardı, onu hatırlamıyorum.”

“Hilal, Aslı ile kuzenler. Trabzonlular. Florya’daki ev Hilal’in, o da gelir birazdan.”

Yanlarına gelen Aslı, “Kaan, hoş geldin,” dedi elini yumruk yaparak Kaan’a uzattı. Kaan da yumruk yaparak Aslı’ninkine usulca çarptı. “Aslı, hoş bulduk.”

“Naber Kaan,” dedi Zeynep. “Gülfemciğim, nasılsın?”

“Teşekkür ederim, iyiyim.”

Azra, Gülfem’e bakarak gülümsedi. “Gelin gelin, bu ne güzellik.”

“Teşekkür ederim.” Gülfem, Kaan’ın çektiği masaya ilerledi. Yuvarlak masaya oturmuşlardı, kızlar karı kocanın karşısına gelecek şekilde oturmuştu.

“Lise maceralarımızı karına anlatalım diye gelmedin bence?” diyen Aslı yeşil gözlerini sinsice kısmıştı.

“Çok mu maceranız var?” dedi Gülfem. “Ucundan dinlerdim.”

“Allah aşkına Aslı, çok kıskanç, yapma, yeni evliyim.”

Aslı kahkaha attı. “Ciddi bir şey değildi, haftada bir sevgili değiştirirdi.”

Gülfem büyüyen gözlerini kocasına çevirdi. Kaan göz devirirken sırttı. “Doğru kadını arıyordum.”

“Neyse ki buldun,” dedi Zeynep.

“Anlat bakalım, Güneş dedin, Murat dedin, konu ne?” dedi Aslı.

“Beş çay alıp geliyorum, bekle,” dedi Azra.

Azra çayları alıp gelince Kaan, “Güneş’i bilirsin ama son dönemde nirvana yaptı. Aşk başına vurdu, damarı tuttu,” dedi.

“Âşık olduğuna emin miyiz?” dedi Zeynep.

“Eminiz, kâbusları oldu ama geri adım atmıyor,” Gülfem. “Tartışıp ayrıldıklarında kendine gelemedi. Murat benim kuzenim, abim. İstanbul’a taşınınca biraz yüzü güldü.”

“Tamam,” dedi Aslı. “Anlatın bakalım.”

Kaan ile Gülfem on beş dakika boyunca sırayla söz alıp anlattığında kızların aklına yattı. Plan yapıldı, listelendi ve ertesi geceye hazırlık başladı. Gülfem ile Kaan kafeden çıktılar. Arabanın yanına gelince Gülfem, “Kaan, emin misin?” diye sordu.

“Neden, senin şüpheni mi var?”

“Hem evet hem hayır. Ateşle barutu bir eve koyarsan ateşe verirler, bu bahsi geçen ateş de gerçek ateş değil. Ya sen abisin! Tamam, benim de abim ama bir erkek, sen neyine güveniyorsun?”

Kaan gözlerini kısıp açarken dudaklarını sağa sola kıvrıp arabaya yaslandı. “O kadar da değil, daha düz düşünüyorum.”

“Onu anlamadım.”

“Bana ne Gülfem, onların hayatı. Ben üzerime düşeni yapıyorum, kendilerine kalmış.”

“Akdenizli tarafın uyandı,” derken gülümsedi. “Haklısın kocam, bize ne. Hadi gidelim.” Arabanın kapısını açıp bindi, artık kocasının kullandığı arabaya biniyor, rahatına bakıyordu.

Güneş henüz açmadıkları şirketten çıktığında arabasının kilidini açıp bagaja yöneldi, elindeki dekorasyon dergilerini bırakırken arkasından gelen sesle döndü.

“Güneş,” diyen Aslı gülümsüyordu.

“Aslı abla,” diyen Güneş, onu burada bulmanın şaşkınlığıyla gülümsüyordu. “Burada ne arıyorsun?”

“Seni tatlım, abin söyledi burada olduğunu. Gelip göreyim dedim.” Kumral saçlarını geriye itti Aslı, yeşil gözleri hainlikle parlıyordu.

“Beni mi? Neden?” Merakı kabaran Güneş daha dikkatli bakmaya başladığında Aslı, “Bir gönül meselesi dediler, seni götürmeye geldik,” dedi.

“Anlamadım.” Güneş’in kaşları birleşirken yeşil gözleri kısıldı, gülüşü dağıldı.

Aslı bir adım yaklaşp fısıldar gibi, “İyi uykular,” deyip geri çekilirken Zeynep, Güneş’in ağzına eterli bezi basıp kızı sıkıca tuttu. Güneş’in gözleri büyürken eli ağzına gitti ama saniyeler sonra Zeynep’in kollarına yığıldı. Aslı da tutunca Güneş’i arka koltuğa taşıdılar. Güneş’in elinden arabasının anahtarını alırken etrafa bakıyorlardı. Zeynep çantasındaki iğneyi çıkarıp Güneş’e damardan verdi, Florya’ya yol uzundu, uyanmasını istemiyorlardı. Çıkıp kapıyı kapatırken Azra yaklaştı. Üçü aracın önünde birbirlerine baktılar. “Kolay oldu,” dedi Zeynep.

“Özlemişim,” dedi Azra. “Kaç sene oldu kimseyi kaçırmıyorduk.”

Aslı kıkırdadı. “Ben de özlemişim.” Avucundaki anahtarı tutup telefonuna baktı. “Yiğit ne yaptı bakayım.” Kocasını arayıp kulağına götürdü.

“Erkek kaçırma işini kocalara yıkmamız çok iyi oldu, Karahan’da belimde ağrı kaldı,” dedi Azra, belini esnetirken.

“Aşkım ne yaptın?”

Yiğit nefes nefese cevap verdi. “Deve gibiydi Aslı, zor devirdik. Karahan, Aras ve Murat arabaya bindiriyor.”

“Aferin kocam, iğneyi de yapın.”

“Onu nasıl yapacağız Aslı, doktor olan sizsiniz, biz ne anlarız iğne yapmaktan. Uyanmaz belki.”

“Uyanır, koluna sok ve sık dedim Yiğit, o iğne zararsız, damar yolu istemez.”

“Of Aslı, bitmedi aksiyonun,” diyerek telefonda uzaklaştı Yiğit. “Karahane, yap şunu!”

“Çok biliyorsan kendin yap! Ben hayatımda iğne yapmadım,” diyen Karahan’ın sesini duydu Aslı. “Bir avuç adam, bir iğneyi yapamıyorsunuz yapın!”

“O karın var ya, o karın, yedi başımızı,” diyen Karahan’ın sesi duyuldu.

“Kes, karıma laf etme! Aferin, kara çocuk tam kolundan, hah!”

Aslı güldü.

“Ulan!” diyen Karahan inliyordu. “Bana iğne de yaptırdın ya Aslı, pes!”

“Tamam Aslı, biz yola çıkıyoruz.”

“Biz de, görüşürüz kocam.” Telefonu kapatıp, “Hadi gidiyoruz, ben Güneş’in arabasını süreceğim,” dedi.

Arabalara geçip Florya’ya yola çıktılar. Dün eve gelip kilitleri kontrol etmiş, buzdolabını doldurmuş, doğal gazı açıp ısıtmışlardı. Adam kaçırdıklarındaki rutin işlerdi, alışıklardı. Önce Aslı gelmişti, Azra ile Zeynep arkasında durmuştu. Etraflarına baktılar, yazlık evler olduğu için kimseler yoktu, evlerin kepenkleri kapalıydı. Hava da kararmıştı, Güneş’i eve sokmak kolay olacaktı. Aslı evin kapısını açtı ama ışıkları yakmadı, üç kadın Güneş’i eve taşıyıp yatağa bıraktılar.

“İnce falan ama çok ağır,” diyen Azra belini tutuyordu. “Bel ağrısı kaldı, yaşılanıyoruz kanka.”

“Galiba,” dedi Aslı doğrulup soluk alırken. Zeynep, Güneş’in üzerine ince bir örtü attı, kızın sarı saçlarını gözlerinin önünde çekip ışığı kapattılar. O arada kapı tıklatıldı. Aslı açtığı anda saç başı dağılmış kocasını görünce güldü. “Sana ne oldu?”

“Deve taşıdım, sulak yerde büyümüş.”

“Ay kocam dayan, sevap bunlar, sevap.”

Yiğit başını iki yana salladı. “En büyük sevabı seninle evlenirken yaptım ama doyamadın kadın!”

“Kesin fık fık etmeyi!” diyen Karahan’ın gür sesiyle Yiğit arkasına döndü. “Bunu bir daha göreve çağırma, kardeşim buna nasıl katlanıyor, bilmiyorum. Çenesi asla kapanmadı.”

“Onları garip bir aşk hikâyesi,” dedi Zeynep. “Hadi abiciğim, hadi, uyanmalarına bir saat var.”

Dört adam Murat’ı kollarından bacaklarından eve taşıyıp Güneş’in karşısındaki odadaki yatağın üzerine bıraktılar. Karahan sertçe soluk bıraktı. “Ne ağır adam.”

“Seni taşıırken biz de öyle düşünmüştük,” dedi Aslı.

“O günlerin acısını çıkartır gibi kullanıyorsun beni Aslı.” Belini esnetirken Aras kendini yere bıraktı. “Yenge, yeter da,” derken Aslı’ya baktı.

“Aras ben bir şey yapmıyorum ki namımız yürüdü. İşi düşene yardım etmeyelim mi?”

“Ederiz sultanım, sen onlara bakma,” diyen Yiğit kolunu karısının omzuna doladı. “Kocam da kocam,” diyen Aslı, Yiğit’e sıcak bir bakış attı.

Azra elindeki örtüyü kocası Murat’a uzattı. “Aşkım bunu üzerine ört de çikalım.”

“Ver hatun,” diyerek örtüyü alan Murat, elindeki örtüyü adaşının üzerine kapattı.

Aslı da elindeki notu kocasına uzattı. “Sen de bunu Murat’ın cebine bırak, ikna olmayan Güneş olduğuna göre ikna etmesi gereken de Murat.”

Yiğit notu alıp işten çıkan adamın takım pantolonunun cebine notu bıraktı. “Umarım fark eder, boş cebi.”

“Eder, bir şeyi bulamazsan önce cebine bakarsın,” dedi Aslı. “Telefon arayacak.”

Odanın ışığını kapattılar, sadece aranın ki açık kaldı. Kapıyı kilitleyip çıktılar, ikisinin şahsi eşyalarını Güneş’in aracına bırakıp kapısını kilitlediler. Arabanın anahtarını evin önündeki süs havuzunun yanına sakladılar. Araçlarına binip son görevlerini de tamamladıklarının sohbeti ve keyfiyle evlerine dağıldılar.

Önce Murat uyandı, gözlerini araladığında tekrar kapattı, ağır uykunun kollarından ayılırken gözlerini kırparak tekrar açtı. Gördüğü karanlık bir oda, ışık sızan bir kapıydı. Evinde olduğunu düşündüğü sırada aklına işten çıkıp Ali ile otoparkta olduğunu anımsadı. Son gördüğü surat Ali'nindi ve sırıtıyordu. Sonrası yoktu. Hızla doğruldu, üzerinde örtü vardı, mevsim kasım sonuydu, örten de ne kadar düşünceliydi. Ayağını yere bırakıp kalktı. "Ne oluyor lan!" diyerek odadan çıktı. Işığı yanan geniş hole çıktığında karşısındaki açık kapıyı gördü, onun dışındaki kapılar kapalıydı. Başını çevirince dışarı açılan çelik kapıyı gördü, koşar adım girip kolu salladı ama kilitliydi. "Siktir!" diyerek düşünmeye başladı. Ali onu tehlikeye atacak değildi ama neredeydi? Neden? Telefon! Ceketinin iç cebine bakındı, yok, eli pantolonunun ceplerine daldı, eline bir kâğıt parçası geldi. Murat ceplerine hiçbir şey bırakmazdı; anahtarı, cüzdanı, telefonu arabasında olurdu. Kâğıdı çekip aldı. Katlı kâğıdı açıp okumaya başladı.

Selam Murat... Biz AZA ekibi.

Ailelerinizin izniyle seni ve Güneş'i bulduğunuz eve kapattık. Abilerinin de haberi var, Alireislerin de. Karşındaki odada Güneş uyuyor. Evden onu ikna etmiş olarak çıkmanı diliyoruz, oldu da edemedin ve çıkmak istiyorsunuz; anahtar mutfakta aspiratörün üzerindeki ikinci porselen baharatlığın içinde. Arabanız kapıda, anahtarı süs havuzunun önünde, beyaz taşın altında. Bol şans.

Tane tane okudu, her sözcükte şaşkınlıkla duraladı. Kâğıdı cebine bırakıp kapısı açık odaya girdi, ışığı yaktığında Güneş'i sere serpe uyurken buldu. Sarı saçları yastığa dağılıp karışmış, masum masum uyuyordu. Gülmsemesi yüzünü kapladı. Şimdi bir şeyler yapmazsa Güneş, "Beni sen kaçırdın," diyecekti. "Güneş!" diyerek kadını omuzlarından sarstı. Bir iki sarsıntı sonrası gözlerini aralayan kadın, karşısında Murat'ı görünce kaşlarını çattı. Tavana, odaya, en son yine Murat'a baktı. Yatakta doğrulurken geri çekildi. "Ne oluyor? Burası neresi? Sen neden buradasın?"

"Bizi kaçırmışlar, içerideki odada uyandım."

"Ne?" derken en son neler olduğunu hatırlamaya başladı. Aslı geldi, "İyi uykular," dedi ve gerisi yoktu. Düşünceli gözlerini Murat'a çevirdi. "Aslı..."

“O kim? Bizi neden kaçırdı?”

Güneş ona cevap vermeden üzerindeki örtüyü atıp ayağa kalktı, Murat da onunla kalkıp tüm kapıları kontrol ettiler. Odaların kapıları kapalıydı ama kilitli değildi. Evin tüm panjurlarına kilit vurulmuştu. Dışarıdan tek bir ışık bile sızılmıyordu.

“Allah’ım,” dedi ellerini saçına geçirip. “Annem babam kafayı yiyecek, nasıl çıkacağız Murat?”

“Bizi buraya kapatan abin mi?”

Güneş aydınlanma yaşarcasına Murat’a bakıyordu. “O yaptı!”

“O zaman telaş yapma, haberleri vardır ya da bir yalan bulmuşlardır.”

Güneş’in yeşil gözlerine kin bulutları toplanırken dudakları dümdüz oldu. Elleri yumruk hâlini aldı, göğsü aldığı derin nefesiyle şişti. “Onu geberteceğim!”

Murat gülmemek için dudaklarını büküp boğazını temizledi. “O kadar kızma mjora, belli ki niyeti güzel.”

“Kes sesini! Amaçları bariz, hoşuna gitti, değil mi?”

“Yalan mı söyleyeyim? Aradığım fırsatı buldum, şimdi seni bu evde yiyeyim de gör!”

“Hoşt!” Yumruk olan elini Murat’la aralarına kaldırdı. “Bir dokun, bak nasıl tüm kemiklerini kırıyorum.”

“Kemik dediğin nedir, sen benim kalbimi kırdın kalbimi! Kemik iyileşiyor da kalbime çare yok.”

“Yok, deve! Sen beni kırdın, üste çıkma!”

“Ne yaptım? Olması gereken oydu! Yerimde kim olsa aynısını yapardı. Yersiz inadin yüzünden neler çekiyoruz bak!”

“Ne çekiyoruz? Bu evden çıkınca hepinizin topuklarına sıkılmazsam Güneş değilim.”

“Durul artık, durul! Ya dövüyorsun, ya öldürüyorsun ya da yaralı, can çekişir şekilde bırakıyorsun!”

“Hak ediyorsanız yaparım! Daha fazlasını da yaparım.”

“Dahası ne bunun? G6m de bitsin! Nedir bu başımıza gelen? Ulan sevdik, sevdik! Kederden başka elimize geçen olmadı. Bahtıma düşen kadına bak!” Yüksek sesi durulurken Güneş’in kaşları havalandı. D6n6p odaya giren adamın peşinden giderken kalbi kırılmıştı. “Neymiş bahtına düşen?” derken dudaklarını bükmişti.

“Cadı!” dedi Murat. “Büyücü ve cadı.” D6nerek kadının gözlerine baktı. “Al bunu yaz, mutsuz son çok satar. Masal şöyle başlıyordu, bir büyüciyle bir insanın yok yere biten aşkları.”

“Yazayım da arkamdan sövsünler. Ayrıca sensin büyüci, kitabın kötü karakterisin sen!”

“Ben!” dedi Murat kaşları havada, parmağını kendi göğsüne bastırıp. “Ben sana ne kötölük ettim Güneş?”

Kollarını göğsünde bağlayıp başını çevirdi, çenesini kaldırıp duvara baktı. “Sana sus dedim, susmadın. Ben beni dinlemeyen adam istemiyorum, dinlememek değer vermemektir.”

Murat burun kemerini sıktı. Ali bir cümleyle iki ay sürünmüştü. Bu kadınlar ana, bacı, baba tanımıyordu, kendilerine ait bir yürekleri vardı. Sevince onu sevdikleri adamlara veriyor, tahtın tek varisi olmak istiyorlardı. Murat da onu istiyordu, yanında gelen, gelecek her şeyiyle. O, Güneş’i bir bütün olarak istiyordu. Elini burnundan çekerken Güneş’e baktı. “Kadınlar sevince böyle mi oluyor?”

“Neyle mi oluyor?” dese de d6n6p bakmadı.

“O adamın etrafında dönen tek gezegen falan.”

“Günaydın. Aynısını da erkekten bekliyoruz, ay pardon, adamdan. Erkek çok, adam yok.” Murat’a küstah bir bakış atıp çenesini tekrar havaya kaldırdı.

“Sana bir adamlık gösteririm, çenen yere vurur! Adamım ben, adam! Maymun ettin beni! Yerimi yurdumu bırakıp geldim ama hanımın umurunda mı? Annem her gün ağlıyor geri dön diye ama ben ne yapıyorum? Yüzüme bile bakmayan kadının peşinde koşuyorum.”

“Ay yeter!” diyerek kollarını çözüp Murat’a döndü. “Koş mu dedim?”

Murat ellerini havaya kaldırıp, “Ya Rabb’i bana hiç mi acımadın,” diyerek inledi. “Koşarım kızım, can benim, canan benim, sana mı soracağım?”

“Aptal olma! Peşinden koştuğun kadın benim, babama mı soracaktın, benden başka kimse soracaksın?”

“Sana sorunca sanki ağzından iyi bir laf çıkıyor da. İnsafsız! Kalpsiz!”

Güneş’in ağzı aralandı, gözleri büyürken hakarete uğramış gibi hissetti. “Kır kır, kalbimi kır!”

“Senin kalbin var mıydı? Bakayım nerede?” Güneş’e bir adım attığında kadın, “Höst!” diyerek geri adım attı. Sinirleri bozulan Murat gülümsedi, birkaç saniye sonra kahkaha attı. Kolunu uzatıp Güneş’in bileğini tutup çekti. Kollarının arasına alırken Güneş teslim olmadan yan duruyor, kıpırdamıyordu. Murat alnını kadının şakağına yasladı. Kollarını sıkıştırıp sakince nefes aldı, gözlerini kapatırken, “Cadı da olsan, büyücü de olsan, seni seviyorum mjora, kalbini kırmak istemiyorum,” dedi.

“Ama kırıyorsun!” Kalbindeki yelkenler bir bir çekilirken yine de direniyordu. Hamurunda vardı, engel olamıyordu.

“Sen benden uzaksan kırarım, çok fena şeyler yaparım ama sen yanımdaysan pamuk gibi olurum.”

“Sana katlanamıyorum, her gördüğümde tırmalamak istiyorum. İçimde öfke uyandırırıyorsun.” Başını Murat’ın başına yasladı, bedeni gevşerken içindikileri döküyordu. “Neden böyle olduğumu bilmiyorum.”

“Sen benden kaçırıyorsun, başına gelecekleri biliyorsun.”

Güneş dudaklarını büktü, belki de doğruydu. Murat elinde tuttuğu gücü Güneş üzerinde kullanmaya başladığında başka biri olmaktan korkuyordu. Aşkın insana neler yaptıracağını bilecek kadar araştırmaları olmuştu ki kanıtlar ailede belirgindi. Gülfem kadar o da korkuyordu, evlenmekten, evlilikten. Evlendiğin adamın ailesinden, yaşanacak birçok detaydan çekiniyor, kendini teslim etmek istemiyordu. Ama Murat’ı da istiyordu.

“Korkuyorum galiba,” derken sesi ağlamaklı çıkmıştı.

Murat başını çekip dudaklarını Güneş'in şakağına bastırdı. "Korkma! Odaklan, anlaştacağız. Sen ne istiyorsan ben varım, sana ulaşmak için başka seçeneğim de yok."

"Bunu bilmen güzel," derken adamı kollarının arasında döndü, başını kaldırıp gülümsedi. Murat iç çekti, başını iki yana salladı. "Sen böyle gülecekse hiçbir şeyin önemi yok."

"Böyle bakacaksan oluruz ama uyarıyorum, yapma diyorsam, yapma!"

"Tövbeler olsun, asla! Dilimi ısıra ısıra aldım dersimi, bir daha yer miyim o naneyi?"

Güneş başını arkasına atarak kahkaha attığında Murat dudaklarını kadının çenesine bastırdı. "Annen düşünsün artık, oğlu benim oldu." Başını indirip kollarını Murat'a doladı. "Ama bir teşekkür ederim, çok görmem."

"Ne için?" dedi Murat tek kaşı havada.

"Sevdiğim adamı doğurmuş, hak ediyor bence."

Murat nefes alırken öleceğini hissetti, duymuştu ya, biliyordu ya. Seviyordu. "Bence biz bu evden çıkmalıyız."

Güneş kaşlarını çatarken aklına bir şey gelmişti, hiç ihtimal vermeyeceği bir detay. "Murat!"

"Mjora?"

"Abim beni nasıl seninle aynı eve kilitledi?"

"Anahtarın yerini yazıp cebime bırakmışlar. Çıkabiliriz. Ben de çok şaşkınım, bana güveniyorsa abin, bilemedim."

Güneş'in gözlerine yapacağı en büyük deliliğin ışıltısı otururken sinsice sıırttı. Aklından neler geçmiyordu ki... "Abim sana güveniyor da ben kendime güveniyor muyum bakalım."

"Yapma," derken Güneş'i bıraktı. "Yapma, yanarız!"

Güneş tek kaşı havada, daha güzel gülümsedi. "Şu gülüşe karşı çıkacaksan baştan bilelim." Adamı ceketinden tutup kendine çekti. Murat derin derin soluk alıyordu. "Yapma Güneş!"

“Yapacağım,” diyerek sevdiği adamı öptü ve tüm film orada koparak dağıldı.

Dün gece Güneş eve kapatılırken Kaan ile Gülfem sıcak ülkeye uçmuştu. Kardeşinin kapıları kıra kıra gelip hesap soracağını biliyordu, en iyisinin geciken balayının hayata geçirilmesi olduğuna karar vermişlerdi. Kumsalda sere serpe yatan karısına bakarak yanına uzandı, başlarında şemsiye bile yoktu. Soğuk ülkeden sonra güneşi bulunca *boşa harcamak* dercesine yanıyorlardı.

“Saat kaç oldu, aramadı,” dedi Gülfem, kollarını kaldırdı, ellerini saçlarına daldırdı.

“Barıştılar, o yüzden aramıyor,” dedi Kaan gözlerini kapatırken.

“Umarım. Dubai’ye ilk kez geliyorum, çok sıcak.”

“Bu iyi hâli, yazın gelirsek nefes alamazsın.” Telefon sesiyle ikisi de başlarını kaldırıp birbirlerine bakıp güldüler. Kaan telefona uzanıp aralarına çektiğinde ekrana baktılar, görüntülü arıyordu Güneş. Açıp telefonu yukarı kaldırdı.

“Ooo, benim hain yengem ve abim balayında demek!”

“Onun fikriydi Güneş, yapmayalım dedim.” Başını Kaan’ın göğsüne yaslayıp gülümsedi. “Vallahi bak.”

“Korktuğunuz için kaçtınız.”

“Evet,” dedi Kaan. “Ben yeni evliyim, senin çenenle mi uğraşacağım?”

“Ben de yeni evli olurum ama bekle sen. Erkek çocuğum olursa dayılarına benzemesin diye adaklar adayacağım.”

“Ay barışmışlar,” derken kocaman gülümsedi.

Güneş yüzünü buruşturdu. “Gerçekten soruyorum, ikimizi bir eve kapatırken ne düşünüyordunuz?”

“Barışmanızı,” dedi Kaan. “Başarılı olmuşuz, nankör, teşekkür et.”

“Avucunu yala sen! Kapatıyorum, iyi tatiller,” derken başka bir yana bakıyordu. Ekran kararıp kapandığında telefonu bıraktı Kaan, hayat güzeldi, karısı da daha güzel. Elini Gülfem’in saçlarına daldırdı, göğsünde yatan kadını seviyordu... Her şeyi, her günü başa sarsalar Kaan daha da yoluna serilir ama onunla evlenirdi...

“Nayino...”

“Çona...” Başını çevirip kocasına baktı, mavi gözlerinde mutluluğun en tatlı tonu belirmişti.

“Ma si maoropen³².”

Gülfem daha büyük gülümserken gözleri kısıldı. “Ben de çona, ben de. Çok.”

Son

@ayisigikitalap

32. Lazca seni seviyorum demek.

@ayisigikitap

Eylül Zamanı Rafe

Dila sonbahar rüzgârını hissetmek istercesine terasta gri havayı izliyordu. Bol kahverengi kabarık eteği yetmişlerin modasını andırıyordu. Ellerini ceplerine bırakmış, ince boğazlı mevsimlik kazağı biraz olsun esintiyi kesiyordu. Sıkıca bağladığı saçlarına rüzgâr dokunamıyordu. Gemiler, tekneler geçiyordu. Boş gözlerle izliyordu, gemiler onun içinden geçiyor, akıp giden seneleri bindiriyordu.

Kenan üst kattan inip salona girince karısını camların ardında gördü. Arkasına düşen saçlarını savuruyordu rüzgâr, onu izlerken üşüdüğünü buradan hissetti. Fırtına Dila'nın zihninde dönüyordu, tenine değenin meltem olduğunu biliyordu. Ağır konuştuğunu anlarken haklı olduğunu bilse de kıyamayan tarafı baskındı. Dila onu sevmese bile Kenan bir adım uzağına gitmezdi. Bunu bilirken aralarındaki kırgınlık ancak fazlalık olurdu.

Cam kapıyı açıp çıkarken çekip kapattı. Kapı sesine dönen Dila, Kenan'ı görünce denize tekrar döndü. Kenan incecik omuzlarını arkasından tutup sıktağında Dila başını arkasına attı. "Bana küs diye mi onca sene bekledim?" Omuzlarını bırakıp arkasından sarılıp kollarının arasına sıkıştırdı.

"Bana küsesin diye beklediysen."

"Küsebilirim, küsebilirsin." Çenesini karısını şakağına yaslayıp gözlerini kapattı. Sert rüzgâr artık ikisini de esir alıyordu. "Bu neyi değiştirir ki?"

"Hiç!" Cebinden ellerini çıkarıp Kenan'ın ellerinin üzerine bıraktı. "Bir daha adını anmayacağım. Sen benim kahramanımsın, kaldıramıyorum."

Çenesini çektiği yere dudaklarını bastırdı. “Sen de kıskanç kadın kahraman, egoma iyi geliyordu, emin misin?”

“Pislik yapma!” Dirseğini Kenan’a geçirmek istediye de sıkıştığı kol-la buna izin vermedi. “Hiç şakadan anlamıyorsun.”

“Büyük adamsın, şaka sana yakışmıyor. Annemin duasını almışım gibi hissediyorum, senin gibi bir adamı karşıma ancak anne duası çıkarır.”

“Çok bir özelliğim yok ama sen bilirsin.”

Dila başını omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. “Bana özelsin, seni annen benim için doğurdu.”

“O doğru olabilir, hatta kesin doğru.”

“Kafeye neden gittiğimizi öğrendim.” Başını kaldırmadan gözlerini açıp Kenan’a baktı, dudaklarında tatlı bir gülüş vardı. “Fatma hamile, Güven’in haberi yok.”

“Hadi canım,” derken kaşlarını kaldırdı, kahkaha atarken karısını daha sıkı sardı. “Sevindim.”

“Gidelim de geç kalmayalım.”

“Gideriz, beş dakika daha kalalım.”

Evin içinden onları izleyen Eylül ağzı kulaklarında gülümsüyordu. Fotoğraflarını çekip Kenan’a gönderdi. Kenan cebinden telefonunu alırken annesini bırakmıştı. Ekranı açınca kendi fotoğraflarını gören karı koca gülümseyerek evin içine baktı. Eylül el sallayıp gülümsedi.

“Kızımız bekliyor karıcığım, gidelim.” Kolunu karısına açtı, Dila da girip gülümsedi. “Gidelim kocam.”

Birlikte içeri girip kapıyı kapattılar, evin içindeki sıcaklıkla üşüdüklerini anladılar. Eylül onlara gri gözlerine kadar gülümseyerek baktı. “Barıştınız mı?”

“O beni seviyor,” dedi annesi kızının yanından geçerken.

“Günaydın,” dedi Eylül. “Sağır sultanla kör Muharrem bile biliyordu.”

Kenan kahkaha atarken Dila kızına döndü. “Kör Muharrem mi, o kim?”

“Bilmiyorum, okulda duydum. Birinin dedesi mi, neydi?” Annesine bakarken kot ceketini giydi. “Hadi anne, hadi, halka karışıyorum. Yahudilerle aynı sınıfta okudum; mahalle gibi masum, değerli bir kültür dili beni bozmaz.”

Anne-babasını bir karış açık ağızla ardında bırakıp kapıdan çıkarken kendinden de bastığı adımdan da o kadar emindi ki gelecek hem ürkütücü hem de güven vericiydi.

Kafeye girdiklerinde Kenan, Eren’i görmeyi beklemiyordu. “Amca oğlu,” diyerek el sıkışıp sarıldılar. “Haber vermedin, ne zaman geldin?”

“Ankara dar amca oğlu, taşınyorum. Üç saat önce geldim.”

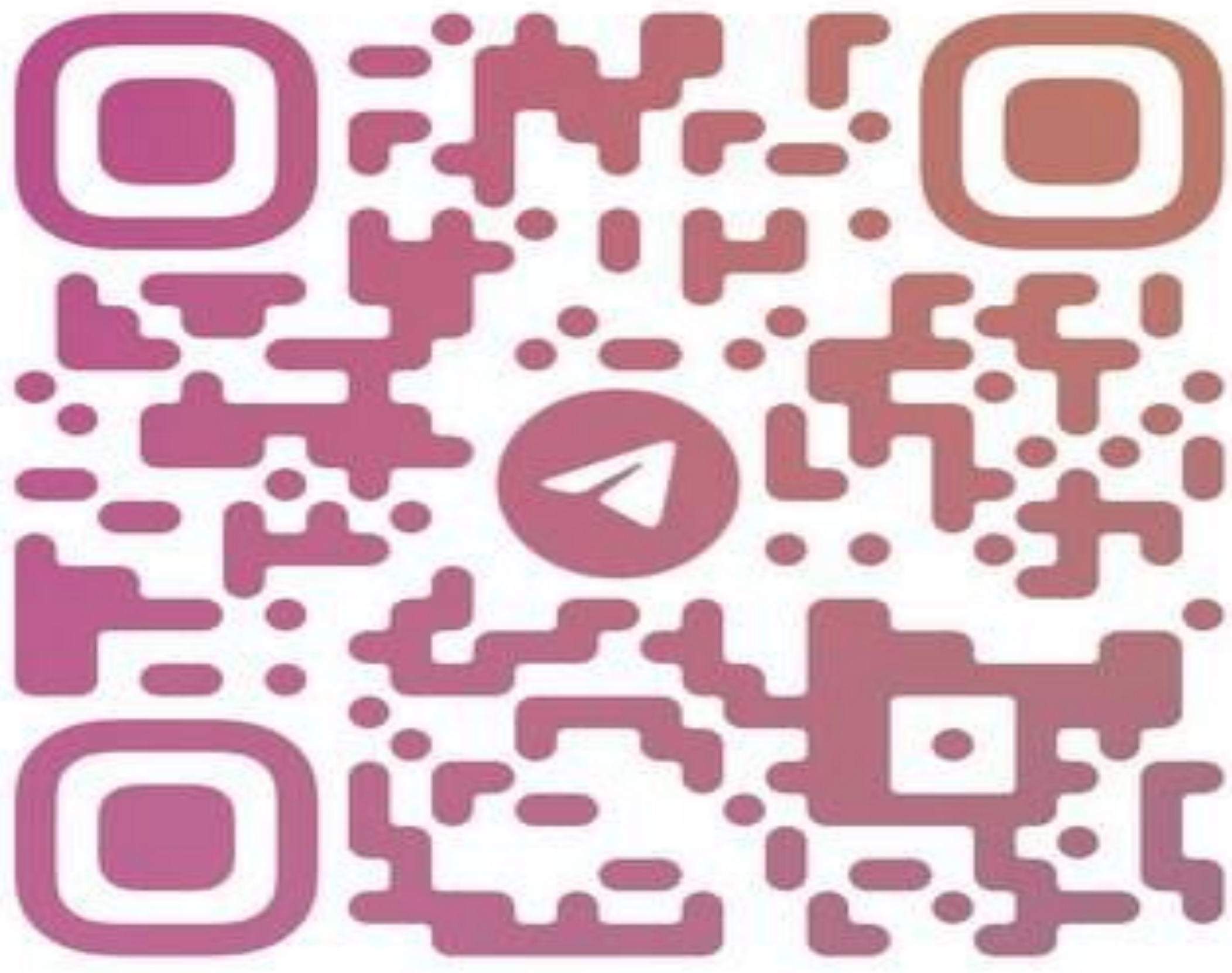
Ekin gülümseyerek yanlarında durdu. “Eren bizimle çalışacak enişte, Fatih’le anlaştılar.”

“Öyle mi?” derken gülümsedi Kenan. “Sevindim.”

“Adem’le kalıyorum şimdilik, yakında kendi evime çıkacağım. Sağ olasın abiciğim.” Ekin’e yan bir bakış attı. “Karakurt kadınlarındaki büyüü aldım, deniz görmeden yaşamıyorum.” Ekin de ona kalpler dolusu bakışlarıyla gülümseyince Kenan dudaklarını büktü.

@ayisigikitap

@AYISIGIKITAP